Seria Alina Marinescu - Vol. 5

„Prin Alina Marinescu, autoarea creează un fel de armistițiu între două lumi aflate față în față, la granița dintre alb și negru"

Riverside Editorial

MONICA RAMIREZ

ABIS

ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ

Ca să-ți aduci aminte cine ești,
este nevoie să ulți cine ți s-a spus că ai fi

ABIS

Monica Ramirez
Abis

Copyright @ Monica Ramirez, prima ediție
Abyss, Blue Ink Waters Press, 2012

Copyright @ Tritonic pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Tritonic
Str. Coacăzelor nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Abis / Monica Ramirez
Tritonic 2014
ISBN: 978-606-8571-76-8

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea
Redactor: Bogdan Hrib
Comanda: septembrie 2014
Bun de tipar: septembrie 2014

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

ABIS

Seria Alina Marinescu
volumul 5

Traducere din limba engleză realizată de autoare

TRITONIC

Monica Ramirez locuieşte în SUA, unde a publicat nouă romane. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de Creative Writing, membră a EWA – Espionage Writers of America, și a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu Asasin La Feminin, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj/ romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Beyond Smoke and Shadows, Abyss* și *Requiem for an Assasin*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* și *Kit Black*, precum și thriller-ul *Blackout*.

Au mai apărut în România: *Asasin la Feminin*, volumul 1 din seria Alina Marinescu, *Identități secrete*, volumul 2 din seria Alina Marinescu, *Balanța puterii*, volumul 2 din seria Alina Marinescu, *Bariere de fum*, volumul 4 din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller – Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes, Traficantul de Umbre, Seducția apei, Viață dublă la Veneția, Fantoma de pe lac.*

În prezent, Monica are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum și *Comoara din vis*, un thriller/romance/fantasy.

http://monica-ramirez.weebly.com

Pentru toți agenții răspândiți în cele patru zări, implicați în operațiuni secrete ale războiului din umbră, fără să se poată baza pe nimic altceva în afară de instinct, experiență și antrenament

Mulțumiri

Îi mulțumesc lui Bogdan Hrib, editorul și prietenul meu. Numai datorită lui a fost posibilă reeditarea Seriei Alina Marinescu în condiții grafice de excepție. Greșelile și inadvertențele îmi aparțin în totalitate.

De asemenea, doresc să-i mulțumesc graficianului meu, Silvia Furnea, care cu profesionalismul și talentul ei a reușit să transforme viziunea mea în realitate.

Îi sunt extrem de îndatorată doamnei Liana Laverentz, editorul meu american. Cu profesionalismul care o caracterizează, dar și cu multă blândețe, a transformat manuscrisul într-unul infinit mai bun.

Și nu în ultimul rând, aș dori să mulțumesc familiei mele: Sergio, soțul meu, Anais, micuța mea scriitoare, Aliea, Andreas, Aiden, Nona și James, pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiționată. Și pentru răbdare. Cu toții au crezut în mine chiar și atunci când eu îmi pierdusem încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Celor cărora aș dori să le mulțumesc, fără însă s-o pot face, știu cine sunt.

PARTEA ÎNTÂI

TOLERANȚĂ ZERO

"Când privești în abis, abisul privește în tine."
Friedrich Nietzsche

Prolog

Sīāh Rīg - Provincia Nīmrūz, Afganistan

Cum te simți?

Niciun răspuns.

–Hassan, ești pregătit?

–Mi-e frică...

Vocea gâtuită rezonă cu ecou între pereții camerei goale.

Tânărul tremura rușinat, cu ochii închiși și capul plecat. Partea superioară a corpului părea nefiresc de voluminoasă în comparație cu picioarele subțiri. O mână i se așeză pe umăr și-l strânse încurajator.

–Să nu-ți fie rușine că ți-e frică, fiule. Frica face parte din noi toți, spuse o voce, rostind cuvintele cu o ritmicitate aproape hipnotică. Adevărata valoare a unui bărbat constă în determinarea cu care-și învinge frica.

Tânărul își ridică capul și luă mâna pentru a o duce la frunte într-un gest de adulare.

–Tu ești Cel Ales și mi-ai dat un scop în viață, șopti cu ochii în lacrimi. Nu-mi doresc decât să mă sacrific pentru războiul sfânt și să-i onorez pe cei care s-au jertfit înaintea mea. Simt că le pângăresc amintirea cu frica mea.

Bărbatul îi puse mâna pe cap cu blândețe, ca și cum l-ar fi binecuvântat.

–Cred în tine, îi spuse cu simplitate.

Rămaseră tăcuți pentru câteva momente. Hassan se relaxă treptat. Îl învățaseră cum să-și învingă frica. Acum nu trebuia decât s-o facă. Îl învățaseră calea cea dreaptă și acum nu trebuia decât să-și joace rolul important. Sosise momentul adevărului. Gratitudinea îl copleși, restabilindu-i încrederea în sine. Un val de curaj și determinare îl străbătu prin tot corpul.

–Sunt pregătit, spuse pe un ton ferm, privind în ochii Celui Ales.

–Da, fiule. Ești pregătit.

Cei doi ieșiră din cameră și străbătură un hol lung, oprindu-se în fața unei uși. Nu mai schimbară decât o privire înainte ca Hassan să deschidă ușa și să intre. O încuie după el, așezându-și palma pentru câteva secunde pe lemnul lăcuit în semn de rămas bun.

În centrul camerei se dădea o luptă mută și disperată. Un bărbat legat de un scaun, cu un sac negru tras pe cap, se zbătea cu o frenezie

inutilă, nereușind să lărgească frânghiile cu care-i erau imobilizate mâinile și picioarele și nici să clintească scaunul fixat în niște suporturi metalice pe podea.

Hassan se îndreptă către camera de luat vederi amplasată în centrul încăperii și protejată de un geam antiglonț. Ajustă puțin imaginea și porni înregistrarea, ocupându-și locul în spatele bărbatului. Îi scoase sacul negru de pe cap, cu privirea fixată în teleobiectivul camerei de luat vederi. O fâșie lată de bandă adezivă îi acoperea gura prizonierului, care urlă înăbușit.

–Acest politician a comis crime de neiertat împotriva Islamului, spuse Hassan într-o engleză destul de bună, cu un puternic accent arab. Sistemul corupt nu e în stare și nici nu e interesat să-l pedepsească. Noi suntem în stare. Noi suntem interesați.

Bărbatul de pe scaun începu să transpire abundent. Ochii în care se oglindea teroare pură aproape îi ieșiseră din orbite.

–Drept pedeapsă pentru crimele pe care le-a comis, acest politician a fost condamnat la moarte. Această filmare e un avertisment pentru toți cei care doresc să-i calce pe urme.

Hassan îi smulse condamnatului banda adezivă care-i acoperea gura. Bărbatul începu imediat să ceară îndurare și să urle cât îl țineau plămânii, împrăștiind salivă în toate direcțiile.

Hassan își descheie jacheta neagră, dând la iveală explozibilul înfășurat în jurul toracelui. Fără să ezite, ridică mâna dreaptă în care ținea detonatorul și puse degetul mare pe butonul roșu. Bărbatul de pe scaun deveni isteric, luptându-se inutil cu frânghiile care-l imobilizau.

Hassan inspiră adânc.

–În numele lui Allah, spuse pe un ton ferm.

Apoi închise ochii și apăsă butonul.

✦

Identitate furată

Dubai, Emiratele Arabe Unite

Dau drumul la apă fierbinte pentru a umple cada imensă îngropată în podea, sunetul cristalin dezintegrând liniștea perfectă din jurul meu. Inhalez adânc aroma spumei de baie înainte să torn o cantitate generoasă. Aprind câteva lumânări și sting lumina, urmărind umbrele tremurânde de pe pereți. Semiîntunericul și apa fierbinte mă ajută mereu să mă relaxez. Halatul din satin îmi alunecă de pe umeri, aterizând pe gresia rece. Simt un fior pe șira spinării pe măsură ce mă afund în apa fierbinte. Căldura mă învăluie, alinându-mi starea permanentă de neliniște.

Îndoiala mă chinuie neîncetat în ultimul timp. Mintea mi-e amorțită... acolo unde cândva existau răspunsuri, acum nu mai există decât spații goale. O atingere, un miros, o imagine, un stimul care în mod normal mi-ar fi provocat o emoție, ori măcar o amintire, acum nu-mi mai aduce decât... nimic. Sunt înconjurată de o nebuloasă tăcută. Nu simt nicio emoție, nu am nici măcar o urmă vagă de sentiment. Ceva a murit... ceva în adâncul sufletului meu s-a stins precum o lumânare în ploaie. Ce se întâmplă cu mine? Am citit o parabolă odată... parcă era japoneză? Nu-mi mai aduc aminte, dar îmi amintesc cuvintele de parcă cineva mi le-a fi încrustat în creier. „Un om s-a trezit dintr-un vis în care era fluture, întrebându-se dacă nu cumva era de fapt un fluture care visa că e om." Cam așa mă simt și eu în ultimul timp... nici om, dar nici fluture. Sunt ceva între, poate umbra unei fantome.

Întind mâna după buretele de baie și-mi frec brațele cu putere, senzația aspră aducându-mi alinare. Măcar e ceva ce pot simți cu adevărat. Mă simt de parcă m-aș fi pierdut în propria-mi minte. O parte din mine e convinsă că știu ce fac și că ceea ce fac e bine, în timp ce o altă parte e înmărmurită de frică precum un copil pierdut în beznă. Confuză. Partea înfricoșată din mine e convinsă că am făcut ceva îngrozitor de rău și de greșit, dar nu-mi pot aduce aminte ce anume.

Oftez din greu, simțind în mod instinctiv că în mintea mea se dau războaie cumplite pe care nici măcar nu le percep la nivel conștient. Câteodată simt că o ceață densă și gri se luptă să-mi amorțească absolut toate simțurile și gândurile. Fiecare mișcare pe care o fac. Ce naiba mi-au făcut?

Senzația de alinare începe să se diminueze pe măsură ce apa începe să se răcească. Ies din cadă și în drum spre dormitor mă înfășor într-un halat pufos de baie. Materialul moale îmi mângâie pielea goală și...

Brusc, un fragment de amintire mă izbește în plexul solar...

Oameni fără fețe, mai mult niște siluete îndepărtate... întuneric, frică, nesiguranță...

Știu că răspunsurile sunt îngropate adânc în mintea mea. Și în vise. Dar când mă trezesc, nu-mi mai amintesc decât imagini disipate care nu au niciun sens. Mă îngrozesc, dar sunt singurele umbre vagi de indicii pe care le mai am că ceva e foarte în neregulă cu mine, așa că într-un fel le și prețuiesc. Dar indicii în legătură cu ce?

Mă opresc în mijlocul camerei întunecate, încercând să identific o emoție. Confuzia e dominantă și nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. Sunt tot mai nefericită și trăiesc într-o permanentă stare de teroare. Depresia îmi dă târcoale precum moartea și nu reușesc s-o țin la distanță decât cu ajutorul activităților fizice intense. Mă simt bine doar atâta timp cât îmi torturez corpul cu antrenamente ucigătoare, de parcă asta m-ar umple cumva cu un sedativ menit să-mi atenueze durerea permanentă din suflet. Devin fericită și strălucitoare, chiar dacă într-un fel oarecum isteric. E un sentiment fals și alert, provocat de un ceva care poate fi asemuit cu un drog sintetic. Probabil din cauza asta sunt atât de dependentă de antrenamentele mele interminabile.

Nu-mi amintesc cum eram înainte, dar acum știu că mi-e frică de întuneric. Dacă mă antrenez, ori dacă muncesc, pot ține întunericul la distanță. Dar când nu am nimic de făcut, falsa fericire se topește precum gheața la soare, lăsând loc liber umbrelor care mă bântuie. Negura adâncă a disperării amenință să mă învăluie cu totul. Așa că nu mă pot opri din antrenament, ori muncă, de frică să nu dispar cu totul în întuneric.

Genunchii îmi cedează și mă ghemuiesc pe podea. Ce mi-au făcut? Mintea îmi oscilează printre gânduri, ca și cum ar pluti printr-un plafon de nori. O amintire luptă cu disperare să ajungă la un nivel conștient.

Visez...

Mă aflu în fața unei uși grele din metal. Privesc printr-o fereastră rotundă într-o încăpere. Bataine e acolo. Aburi denși se ridică din podea în jurul lui. Îi strig numele, bătând cu pumnii în ușă, încercând cu disperare să ajung la el.

–Te iubesc, dulceața mea, îi aud cuvintele de despărțire, apoi aburul îl înghite cu totul.

Cineva din spatele meu îmi pune o mână pe umăr și-mi șoptește numele. Nu pot vedea cine e și nici nu mă interesează. Nu-mi doresc decât să pot trece de ușa care mă desparte de bărbatul pe care-l iubesc.

⌖

–Bataine, șopti Alina, trezindu-se în timp ce mâna de pe umăr începu s-o scuture tot mai tare.

Deschise ochii și zări fața zâmbitoare a bărbatului care-i bântuia visele, arabul ei de o frumusețe exotică. Era deja îmbrăcat cu blugi și un tricou de un alb imaculat, pielea mirosindu-i a săpun. Părul lung îi era prins ca de obicei într-o coadă împletită. Îl privi fix, încercând să-și suprime teroarea inexplicabilă care o cuprindea ori de câte ori se trezea din somn și îl găsea lângă ea.

–Trezește-te, dulceața mea, îi spuse el pe un ton blând. Vino, ne așteaptă o zi mare.

Bataine o sărută fugar pe buze.

–Îți aduc micul dejun. Ține minte, trebuie să discutăm cu Qasim înainte să pleci.

O mai sărută o dată pe buze, apoi părăsi dormitorul.

Alina își masă tâmplele care-i pulsau. Îi povestise lui Bataine despre visele ei ciudate, dar el zâmbise liniștitor și o încurajase să-și ia în continuare medicamentele. Îl mințise că nu ratase nicio pastilă, dar adevărul era că nu le mai luase de ceva timp, aruncându-le pe furiș în toaletă. Nu-i plăcea senzația de amorțeală pe care i-o provocau. Își trase halatul pe ea și ieși pe terasă. Bataine aranja platourile cu mâncare pe masă, cu spatele la ea. Se apropie de el, înfășurându-și brațele în jurul taliei lui.

–Ce vrei la micul dejun? o întrebă el, privind-o peste umăr.

–Pe tine.

Cu el în brațe uita de toate incertitudinile și neliniștile care o torturau încă de când se trezise cu un an în urmă, fără nicio amintire în afara lui. Bataine reprezenta singurul element cunoscut în locul acela bizar, unde oamenii se numeau luptători pentru Jihad și-l numeau pe el Cel Ales, tratându-l cu respectul cuvenit unui rege. Îi spusese că organizația lor se numea Al'Qaeda, singura ei verigă cu un trecut care dispăruse precum ceața dimineții. Dar Bataine rămăsese lângă ea pe tot parcursul drumului, ghidând-o prin hățișul de goluri negre unde ar fi trebuit să se afle amintiri, povestindu-i cum se alăturase războiului sfânt cu mulți ani în urmă. Și se potrivea perfect cu fragmentele ei de amintiri, explicând până și cum ajunsese să fie o mașină perfectă de ucis.

Bataine o luă de mână și-i depuse un sărut în palmă. Se răsuci cu fața la ea și o sărută cu pasiune, lăsând-o fără suflare. Alina se ridică pe vârfuri, dorindu-și mai mult, dar el chicoti, dezlipindu-și buzele de pe ale ei.

–Timpul ne presează, dulceața mea, știi prea bine. O să avem

suficient timp pentru asta mai târziu.

Alina oftă și se așeză la masă. Îl urmări cu privirea în timp ce-i încărca farfuria cu fructe, brânzeturi și produse de patiserie, încercând să înțeleagă de ce i se strângea inima ori de câte ori îl vedea. Se sprijini de spătarul scaunului, ridicându-și privirea la cer, experimentând încă o frântură de amintire...

Lumină albă de neon... pe un scaun, mai mult moartă decât vie, cu mâinile legate la spate, transpirația rece lipindu-i părul de față. Siluete neclare se învârt în jurul ei fără oprire, rostind cuvinte iar și iar, într-un ritm hipnotic pe care creierul ei obosit începe să-l adopte ca pe ritmul ei natural. Atât de obosită... atât de greu să se mai concentreze și să mai reziste împotriva cuvintelor care i se impregnează în creier. O siluetă pășește în lumină. Șocul o izbește în plin când realizează cine este. Bataine...

Clătină din cap, negând înțelesul acelor imagini, dar adevărul era că nu mai putea deosebi visele de realitate.

–Alina?

Își coborî privirea la el, simțindu-se amețită. Bataine o privea cu o expresie înțelegătoare.

–Iar ai avut visele alea ciudate, nu-i așa? Oftă atunci când ea încuviință din cap și o mângâie pe obraz. Știu că nu-ți place să iei medicamente, dar e spre binele tău. Promite-mi că le iei când ne întoarcem și te întinzi puțin în pat.

–Promit.

–Mănâncă, trebuie să plecăm, îi zâmbi Bataine.

⌖

O oră mai târziu, Bataine își parcă mașina în fața unei clădiri ce părea o fabrică abandonată. În interior, însă, era altă poveste. Totul fusese proaspăt renovat și împărțit în dormitoare spațioase pentru luptătorii organizației Al'Qaeda. În momentul acela, se aflau acolo în jur de treizeci de persoane, dar numărul lor varia în funcție de misiunile în care erau trimiși.

În general, Alinei îi revenea alcătuirea profilurilor misiunilor, luând parte până în acel moment la doar trei dintre ele. Bataine îi explicase că era mai bine să rămână în siguranță, din moment ce nu-și puteau permite s-o piardă. În următoarea misiune, însă, avea să participe în mod activ, în sensul că avea ordin să execute un anume Paul Smith, care, conform spuselor lui Bataine, era un trădător infidel ce vindea arme rebelilor din Afganistan. Smith participa la un dineu organizat la *Dusit Dubai Hotel*, ceea ce le oferea o șansă excelentă de a-l lichida.

Qasim făcuse rost de șase invitații. Echipa era formată din Alina și Qasim, plus alți patru membri ai organizației.

Bataine și Alina studiară planurile hotelului.

–Masa ta e a treia de la podium, indică Bataine un semn marcat cu roșu. Sunt patru uși de acces, câte două în fiecare laterală. Ucide-l pe Smith și ieși pe cea mai apropiată ușă. Nu-ți face griji pentru ceilalți. Pot fi înlocuiți cu ușurință, dar nu și dulceața mea. Se aplecă pentru a depune un sărut pe buzele ei. Dacă intervine vreo problemă, îți vor acoperi spatele.

Qasim Rashid, un bărbat brunet cu păr tuns milităreşte, înalt și destul de masiv, cu ochi înguști și o idee oblici, își făcu apariția, îmbrăcat complet în negru.

–Discursul începe imediat după ce se servește masa, spuse fără să-și ridice privirea de la planurile hotelului.

Alina înclină din cap, întipărindu-și în minte poziția fiecărei uși de acces în parte.

–Să ai o mașină pregătită.

–Sigur că da, zâmbi Qasim, ridicându-și privirea la ea. Misiunea ta e foarte importantă pentru cauză.

Alina întinse mâna pentru a lua pistolul de pe masă. Îi verifică încărcătorul, apoi îl introduse în tocul de la subraț. Deasupra își puse o haină lungă, neagră, ajustând pistolul în așa fel încât să nu fie vizibil. Într-unul dintre revere avea atașat un microfon. Își introduse casca de culoarea pielii într-o ureche.

–Suntem gata?

Bataine se lipi de ea, înfășurându-i un braț în jurul taliei. Pentru o fracțiune de secundă, prin fața ochilor îi trecu încă un fragment ciudat de amintire încețoșată…

Bataine privind-o cu ochi reci, apropiindu-se de ea cu precauție de parcă ar fi un animal sălbatic periculos...

Imaginea se evaporă la fel de brusc precum apăruse. Alina se încruntă, interzicându-și absolut orice fel de gând. Mintea îi deveni opacă.

–Hai să mergem.

⌖

Pe măsură ce ne apropiem de Dusit Dubai Hotel, traficul devine tot mai greoi, ceea ce înseamnă că vor participa mulți invitați la dineu. Portarul îmi zâmbește când intrăm, dar îi simt ochii în ceafă după ce trec de el.

Scanez holul cu privirea în timp ce ne apropiem de sală. Un bărbat brunet, îmbrăcat într-un costum bleumarin, stă pe o canapea și citește un

ziar. Își ridică ochii și-mi aruncă o privire fugară, apoi își întoarce atenția la ziarul lui. Îmi pare extrem cunoscut... Unde l-am mai văzut oare? Mă opresc brusc, continuând să privesc în jurul meu. Alți oameni par să-mi arunce priviri fugare, nimic exagerat, ca din întâmplare.

Qasim se oprește în fața mea și se întoarce pe călcâie să mă privească.

–Ce s-a întâmplat? mă întreabă cu voce joasă.

–Ceva nu e-n regulă, îi răspund, știind instinctiv că pășim într-o capcană. Îmi strecor mâna în haină, simțind că trebuie să-mi scot pistolul. Cred că ar trebui să abandonăm...

–Acum, când suntem atât de aproape? comentează Qasim pe un ton nemulțumit. Știi cât am muncit să ajungem aici?

Portarul se îndreaptă în direcția noastră, la fel și alți patru bărbați care discută animat între ei. Privesc peste umăr și văd că până și bărbatul brunet s-a ridicat de pe canapea și se apropie de noi. Totul se întâmplă calm și natural, fără greșeli, dar ne înconjoară încet și foarte sigur. Tipii ăștia nu sunt amatori, ci profesioniști. Îi pun o mână în piept lui Qasim și-l împing în direcția intrării.

–Fugi!

Îmi extrag pistolul din haină și trag în direcția celor patru bărbați, dar n-aș putea spune de ce țintesc în mod deliberat deasupra capetelor lor. Se trântesc la pământ, în timp ce Qasim o rupe la fugă spre ieșire.

–Toată lumea jos! strigă o voce de bărbat din spatele meu.

Pivotez și îndrept pistolul către bărbatul brunet. Nu are nicio armă în mână și nu face niciun gest, doar mă privește cu ochi strălucitori, ridicându-și bărbia într-un gest sfidător și dureros de familiar.

Mâna în care țin pistolul începe să-mi tremure. Nu pot să-l împușc... îl cunosc de undeva, chiar dacă nu-mi pot aminti numele lui. Atenția mi-a fost distrasă numai pentru câteva secunde, dar știu că mă aflu într-o poziție vulnerabilă. Percep mișcare cu coada ochiului în dreapta mea și cineva mă apucă de încheietură, smulgându-mi pistolul din mână. Într-o fracțiune de secundă, sunt imobilizată la podea. Cineva îmi smulge microfonul de la reverul hainei.

–Ușor, n-o răniți, spune bărbatul brunet de undeva din spatele meu.

Mă zbat furioasă, în timp ce un alt bărbat se apropie de mine, cu o seringă în mână.

–Țineți-o nemișcată.

Mă zbat cu furie și simt cum mi se pun cătușe la mâini și picioare. Bărbatul cu seringa își înfige mâna în părul meu și-mi întoarce capul în așa fel încât să-mi expună gâtul. Simt când introduce acul și mă injectează cu ceva. Privirea mi se încețoșează și nu-mi mai pot coordona mișcările.

Trag aer în piept, încercând să lupt împotriva efectelor drogului. Căldura mi se întinde cu rapiditate prin corp, urmată de o amorțeală plăcută. Nu mai simt nici măcar cătușele. Frica și disperarea dispar. Îmi dispare până și corpul. Unde, habar n-am și nici nu-mi mai pasă, pentru că ceva s-a rupt în mine și mintea mi s-a distanțat ca un balon scăpat din mâna unui copil. Plutesc în aer, liberă și fără griji. Nimeni nu mă mai poate atinge. N-o să le permit. Nici măcar nu le mai pot auzi vocile. Îmi pierd rapid cunoștința, în timp ce mintea mi se rătăcește printre nori opaci și pufoși care-mi sufocă toate gândurile. Sunt mai ușoară decât aerul, plutesc printre umbrele care mă înconjoară. Întunericul se apropie și mă întâmpină cu blândețe. M-am întors pe un tărâm familiar.

Bărbatul brunet îmi apare în raza vizuală.

–Totul o să fie bine, Alina. Nu te mai împotrivi.

De unde știe cum mă cheamă și de ce nu-mi pot aminti numele lui? Ar fi trebuit să-i ucid pe toți, mă gândesc înainte de a mă scufunda în întuneric.

⌖

Momentul în care Alina își pierdu cunoștința fu unul extrem de dificil pentru Marius Stephano, agent special al Brigăzii Antitero din cadrul CIA, chiar dacă știa prea bine că nu exista altă soluție. Avuseseră noroc. Al'Qaeda căzuse în plasă, expunând-o complet pe Alina pentru prima oară de când o luaseră prizonier cu un an în urmă.

Un an în care Elite presupusese că fusese torturată și apoi executată. Până când începuseră să primească tot felul de informații bizare de la surse de încredere care o identificau drept creierul din spatele unor atentate teroriste recente. După o lungă dezbatere în spatele ușilor închise, Brett Taylor, omul care conducea organizația Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, fusese cel care alcătuise un plan pentru a o recupera.

Paul Smith, un diplomat american implicat în acțiunile umanitare din Afganistan, făcea uz de întreaga influență de care dispunea pentru a-i discredita pe teroriștii islamici. Drept rezultat, numele lui era primul pe lista neagră a organizației Al'Qaeda. Câteva informații referitoare la dineul fals plasate în puncte cheie îi convinseseră să atace, expunând-o pe Alina pentru prima oară în mod public. Totul mersese ca pe roate, chiar dacă ea simțise imediat că ceva era în neregulă. Reușiseră să mai rețină alți patru membri ai celulei, dar asta nu avea nicio importanță. O recuperaseră pe Alina și asta era cel mai important. Ceea ce-l îngrijora, însă, era faptul că habar n-aveau cât din Alina rezistase lungului proces de îndoctrinare și spălare pe creier. Nu avea nicio îndoială că Bataine

nu se dăduse înapoi de la nimic pentru a o controla din toate punctele de vedere. Spera doar că procesul nu era ireversibil.

Își încrucișă brațele la piept, îndreptându-și privirea către Roger Hasley, directorul Brigăzii Antitero din cadrul CIA, un bărbat abia trecut de șaizeci de ani, cu ochi de un albastru pătrunzător și o statură încă impozantă.

–Cu ce ai injectat-o?

–Un sedativ extrem de puternic, răspunse șeful său în timp ce așeza cu grijă seringa într-o cutie neagră de plastic. O să doarmă tot drumul.

Milano, Italia

După cum preconizase Roger, Alina nu-și recăpătă cunoștința pe toată durata zborului înapoi la Milano. De la aeroport fu transferată într-o dubă de culoare bleumarin cu geamuri fumurii, care nu se îndreptă spre sediul Elite, ci în partea opusă a orașului, oprind în fața unei vile cu arhitectură victoriană. Porțile securizate se deschiseră fără niciun zgomot și duba pătrunse în curtea spațioasă, parcând în dreptul ușii de la intrare.

Doi agenți o purtară pe brațe în interiorul vilei, cu Roger deschizându-le drumul și Marius urmându-i. Roger deschise o ușă și le făcu semn celor doi agenți s-o așeze pe Alina pe un pat de spital.

Marius rămase în prag, dându-se la o parte pentru a-l lăsa să iasă pe unul dintre agenți. Celălalt îi scoase cătușele de la mâini și de la picioare Alinei, imobilizând-o apoi cu ajutorul altor seturi prinse de zăbrelele metalice ale patului. Încercă cu mișcări experimentate fiecare set în parte, privindu-l apoi pe Roger peste umăr.

–E în siguranță.

–Perfect, înclină Roger din cap. Stai de pază la ușă. Te chem dacă am nevoie de ajutorul tău.

Agentul dădu din cap și părăsi camera. Marius îl lăsă să iasă, apoi păși înăuntru și închise ușa după el. Se apropie de pat, privind-o pe Alina cu o expresie neutră. Nu putea face nimic altceva, pentru că era supravegheat și el la rândul lui. Dacă le permitea să-i observe furia care-l măcina pe dinăuntru, totul era pierdut. Așa că era nevoit să devină o reflexie ascunsă în umbra unei oglinzi. Se pricepea la oglinzi și umbre. Existau lucruri pe care le putea observa, dar nu avea voie să le atingă. Erau mult prea prețioase. Prea îndepărtate. Și așa trebuia să rămână, cel puțin deocamdată. Distanța reprezenta siguranță, iar el își învățase deja lecția. Cât de adânc era iadul? El știa. O știa prea bine.

Important era faptul că în sfârșit o recuperaseră pe Alina. Rămase lângă patul ei un timp îndelungat, studiind-o cu atenție. Monitoarele

și echipamentele medicale la care o conectase Roger declarau că era adormită. Dar el știa mai bine. Probabil Alina era deja trează, încercând să analizeze situația și să câștige timp. Bravo ei. Asta îl bucura într-un mod absolut ciudat, aproape făcându-l să zâmbească. Aproape.

–De ce-am adus-o aici? întrebă, controlându-și foarte atent expresia feței.

–Dacă o ducem înapoi la Elite în starea în care se află acum, probabil Consiliul va ordona să fie executată. E mult mai bine dacă Brett o vede atunci când redevine cea pe care o cunoșteam odată.

Marius fu străbătut de un fior pe șira spinării.

–Chiar e nevoie s-o imobilizăm?

Roger îi aruncă o privire gravă.

–Din punctul ei de vedere, noi reprezentăm acum dușmanul. Când începe să-și mai revină, probabil o să renunțăm la cătușe.

–Cam greu s-o facem să aibă încredere în noi când o tratăm ca pe un prizonier.

Roger oftă cu o expresie îngrijorată.

–Trebuie să înțelegi că nu avem decât șapte zile pentru a încerca să reparăm răul făcut de Bashir Al-Fadhe timp de un an întreg. Ăsta-i tot timpul pe care am reușit să-l obțin de la Brett. Dacă dăm greș, atunci va trebui s-o lichidăm. Sunt sigur că înțelegi gravitatea situației.

Marius privi într-o parte, dar nu mai spuse nimic.

–Contez pe tine să mă ajuți să-i salvez viața, continuă Roger pe un ton ceva mai blând. Am nevoie să faci exact ce-ți spun, fără să-mi pui la îndoială metodele. Crezi că poți face asta?

Marius își coborî privirea la Alina, temându-se să facă vreo promisiune. Roger își strecură mâna în haină și scoase un pistol.

–Dacă nu poți, atunci cred că e mai bine s-o lichidăm chiar acum.

Cu o mișcare fluidă, trase piedica și puse țeava armei la tâmpla Alinei, degetul încordându-i-se pe trăgaci.

–Nu! Marius se repezi la mâna lui, împingând-o într-o parte. O să fac tot ce dorești, promise, privindu-l în ochi.

Roger încuviință din cap și păși înapoi.

–Perfect. Înainte să începem, vreau să-ți arăt ceva. Trebuie să înțelegi foarte clar cu ce ne confruntăm.

Părăsiră camera, intrând în cea de alături. Acesta era singurul loc din casă care putea fi identificat ca aparținând organizației Elite. Un perete întreg era ocupat doar de monitoare, în fața căruia se afla un sistem complet de comunicații. Roger luă o telecomandă de pe un birou, aruncându-i o privire peste umăr lui Marius.

–Trebuie să privești înregistrarea până la capăt, oricât de greu ți se va părea.

Marius înclină o dată din cap, îndreptându-și atenția către unul dintre monitoare care prinse viață cu imaginile surprinse de o cameră de vederi. Doi bărbați cu fețele acoperite târâră un al treilea bărbat într-o curte interioară, forțându-l apoi să îngenunchieze. Imaginea se strânse pe fața lui și Marius îl recunoscu pe Vallis. Întoarse capul peste umăr pentru a-i arunca o privire întrebătoare lui Roger.

–Privește, se mulțumi el să-i spună.

Marius înghiți în sec și se conformă. Vallis fusese executat de către Al'Qaeda cu trei săptămâni înainte. Trupul lui fusese aruncat dintr-o mașină în fața clădirii World Trade Center din Dubai. Acum probabil vedea execuția pe viu.

Privi îngrozit cum unul dintre bărbații care-l aduseseră pe Vallis păși într-o parte, făcându-i semn cuiva să se apropie. Cu toate că într-un fel se aștepta deja la asta, tresări puternic atunci când Alina își făcu apariția cu un pistol în mână. În momentul acela, în imagine apăru Bashir Al-Fadhe, care începu să-i vorbească în surdină. Înregistrarea nu avea sunet, așa că Marius nu putea auzi ce-i spunea. Într-un final, Bashir îi puse o mână pe umăr. Cu fața lipsită de orice expresie, Alina se apropie de Vallis, îi puse arma la tâmplă și apăsă pe trăgaci fără nicio ezitare. Marius privi șocat cum trupul neînsuflețit al lui Vallis se prăbușește într-o parte.

–În dosarul ei se sugerează faptul că Alina îl considera pe Vallis drept unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. S-au antrenat împreună, au lucrat în multe misiuni împreună. Relația lor a fost una destul de complicată... după presupusa moarte a lui Alex, au devenit iubiți. E adevărat că pentru o singură noapte, dar totuși. Ceea ce vreau să subliniez, e faptul că Alina ținea enorm de mult la Vallis.

–Și de ce-mi arăți acum chestia asta? întrebă Marius pe un ton răgușit, cu privirea încă fixată pe monitor pentru a urmări din nou înregistrarea execuției.

–Pentru că trebuie să realizezi în ce a fost transformată. Au convins-o că e una de-a lor și că noi suntem dușmanul. Femeia din camera alăturată nu mai este Alina pe care crezi tu că o cunoști. E o necunoscută și este extrem de periculoasă.

–Ar fi putut să mă ucidă la hotel, dar n-a făcut-o. Marius se întoarse cu fața la Roger, adoptând o atitudine sfidătoare pentru a-și ascunde groaza provocată de imaginile execuției lui Vallis. Putea să ucidă alți patru agenți înainte, dar a tras în mod deliberat pe deasupra capetelor lor.

–Corect, admise Roger. Pe de altă parte, l-a ucis pe Vallis cu sânge rece.

–Ce încerci să faci, Roger? Să mă convingi că ar fi mai bine s-o lichidăm?

–Vreau doar să înțelegi de ce e în stare. În afară de noi doi, doar Oliver și Brett au mai văzut înregistrarea asta. Doar noi știm adevărul despre moartea lui Vallis și așa va rămâne. Acum că știi totul, ce vrei să faci?

Marius inspiră adânc.

–Nu m-am răzgândit, dacă asta mă întrebi.

–Nici nu credeam că te vei răzgândi, zâmbi Roger. Închise monitorul și se aplecă să ia o servietă de lângă birou. Atunci hai să începem.

Se întoarseră în camera unde se afla Alina, pentru a o găsi la fel cum o lăsaseră. Roger scoase o seringă din buzunar și o ridică în lumină, apăsând o idee pe piston pentru a elimina toate bulele de aer din lichidul incolor. Își întoarse privirea la Marius, care înclină o dată din cap în semn că era pregătit. Roger porni un monitor suspendat într-un colț al camerei și conectat la un laptop, pregătind imaginile cu trupul lui Vallis și fișierele audio.

–Pe măsură ce-și recapătă cunoștința, voi introduce noi stimuli, explică pe un ton calm. Dar nu vrem s-o forțăm prea tare. Așteaptă până se concentrează pe fața ta și te recunoaște înainte de-a merge mai departe. Ești pregătit?

Marius încuviință din nou din cap și răsuci unul dintre brațele Alinei în așa fel încât Roger să o poată injecta. Așteptară câteva minute, urmărind expresia ei și monitoarele pe care erau afișate informațiile vitale. Senzorii înregistrau o creștere a tensiunii și o accelerare a bătăilor inimii.

Roger apăsă o tastă a laptop-ului, pornind înregistrarea audio. Vocea lui Vallis izbucni în boxe, pledând pentru viața lui și amintind despre prietenia ce-i lega odată. Înregistrarea era complet falsă, un fel de aproximare a ceea ce auzise Alina înainte să-l ucidă pe Vallis.

Alina nu reacționă pe moment, dar, după un timp, începu să tremure. Se încruntă și deschise ochii, în adâncurile lor verzi oglindindu-se o mare de emoții. Marius îi puse o mână pe umăr, dar Roger îl atenționă cu o privire să nu spună nimic. Marius continuă să o privească tăcut, tensionându-se când realiză prin ce coșmar trebuie să fi trecut în ziua în care îl ucisese pe Vallis.

–Alina! spuse Roger pe un ton autoritar. Nu te mai ascunde. Înfruntă ce ți s-a întâmplat.

Când mă trezesc, gura mi-e acră de parcă aș fi mâncat numai lămâi timp de-o săptămână. Și mi-e al naibii de frig. Sunt la fel de rece precum o noapte geroasă pe străzi întunecate. Atât de rece, încât parcă m-aș fi transformat într-un sloi nenorocit de gheață pe dinăuntru, fără să mai rămână absolut nimic uman în corpul meu. Îmi doresc o pătură cu disperare, chiar dacă nu sunt convinsă că m-ar ajuta cu ceva. M-au încuiat într-un afurisit de frigider? Zeci de fiori reci încep să-mi coboare pe șira spinării, dar, de data asta, nu frigul e de vină. Chiar deloc. Mai degrabă sentimentul brusc că sunt privită. Rămân complet nemișcată, pregătindu-mă sufletește. Habar n-am cum, dar știu exact ce trebuie să fac. N-ar fi drăguț să-i las cu gura căscată? Lasă-i să mă privească. Chiar îi invit.

Îmi întredeschid ochii, dar îi închid imediat datorită luminii puternice. Încerc să-mi impulsionez mintea să-mi funcționeze. E moale și amorțită, pierdută între vis și realitate. Încerc să mă mișc... Imposibil. Sunt legată? Unde dracu' sunt?

O voce familiară izbucnește parcă din pereți. Mintea mea retrăiește scenă după scenă... imaginile mi se derulează prin fața ochilor cu o viteză înspăimântătoare... fețe, obiecte, clădiri, camere, coridoare. Teroare, în cea mai pură formă. Senzația complet străină îmi trimite un tremur incontrolabil prin tot corpul.

–Alina! îmi rostește numele o voce pe care simt c-ar trebui s-o cunosc. Nu te mai ascunde. Înfruntă ce ți s-a întâmplat.

Nu! Bâjbâi după confort și familiaritate, mintea mea luptându-se din răsputeri pentru a-și recăpăta controlul. Aproape reușește și imaginile curg acum ceva mai lent, transformându-se în ceva coerent. Încetul cu încetul, îmi recuceresc calmul. Gata... din nou în control.

Tresar, încercând în mod instinctiv să evit amintirile. Apoi îmi amintesc ambuscada de la hotel și deschid ochii. Bărbatul care mi-a făcut injecția e aplecat peste mine, privindu-mă cu un zâmbet blajin care invită la confidențe și consolare. Dacă aș avea un pistol, i-aș zbura creierii fără să clipesc.

–Bună, Alina.

Privesc în jur, primul impuls fiind acela de a încerca să mă ridic. Cătușele cu care-mi sunt imobilizate mâinile și picioarele zdrăngăne neplăcut. Bărbatul se apropie cu un pas. Întorc capul să-l privesc, încercând să-mi domin panica. N-o să-ți facă nimic rău, îmi șoptește o voce interioară.

–De ce sunt aici?

–Pentru că te vrem înapoi. Cum te simți? mă întreabă bărbatul cu o expresie îngrijorată.

–Tu cum crezi? îi răspund pe un ton sarcastic, ridicând mâna

încătușată.

–Cred că ești foarte confuză și poate o idee înspăimântată. Și probabil nu ai o poziție foarte comodă, îmi spune, atingând metalul cătușei cu un deget.

Îmi zmucesc mâna departe de atingerea lui. Bărbatul oftează și se îndreaptă spre capătul celălalt al patului. Îmi întorc capul pe pernă pentru a-l urmări cu privirea.

Aproape tresar când dau cu ochii de bărbatul brunet de la hotel, care mă studiază atent de lângă ușă. Instinctul îmi spune că-l cunosc, dar nu-mi pot aminti de unde. E un bărbat foarte atractiv, înalt și suplu, dar foarte bine făcut. Pomeți înalți, buze pline, bine definite, ochi de un negru strălucitor conturați de gene dese, părul negru îi atinge gulerul sacoului negru cu care este îmbrăcat. Știu sigur că ar trebui să-i cunosc numele, însă mintea îmi rămâne opacă.

–Dacă promiți să te porți frumos, putem să stăm de vorbă într-un decor mai plăcut, adaugă bărbatul mai în vârstă, distrăgându-mi atenția.

Așteaptă răspunsul meu, dar rămân tăcută. Ridică din umeri.

–Cum dorești. Ce-ar fi să începem cu numele tău. Cine ești?

Cine ești... cine ești... cine... îmi răsună cuvintele în minte cu ecou și, dintr-o dată, o nouă frântură de amintire...

Stau pe un scaun, cu mâinile legate dureros la spate. Vreo zece electrozi mi-au fost lipiți pe piele. Strâng din dinți atunci când șocul de curent electric mă izbește în plin. Trupul pare să-mi ia foc, durerea urcând și coborând într-o spirală. O voce îmi șoptește că stă numai în puterea mea să opresc totul. Dar nu cedez, nu le spun numele meu, chiar dacă știu că ei îl cunosc deja. Capitularea aceea, oricât ar fi de minusculă, n-ar face decât să netezească drumul pentru mai mult...

Clatin din cap, mai mult pentru a interzice amintirea aceea decât pentru a refuza cererea bărbatului din fața mea. Ceea ce-l face să-mi zâmbească cu indulgență.

–Un lucru atât de simplu... numele tău și primești o răsplată. Pot ridica puțin patul ca să stai mai comod. Nu trebuie decât să-mi spui numele tău.

Încă o amintire...

O voce fără față repetă aceleași cuvinte iar și iar, promițându-mi că durerea va înceta dacă-mi rostesc numele.

Bărbatul brunet face un pas în față, dar celălalt ridică o mână pentru a-l opri, fără să-i arunce măcar o singură privire.

–Numele tău, repetă pe un ton care capătă inflexiuni dure ca de metal.

Acum și atunci se amestecă, amintirea durerii și extenuării devenind

dintr-o dată extrem de ascuțită și proaspătă. Înghit în sec, întorcându-mi privirea într-o parte.

–Alina, șoptesc.

–N-a fost chiar atât de greu, nu-i așa? Eu sunt Roger, se recomandă bărbatul mai în vârstă.

Simt o atingere pe obraz și mă feresc, mârâind printre dinți:

–Nu mă atinge!

Inima îmi bate cu putere și am o nouă viziune...

Un bărbat mă atinge în același fel, numai că în mijlocul unei sesiuni de tortură... Îmi amintesc într-un mod cât de poate de clar ura pe care o simt pentru el... Un bărbat care pretinde că e altcineva...

Roger își trage mâna înapoi, în ochii lui oglindindu-se compasiunea. Întinde mâna după o telecomandă și ridică patul, până ajung să stau în capul oaselor.

–E mai bine așa?

Îmi întorc privirea de la el, urându-mă pentru faptul că am cedat atât de ușor. Nu se va opri aici, o știu prea bine. Ăsta e doar începutul. Mă vor duce în altă cameră, unde vor aplica metode mai puțin cordiale. Încetează! îmi strigă vocea interioară. Nu vor să-ți facă niciun rău! Nu încearcă decât să te ajute. Dar oricât mi-aș dori să cred asta, nu pot să mă mai încred în nimeni. Știu prea bine ce le fac prizonierilor... Bataine mi-a povestit totul.

–Vreau să-ți arăt niște imagini, continuă Roger, indicându-mi un monitor suspendat într-un colț al camerei. Doar niște simple imagini, Alina. Știi cine sunt bărbații lângă care te afli în poza asta?

Privesc imaginea cu atenție. Sunt îmbrăcată într-o rochie de culoare verde, ceea ce este extrem de ciudat, din moment ce detest rochiile. În dreapta mea se află un bărbat îmbrăcat într-o pereche spălăcită de blugi și un tricou negru. Mă ține de talie cu o mână. Cealaltă o are petrecută pe după umerii altui bărbat ceva mai în vârstă. Zâmbim cu toții. Mă încrunt, încercând să-mi dau seama de ce mi se pare totul atât de familiar. O nouă amintire mă poartă în ceea ce seamănă cu o curte interioară a unei case...

Un bărbat stă în genunchi în fața mea. Bataine îmi spune că e un asasin trimis de Elite pentru a mă ucide. Îmi ordonă să-l ucid. Știu că am o armă în mână, dar aproape nici n-o simt. Bărbatul își ridică privirea la mine, în ochii lui citindu-se șocul și groaza, rostindu-mi numele chiar în timp ce ridic arma și-l împușc în cap.

Roger arată către bărbatul mai în vârstă din imagine.

–El e Jason, un prieten foarte bun de-al tău. Apoi mi-l indică pe celălalt bărbat. Și el e Vallis. Ți-l amintești pe Vallis? La un moment dat,

ați fost iubiți. Ți-a salvat viața de multe ori.

Clatin cu încăpățânare din cap.

–Poza asta e falsă, eu...

–Tu și Vallis v-ați antrenat împreună, ați fost parteneri pe teren. Erați prieteni, cei mai buni prieteni. I-ai împărtășit multe secrete intime.

–Nu, continui să neg. Nu-mi era deloc prieten. Era un asasin... mă căuta să mă ucidă.

Bărbatul brunet se apropie de mine, privindu-mă cu o expresie îngrijorată. Îmi ridic privirea la el.

–E o minciună, șoptesc.

–Ce ți-au spus ei e o minciună, Alina, îmi spune pe un ton blând. În ochi i se oglindește o tristețe aproape molipsitoare. Ei sunt teroriști. Ți-au luat totul... amintirile, trecutul, identitatea și te-au transformat în una de-a lor.

Îmi amintesc ziua în care m-am trezit cu Bataine lângă mine. Îmi amintesc confuzia perpetuă a zilelor care au urmat... fără nicio amintire, fără trecut, neștiind ce se întâmplase, neștiind cine eram. Nu știam decât ce-mi spunea el și exact de asta mă mai pot agăța acum.

–Nu te cred, îi răspund cu o expresie neutră. Pozele pot fi falsificate.

Bărbatul brunet mă privește pentru un timp îndelungat. Îi susțin privirea, regăsind cumva atitudinea de gheață care m-a ajutat să nu-mi zbor creierii în anul care a trecut.

–Din păcate, e purul adevăr îmi spune într-un târziu. Te-au spălat pe creier și te-au reprogramat în așa fel încât să-i asculți orbește. Identitatea ta și instinctul de supraviețuire au fost șterse și recondiționate. Ei numesc asta soldatul perfect. Noi o numim sinucidere.

–Dacă ceea ce spui e adevărat, înseamnă că între voi și ei nu e decât o linie foarte subțire, declar cu răceală. Elite e la fel de crudă atunci când își urmărește obiectivele și se ghidează după același cod moral. Nu sunteți decât două fețete ale aceleiași monede. Al'Qaeda e doar o umbră a organizației Elite.

Roger se apropie de mine cu o seringă în mână.

–Continuăm discuția ceva mai târziu, când te vei simți ceva mai deschisă.

–Nu!

Încerc să mă reped la el, dar cătușele mă țin pe loc.

Roger face un pas înapoi, îndreptându-și privirea către bărbatul brunet. În ochii lui se citește clar că nu vrea să-o facă, dar își scoate arma și-mi vâră țeava sub bărbie, forțându-mă să rămân nemișcată.

–Nu te mișca, îmi spune, tonul rămânându-i blând.

Închid ochii atunci când simt înțepătura acului. Sunetele dispar treptat și imaginile devin încețoșate, până când întunericul mă atrage din nou în brațele sale de catifea.

⌖

–Ce faci, Roger?

Marius încercă să rămână calm, dar în ochi i se citea furia.

–Trebuie s-o scot din identitatea pe care i-a construit-o Bashir. Ți-am spus că nu va fi ușor. Iar tu trebuie să-ți joci rolul dacă vrem să avem succes. Roger introduse seringa la loc în cutia neagră. Oricât de rău ți s-ar părea, te asigur că e o nimica toată comparativ cu ce i-a făcut Bashir. Aproape că-i admir tacticile... a distrus-o complet, după care a reconstruit-o așa cum a dorit. După câte-mi dau seama până acum, pe lângă administrarea unei palete largi de droguri, a fost supusă șocurilor electrice, deprivării senzoriale și realității virtuale. Doar o singură tehnică de genul ăsta e suficientă pentru a cauza probleme mentale deosebit de grave.

Marius își aminti disperarea care-l cuprinsese atunci când aflase ce-i făcuseră. Drogurile, spălarea pe creier, recondiționarea. Cu toate astea, durase ceva până reușiseră s-o înfrângă. Cu toate drogurile folosite, lui Bashir nu-i fusese prea ușor să-i intre în minte. Alina era remarcabil de puternică și se împotrivise cu toată ființa ei, cedând doar atunci când i se declanșase instinctul de supraviețuire. Dacă ar fi continuat să se opună, ar fi murit cu siguranță. Până la urmă, o transformaseră într-o altă persoană, Alina cea adevărată fiind ștearsă aproape complet. *I-au șters mintea,* se gândi Marius cu o strângere de inimă.

–Cât de tare au afectat-o? E... nebună? se forță să rostească cuvântul.

–Nu. Își va reveni complet din punct de vedere mental și observ că e într-o formă fizică de milioane. Despre restul, însă, chiar nu știu ce să spun.

–Cum adică?

–E clar că nu-și amintește cine și ce e.

–Dar e ceva temporar, nu?

Roger făcu o grimasă.

–Nu știu. Cu cât începe să-și amintească mai repede, cu atât sunt mai multe șanse pentru o recuperare completă. S-ar putea întoarce la statut activ de agent operativ.

–Și dacă nu?

Marius îl privi în mod deschis, întărindu-se pentru răspuns. Roger îi aruncă o privire încărcată de regrete.

–Atunci va muri.

–În cazul ăsta, scoate-i cătușele. N-o să-și recapete niciodată încrederea în mine dacă o tratez la fel ca Bashir.

–Prea bine, înclină Roger din cap. O s-o mutăm într-o cameră securizată.

Marius rămase oarecum surprins de ușurința cu care superiorul său îi acceptase sugestia. Roger îi zâmbi și se îndreptă spre ușă.

–Brett ne-a acordat șapte zile cu o condiție. Se opri și întoarse capul să-l privească. În cazul în care dăm greș, tu vei cel care o va lichida, adăugă cu o expresie serioasă înainte să părăsească încăperea.

Marius rămase cu privirea pierdută, cuprins din nou de disperare.

Dintr-o dată, Alina începu să se lupte cu un dușman imaginar. Deschise ochii, privind undeva într-un punct fix, lacrimile curgându-i în voie pe la colțurile ochilor. Se zbătu cu toată forța pe pat, încercând să se apere cu brațele de niște lovituri inexistente, nereușind datorită cătușelor care-i limitau mișcările. Marius o prinse de mâini, împletindu-și degetele cu ale ei, îndurând în tăcere atunci când îl strânse cu o putere anormală. Apoi, ca într-un vis, îi șopti numele, atât de încet, încât Marius fu convins doar își imaginase. Întoarse capul și-l privi, parcă dorindu-și să fie sigură că e într-adevăr acolo. Marius îi puse o palmă pe obraz. Alina oftă, apoi închise ochii și adormi la loc.

⌖

Faptul că viața Alinei se afla în mâinile lui atârna greu pe umerii lui Marius. Petrecu o noapte albă, foindu-se de pe o parte pe alta în pat. Cum o putea convinge că tot ce-i spusese Bashir era doar o minciună? Își ridică privirea la tavan, încercând să nu se imagineze cu un pistol în mână, forțat s-o ucidă. Gemu și-și îngropă fața în pernă, dar în fața ochilor îi apăru imaginea femeii pe care o iubea mai mult decât orice pe lume în timp ce-l executa cu sânge rece pe Vallis.

Când adormi într-un final, fu bântuit de coșmaruri în care îi punea pistolul la tâmplă Alinei și apăsa pe trăgaci, realizând în ultimul moment că de fapt el era cel care se afla pe scaun și nicidecum Alina. Nici nu mai putea fi vorba despre somn după asta, așa că la cinci dimineața se ridică din pat și făcu un duș rece pentru a-și limpezi gândurile.

O jumătate de oră mai târziu, intră în bucătărie. Pe masă trona un dosar, deasupra căruia se afla un set de chei. Făcu cafea proaspătă și-și turnă o cană, apoi se așeză la masă și se apucă să studieze dosarul. Roger îi lăsase un bilet atașat de copertă:

Timpul trece și trece repede. Succes.

Înăuntru găsi o notă, unde se specifica faptul că Alina fusese mutată într-o altă cameră, de unde necesitatea cheilor. În rest nu mai erau decât câteva fotografii înfățișând-o pe Alina alături de prieteni și colegi, precum și o istorie în ordine cronologică a misiunilor la care participase de la recrutare și până în momentul dispariției.

Marius se forță să mănânce două felii de pâine prăjită cu unt și-și termină cafeaua. Șase zile păreau suficiente, dar Bashir avusese nevoie de luni de zile pentru a o aduce în starea aceea, aplicând metode pe care nici măcar nu le putea lua în considerare. Își imagina cum decursese totul. La un moment dat, chiar și cel mai bun agent are nevoie de un moment în care să-și lase garda jos și probabil exact acela fusese momentul în care fusese atacată. În mod sigur simțise pe cineva în spatele ei, dar nu reacționase la timp. După care nu putea decât să-și imagineze ce urmase.

Se ridică de pe scaun, luând de pe masă dosarul și cheile. Inspiră adânc, pregătindu-se pentru bătălie.

⌖

Noua cameră era aproape identică cu cealaltă, cu excepția unei uși din metal și a faptului că nu se afla nimic altceva acolo în afara unei mese și a unui scaun din lemn. Alina stătea pe el, dormind și visând. Marius o privi pentru un timp îndelungat. Se schimbase în anul care trecuse. Avea cearcăne adânci, dar trădătoarea lui fără voie rămăsese la fel de frumoasă pe cât și-o amintea. Părul de un blond-arămiu fusese scurtat într-o tunsoare cu un aer franțuzesc și oarecum rebel, încadrându-i chipul cu trăsături bine conturate. Ochii mai verzi decât marea pe timp de furtună îi bântuiseră deopotrivă visele și gândurile. Alina era o răzvrătită prin definiție, chiar dacă atitudinea mereu naturală și relaxată masca potențialul unei precizii în mișcări atât de periculoase, încât într-o fracțiune de secundă s-ar fi putut transforma în ceva extrem de letal. Se lăsă în genunchi în fața ei, neîndrăznind s-o atingă, în ciuda drogurilor care fuseseră pompate în ea.

–Marius, șopti ea, ca și cum i-ar fi simțit prezența.

Deci încă îl mai visa. Confirmarea aceea îl rănea la fel de mult pe cât îi oferea o speranță. Și-ar fi dorit să poată plânge, să ridice pumnul la cer și să implore un răspuns. Voia să știe de ce. *De ce, Alina... de ce?* În ciuda faptului că nu mai avea decât cenușă în loc de inimă, era convins că iubirea ei fusese pură și adevărată. Și atunci de ce îl uitase? De ce credea acum că e îndrăgostită de alt bărbat? Zâmbi amar. Bashir era mai degrabă un monstru. Nu putea îndura gândul că Alina se aflase

în brațele lui timp de un an întreg.

Se apropie de ea, buzele aproape atingându-i-le pe ale ei. Închise ochii și-i inhală aroma pielii, ascultându-i respirația.

–Întoarce-te la mine, *mi amore*, șopti.

Alina se încruntă în somn...

⌖

Văd mișcare cu coada ochiului în dreapta mea și întorc capul pentru a vedea un bărbat care iese din umbre. La început nu-l recunosc, dar știu că mi-e dușman.

–Bună, Alina, îmi spune Qasim cu un zâmbet răutăcios.

Tresar și mă trezesc. Am gura uscată și inima îmi bate cu putere. Mă doare spatele și metalul cătușelor îmi sapă dureros în carne. Stau pe un scaun din lemn și, pentru un moment, am impresia că experimentez o altă frântură de amintire.

Mă tot lupt cu amintirile și vedeniile astea pline de durere, dar cine e vinovat? Bataine și oamenii lui ciudați, ori Elite și armata lor de roboți? Clatin din cap. Nu... Elite e dușmanul. Sunt capabili de absolut orice, chiar și de a încerca să mă altereze cumva. Și atunci de ce Bataine e cel care mă torturează mereu în vise? Înainte de a-mi putea oferi un răspuns, însă, întorc capul și-l văd pe bărbatul brunet. Mă privește cu atenție, sprijinit de un perete. La subraț are un dosar, într-o mână ceva subțire și închis la culoare. Îmi zâmbește și face câțiva pași spre mine.

–Bună dimineața. Ți-e foame? Sete?

Mă îndrept pe scaun, ignorând protestul mușchilor amorțiți. Bărbatul brunet mă mai privește pentru un moment, probabil așteptând un răspuns, după care renunță și pune dosarul pe masă.

–Recunoști ăsta?

Îmi cobor privirea la ceea ce ține în mână și-mi dau seama că e un portofel. Îl deschide pentru a-mi arăta un permis de conducere cu poza mea, sub care e trecut numele Marinescu Alina. Mă încrunt și studiez fotografia.

⌖

–Acum un an, Al'Qaeda ne-a trimis portofelul tău, spuse Marius pe un ton neutru, reușind să nu trădeze agonia pe care i-o provoca amintirea aceea. Ne-am imaginat că te-au executat.

Își amintea cum fusese chemat în biroul lui Brett, pentru a-l găsi și pe Roger acolo. Cu o expresie gravă, Brett îi indicase portofelul de pe birou. Întinsese mâna fără să suspecteze nimic și-l deschisese, pentru a vedea că-i aparține Alinei. Șocul fusese atât de puternic, încât se

clătinase pe picioare. Îl auzise ca prin ceață pe Brett în timp ce-i explica că fusese descoperită și probabil era deja moartă.

Poate Brett, ba chiar și Roger, suspectaseră că era încă în viață, sperând ca la un moment dat să-și facă apariția în public. Odată ce s-ar fi întâmplat asta, o echipă de extracție ar fi recuperat-o. Dar Marius suspecta că decizia aceea nu se baza pe siguranța ei, ci mai degrabă pe informațiile prețioase pe care le deținea. Poate pariaseră pe o idee cam riscantă, bazându-se prea mult pe resursele organizațiilor pe care le conduceau, precum și pe abilitatea Alinei de-a rezista.

–Unul dintre contactele noastre aflate în zonă ne-a informat că ești în viață și că Bashir Al-Fadhe te folosește pentru propriile lui interese.

⌖

–Elite te-a capturat, îmi spusese Bataine pentru a-mi explica de ce mintea mi se transformase într-un gol imens. Te-au torturat, ți-au injectat tot felul de droguri, memoria ți-a fost afectată. Te-au eliberat după ce au obținut ce și-au dorit.

Clatin din cap, privindu-l sfidător pe bărbatul brunet.

–E exact invers, Elite m-a răpit și...

Tac brusc, fără să-mi mai pot da seama care-i adevărul și care-i minciuna. Dar știu la un nivel instinctiv că Elite n-ar elibera niciodată un prizonier, indiferent cât ar fi de cooperant.

–Cine ți-a spus asta, Alina?Bataine? mă întreabă bărbatul brunet pe un ton blând.

Întorc capul într-o parte, strângând din dinți, dar el se mișcă odată cu mine, îngenunchind pentru ca ochii lui să se afle la același nivel cu ei mei.

–Bataine e mort. De fapt, a fost ucis acum trei ani, cu mult înainte ca tu să accepți ceea ce trebuia să fie ultima ta misiune. Consiliul ți-a oferit libertatea și ăsta a fost prețul cerut. Am plecat împreună, îmi explică cu voce joasă și văd o sclipire de agonie în ochii lui. Urma să-l găsim pe Bataine. Iar tu trebuia să-l seduci și să-l convingi să ne conducă la Bashir. Numai că am ajuns prea târziu.

Se ridică în picioare și deschide dosarul de pe masă pentru a extrage o fotografie, pe care mi-o vâră în fața ochilor, forțându-mă s-o privesc.

–El este Bashir Al-Fadhe.

Aproape fără să vreau, privirea mi se lipește de bărbatul din imagine. E Bataine.

–El este Cel Ales, un lider de top al organizației Al'Qaeda, o bandă de teroriști fanatici împotriva cărora am luptat cu toții. Eu, tu, alții. Bashir și-a ucis propriul frate și i-a luat locul, pentru simplul motiv că era cea mai

bună acoperire. Tu l-ai cunoscut drept Bataine, dar adevăratul Bataine e mort. Bărbatul pe care-l iubești, bărbatul pe care-l numești Bataine e în realitate Bashir.

Clipesc și sunt izbită de o altă frântură de amintire...

Ecranul unui laptop... o fotografie... șoc, groază... Apoi nimic... doar un întuneric mai dens decât iadul...

–Nu, nu, clatin din cap. Bataine trăiește.

–Asta te-a făcut Bashir să crezi, le fel cum te-a făcut să crezi că-l iubești.

Bărbatul brunet începe să se plimbe încet în jurul meu. Îmi mențin privirea drept înainte, refuzând să-l privesc.

–Mai ții minte ce mi-ai spus înainte să pleci cu Naheed spre Kandahar? Mi-ai spus că mă iubești, Alina, îmi șoptește cu voce tremurândă.

–Nu! E o minciună, totul nu e decât o minciună! strig, simțind cum inima îmi explodează în piept de durere.

–E adevărul, Alina. Mă iubeai când ai plecat și eu te iubeam pe tine. Bataine pe care crezi că-l cunoști nu e decât un impostor. Adevăratul lui nume e Bashir Al-Fadhe, un terorist fără conștiință, care nu se sfiește să ucidă femei și copii.

Cuvintele mi se învârt cu ecou prin minte. O nouă imagine îmi defilează prin fața ochilor...

Eu și Bataine pe un coridor întunecat. Îmi ordonă să împușc o femeie pentru că și-a dezonorat bărbatul. Când refuz, îmi smulge pistolul din mână și fără să ezite îi zboară creierii femeii aflate în genunchi la picioarele noastre...

Bărbatul brunet se oprește în fața mea.

–Consiliul și Elite te-au trimis să-l localizezi pe Bataine, pentru a-l seduce. Misiunea ta era să-l convingi să-și trădeze fratele. Pe Bashir. Dar ai ajuns prea târziu. Bataine era deja mort și Bashir îi luase locul.

–Nu...

Imagini... amintiri...

Bărbatul brunet îmi spune că mă iubește... Bataine îmi spune că mă iubește...

Pe care dintre ei să-l cred? Amândoi atât de sinceri și fermi în ceea ce-mi spun. În cine să am încredere? În bărbatul ăsta pe care nici măcar nu mi-l amintesc, ori în Bataine, bărbatul pe care-l iubesc? Dacă accept tot ce-mi spune bărbatul ăsta, înseamnă că toată viața mea e doar o minciună. Tot ce știu e o minciună. Bataine e o minciună și viața noastră împreună e o minciună.

–Bashir a plănuit totul foarte atent și cu mult timp înainte. Știa că venim, pentru că Naheed ne-a trădat. Te-a studiat cu mare atenție, a știut

din timp pe ce butoane să apese. Avea nevoie de cineva care să te țină din scurt și să-ți implementeze identitatea creată de el. Și cine să facă asta mai bine decât el? Un bărbat care s-a născut pentru a manipula și a distruge, un bărbat frumos, cu maniere alese și o educație impecabilă. Te-a făcut să crezi că ești îndrăgostită de el, că-i aparții.

Cuvintele lui îmi trimit un fior pe șira spinării și fac încercări disperate să-mi amintesc...

Mă trezesc ca după un somn adânc și îndelungat. Bataine e lângă mine. Îl privesc și nu simt decât groază, șoc... teamă. Tresar când întinde mâna să mă atingă. O voce interioară îmi urlă în cap să fug, mă avertizează că tot ce-mi spune e o minciună, dar nu mai dispun de nicio amintire care să-l contrazică. Nu mai am nimic de care să mă agăț... nimic în afară de el.

–Nu-l poți iubi pe Bataine, pentru că e mort. Bărbatul ăla nu e Bataine și tu nu aparții organizației Al'Qaeda. Ei sunt dușmanul, nu Elite.

–De ce te-aș crede pe tine? întreb, dar de data asta cuvintele îmi sună mai mult a rugăminte decât a sfidare.

Bărbatul brunet se apropie de mine și se apleacă înainte, fără să-i pese că l-aș putea ataca oricând dacă aș vrea. Se sprijină cu mâinile pe brațele scaunului și își apropie fața de a mea.

–Pentru că te iubesc, Alina. Pentru că și tu m-ai iubit cândva.

Îi studiez ochii, căutând cel mai mic indiciu că minte, dar nu găsesc nimic în adâncimile acelea întrunecate în afară de sinceritate și agonie. Îmi doresc să-l pot crede la fel de mult pe cât mi-aș dori să-l pot crede pe Bataine.

⌖

Zgomotul ușii care se deschise dizolvă legătura firavă care se stabilise între el și Alina. Marius se întoarse, stăpânindu-și o înjurătură atunci când dădu cu ochii de Roger. Își întoarse privirea la Alina, pentru a vedea că era din nou în alertă, momentul de vulnerabilitate topindu-se sub ochii lui.

–Marius, avem ceva de discutat, spuse Roger în spatele lui.

Marius încuviință din cap, continuând s-o privească pe Alina.

–Gândește-te la ce ți-am spus, îi șopti, apoi îl urmă pe Roger afară din încăpere. Ce-i așa de important? întrebă imediat ce închise ușa după ei. Făceam progrese.

–Mi-e teamă că timpul nostru s-a scurtat, răspunse Roger pe un ton neutru. Peste trei zile, Paul Smith participă la un dineu pentru strângere de fonduri umanitare. Unul real de data asta. Brett vrea ca Alina să fie acolo pentru a-i identifica pe oamenii lui Bashir. Ai stabilit o oarecare conexiune cu ea, e clar că începe să te creadă. Trebuie să

profiți de asta, să presezi mai mult.

–Cum? întrebă Marius, privindu-l cu suspiciune.

Roger zâmbi cu subînțeles.

–Cred că știi foarte bine cum.

–N-am de gând s-o seduc din nou, îi aruncă Marius o privire furioasă.

–În cazul ăsta, va trebui s-o lichidezi. Oare ce-ar fi mai ușor pentru tine?

Marius își întoarse privirea de la el, fără să răspundă.

–Dacă-și va aminti vreodată cine e cu adevărat, atunci asta se va întâmpla numai datorită iubirii dintre voi, explică Roger pe un ton ceva mai blând. Tu ești singurul care poate ajunge la Alina cea adevărată.

Marius încuviință din cap.

–Bine... dacă e singura soluție, o s-o fac și pe asta.

⌖

Alina se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii, încercând să-și adune gândurile. Exista o anumită logică în ceea ce susținea bărbatul brunet. Marius... parcă așa îi spusese Roger. Versiunea lui a ceea ce se întâmplase dădea mai multă greutate îndoielilor care o chinuiseră în ultimele luni. Plus că simțea o căldură familiară în inimă de fiecare dată când îl vedea.

Ușa se deschise din nou și Roger păși înăuntru, urmat de Marius, care rămase retras într-un colț, parcă încercând să-i transmită că de data aceea nu mai deținea controlul. Se îndreptă pe scaun, strânsoarea neplăcută a cătușelor ajutând-o să-și recapete atitudinea sfidătoare.

Roger zâmbi, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, și păși în spatele ei. Rămase nemișcată, impunându-și să nu cedeze tentației de moment de a-l urmări cu privirea. Nu avea de gând să joace după regulile impuse de el. Auzi foșnet de hârtii, apoi pașii lui pe parchet. Își ridică privirea la el în momentul în care ajunse din nou în fața ei.

–Ce-ți mai amintești din trecutul tău, Alina?

–De ce mă întrebi? răspunse cu o altă întrebare, încercând să anticipeze încotro se îndrepta discuția.

–E o întrebare destul de simplă. Ce-ți amintești tu, făcând abstracție de ce ți-a povestit Bashir.

Alina reflectă cu seriozitate la acea întrebare, răsfoind prin amalgamul de amintiri recente, fără să găsească nimic în afară de frânturi care nu aveau niciun sens. Nimic concret, mai degrabă umbre palide de emoții de mult uitate.

–Nu-mi amintesc decât ultimele șase luni, admise cu un oftat. În rest, doar frânturi neclare.

–Cât timp ai lucrat pentru Al'Qaeda?

–Nu știu.

–Și pentru cine ai lucrat înainte?

Alina se încruntă, dar nu răspunse.

–Încearcă să-ți amintești pentru cine ai lucrat înainte să li te alături, insistă Roger pe un ton ferm. Trebuie să fi avut o viață a ta înainte de apariția lor, nu?

Nu avea decât imagini vagi... alergând, strecurându-se în locuri întunecate, respectând ordinele pe care o voce i le șoptea în ureche, plasând încărcături cu explozibil și apoi detonându-le, ucigând pe oricine-i ieșea în cale.

–Nu-mi amintesc.

O minciună în fața lui, dar și în fața ei, un fel de negare a ceea ce fusese odată.

–Ești Alina Marinescu, citi Roger din dosarul pe care-l deschise. Te-ai născut în București, România. Securitatea, poliția secretă a guvernului comunist care era la putere în vremurile alea, îți supraveghea familia. Îmi amintești visele tale despre libertate, Alina?

Își amintea furie și rebeliune.

–Ți-au înscenat un proces și te-au recrutat să lucrezi pentru ei.

Își amintea... trădarea lui Alex, închisoarea, bătăile, momentul în care se trezise în centrul de antrenamente al SSO-ului, cu Alex explicându-i cine trebuia să devină.

–*Ți s-a oferit o nouă șansă, dar va trebui să lucrezi pentru noi,* îi spusese.

Pentru fata speriată și naivă care fusese, nu existase o altă opțiune. Clătină din cap, încercând să interzică accesul acelor amintiri, pentru că odată cu ele, o altă amintire i se strecura în minte, una mult prea dureroasă pentru a fi contemplată.

–Da, ți-l amintești pe Alex, continuă Roger cu o voce lipsită de orice inflexiune. Te-a recrutat a doua oară pentru Elite. Ai învățat multe de la el... cum să te lupți, cum să ucizi. Era acolo atunci când ai ucis pentru prima oară. Îți amintești asta, nu-i așa?

Își amintea cum apăsase pe trăgaci, privirea ei urmărind trupul care se prăbușise la pământ ca o păpușă stricată. Își amintea ochii lui Alex în care se oglindea ușurarea. O simțea, era purul adevăr, ceea ce explica pe deplin cum ajunsese să poată ucide au atâta ușurință. O asasină atunci și o asasină acum. Fața lui Vallis îi pluti prin minte.

Închise ochii, înăbușindu-și un suspin. *Ce-am făcut?* Dacă totul era real și Bataine cel adevărat era mort, dacă tot timpul ăsta fusese iubita lui Bashir, îngăduind dușmanului s-o reprogrameze într-un așa hal încât să ajungă să ucidă un prieten cu sânge rece, atunci ce spunea asta despre persoana în care se transformase? Fu străbătută de un val de greață și se luptă din răsputeri să țină toate îndoielile la distanță. Asta și doreau, era o tactică foarte clară. Roger îi otrăvea mintea, urmărind cum se lăsa cuprinsă de slăbiciune. *Nu te mai îndoi. Rezistă.*

–Știu că încerci să te împotrivești, dar realitatea e că-ți aduci aminte de toate astea, îi spuse Roger pe un ton blând, în care se strecurase și o undă de milă.

Clătină din nou din cap, fără să mai știe foarte clar ce anume nega. Își amintea trecutul îndepărtat, dar dacă încerca să treacă de bariera ultimelor șase luni, se afunda într-o ceață paralizantă. *Poate am lucrat la un moment dat pentru Elite, dar i-am trădat pentru* Al'Qaeda... Mintea i se înfășură plină de speranță în jurul acelui gând, dar instinctul îi șopti că nu era decât o aberație sinistră. O explicație mult prea simplă. Și, din păcate, îi rămăsese suficientă logică încât să realizeze că nu acela era răspunsul.

–Gândește-te bine, Alina. Fă o comparație între amintiri și ceea ce crezi că știi acum. Vei descoperi imediat adevărul.

Roger urmări cum toată fundația identității create într-un mod artificial începea să se clatine, erodată de amintirile ce începeau să iasă la suprafață. Amintiri pe care nu le putea nega, ori explica.

–Te las să aprofundezi ceea ce-ai descoperit, concluzionă Roger, aruncându-i o privire lui Marius înainte de a părăsi camera.

Imediat ce ușa se închise, Marius se apropie de ea și se lăsă pe genunchi în fața ei. Scoase o cheie din buzunar și-i desfăcu cătușele, lăsându-le să cadă pe podea. Alina își masă încheieturile cu un aer absent.

–De ce? întrebă cu simplitate.

–Pentru că vreau să ai încredere în mine.

Marius îi luă o mână, trecându-și degetele peste urma roșie lăsată de cătușe. O simți cum se tensionează.

–Mi-ai spus odată că m-ai așteptat toată viața, îi spuse, lipindu-și buzele de palma ei. Că suntem făcuți unul pentru celălalt... până și trupurile ni se potriveau perfect. Îți amintești asta, Alina?

Ea își trase mâna din a lui, părând extrem de tulburată. Marius o mângâie pe obraz, privind-o cum închide ochii și inspiră adânc.

–Nu te împotrivi atracției dintre noi, îi șopti. Nu sunt Bataine, dar te iubesc așa cum nu te-a mai iubit nimeni până acum.

La menționarea numelui lui Bataine, Alina se tensionă din nou. Mâna lui Marius i se strecură în păr, apropiindu-și fața de a ei pentru a-i atinge buzele cu ale lui. Se trase o idee înapoi, studiindu-i ochii în căutarea unui răspuns. Alina îl privi cu un amestec de confuzie și dorință, apoi se aplecă în față pentru a-l săruta pătimaș. Brațele lui o susținură atunci când se prăbuși în genunchi lângă el, apoi o întinse cu blândețe pe podea.

–Marius, îi șopti ea pe buze, ca și cum numele lui i-ar fi revenit în minte odată cu dezlănțuirea pasiunii dintre ei. Fii real, imploră cu voce stinsă. Te rog, fă ca momentul ăsta să fie real.

Buzele lui Marius îi alunecară pe gât, apoi mai sus, spre ureche. Îi simți răsuflarea fierbinte.

–Sunt aici, Alina. Simte-mă... totul e real.

O iubea atât de mult... era tot sufletul lui, toată viața, inocența și conștiința lui. Tot ce mai era bun în viața lui se concentra în jurul ei. N-o putea pierde, nu avea voie s-o piardă. Își îngropă fața în părul ei pentru a-și ascunde disperarea.

Alina începu să-l dezbrace, împingându-se aproape violent cu șoldurile în el. *Se întâmplă mult prea rapid,* îi trecu prin minte. Încercă să se ridice pentru a controla situația, dar ea îl răsuci pe podea și-l încălecă, unduindu-și șoldurile cu privirea fixată în a lui. Se aplecă să-l sărute cu o brutalitate care-l uimi. Marius se pregăti să protesteze, dar Alina se smulse dintr-o dată de pe trupul lui, retrăgându-se într-un colț cu brațele ridicate deasupra capului, ca pentru a se apăra de niște lovituri imaginare.

–Alina, ce s-a întâmplat?

⌖

Imaginile se prăbușesc peste mine cu furia unui tsunami, un fel de spirală furioasă a propriului meu trecut.

Mă văd legată de un scaun. Bataine se suie peste mine pentru a mă săruta cu brutalitate. Îmi linge sângele de la colțul gurii cu un rânjet răutăcios. Îl implor să se oprească, dar râde isteric. Mă lovește din nou cu forțe proaspete, lăsându-mă fără suflare.

Mă târăște printr-o cameră și mă aruncă la podea. Un bocanc mi se înfige în coaste. Tresar și icnesc atunci când lovitura se repetă a doua și a treia oară. Simt momentul în care coastele cedează sub asaltul continuu. Un val de durere ascuțită îmi traversează tot corpul. Într-un colț ascuns

al minții îmi doresc să se termine totul aici. Să mor rapid și în liniște. Nu se întâmplă așa.

–Alina! aud vocea lui Marius ca de la mare depărtare.

Dar acum nu mă mai pot întoarce. Trebuie să retrăiesc totul de la început și până la sfârșit.

Jetul de apă mă readuce la viață. Mă doare tot corpul de la bătăi și prea multe șocuri electrice. Nu mi se adresează nicio întrebare, nu vânează informații, vor doar să mă distrugă într-un mod sistematic. Chipul plăcut al lui Bataine se transformă într-o mască oribilă. Mă fixează cu o privire sadică de om nebun. Cu coada ochilui îl zăresc pe Qasim într-un colț, care privește totul cu un zâmbet satisfăcut.

–Alina, oprește-te! încearcă Marius să ajungă la mine, dar nu are nicio șansă.

Sunt extenuată fizic și psihic, cu mintea complet în ceață de la toate drogurile cu care m-au injectat. Qasim îmi lipește din nou electrozii pe piele și clatin din cap.

–Nu mai vreau... te rog, nu mai vreau, îl implor șoptit.

Mă urăsc pentru slăbiciunea de care dau dovadă, dar am trecut deja de punctul de distrugere și le îngădui să mă modeleze așa cum își doresc. Aș face orice ca tortura să înceteze. Bataine își apropie buzele de ale mele, zâmbind satisfăcut. Tresar și încerc să mă trag înapoi, dar își înfige mâna în părul meu și mă forțează să-i accept sărutul brutal.

Acum îmi amintesc totul cu o claritate înspăimântătoare... săptămânile de tortuă, drogurile, șocurile electrice, recondiționarea și remodelarea în marioneta lor. Ceva rămâne la marginea conștientului, o amintire mult prea oribilă pentru a o contempla.

–Alina, încetează! încearcă Marius să mă prindă de brațe. Ești în siguranță acum! Ascultă-mă!

Reușește să mă prindă de încheieturile mâinilor, dar mă lupt cu sălbăticie.

–Încetează!

Mă pălmuiește cu putere, zburându-mi capul într-o parte.

–Te rog... nu mai vreau... te rog... nu mai vreau bătăi... fără bătăi...

⌖

Marius înlemni. Oftă din tot sufletul și o trase în brațele lui, dând frâu liber lacrimilor izvorâte din neputința de-a o fi putut apăra atunci, la fel ca și acum.

–Șșșșș... O legănă cu blândețe înainte și înapoi. Ești în siguranță acum, *mi amore*. Fără bătăi... nu mai există bătăi... niciodată, n-o să

mai îngădui asta niciodată...

Alina îl împinse fără vlagă. Îi dădu drumul din brațe, privind-o neputincios. Ar fi preluat cu dragă inimă pe umerii lui iadul acelor amintiri îngrozitoare, dar nu putea. N-o putea ajuta cu nimic.

–Marius? Unde? întrebă ea cu voce tremurătoare, privind în jurul ei ca și când tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

–Bine-ai venit înapoi, *mi amore*, îi zâmbi Marius printre lacrimi, trăgând-o din nou în brațele lui.

O ezitare de moment, apoi brațele ei i se înfășurară în jurul taliei, capul sprijinindu-i-se pe umăr. Marius o ținu strâns când simți cum începu să tremure, scuturată de hohote de plâns. Rămaseră așa pentru un timp îndelungat, agățându-se cu disperare unul de celălalt.

Apoi Alina începu să vorbească cu voce joasă, ridicând bariera din calea torentului amintirilor, transformându-le în cuvinte. Marius o privi, ușurarea care-l copleșise în momentul în care reușise s-o aducă înapoi fiind acum umbrită de îngrijorarea provocată de vocea ei plată. Părea complet stoarsă din punct de vedere emoțional și psihic. În ochi nu i se oglindea nicio emoție, nici măcar atunci când îi povesti cele mai intime părți ale coșmarului pe care-l îndurase.

–Ce vor acum de la mine? îl întrebă într-un final pe un ton dur, ridicând privirea să-l privească cu o amărăciune pe care n-o mai văzuse niciodată în ochii ei. Brett n-ar fi fost de acord cu toate astea dacă nu și-ar fi dorit ceva concret de la mine.

Marius înclină din cap.

–Paul Smith participă la un dineu pentru strângere de fonduri umanitare și de data asta e pe bune. Vor să identifici oamenii lui Bashir.

–Când?

–Peste două zile.

Acum se comporta precum Alina de dinainte, dar Marius percepea că emană o notă de fatalism care nu-i plăcea deloc. Părea că execută toate mișcările și recită toate cuvintele într-un mod automat, ca un robot. Având în vedere prin ce trecuse, poate era cumva normal, încercă să se liniștească. Tocmai retrăise toate momentele acelea groaznice, ceea ce o storsese de vlagă, își spuse, dar tot nu se putea obișnui s-o vadă așa.

–Mi-a fost atât de dor de tine, îi spuse cu stângăcie.

Alina își sprijini capul de peretele din spatele lor, cu privirea fixată în gol.

–Uită-mă, Marius, crede-mă că e mult mai bine așa. Meriți mult mai mult decât ce-am ajuns eu... nu mai sunt cea pe care ți-o amintești. Iubirea noastră s-a spulberat imediat ce-am acceptat propunerea

Consiliului, numai că nu ne-am dat seama pe moment. Trebuie să mă uiți. Nu înțelegi...

–Atunci fă-mă să înțeleg, Alina. Știi că poți avea încredere în mine. Nimic din ce-mi spui nu părăsește camera asta.

–L-am ucis pe Vallis, mărturisi Alina cu un suspin înfundat.

O dureau cuvintele acelea. Executase fără milă un prieten, chiar dacă în momentul acela nu știuse ce face.

–Știu, spuse Marius cu voce joasă. Am văzut înregistrarea.

Alina îl privi surprinsă, apoi înclină din cap. Trebuia să-și fi imaginat. Bashir le trimisese înregistrarea, mai mult pentru a se mândri cu faptul că o transformase în marioneta lui.

–Atunci știi că nu m-au transformat în ceva ce nu eram deja.

Marius o apucă de umeri, scuturând-o ușor.

–Asta e o aberație! Dacă ar fi așa cum spui, atunci nu te-aș putea iubi! Dar te iubesc, cred în tine și te vreau înapoi în viața mea... o viață care a devenit atât de gri și goală fără tine.

–Nu pot să mă gândesc la asta acum, îi împinse ea mâinile la o parte. Mai întâi trebuie să ne ocupăm de misiune, nu? Doar asta e tot ce-l interesează pe Brett, nu sentimentele și emoțiile agenților. Se opri și inspiră adânc ca pentru a se calma. Și cred că mi-e foame, spuse într-un târziu. Prizonierii primesc ceva de mâncare pe-aici?

Marius își coborî învins privirea și se îndepărtă de ea.

–Te conduc la bucătărie, spuse pe un ton resemnat, ridicându-se în picioare pentru a descuia ușa.

O conduse prin labirintul de coridoare, gândindu-se că probabil era un semn bun dacă își recăpătase apetitul. Trebuia să aibă foarte multă răbdare, o știa prea bine. Avea să treacă ceva timp până când Alina avea să-și revină complet.

–Cam ce ți-ai dori să mănânci? o întrebă, întorcând capul peste umăr s-o privească.

Dar Alina nu mai era acolo. Dispăruse. O căută cu o disperare crescândă prin toată casa, fără niciun rezultat. Parcă se transformase în abur, ridicându-se la cer. Ieși afară în grabă și încălecă pe o motocicletă Ducati 750. Nu putea fi prea departe. Trebuia s-o găsească. Nu percepea zgomotul motorului în timp ce gonea de-a lungul străzilor aproape goale, singurele zgomote pe care le auzea fiind doar bătăile accelerate ale propriei inimi. Tâmplele îi zvâcneau dureros. Brett avea s-o condamne la moarte dacă afla despre asta.

Aproape rămase fără suflare când o zări la marginea drumului, părând pierdută din toate punctele de vedere. Se întrebă dacă era lucidă,

ori intrase din nou în vreo transă. Opri motocicleta în dreptul ei.

–Te rog, Marius, îl imploră ea cu voce joasă. Trebuie să mă lași să plec... nu mai pot fi cine am fost odată. Alina pe care o știi tu e moartă de mult. Te rog, am nevoie să plec.

Cuvintele ei păreau niște lame ascuțite, tăindu-i sufletul în felii, dar Marius se forță să rămână calm.

–Și eu am nevoie de tine. Trebuie să lupți, Alina. N-o să fie ușor, dar trebuie să lupți. Dacă nu pentru tine, atunci fă-o pentru mine.

Ea clătină din cap, refuzând să-l privească. Un val de frică îi erupse în stomac. *Deci la asta ajungem... convinge-o să nu cedeze, ori ucide-o.* Mai degrabă și-ar fi zburat creierii decât s-o atingă cu un deget.

–Uită-te la mine, Alina... Te rog, uită-te la mine.

Putea simți lupta crâncenă care se dădea în ea. Probabil era lupta vieții ei, dar nu putea interveni în niciun fel, n-o putea ajuta. Ea era cea care trebuia să hotărască. Era esențial să fie decizia ei dacă-și dorea să trăiască mai departe. Dacă o forța în vreun fel, o pierdea din nou și n-ar mai fi reușit s-o mai recupereze vreodată. Trebuia să decidă singură dacă se reîntorcea la el... Și la ea.

Îi întinse o mână, implorând-o în gând să rămână.

–Trebuie să decizi, spuse cu voce tare.

Alina își plecă capul, tremurând din tot corpul. Își ascunse fața în mâini.

–Ce mi-au făcut?! răzbi furia din vocea ei.

Era murdară, părul îi era încurcat și hainele boțite, dar niciodată în viața lui nu văzuse o femeie mai frumoasă. *Mi amore, ce ți-a făcut lumea asta nebună în care trăim?* Își înăbuși dorința de-a o lua în brațe pentru a o scutura până-i venea mintea la cap. Își dorea s-o cucerească și s-o aline în același timp.

–Dă-mi voie să te ajut.

–Ce mi-au făcut? repetă ea, ridicându-și privirea la el.

Ridică mâna încet și o puse în palma lui încă întinsă. Marius o trase cu putere la pieptul lui, palma curbându-i-se în spatele capului de parcă ar fi vrut să-i elimine orice alt gând. Ea rămase rigidă timp de câteva secunde lungi, apoi începu din nou să plângă. Marius o ținu strâns în brațe, ridicând-o de la pământ și așezând-o ușor în fața lui pe motocicletă. O simțea cum tremură, probabil și datorită sevrajului cauzat de lipsa drogurilor cu care fusese obișnuită. Nevrând să-i mai dea drumul, o lipi de el, luându-i brațele pentru a i le înfășura în jurul taliei lui. Apoi porni motorul și demară, îndreptându-se înapoi spre vilă.

O simți la un moment dat că se relaxează, nevoit s-o susțină cu o

mână atunci când brațele ei își slăbiră strânsoarea din jurul taliei lui. În curând parcă în fața vilei și opri motorul, încercând să ignore liniștea aproape opresivă. Alina își pierduse cunoștința, pleoapele tresărindu-i periodic probabil datorită viziunilor și imaginilor de coșmar pe care și-ar fi dorit să le poată șterge. O luă în brațe și o duse înăuntru.

Bătălia dinlăuntrul ei continua, iar el avea nevoie să se gândească și să-și pună ordine în gânduri. Nu avea voie să renunțe până când n-o privea în ochi, regăsind-o pe femeia pe care o iubea. Trebuia s-o ajute să-și învingă demonii, nevoia primară de droguri, confuzia și scârba față de propria persoană. Problema era că nu mai aveau decât o singură zi până când agentul Alina trebuia să funcționeze perfect. Dacă nu se întâmpla asta, Brett avea să o condamne la moarte.

✦

Războiul din umbră

Orele trecură, Marius continuând s-o vegheze pe Alina în timp ce dormea. Tremurul dispăru treptat, la fel și agitația primelor ore. Acum dormea liniștită și Marius știa că trebuie să-i îngăduie refugiul acela mult dorit.

Se ridică și se întinse, ignorând protestul mușchilor amorțiți. Se lăsase seara, camera scufundându-se în întuneric. Aprinse lumina și se reîntoarse lângă patul ei, urmărind-o cum murmură cuvinte pe care nu le înțelegea. Întinse mâna s-o mângâie, dar ezită. *Ce se întâmplă dacă Alina mea nu s-a întors?* Dacă deschidea ochii și-l privea cu răceala cu care ucisese un prieten?

Inspiră adânc și o mângâie cu degetele pe frunte. Alina oftă și deschise ochii, verdele lor pur aproape șocându-l după atâtea ore în care rămăseseră închiși. La început păru dezorientată, privind în jurul ei ca pentru a realiza unde se află. Marius așteptă, impunându-și să aibă răbdare. După ceea ce păru o eternitate, privirile li se întâlniră. Se temea de momentul acela, se temea de ce va vedea oglindit în adâncurile acelea verzi. Privi în ochii femeii pe care o iubea și identifică teamă, confuzie și durere. O descoperi acolo pe vechea Alina, dar era încă temătoare, înconjurându-se cu ziduri de nepătruns.

–Bună.

–Bună, răspunse ea, susținându-i privirea.

–Te simți mai bine?

–Cred că da. Mi-e sete.

–Te duc la bucătărie, dacă-mi promiți că nu dispari iar.

–Promit să fiu cuminte.

Câteva minute mai târziu, se așezară față în față la masa din bucătărie. Marius reuși să-și ascundă îngrijorarea în timp ce-o privea cum învârtea mâncarea prin farfurie cu furculița.

–Nu ți-e foame?

–Nu. Alina împinse farfuria la o parte și se sprijini de spătarul scaunului, ridicându-și privirea la el.

–Care-i planul pentru mâine?

–Avem un *briefing* dimineață și ți se va comunica ce se așteaptă de la tine.

Alina zâmbi ironic.

–Brett are suficientă încredere în mine încât mă lasă să-mi fac

apariția la sediu?

–Dacă n-ar fi avut, n-ai fi acum aici. Ai fi fost executată pe loc la hotel, spuse Roger din ușă.

Marius se răsuci pe scaun să-l privească, apoi întoarse capul pentru a vedea reacția Alinei. Furie și repulsie, apoi ochii ei deveniră opaci.

–Cum te simți? îi zâmbi Roger.

Alina îl privi fără nicio expresie.

–Dacă tot trebuie să fac ce vreți, atunci încearcă să mă lași în pace, spuse pe un ton controlat. N-am nevoie de conversație politicoasă. Probabil o înjurătură m-ar satisface mai tare.

–Bine, înclină Roger din cap, dar sărim peste înjurătură. Îți sugerez să te odihnești. Mâine trebuie să fii în formă maximă.

O mai privi pentru câteva momente, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

⌖

Mă trezesc și întind mâna instinctiv după trupul cald care mi-a fost alături timp de atât de multe nopți, dar patul e gol. Mă ridic în coate și privesc în jurul meu. Nu e dormitorul pe care l-am împărțit cu Bashir și-mi trebuie câteva secunde să-mi aduc aminte unde sunt și ce s-a întâmplat. Mă ridic în capul oaselor și-mi trag genunchii la piept, așezându-mi fruntea pe ei. Timp de câteva minute, mă forțez să înfrunt și să accept adevărul, apoi arunc pătura de pe mine și mă ridic în picioare. Rămân cu privirea la hainele pe care cineva le-a așezat cu grijă pe un scaun. Mintea mi-e goală. Stau acolo și privesc hainele, realizând că aș putea să mă îmbrac și să dispar pentru totdeauna. Să las totul în urmă.

Cu toate că mi-am recăpătat adevărata identitate, mă simt detașată și de Al'Qaeda, dar și de Elite. Știu că nu m-aș întoarce niciodată la Bashir, dar nu sunt prea sigură că mă pot întoarce nici la Elite. În același timp, știu că trebuie să-mi acord puțin timp pentru a decide ce vreau să fac. Nu pot acționa sub un impuls de moment. Pentru că odată ce mă angajez pe un asemenea drum, Elite nu va avea altă opțiune decât să mă vâneze și să mă ucidă. Sigur că am resursele mele și ani buni de experiență, locuri unde m-aș putea ascunde. Sunt suficient de bună încât să scap de asasinii trimiși de Elite după mine, dar care ar fi rostul unei asemenea vieți?

Îmi amintesc discuțiile mele cu Marius referitoare la libertate și ieșirea de sub sfera de influență a organizațiilor pentru care lucrăm. Un fior rece îmi urcă pe șira spinării la gândul că poate Elite și CIA au aflat despre planurile noastre și m-au trimis în mod deliberat după Bataine, știind prea bine că în locul lui îl voi găsi pe Bashir. Poate chiar au luat măsuri

ca el să știe că vin. După dispariția mea, probabil au sperat că Marius se va devota din nou muncii sale. Apoi, odată ce-am fost distrusă suficient de mult încât o relație între noi să devină imposibilă, Elite, prin bunăvoința lui Brett, m-a salvat din mâinile lui Bashir. Cu tot cu informațiile de care dispun. Un plan perfect.

Îmi masez tâmplele pulsânde. Dacă Marius mi-ar cere-o acum, aș fugi cu el? Închid ochii și inspir adânc. Nu pot suporta gândul că trebuie să renunț definitiv la el, dar nici nu pot suporta gândul că aș putea să-i pun siguranța în pericol prin simplul fapt că încă exist. Și nu vreau să aleagă o viață de fugar datorită mie, mereu în tensiune, mereu privind peste umăr. Acum mi-e mai clar ca oricând că trebuie să mă îndepărtez de el, să-l fac să mă uite, chiar dacă pentru asta sunt nevoită să-l fac să mă disprețuiască.

Odată ce-am luat hotărârea asta, simt că sufletul mi-e o idee mai ușor. După ce-l voi pierde definitiv, am de ales între două opțiuni: îmi zbor creierii singură, ori fug și aștept asasinii Elite.

⌖

Marius se trezi devreme. Își făcu un duș lung și se îmbrăcă în grabă, părăsind camera și îndreptându-se către camera Alinei. Se opri în fața ușii și ridică mâna să ciocăne, dar ezită. Poate era mai bine s-o lase să doarmă până mai târziu. Se întoarse și se îndreptă spre bucătărie, unde descoperi că-și făcuse griji degeaba. Alina se afla deja la masă, cu o cană cu cafea în față, desenând ceva pe o foaie de hârtie. Privi peste umărul ei pentru a vedea schița unei clădiri.

–Ce-i asta?

–Depozitul din Dubai transformat de Bashir într-un fel de sediu central al celulei locale.

Și-l amintea destul de bine, în ciuda gândurilor care i se tot învârteau prin minte, făcând-o să-și piardă concentrarea. Aici erau birourile, precedate de sala principală, folosită pentru ședințele de dinaintea unei acțiuni de anvergură. Nu știa să mai existe căi adiționale de acces, dar, pe de altă parte, nu putuse să-și ia notițe pe parcursul sesiunilor de tortură și recondiționare, după care nu fusese niciodată acolo singură. Doar în compania lui Bashir și a lui Qasim.

Își amintea însă până la cele mai mici detalii celula minusculă în care fusese ținută prizonier și panica care o cuprindea ori de câte ori zăcea în întuneric, mult prea slăbită pentru a se mișca.

Trasă furioasă câteva linii și termină de schițat parterul, apoi trecu la etajele superioare.

–De unde știm că n-au părăsit deja locul ăsta? întrebă Marius,

ocolind masa pentru a se așeza pe scaunul din fața ei.

Alina făcu o grimasă, privindu-l cu o expresie amară.

–Păi, bănuiesc că depinde de cât sunt de confidenți în abilitatea lui Bashir de-a mă reprograma și în puterea mea de-a rezista.

Marius aruncă o privirea la ceas.

–*Briefing*-ul începe într-o oră. Ar trebui s-o luăm din loc.

Alina își termină cafeaua și se ridică în picioare, împachetând cu grijă hârtia pentru a o vârî în buzunarul hainei lungi și negre.

⌖

Să mă aflu din nou în Elite e oarecum șocant, ceea ce întărește sentimentul de detașare. Îl urmez pe Marius pe coridor, conștientă de zecile de priviri care mă urmăresc. Marius îmi pune o mână pe braț, zâmbindu-mi liniștitor. Încerc să-i zâmbesc înapoi, dar cred că mai degarbă reușesc o grimasă. Inspir adânc și pășesc în sala de conferințe. Conversațiile încetează, capetele se întorc spre mine, o duzină de perechi de ochi urmărindu-mă în timp ce mă îndrept spre un scaun. Mă așez, simțind privirea iscoditoare a lui Brett drept în ceafă. Privesc în jur, simțindu-mă oarecum acasă. Încăperea asta e cel mai familiar loc din sediul Elite și realizez că aici mă pot concentra, ba chiar mă relaxez puțin.

Nu-i cunosc decât din vedere pe cinci dintre agenții operativi care se află în jurul mesei și primesc priviri curioase pe furiș de la ei. Restul sunt prietenii mei buni și de mult uitați: Ford, care se preface că e ocupat cu niște hârtii, Roman, care discută în surdină cu Webb, Jason, care reglează ceva la ecranul cât un perete întreg și Oliver, cu nasul în laptop, ca de obicei. Mă întreb câți dintre ei știu că l-am executat pe Vallis, dar dacă e să mă iau după atitudinea lor relaxată, bănuiesc că niciunul. Până când privirea mi se intersectează cea a lui Oliver. Felul în care privește într-o parte, părând jenat și îngrijorat, îmi confirmă că el știe. Sunt convinsă că Brett și Roger știu, plus Marius, care deja mi-a confirmat-o.

⌖

–După cum știți, datorită implicării lui în lupta contra terorismului mondial, Paul Smith se află pe lista neagră a Al'Qaedei. Cum mâine va participa la un dineu pentru strângere de fonduri umanitare, este foarte probabil ca Bashir să-și trimită oamenii pentru un atac, începu Brett, privind-o fix pe Alina.

Ea îi susținu privirea cu o expresie impenetrabilă, însă nu putu să nu observe că șeful ei nu se schimbase deloc în anul ce trecuse. Aceeași constituție atletică, părul parcă o idee mai alb decât își amintea, însă

expresia din ochii albaștri rămăsese la fel de rece precum adâncul oceanului. Brett continua să rămână o enigmă, un personaj retras cu trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că întreaga sa carieră era un secret absolut.

–Alina colaborează cu noi pentru a identifica suspecții. Marius va coordona transmisiunea video, Alina și Oliver vor monitoriza din dubă. Restul vă veți afla în sală, activând ca scut pentru Smith. Echipa secundară va asigura securitatea punctelor de acces. Vreau să fiți cu ochii în patru, nu ne putem permite greșeli. Studiați planurile hotelului și profilul misiunii încărcat pe PDA-uri. Nu intră și nu iese nimeni fără să treacă prin filtrul nostru. Întrebări?

Agenții rămaseră tăcuți.

–Ne revedem mâine dimineață pentru ultimele detalii. Sunteți liberi.

Unul câte unul, agenții operativi se ridicară de la masă și părăsiră încăperea. Brett se întoarse spre Roger.

–Crezi că e în stare să-și facă treaba?

–E convinsă că trebuie și asta-i tot ce contează.

Alina păruse cât se poate de calmă și de normală în timpul *briefing*-ului. Urmăriseră toate înregistrările de la vilă, inclusiv cea în care Marius reușise s-o scoată din identitatea creată de Bashir. Totul păruse cât se poate de autentic.

Brett și Roger știuseră de la bun început că Bashir n-o executase, dar în ciuda rețelei vaste de informatori, nu reușiseră să afle alte detalii în legătură cu situația ei. Apoi rapoartele începuseră să curgă, indicând faptul că atacurile revendicate de Al'Qaeda în ultimele șase luni purtau o semnătură familiară. După o confirmare vizuală a unui informator din Dubai, Vallis fusese trimis în secret pentru a investiga la fața locului. La o săptămână după dispariția lui, înregistrarea execuției fusese trimisă în mod anonim la sediul local al CIA-ului.

Roger își puse mâinile la spate cu un aer gânditor.

–O să dureze până își va reveni complet. Cred că are nevoie de puțin timp pentru a se reacomoda, după care statutul ei poate fi reactivat. Odată ce trece peste asta, va fi de două ori mai puternică decât înainte.

Brett încuviință din cap.

–Pentru binele ei, sper să nu ne trădeze mâine. Dacă o face, sper ca Marius să-și respecte cuvântul.

–Marius își respectă întotdeauna cuvântul.

⌖

–Bună, Jason, spuse Alina a doua zi de dimineață, intrând în secțiunea rezervată Diviziei pentru Armament și Echipamente.

Jason Adler, șeful de necontestat al locului, un bărbat între două vârste cu un nas mare și coroiat, păr alb pe peste tot, cu excepția capului, și o cicatrice lungă ce-i brăzda fruntea, despre care gurile rele povesteau pe furiș că ar fi primit-o în timpul unei misiuni din care abia scăpase cu viață, își ridică privirea de la armele înșirate pe tejghea și-i oferi un zâmbet larg.

–Bună, scumpete, mă bucur să văd că te-ai întors. Ce mai faci?

–Nu așa de bine ca tine, îi răspunse Alina cu un zâmbet minuscul. Tu? Nu te-ai schimbat deloc.

–Păi, am câteva riduri în plus, dar femeile mă vânează ceva de groază.

Alina aruncă o privire în jur.

–Mă aduci și pe mine la zi? Ceva schimbări majore pe aici?

Jason arcui o sprânceană.

–Spune-mi ce știi deja, ca să nu mă repet.

–Nu știu prea multe... În caz că n-ai aflat, n-am prea fost conectată la Elite în ultimul timp, răspunse ea pe un ton amar.

Jason îi puse o mână pe umăr.

–Hei, n-ai de ce să te simți prost. Am auzit că te-au lucrat ca la carte. I s-ar fi putut întâmpla oricui.

–Probabil, dar nu i s-a întâmplat oricui.

Câțiva agenți operativi își făcură apariția pentru a-și colecta echipamentul.

–Vorbim mai târziu, spuse Alina cu voce joasă, apoi se îndreptă către secțiunea misiunilor pe rol.

Marius o urmări cu privirea cum trece pe lângă el, fără nimic altceva decât o înclinare imperceptibilă a capului. Ultimele detalii ale misiunii îl ținuseră ocupat, astfel încât nu mai avuseseră timp să stea de vorbă. În dimineața aceea, Alina fusese convocată la un *briefing* cu ușile închise, petrecându-și aproape două ore cu Brett și Roger. Când o zărise mai târziu, părea obosită și tensionată, stând nemișcată într-un colț al coridorului, sprijinită de un perete. Se îndreptase în direcția ei, dar Jason îl chemase să-i aprobe sortimentul de arme ales pentru misiune. Când privise peste umăr câteva minute mai târziu, Alina deja dispăruse.

✦

Reuniune de familie

Sheraton Convention Center - Ankara, Turcia

Marius străbătu sala unde se desfășura dineul, croindu-și drum printre mese și studiind cu atenție fiecare invitat în parte. Își ajustă ochelarii.

–Se vede bine? murmură.

–Imaginea e foarte bună, îi răspunse vocea lui Oliver în ureche.

O pauză, apoi vocea Alinei:

–Îndreaptă-te spre intrare.

Marius se conformă, privind cu nonșalanță în jurul lui. Murmurul sutelor de conversații continuă și când ajunse în holul principal. Făcu un ocol, apoi intră înapoi în sală. Timp de cel puțin o jumătate de oră, se plimbă prin mulțime, pierzând câteva minute prețioase pentru a scăpa de o doamnă cu chef de vorbă, care băuse mai multe pahare de șampanie decât ar fi trebuit. Se opri lângă intrare.

–Nimic? întrebă, privind în direcția mesei de pe podium pregătită pentru Smith și restul persoanelor din anturajul lui.

Deocamdată, nu se aflau decât trei persoane la masă. Studie din nou mulțimea care socializa, privirea intersectându-i-se cu cea a unei agente îmbrăcate într-o rochie gri de seară. Femeia clătină ușor din cap în semn că nu identificase niciun suspect.

–Îndreaptă-te către podium, îi ceru vocea Alinei în ureche.

Marius se conformă, ocolind podiumul, întorcându-se apoi spre ieșire.

–Stai...

Se opri brusc, studiind fețele persoanelor din dreapta lui. O blondă platinată între două vârste, îmbrăcată într-o rochie albastră din mătase cu perluțe bleu pal, acompaniată de un bărbat cu părul grizonat, îmbrăcat într-un smoching cu cel puțin două numere mai mici decât ar fi trebuit. În spatele lor, un alt cuplu, ea în rochie lungă, albă, el suficient de bătrân pentru a-i fi bunic.

–Vezi pe cineva cunoscut? murmură.

–Arată-mi zona din stânga ta.

Marius întoarse capul. Doi bărbați cu pahare de șampanie în mâini discutau în surdină. Unul brunet de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum bleumarin închis, celălalt, părând ceva mai în vârstă, purta un smoching de un negru spălăcit.

În dubă, Alina simți că-i îngheață sângele în vene.

–Rămâi pe loc, spuse cu voce tensionată.

Se ridică de pe scaun și-și scoase căștile de comunicații.

Oliver Deuth, analistul informatician aproape genial specializat și în comunicații, un bărbat tânăr de statură medie cu ochi ageri de culoare gri și păr șaten deschis tuns poate prea scurt pentru capul o idee cam mare în comparație cu restul trupului, ridică privirea de la monitorul din fața lui cu o expresie îngrijorată.

–Nu cred că ai permisiunea să părăsești duba.

–Dă-mi arma ta, Oliver.

Ceruse o armă la sediu, dar Brett o refuzase, motivând că nu avea nevoie de una din moment ce avea ordin să rămână în dubă pe toată durata misiunii. Nu-i ceruse ajutorul lui Jason, știind prea bine că i l-ar fi acordat, creându-și astfel probleme cu Brett.

–Dar Brett a spus că...

Oliver își înghiți cuvintele atunci când Alina făcu doi pași spre el.

–Brett nu-i aici. Îmi dai arma, sau vrei să ți-o iau eu? îl întrebă pe un ton amenințător.

Oliver păli și scoase un pistol din tocul fixat în lateralul pupitrului de control.

–Mulțumesc, murmură Alina luându-i-l din mână, după care deschise ușa dubei și sări afară.

Imediat ce ușa se închise la loc, Oliver activă canalul lui Brett.

–Ăăăă... Alina a părăsit duba.

–Fir-ar să fie, Oliver! izbucni vocea lui Brett din boxe. Fă-mi legătura cu ea.

–Nu pot. A plecat fără dispozitivul de comunicații.

–Atunci fă-mi legătura cu Marius pe un canal privat.

⌖

Marius fu surprins să audă vocea furioasă a lui Brett în cască:

–Alina a părăsit duba și probabil se îndreaptă către sală. Îți ordon s-o interceptezi și s-o scoți de acolo. Ai înțeles?

Întoarse capul și-o zări în timp ce se îndrepta cu un aer hotărât în direcția celor doi bărbați. Brett își repetă ordinul, dar Marius nu se obosi să-i răspundă. Din câțiva pași, îi tăie drumul Alinei, care-i aruncă o privire glacială.

–Ce faci?

–Te împiedic să te sinucizi.

Alina ridică mâna pentru a-i scoate casca din ureche, întrerupând

tirada lui Brett.

–Atunci ajută-mă. Stai în fața mea și mergi spre ei.

Marius înclină din cap și se întoarse pentru a se apropia cu pași rari de cei doi bărbați. Își strecură mâna în haină pentru a-și extrage pistolul cu amortizor, ținându-l pe lângă corp. Bărbatul mai în vârstă îi aruncă o privire, zâmbindu-i politicos. Celălalt întoarse capul, dar îngheță când Marius păși într-o parte și dădu cu ochii de Alina.

–Bună, Qasim, îi zâmbi ea cu răceală.

Bărbatul în vârstă înjură înfundat, vârând mâna în haină, dar Alina ridică pistolul și-l împușcă în umărul drept, apoi pivotă o idee și ținti capul lui Qasim Rashid. Degetul i se încordă pe trăgaci, ignorând faptul că locotenentul lui Bashir își ridicase mâinile în semn că se preda. Invitații din jur începură să țipe panicați, dar pentru ea nu exista nimeni și nimic altceva în afara lui Qasim...

Qasim, cu rânjetul lui glacial, privind în timp ce unul dintre oamenii lui o lovea cu bocancul în coaste. Vocea lui Qasim șoptindu-i la ureche să cedeze dacă vrea să scape de durere...

–Nu face asta, Alina, o avertiză Marius din spatele ei, dar nu interveni.

Alina își lăsă mâna în care ținea pistolul să-i cadă pe lângă trup. Doi agenți păși în spatele lui Qasim și-i imobilizară mâinile la spate.

–Unde e? întrebă Alina cu voce joasă.

Qasim rânji, rămânând tăcut.

Alina ridică din nou pistolul, lipindu-i țeava de frunte.

–Unde?

Qasim își păstră rânjetul, dar privirea îi fu umbrită de o undă de îngrijorare.

–Și dacă nu-ți răspund, ce-ai de gând să faci, să mă împuști cu atâția martori la un loc?

Degetul ei se încordă din nou pe trăgaci.

–Pentru lumea reală, eu nu exist. Sunt doar o fantomă, Qasim, îți amintești? Nici măcar nu mă aflu acum aici, totul se întâmplă doar în imaginația ta. Unde e? mârâi printre dinți.

–Dubai, ne așteaptă la depozit, cedă Qasim.

Alina îl mai privi pentru un moment, apoi lăsă pistolul jos și se îndreptă către ieșire. Marius o ajunse din urmă, punându-i o mână pe braț pentru a o opri.

–Ce faci?

–Mă duc după el și nu mă poate opri nimeni. Nici măcar tu, răspunse Alina, în ochii ei citindu-se o avertizare.

Ford și Roman apărură de niciunde și o flancară. Alina făcu un pas înapoi, pregătită de atac. Îi măsură cu suspiciune. Ford Dukelman, american prin naștere, activa ca agent în cadrul organizației Elite de mai bine de două decade. Alina zâmbi în sinea ei. Nu se schimbase deloc. Părul de un blond cenușiu avea nevoie disperată de un tuns, ochii îi erau mai albaștri decât cerul senin, iar statura impresionantă atrăgea deopotrivă privirile femeilor și respectul bărbaților. Roman Vlasovsky, un bărbat masiv cu păr blond și ochi de un albastru pal, fusese transferat la sediul central de la o filială obscură din Europa de Est, ceea ce spunea multe despre abilitățile lui. Acum un milion de ani, fuseseră prieteni. Împărtășiseră secrete, bucurii și drame veritabile, punându-și viețile la bătaie unii pentru alții pe teren. Acum nu mai știa ce erau. Poate străini, poate colegi, cel mai probabil dușmani. Până la urmă, spălată pe creier ori nu, ea devenise prima dușmanul lor.

–Venim cu tine, spuse Ford pe un ton ferm.

Roman aprobă din cap.

Marius păși lângă ea cu o expresie gravă.

–Poate ar trebui să-i dăm bătaie înainte ca Brett să urle până-i crapă o vână în cap.

Alina îi aruncă o privire și ridică din umeri.

–Alegerea voastră.

⌖

Oliver își dezlipi privirea de pe monitorul din fața lui, întorcând capul atunci când ușile dubei se deschiseră.

–Ce se întâmplă? întrebă pe un ton temător.

–Ne întoarcem la elicopter, îi răspunse Alina. Plecăm într-o mică vacanță în Dubai.

–Brett o să facă ca toate visele.

–Te bagi, sau nu, Oliver. E alegerea ta.

Roman se sui la volan și porni motorul.

–Avem cumva nevoie de-o echipă secundară? arcui Oliver o sprânceană cu un aer viclean.

Alina își abținu un zâmbet.

–Mobilizează-i, dar spune-le să nu acționeze fără semnalul nostru. O să avem nevoie și de o dubă, poate faci rost de una de la filiala locală.

Scoase schița depozitului din buzunar și o puse pe pupitrul de comandă, netezind-o cu o mână.

–Sunt trei etaje. Birourile sunt la parter, apartamentele la etajul doi, habar n-am ce-i la etajul trei. Două uși de acces, la est și vest, care

se deschid doar dinăuntru. Accesul la ușa principală se face doar cu ajutorul unei cartele electronice. Dacă au schimbat deja codul, o să am nevoie de talentele tale.

Oliver încuviință din cap.

–Mă gândesc eu la ceva.

–Avem o cameră de supraveghere la intrare, mă ocup de ea după ce intru.

–Nu intri singură, spuse Marius din spatele ei.

–Trebuie, măcar cât să dezactivez camera de supraveghere, întoarse ea capul să-l privească.

El o studie cu atenție, încercând să-i citească adevărul în ochi. Alina îi susținu privirea, ochii ei complet opaci.

Dubai, Emiratele Arabe Unite

Călătoria cu elicopterul se desfășură în liniște. Marius îi arunca din când în când câte o privire îngrijorată Alinei, care părea pierdută în gândurile ei. Când ajunseră, o dubă îi aștepta deja, cu un bilet lipit pe parbriz. Alina îl luă și-l citi.

Bine ai revenit printre noi! Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să ceri.

Heena.

Alina zâmbi ușor, amintindu-și întâlnirea cu bruneta simpatică. Zâmbetul îi pieri. Parcă trecuse o eternitate de atunci.

O jumătate de oră mai târziu, Roman parcă duba la câteva zeci de metri de depozit. Alina coborî prima, înaintând rapid de-a lungul pereților scorojiți, cu arma pe lângă corp. Se simțea groaznic de expusă în timp ce se apropia de depozit. Se opri în fața ușii de la intrare, încercând să-și amintească codul. Inspiră adânc și tastă o serie de numere. Un clic metalic o informă că drumul era liber. Deschise ușa și păși înăuntru cu arma pregătită, scanând sala principală cu privirea. Nimeni. Smulse cablurile camerei de supraveghere.

–Liber, șopti.

Auzi zgomote din direcția biroului lui Qasim și înaintă în liniște pe coridor. Ușa era întredeschisă. O împinse ușor, intrând cu brațul extins și arma pregătită. Doi bărbați care i se păreau vag cunoscuți lucrau în grabă, unul trecând hârtie după hârtie printr-un distrugător de documente, celălalt împachetând câteva laptop-uri într-o cutie. Cel care se ocupa de laptop-uri întoarse capul și-o văzu. Întinse mâna după pistolul de pe birou, dar Alina îl împușcă în brațul drept fără să se oprească din mers, apoi mută țeava pistolului o idee și puse două

gloanțe în inima celuilalt.

Îi luă pulsul celui pe care-l împușcase în inimă, constatând că era mort. Scoase o pereche de cătușe din buzunar și îl imobiliză pe celălalt.

Se întoarse pe coridor, încercând să decidă dacă ar trebui să caute în restul birourilor, ori să urce la etaj, unde se aflau apartamentele. Auzi strigăte pe coridorul din dreapta, ceea ce însemna că restul agenților operativi pătrunseseră deja în depozit. Îi lăsă să se ocupe de parter și se îndreptă spre scările din partea stângă, urcându-le două câte două, cu arma pe lângă corp. Când puse piciorul pe ultima treaptă, zări mișcare la etajul de deasupra. Plonjă într-o parte și se rostogoli lângă un perete cu câteva secunde înainte ca o jumătate de duzină de gloanțe să se înfigă în treapta pe care tocmai păși. Se răsuci pe spate, țintind pistolul cu ambele mâini în sus prin casa scării, și apăsă succesiv pe trăgaci, golind încărcătorul Glock-ului. Îl ejectă și introduse altul nou, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre scara care ducea la etajul trei. Se scurse pe lângă perete, păși cu grijă pe fiecare treaptă în parte și înaintă în liniște până la mijlocul palierului care se bifurca, formând un coridor în formă de L. În stânga ei auzi o respirație greoaie și zări mișcare cu coada ochiului. Se lăsă imediat pe genunchi, aducând arma în poziție de tragere cu ambele mâini și trase trei focuri. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj se clătină pe picioare și se prăbuși la pământ. Degetul i se încordă pe trăgaciul mitralierei, împroșcând câteva rafale în tavan.

Alina se apropie cu grijă și se lăsă pe genunchi lângă el pentru a-i căuta pulsul, fără să simtă nimic sub degete. Îi luă mitraliera din mâini, vârându-și pistolul la spate, în betelia blugilor. Căută peste tot, mișcându-se ca o umbră, dar nu mai găsi pe nimeni nici la etajul trei, nici la doi. Drace! La parter, restul agenților imobilizaseră doar cinci membri ai celulei. Unde erau ceilalți? Unde era Bashir?

Marius se apropie de ea.

–Nu e aici.

–Nu, clătină ea din cap.

–Ce vrei să faci mai departe?

–O să trecem și pe la vilă, cu toate că mă îndoiesc că mai e aici.

Marius îi puse o mână pe braț.

–O să-l găsim.

Privirea ei coborî la mâna lui.

–Probabil a fugit în Afganistan, la centrul de antrenament.

–Hai să vedem ce găsim la vilă. Elicopterul e pregătit, putem porni spre Afganistan imediat ce terminăm acolo.

–Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă ea, schimbându-și încărcătorul pistolului.

–Tu ești sigură că vrei s-o faci?

Alina își întoarse privirea într-o parte.

–Trebuie s-o fac.

Marius aprobă din cap.

–Știu. Și eu la fel.

⌖

Sar gardul prin spatele vilei și mă strecor printre copaci, lipindu-mă de perete. La câțiva metri, Marius mă urmează precum o umbră.

–Ford, șoptesc.

–Liber, frânghiile sunt pregătite.

Alunec pe lângă perete și descopăr frânghia neagră care atârnă în lateralul clădirii. O încerc, satisfăcută că ancora s-a înfipt adânc în perete.

–Oliver, așteptăm semnalul tău.

–O secundă, îmi răspunde vocea lui Oliver în ureche.

Fiecare moment în parte pare o eternitate.

–Alarmă anulată. Liber, ne anunță Oliver.

–Urcăm.

Mă cațăr rapid pe frânghie până la pervazul unei ferestre de la etajul trei. Rămân nemișcată, ascultând cu atenție. Nimic. Vila are ferestrele întunecate. Înfășor frânghia pe braț și sar în balconul din dreapta mea. Arunc o privire în stânga mea pentru a confirma că Marius îmi copiază întru totul mișcările. Mă apropii de ușile întredeschise ale balconului și ascult. Nu aud nimic, așa că le împing ușor și pășesc înăuntru. Camera e întunecată și aștept câteva secunde pentru ca ochii să mi se obișnuiască cu întunericul. Mă îndrept către ușă, dar îngheț în mijlocul camerei, realizând unde mă aflu. Dormitorul doctorului.

–Doctorul meu personal, obișnuia să-l numească Bashir.

Strâng din dinți. Doctorul din iad. De câte ori m-a injectat cu droguri, rânjind satisfăcut?

Patul se află în centrul peretelui din stânga mea și pot distinge silueta nemișcată de sub pătura albă. Pășesc mai aproape și studiez chipul relaxat al doctorului, îngăduind urii, întunericului și asasinului din mine să preia complet controlul. Nu vreau să-l ucid rapid, îmi doresc să pot privi în ochii lui atunci când pășește din lumea mea în cealaltă. Îl împung cu țeava pistolului între coaste și tresare.

–Cine-i acolo? întreabă cu voce somnoroasă.

Simt un impuls de furie la teama pe care i-o surprind în voce. Îmi scot

cagula neagră, îngăduindu-i să vadă cine sunt.

–Mă mai ții minte? îl întreb cu voce joasă, ridicând mâna în care țin pistolul cu amortizor pentru a-i ținti capul.

Doctorul inhalează aerul cu putere și deschide gura pentru a țipa, dar e deja prea târziu. Apăs pe trăgaci, sunetul gloanțelor înfundate alinându-mi sufletul precum un balsam. Două găuri perfect rotunde îi apar pe frunte și doctorul își dă sufletul cu un suspin, pe fața lui întipărindu-se o expresie de uimire eternă. Părăsesc camera în timp ce pătura albă se îmbibă cu sângele proaspăt.

⌖

Alina făcu un raid rapid prin toate camerele aflate la etajul trei, pierzând câteva minute prețioase în dormitorul pe care-l împărțise cu Bashir. Marius făcu același lucru la etajul doi, în timp ce Ford se ocupa de etajul unu și Roman de parter.

–Alina, raportează, auzi vocea lui Marius în ureche.

–Nu e aici.

–Nici la doi nu e nimeni.

–Etajul unu e curat, raportă Ford o fracțiune de secundă mai târziu.

–Parterul la fel, auziră și vocea lui Roman.

–Inițiem evacuarea, dădu Alina ordinul cu ochii fixați pe tăblia din lemn a patului, evitând să privească salteaua unde dormise atât de multe nopți alături de Bashir.

Părăsi dormitorul și făcu cale întoarsă către camera doctorului, auzind un zgomot înfundat pe coridor chiar în momentul în care păși în balcon. Aruncă frânghia peste balustrada balconului și-și trecu un picior peste, încălecând-o. Ușa se izbi de perete și doi bărbați dădură buzna în cameră.

–Am vizitatori, anunță cu voce joasă.

Apucă frânghia și coborî în rapel până la primul etaj, înfășurându-și un picior în ea pentru a ținti arma în sus cu mâna dreaptă. Un cap apăru peste balustradă, urmat de țeava unui pistol. Alina apăsă de două ori pe trăgaci. Pistolul căzu pe lângă ea și capul dispăru, urmat de un altul. Nu pentru mult timp. Își continuă coborârea în rapel. Marius o aștepta deja și împreună alergară către porțile duble din metal, unde se întâlniră cu Ford, Roman și echipa secundară. Se deplasară rapid către dubă. Oliver le deschise ușile, părând o idee cam palid.

–Brett pe canalul unu, îi anunță.

Alina se sui tăcută în dubă și-și puse căștile de comunicații.

–Brett, salută pe un ton calm.

–Unde naiba sunteți, Alina?! țipă el în urechea ei.

–Dubai.

–Și ce dracului căutați acolo?

–Bashir a fugit, îl informă, păstrând un ton impersonal. Am terminat cu depozitul și cu vila, acum plecăm spre Afganistan.

–Afgani... despre ce dracului vorbești acolo?! Nu v-a ordonat nimeni să faceți așa ceva! Renunță la misiunea asta prostească! E un ordin!

–Îmi pare rău, Brett, dar de data asta e o misiune personală și mi-e teamă că nu mă pot întoarce până n-o duc la bun sfârșit.

Liniște pentru un moment, apoi vocea lui Roger:

–Alina, nu înțelegi ce se întâmplă.

–Atunci fă-mă să înțeleg, Roger. Fă-mă să înțeleg ce-ar trebui să fac după ce-am tras o fugă până pe fundul iadului și înapoi, răspunse Alina, încercând să ignore zvâcnetul dureros din tâmple.

Roger nu răspunse imediat, pentru câteva momente auzindu-se doar zgomotul static.

–Ah, să-l ia naiba de protocol, cedă Roger cu un oftat. Consiliul a decis că avem suficiente informații pentru a identifica baza de operațiuni a lui Bashir... e centrul de antrenament de la Balkh, Alina.

–Ce băieți deștepți, comentă ea pe un ton sarcastic. Dacă s-ar fi deranjat să mă extragă din mâinile lui Bashir, le-aș fi putut confirma chestia asta încă de acum un an.

–Alina, ascultă-mă, cotinuă Roger pe un ton îngrijorat. Consiliul și Pentagonul plănuiesc un atac aerian de anvergură.

–Cum?! Furia o cuprinse brusc, accelerându-i bătăile inimii. Asta-i cea mai mare imbecilitate pe care-am auzit-o vreodată. Nu rezolvăm nimic dacă aruncăm în aer câteva corturi și containere cu petrol. Trebuie să tăiem capul șarpelui, Roger, o știi prea bine. Asta înseamnă extragere de informații, anulare de coduri, identificarea informatorilor și a companiilor fictive prin care operează. Doar așa putem ajunge la Bashir. Tipul ăsta nu e un simplu fanatic cu un pistol în mână, ci o adevărată corporație cu fonduri de milioane de dolari și acoperiri sofisticate, toate plătite cu bani murdari. Dacă trimitem câteva avioane de vânătoare, își strânge catrafusele și dispare, și noi pierdem cea mai bună șansă pe care o avem să terminăm cu el o dată pentru totdeauna.

–Crezi că nu știu asta?

–Atunci oprește-i.

Roger chicoti cu amărăciune.

–Cred că-mi supraapreciezi sfera de influență.

Alina rămase tăcută pentru câteva momente, mintea lucrându-i furios.

–Bun, avem un timp estimativ?

–Nu în mod oficial, dar cred că o să se întâmple cât mai repede.

–Înseamnă că va trebui să ne grăbim.

–Alina, te rog, stai deoparte. Lasă-l pe Bashir în seama Consiliului. Nu ne mai putem implica.

–În seama Consiliului? Unde naiba e Consiliul acum, Roger? Că eu nu-i văd. Și unde erau când Bashir s-a jucat popice cu mintea mea?

–Alina, interveni vocea lui Jason, îți pui fundul ăla sexi în pericol și mi-ar părea tare rău să mori tocmai acum, după ce te-am recuperat. Întoarce-te la sediu... ești mult prea investită emoțional și știi prea bine că asta te afectează pe teren. Emoțiile nu se amestecă bine cu misiunile... chestiile astea te pot ucide mai ceva ca o bombiță decentă. Lasă-i pe grangurii de la Washington să se ocupe de asta.

Zvâcnetul dureros din tâmplele Alinei se transformă într-o durere surdă. Se așeză pe scaunul lui Oliver și-și lăsă capul pe spate, privind plafonul dubei.

–Renunți imediat la toată răzbunarea asta prostească și te întorci la sediu, îi ordonă Brett pe un ton impacientat. E un ordin, Alina.

Alina chicoti amuzată.

–Tu dai ordine și eu le încalc... îmi sună foarte cunoscut, Brett. Bănuiesc că mi-am revenit complet, nu?

Fu surprinsă să-l audă oftând din greu.

–Bănuiesc că nu te poate convinge nimeni să renunți, spuse el într-un final pe un ton resemnat. O declarație, nu o întrebare.

–Bănuiești bine, dar nu vreau să creez probleme nimănui. Dacă se întâmplă ceva rău, dă toată vina pe mine. Și dacă vei fi nevoit să mă lichidezi când și dacă mă întorc, să știi că te înțeleg perfect. Și, Brett... e drăguț să știu că-ți pasă. Mulțumesc.

–Lasă tâmpeniile, tu fii atentă ce faci acolo.

–Te contactez imediat ce pot. Alina întrerupse legătura și se întoarse către restul agenților operativi. Bun... păi, ați cam auzit cum stă treaba. Eu plec spre Afganistan. Îi studie pe fiecare în parte. Vă înțeleg și nu mă supăr dacă decideți să vă opriți aici. Până la urmă, asta nu mai e lupta voastră.

Marius se apropie de ea și-i puse un deget pe buze pentru a o opri.

–N-o spune... nici măcar n-o gândi.

–Am plecat la drum împreună și rămânem împreună, spuse Ford din spatele lui. Mergem până la capăt.

✦

Esența răului

Balkh, Afganistan – 24 de ore mai târziu

Întunericul se lăsase peste Balkh precum o pătură uzată inegal, oferind acoperire completă în unele zone și în altele mai deloc. Oamenii se pregăteau de culcare. Activitatea scăzu treptat, luminile stingându-se pe rând. Alina pufni iritată pe nas, observând că zona centrală rămăsese destul de bine iluminată. Putea vedea intrarea în peștera de la baza munților stâncoși, știind că acolo era mult prețuitul depozit construit de Bashir.

Până la urmă, Brett o luase complet razna și le mai trimisese încă patru echipe complete, poziționate acum de-a lungul zonei depresionare și pe o pantă stâncoasă care se termina drept în mijlocul centrului de antrenament. Erau complet invizibili pentru cei din sat, dar din pozițiile acelea beneficiau de o vedere de ansamblu a întregii zone.

Alina își coborî privirea la ceas.

–Prea multă activitate, murmură, clătinând din cap.

Gardienii erau vizibili cu ochiul liber, conversând relaxat între ei în timp ce patrulau prin zonele deschise. Cei mai mulți dintre ei erau comasați în jurul cortului central, în spatele căruia se zărea un generator de curent electric uriaș.

Alina își aminti remarcile lui Bashir despre cum îi plăcea să se folosească de tehnologia modernă, chiar și în mijlocul deșertului. Scrâșni din dinți, strângând cu putere pistolul în mână. *Jigodia e aici... îl simt,* se gândi, forțându-se să rămână calmă.

Rămaseră pe poziții, așteptând până când toate luminile se stinseră în sat. Vântul adia printre copacii uscați, blând ca o șoaptă. Era o noapte rece, fără lună, liniștea aproape perfectă. În beznă, foșnetele se întețiră o idee, numai că de data asta nu era vântul adiind printre crengi, ci o armată de fantome.

–Echipa Beta, raportează, șopti Alina, supraveghind cu atenție zona prin ochelarii cu infraroșii.

Un pâlc de copaci îi obtura vederea către centrul de dedesubt.

–Perimetru curat, îi răspunse vocea lui Roman în ureche. Ne-am ocupat de toți gardienii.

–Marius și cu mine o luăm înainte să vedem cum stăm. Când dau semnalul, toate echipele avansează până la pozițiile secundare. Vocea ei se înăspri o idee. În seara asta nu luăm niciun prizonier. Lichidați tot

ce mișcă, în afară de femei și copii. Pe Bashir mi-l lăsați mie.

–S-a înțeles, răspunse Ford, aflat la câteva zeci de metri în dreapta ei. Mângâie o cutie neagră din metal care se afla lângă el. Dă un semn când vrei să întrerup curentul electric. Abia aștept să mă joc cu chestia asta.

–Nu te excita prea tare și prea repede, comentă Alina, în vocea ei strecurându-se o undă ironică. Așteaptă semnalul meu.

Îi făcu un semn cu capul lui Marius și amândoi înaintară în liniște până ajunseră la pâlcul de copaci de la marginea satului, care consta în câteva case dărăpănate și bărăci strâmbe ce păreau că se sprijină una pe alta, abia stând în picioare. Cele câteva clădiri mai solide aveau pereții cojiți, conectate de un labirint de cărări bătătorite cu buruieni pe margini. Cei câțiva copaci piperniciți se înghesuiau unul în altul, parcă făcând front comun împotriva căldurii înăbușitoare din timpul zilei și frigului din timpul nopții. În mod clar, Bashir Al-Fadhee nu alesese locul acela pentru ambianța plăcută.

–Ford, fii pe fază, șopti Marius.

–Hai odată, că nu mai am răbdare.

Marius și Alina alunecară pe lângă pereți, aruncând o privire în cortul mare din centrul taberei. Gol. Înaintară în liniște, două umbre învăluite de umbre. Se apropiară rapid de cea mai mare dintre clădiri, un cub cu două etaje. Alina plasă o încărcătură cu explozibil pe ușa ruginită din metal și se retrase după colțul clădirii.

–Ford, acum, dădu semnalul.

Două lucruri se întâmplară în același timp: luminile se stinseră și ușa explodă cu o bufnitură înfundată, sărind din țâțâni. Alina și Marius intrară cu armele pregătite, scanând holurile întunecate prin ochelarii cu infraroșii. Auziră comenzi strigate și zgomot de pași grăbiți. Fără îndoială, oamenii lui Bashir reacționau prompt la pana de curent electric.

–Toate echipele, ocupați-vă pozițiile secundare, ordonă Alina cu voce joasă.

Înaintară pe un coridor, unde descoperiră un gardian adormit pe un scaun. Alina îi rupse gâtul dintr-o singură mișcare, în timp ce restul agenților operativi îi ajunseră din urmă, răspândindu-se pe coridoarele întunecate. Din dreapta lor se auzi zgomot de sticlă spartă. Un strigăt, apoi focuri de arme automate. Înainte ca sunetul să se disipeze, alergau deja în direcția lui, oprindu-se la o cotitură a coridorului.

Marius se lăsă pe vine și privi rapid pe după colț. Un agent operativ zăcea pe burtă, sângele întinzându-se într-o baltă în jurul lui. Trei siluete cu mitraliere în mâini ieșiră dintr-o cameră. Marius se retrase, arătându-i Alinei trei degete. Ea încuviință din cap în semn că a înțeles.

Inspirând adânc, Marius se rostogoli pe burtă în centrul coridorului, mai mult simțind decât auzind gloanțele care treceau pe deasupra lui. Alina extinse brațul pe după colț și apăsă pe trăgaci la intervale ritmice pentru a-l acoperi, în timp ce el aduse arma în față, ținând-o cu ambele mâini, pentru a i se alătura. Gloanțele Alinei doborâseră unul dintre cei trei inamici, țeava armei ei îndreptându-se acum spre cel de-al doilea. Marius puse trei gloanțe în cel de-al treilea, țintind apoi spre cel de-al doilea, care tresări spasmodic, lovit din două direcții.

–Trebuie să ne despărțim, spuse Marius cu voce joasă.

Alina aprobă din cap.

–Eu iau aripa vestică.

⌖

Caut prin fiecare cameră în parte, cu nervii întinși la maximum. Într-una dintre ele, dau peste un grup de mujehedini extrem de morți, împrăștiați pe podea în felurite poziții. Îl caut pe Bashir printre ei, dar nu e acolo. Nu știu dacă ar trebui să simt dezamăgire, ori ușurare. Părăsesc încăperea și fac doi pași pe coridor, când focuri de armă explodează din spatele meu. Unul dintre gloanțe mi se înfige în spatele umărului drept, învârtindu-mă aproape o sută optzeci de grade. Pistolul îmi zboară din mână. Inhalez aerul cu putere și mă sprijin de peretele din spatele meu, mâna dreaptă atârnându-mi moale pe lângă corp. Privirea îmi coboară la pistolul din fața mea, dar câteva gloanțe se înfig în podea, avertizându-mă să nu fac vreo mișcare greșită. Bashir Al-Fadhee, bărbatul pe care l-am cunoscut drept Bataine Al-Fadhe, coboară treptele unei scări din stânga mea, cu arma pe lângă corp. Mă măsoară zâmbind din cap și până în picioare.

–Bună, dulceață, mi-a fost dor de tine, îmi spune pe un ton arogant. Clatină din cap, ochii strălucindu-i în întuneric. Cât ești de previzibilă. Qasim nu credea că te mai întorci, dar eu știam că nu vei putea rezista. Cred că el avea mai multă încredere decât mine în identitatea ta fabricată. Bănuiesc că acum se bucură de beneficiile ospitalității Elite.

–Doar nu te aștepți acum să sar în apărarea metodelor folosite de Elite, comentez cu un zâmbet rece.

–Ba cred că da, îmi răspunde pe un ton oarecum surprins, înclinându-și capul o idee într-o parte. Din păcate, timpul e esențial și mult prea scurt. Tu ai propria agendă, eu o am pe-a mea. Dezbaterea e inutilă.

Rana din umăr mă arde, dar am suferit altele mult mai rele în ultimul timp. Îmi strecor mâna stângă în spatele meu, atingând cu degetele pistolul vârât în betelia pantalonilor.

–Măcar spune-mi cine ești, încerc să mai trag de timp.

Bashir ridică din umeri.

–Un suflet pierdut în căutarea unui loc de care să aparțină. Până la urmă, noi doi suntem cam la fel. Din cauza asta a fost atât de ușor să te conving că-mi aparții. Te potrivești la fel de bine aici, pe cât te potrivești în Elite. Îmi aparții mie, o fantomă care nu există, așa cum îi aparții unei organizații inexistente. Oare ce spune asta despre tine?

Îi zâmbesc cu răceală în timp ce degetele mi se mulează pe patul pistolului de la spate.

–Analiză greșită... nu aparțin nimănui.

Extrag pistolul dintr-o singură mișcare și mă rostogolesc după un container pe care cred că scrie „ulei”, trăgând foc după foc, fără oprire.

⌖

O arșită insuportabilă explodă brusc în pulpa lui Bashir. Se prăbuși la podea, cu un strigăt furios. Se târî în direcția scărilor, cu Alina pe urmele lui. Extinse pistolul în spate și apăsă de două ori pe trăgaci, văzând cu coada ochiului cum Alina ține lampa de deasupra lui. Auzi împușcătura, încercând să-și ferească capul cu brațele de ploaia de cioburi.

Bashir se rostogoli, ignorând sticla care-i pătrundea în palme și genunchi, simțind o nevoie urgentă să se ridice în picioare. Nevoia de control înăbuși durerea provocată de zecile de tăieturi. *Nu!* țipă în minte. *Nu voi ceda în fața fricii!* Reuși să se ridice, simțind cum se transformă într-o fracțiune de secundă. *Da! Am controlul!* Durerea din pulpă crescu într-o spirală de foc, apoi dispăru ca prin farmec, la fel toți demonii care-l bântuiau. Se simțea curățat prin durere. Auzea zgomot de bocanci apropiindu-se de ei. Știa că veniseră după el, atâtea resurse și atât de mulți oameni implicați într-o vânătoare ce dura deja de câțiva ani buni și asta numai datorită abilităților lui speciale. Doar nu degeaba fusese numit Cel Ales.

–Nu! ordonă Alina în întuneric. Retragerea. Preiau eu de aici.

–Cum? Fără echipe, fără agenți? o ironiză Bashir. Fără lunetiști care să-mi zboare jumătate din cap? Nu merită și ei puțină distracție după atâția ani în care i-am pus pe drumuri?

–Fără, se auzi vocea Alinei din întuneric. Doar noi doi. Tu și cu mine, Bashir, ca-n vremurile bune. Vreau să te ucid cu mâna mea.

Bashir auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse cu un cuțit într-o mână și pistolul în cealaltă. Alina ieși din umbre ca un spectru întunecat și păși spre el, cu pistolul pe lângă corp. Bashir aruncă cuțitul înspre ea, dar Alina se răsuci o idee și-l evită, continuând să înainteze. Ridică

mâna în care ținea arma și apăsă de două ori pe trăgaci. Unul dintre gloanțe i se înfipse lui Bashir între coaste, celălalt îi intră prin piept și se înfipse în coloana vertebrală. Impactul puternic îi reteză măduva spinării, anulând durerea și paralizându-l instant de la piept în jos. Se prăvăli la podea, greoi și ireversibil ca o alunecare de teren, din nou copleșit de dorința de a se ridica, numai că de data asta pentru a o lua la fugă. Alina păși până în dreptul picioarelor lui și ridică din nou arma.

–Fericită? întrebă cu o voce fermă din care lipsea obișnuita undă de sarcasm.

–Nu... doar dezgustată.

–Spune-mi, cum e să urăști pe cineva atât de mult?

–Mă arde pe dinăuntru.

–Eu te-am învățat asta.

Se priviră în tăcere pentru câteva clipe.

–Ce te-a făcut să fii așa cum ești? îl întrebă Alina cu o undă de durere în privire.

Bashir oftă, fără să mai aibă puterea s-o mintă.

–Am crescut în cel mai întunecat loc din lume... un loc decimat de războaie și sărăcie. Am supraviețuit, în timp ce oamenii din jurul meu mureau și-și pierdeau credința. V-am urmărit ani de-a rândul pe voi, infidelii, cum ați venit în numele păcii, pretinzând că vreți să ne ajutați, când în realitate nu doreați decât distrugerea islamului.

–Ai ucis oameni nevinovați, Bashir... copii.

–Am jucat ca să câștig. Scopul scuză mijloacele. Ar trebui să înțelegi asta, doar în Elite vă ghidați după aceleași reguli.

–Ai torturat oameni.

–Numai când a fost absolut necesar. Nu-mi place să fac asta în mod special.

–A fost absolut necesar să mă torturezi pe mine? expresia Alinei rămase impenetrabilă, dar în voce i se strecură o undă de amărăciune.

–Necesar și cu rezultate spectaculoase, replică Bashir pe un ton neutru.

Alina aprobă din cap.

–Obișnuiai să spui că e distractiv.

–Am mințit.

–Minți mereu.

–De ce crezi că te-am torturat? o întrebă, părând sincer interesat de răspunsul ei.

–Pentru că ești un monstru, mârâi ea printre dinți.

–Ti-am afectat oare performanțele pe teren? Uite ce-ai realizat...

m-ai distrus pe mine și tot ce-am construit în atâția ani.

–Da.

–Singură?

–Cu Elite, răspunse Alina cu voce joasă.

–Ah, cât ești de nerecunoscătoare, zâmbi superior Bashir. Eu ți-am dat puterea s-o faci. Eu te-am învățat să urăști și ți-am împietrit sufletul în așa fel încât să poți distruge totul în calea ta. Ura e o armă extrem de puternică. Ți-a dat puterea de care aveai nevoie. Eu te-am învățat asta, Alina, și o parte din mine va rămâne pe veci în sufletul tău.

–Nu m-ai învățat nimic din ceea ce nu știam înainte. Alina ridică o idee pistolul, țintindu-i capul. Am cunoscut ura și înainte de tine... doar că nu ți-am arătat-o niciodată. Acum uită-te mai bine.

Lumina palidă a lunii care pătrundea prin fereastră era suficientă pentru a-i distinge trăsăturile palide. În ochi ei verzi nu se oglindi nici cea mai mică emoție atunci când apăsă pe trăgaci. Bashir simți cum i se sfărâmă capul. Ceva îl ardea undeva adânc. Lumea rămase suspendată. În lumina neîndurătoare a morții, viața îi trecu prin fața ochilor într-o fracțiune de secundă, condamnându-l la un iad de creație proprie. Fiecare secundă păru o eternitate de durere, suferință și angoasă. Bashir avu marele ghinion să mai trăiască încă treizeci.

⌖

Marius se dezlipi din umbre și se apropie de Alina. Își puse mâna peste a ei, forțând-o cu blândețe să lase pistolul pe lângă corp.

–S-a terminat. Trebuie să ieșim de aici.

Alina încuviință din cap, cu privirea încă fixată pe trupul lui Bashir. După un moment, se întoarse pe călcâie și-l urmă către ieșire.

Dar nu mai ajunseră. Un tunet asurzitor se răspândi pe deasupra satului, pământul începând să se onduleze violent sub picioarele lor. Marius se întinse să o apuce de mână, dar nu găsi decât aer. Un val imens de șoc izbi în plin clădirea, azvârlindu-i la pământ ca pe niște popice aflate în voia sorții. *A început bombardamentul,* se gândi amețit, încercând să-și forțeze creierul amorțit să funcționeze. *E prea târziu... o să murim ca niște șobolani.*

În câteva momente, centrul de antrenament se transformă într-o scenă macabră. Exploziile masive și flăcările imense alimentară panica oamenilor lui Bashir, care trăgeau în disperare cu tot armamentul disponibil în aer, sperând să doboare inamicul invizibil.

–Toate echipele, adăpostiți-vă în peșteră! strigă Marius, acoperind microfonul cu mâna pentru a diminua zgomotul asurzitor. Și dacă tot

ajungem acolo, poate extragem și ceva informații, murmură pentru sine.

Se regrupară afară. Aerul era încărcat de tunete și trosnete, ca într-o furtună violentă. Corturi și clădiri ardeau mocnit, fum gros și înecăcios ridicându-se la cer.

–Urmați-mă! strigă Marius, luând-o la fugă spre peșteră.

Alina și restul echipelor îl urmară, cu Ford și Roman încheind coloana. Pământul se cutremura de la impactul bombelor, făcându-i să se împiedice la tot pasul. Ningea cu moloz fin și cenușă, aerul devenind de nerespirat și vederea tot mai dificilă. Marius privi peste umăr pentru a se asigura că rămăseseră grupați. Alina își ridică privirea către intrarea în peșteră, încercând să vadă prin ninsoarea sinistră. O siluetă apăru în fața lor ca din neant.

–Marius, ai grijă! strigă, ochii lăcrimându-i de la fumul dens.

Unul dintre oamenii lui Bashir coborî în fugă panta care ducea la peșteră, trecând pe lângă ei fără să le arunce măcar o privire, în ochii lui citindu-se groaza pură. Fără un lider care să-i conducă, fiecare om era acum pe cont propriu.

Agenții operativi urcară panta, respirația lor îngreunată acoperită de șuierul și exploziile bombelor. Ajunseră la intrarea în peșteră, dând buzna prin cortina pentru camuflaj, pătrunzând în centrul de comunicații. O bombă explodă foarte aproape, făcând să se cutremure toată peștera. O ploaie de pietricele și praf fin îi împroșcă din tavanul stâncos.

Alina și Ford se îndreptară către pupitrul central de comandă, în timp ce Marius rămase de pază la intrare. Se sprijini de o stâncă, privindu-i în timp ce extrăgeau informațiile din rețeaua lui Bashir. Bombardamentul se intensifica. *Washingtonul a ales fix momentul ăsta să-și reafirme superioritatea militară,* se gândi cu o grimasă.

O altă explozie transformă noaptea în ziuă și văzu că duba lor fusese complet distrusă. Noroc că-i ordonase lui Oliver să rămână la filiala din Dubai. Nu prea mai zărea vreun vehicol în stare de funcționare și se întrebă cu ce aveau să plece naibii de acolo. O puteau lua pe jos prin deșert, dar nu prea-i plăcea ideea aceea. Privirea i se fixă pe ceea ce putea fi unica modalitate de transport.

–Cum merge? întrebă, privind peste umăr.

–Merge, răspunse Alina fără să-l privească. Dar mai avem nevoie de ceva timp.

–E posibil să nu mai avem timp, murmură Marius, privind în jurul lui.

Peștera era burdușită cu armament și muniție, plus stive întregi de rachete Stinger și mortiere. *Nu e decât o chestiune de timp până când*

sărim cu totul în aer.

–Am terminat! anunță Ford cu un rânjet satisfăcut. Coduri, parole, contacte, planuri detaliate de atac, conturi în bancă, companii fictive, le avem pe toate.

Alina se apropie de Marius, clătinându-se pe picioare datorită unei noi explozii în apropiere.

–Cum ieșim de aici?

–Într-un singur fel, îi răspunse el cu o finalitate îngrijorătoare. Urmați-mă.

Afară, aerul prinsese viață, un organism viu care abia mai respira, urlând în agonie către cer. Exploziile nu mai conteneau, lovind pământul ca niște pumni de foc imenși. Coborâră panta împleticit, ajungând la marginea zonei centrale.

–Bun, și acum ce dracu' facem? întrebă Ford, privind în jur cu pupilele dilatate precum o pereche de monede de argint.

–Trebuie să ajungem la elicopterul lui Bashir, îi indică Marius o structură abia vizibilă în stânga lor.

Într-un mod absolut ciudat, hangarul rămăsese încă în picioare, în ciuda faptului că suflul unei explozii îi zburase doi pereți laterali și tot acoperișul.

–Cineva e la bord! strigă Alina.

Marius privi cu atenție și zări o siluetă pe scaunul pilotului. Chiar în acel moment, elicele începură să se rotească ușor. Înjură printre dinți, privind în jur. Oamenii care mai rămăseseră din armata lui Bashir erau mult prea ocupați cu propria supraviețuire pentru a le mai acorda vreo atenție, unii încercând în zadar să stingă incendiile, alții trăgând cu tot ce aveau la îndemână spre cerul din care se prăvălea apocalipsa.

–N-avem de ales, decât să ne deplasăm prin spațiul deschis către elicopter! le strigă agenților grupați în spatele lui. La trei! Unu! Doi!

Înainte să poată rosti *trei*, Alina o luă la goană, traversând chiar prin mijlocul centrului de antrenament. Marius o urmă imediat, cu restul agenților operativi într-un șir indian după el. Trecură pe lângă clădirea în care Alina îl ucisese pe Bashir, cuprinsă acum de o vâlvătaie uriașă. Cenușă fierbinte cădea peste tot din cer, îngreunându-le respirația și obturându-le vederea. Dar continuară să înainteze, fiecare agent concentrându-se pe silueta celui din fața lui. Elicopterul le apăru dintr-o dată în față, zăcând chiar în mijlocul hangarului precum o rață îndopată uriașă. Acum puteau zări pilotul în timp ce făcea ultimele verificări înainte de a decola, fără să pară conștient de grupul de agenți operativi care se apropia cu repeziciune.

Scoate pilotul din joc, își repeta Alina în gând, ignorând exploziile repetate și trasoarele care se ridicau la cer precum un roi de insecte furioase. Elicopterul era singura lor șansă de-a scăpa cu viață din iadul acela dezlănțuit. Dintr-o dată, se auzi un uruit îngrozitor. *Peștera,* realiză cu inima strânsă.

–La pământ! strigă Marius din spatele ei, știind prea bine că nu-l putea auzi.

Începu să plonjeze, simțind cum aerul explodează în jurul lor, dar unda de șoc fierbinte îl izbi din spate, făcându-l să rămână suspendat în timp și spațiu pentru câteva fracțiuni de secundă. Pământul se ondulă violent sub picioarele Alinei, unda de șoc răsucind-o în aer ca pe o păpușă stricată. Căzu la pământ și își strânse brațele deasupra capului, încercând să se protejeze de valul de moloz, lemn și bucăți de stâncă ce zburau în jur, parcă mânate de o tornadă invizibilă. Deschise ochii și tuși.

Printr-un miracol de neimaginat, elicopterul rămăsese întreg, dar pilotul îi văzuse. Împinse în brațe și se ridică în picioare, strâmbându-se la durerea ascuțită din tot corpul. Nimic altceva nu avea să mai conteze dacă nu reușea să pună stăpânire pe elicopter. O luă la fugă spre el, observând că elicele se roteau acum la viteză maximă, stârnind praf și cenușă. Adunându-și ultimele puteri, plonjă prin spațiul deschis, unde odată se aflase o ușă, smulgându-i mâna pilotului de pe manetă. Bărbatul se întoarse o idee, izbind-o cu genunchiul între coaste. Alina simți cum plămânii i se golesc complet de aer, dar Marius o ajunse din urmă și o prinse de vesta Kevlar, aproape azvârlind-o în spatele lui. Îl apucă pe pilot de reverul hainei și îi înfipse pumnul cu putere în tâmplă, făcându-l să-și piardă cunoștința pe loc.

–Nu azi, amice, murmură printre dinți, împingând trupul inert de pe scaun și rostogolindu-l afară.

Alina își reaminti cum să respire, inspirând cu un șuierat. Restul agenților se suiră în elicopter, în timp ce flăcările incendiilor din jur dansau frenetic datorită curentului de aer provocat de elicea elicopterului.

-Dă-i bătaie! strigă Ford cu voce răgușită.

Marius se așeză pe scaunul pilotului, sperând din toată inima ca mașinăria să mai fie încă funcționabilă. *Bănuiesc că vom afla cât de curând,* se gândi cu o strângere de inimă. Oricum, nu mai aveau timp de verificări de rutină. Își încleștă mâna pe manetă și trase în sus. Elicopterul se smuci ca un lift mult prea încărcat, apoi se ridică în aer și o coti spre sud-vest. Marius păstră o altitudine relativ joasă, în ideea de-a evita rachetele care continuau să cadă. Pe măsură ce urgia rămânea în urma lor, își permise un oftat de ușurare.

Întoarse capul pentru a o privi pe Alina. Ochii ei priveau în gol în întunericul de afară, trăsăturile fiindu-i iluminate de lumina verzuie a bordului de comandă. Atinseseră obiectivul misiunii inițiate cu mai bine de un an în urmă, dar cu ce preț?

Ford se lăsă pe vine lângă ea, cercetându-i rana din umăr.

–Fir-ar să fie, Ducesă, văd că simți o nevoie constantă să faci uz de planul medical de tip Elite, comentă, ridicându-și privirea la ea.

Ea întoarse capul și-l privi cu un zâmbet slab.

–Beneficiile sunt cireașa de pe tort.

–Ai grijă, s-ar putea să mă faci să cred că nu ți-ai pierdut încă simțul umorului, spuse el pe un ton ironic, apucându-se să-i curețe rana.

Alina scrâșni din dinți împotriva durerii surde.

–Te-ai înșela amarnic.

✦

Paharul gol

Milano, Italia

Doctorul O'Brian decretă că Alina avea nevoie de cel puțin trei săptămâni libere înainte de a se putea reîntoarce la statut activ. Înainte probabil i-ar fi ignorat decizia, stând potolită doar câteva zile și întorcându-se apoi la muncă, dar de data aceasta știa că are nevoie de timp pentru a-și reveni. Imediat ce i se permise să părăsească clinica, primi ordin să se prezinte în biroul lui Brett. Nu fu surprinsă să-l găsească și pe Roger acolo, care o studia în mod deschis cu o expresie neutră. Nu fu invitată să ia loc, așa că rămase în picioare în fața biroului, așteptând criticile.

Brett își scoase ochelarii cu o mișcare nervoasă, privind-o încruntat.

–M-aș fi așteptat la nivelul ăsta de insubordonare de la un recrut cu caș la gură, dar în niciun caz de la un agent cu experiența ta, îi spuse pe un ton glacial.

–Mi-am îndeplinit misiunea, răspunse ea cu voce calmă.

Brett își puse palmele pe birou și se aplecă înainte.

–Ai avut noroc și Elite nu se bazează niciodată pe așa ceva.

–Încearcă să treci peste mândrie pentru o secundă și gândește-te la ceva, Brett. Chiar ți-ai fi dorit să mă întorc aici fără să-mi demonstrez foarte clar loialitatea?

Brett o privi cu o expresie impasibilă.

–Am obținut cu toții ce ne-am dorit, continuă Alina, pe buze plutindu-i umbra unui zâmbet. Și nici măcar nu ți s-a ordonat să mă lichidezi... în fine, cel puțin nu azi.

–Oricum, insubordonarea de care ai dat dovadă nu e acceptabilă sub nicio formă.

Alina își stăpâni un oftat.

–Am terminat?

Roger se apropie de ea.

–Cred că n-ar fi rău să stai de vorbă cu unul dintre psihologii noștri, îi spuse pe un ton blând.

Se așteptase la asta.

–N-ar fi decât o pierdere de vreme, îi răspunse cu răceală. Sunt aici de suficient timp ca să știu exact ce-și doresc să audă.

–Cred că ar trebui s-o faci pentru tine, Alina. Ai trecut prin multe în ultimul timp și n-o poți scoate singură la capăt. Ești furioasă pe tine

pentru slăbiciunea de care ai impresia că ai dat dovadă, dar adevărul este că nu aveai ce să faci altceva. Dacă vrei să uiți trecutul și să-ți regăsești echilibrul emoțional, atunci ai nevoie de ajutor specializat.

Alina îi zâmbi glacial.

–Mulțumesc pentru grija ta, dar răspunsul e nu. Am fost spălată pe creier suficient cât pentru o viață întreagă.

Se înclină ușor și părăsi încăperea.

⌖

Deschid ușa apartamentului meu și rămân în prag un timp îndelungat. Din nou acasă. Pășesc înăuntru și închid ușa cu piciorul. Casă, dulce casă.

Aprind niște lumânări și mă îndrept către bucătărie pentru a-mi turna un pahar cu vin din sticla pe care am adus-o cu mine. Zâmbesc cu amărăciune. Pe masă se află un alt pahar cu o peliculă vișinie pe fund... vinul pe care n-am apucat să-l termin în ziua plecării s-a evaporat în eter, la fel ca anul care a trecut. Între timp, am fost capturată și spălată pe creier, transformată într-un monstru care și-a ucis un prieten cu sânge rece și acum iată-mă înapoi acasă, cu un alt pahar cu vin roșu în mână. Mă întreb dacă de data asta o să am timp să-l termin.

Găsesc o cutie goală din carton și-mi petrec următoarele ore la vânătoare de microfoane și camere video ascunse. Știu de ceva timp despre cele din sufragerie și dormitor, dar mai descopăr un set în bucătărie din pură întâmplare. Știam despre existența lor, dar înainte îmi petreceam atât de puțin timp acasă, încât nu mă deranjau cu adevărat. Acum, însă, nu mai suport ideea că Elite îmi înregistrează și analizează fiecare cuvânt și gest. Dacă nu le convine, Brett n-are decât să-și trimită asasinii. Îi aștept cu interes.

✦

Abis

În săptămânile care urmară, Alina deveni tot mai apatică pe zi ce trecea, pierdu tot mai mult în greutate pe zi ce trecea și suferi în tăcere tot mai mult pe zi ce trecea. Marius o urmări cum se distruge sistematic, ascunzându-și temerile și emoțiile tot mai mult pe zi ce trecea. O jelea în taină în fiecare zi, studiind-o cu un fel de fascinație morbidă ce putea fi asemuită cu impulsul oamenilor de-a rămâne cu privirea pironită la urmările unui grav accident de circulație.

Alina începuse să se comporte ca o persoană dependentă de droguri care dispunea de o rezervă interminabilă de stupefiante dintre cele mai variate. Era mai rapidă, mai puternică, mai rezistentă și mult mai nervoasă decât oricine altcineva. Performanțele ei pe teren erau de neegalat și, când nu se afla într-o misiune, era aproape imposibil s-o scoți din sala de antrenament.

Nu vorbea aproape deloc cu el, ori cu oricine altcineva. Se distrugea încet, dar sigur, și Marius nu putea face nimic altceva decât să asiste ca un spectator neputincios.

⌖

Programez simulatorul pentru antrenament la cel mai ridicat nivel, ignorând avertismentele computerului și privirile exasperate ale tehnicianului de serviciu din cabina de control. Îi susțin privirea cu o expresie neutră, până când ridică din umeri și introduce codurile pentru a anula limita impusă de sistem.

–Agenți nebuni de legat, murmură iritat.

Programul de antrenament debutează în forță, inamici virtuali apărând din toate părțile cu o viteză ametitoare. Mă dezlănțui cu toată puterea furiei care mă bântuie pe dinăuntru. Împușc, mă feresc, sar, mă rostogolesc, împușc și sunt împușcată. Durerea fiecărui șoc electric care mă atinge străneşte valuri fierbinți de durere. În curând, tot corpul îmi pulsează fierbinte și dureros, dar nu mă las. Măcar aici sunt vie, pot simți ceva, chiar dacă numai durere.

Tehnicianul oprește programul atunci când nu mă mai pot ridica de jos. În mod normal, l-ar fi oprit mult mai repede, dar data trecută când a făcut asta, l-am amenințat că-i rup gâtul. Felul în care i-am vorbit și ceea ce a văzut în ochii mei l-au convins că e mult mai bine să mă lase să mă sinucid, decât să-l ucid pe el.

Mă șterg de transpirație cu un prosop, pielea arzându-mă peste tot de la șocurile electrice. Dar în loc să acord vreo atenție cât de mică durerii, mă concentrez pe faptul că, pentru prima oară după mult timp, mă simt cu adevărat obosită. Excesul fizic să fie oare soluția?

Gânduri nedorite despre Marius îmi invadează mintea, făcându-mă să rămân nemișcată. Gânduri amestecate cu amintiri... mirosul pielii lui, senzația de piele pe piele, șoaptele din urechea mea în timp ce facem dragoste, zâmbetul lui reținut, ritmul inimii... toate par reale și adevărate. Potrivite. Parte din mine. Clatin din cap, încercând să-mi reduc gândurile la tăcere.

–Alina, aud vocea lui Oliver în boxe.

–Da?

–Briefing în zece minute. Se pare că pleci pe teren... din nou.

24 de ore mai târziu – Munții Hindu Kush, Pakistan

Valerie Greuter știa că nu mai are decât câteva momente de trăit. Putea citi clar sentința în ochii verzi ai Alinei, aprobată, ștampilată și gata de a fi executată.

La doar câteva zile după ce avansase de la statutul de recrut la cel de agent operativ activ, Valerie auzise un coleg în timp ce descria culoarea ochilor Alinei ca cea a Oceanului Indian pe timp de vară. Acum, însă, era de-a dreptul șocată de acea comparație. Apele oceanului erau calde și debordau de viață, pe când ochii Alinei, chiar dacă frumoși și unici în felul lor, păreau morți și lipsiți de orice fel de emoție. Nu chiar inumani, dar înfricoșător de aproape.

Sigur că auzise bârfe și zvonuri despre cât de diferită obișnuise să fie nu cu mult timp în urmă cea pe care toată lumea o socotea drept cel mai bun agent operativ de sex feminin, însă Valerie știa doar ce văzuse cu ochii ei în ultimul timp: tipa era la fel de dură precum o stâncă și rece ca gheața. Nu părea să simtă absolut nimic, nici durere, nici plăcere, nici pasiune. Nimic.

Valerie suspină atunci când traficantul de arme care o folosea pe post de scut uman își înfipse mâna mai tare în părul ei. Țeava pistolului o împunse mai adânc în zona sensibilă de sub bărbie. Putea vizualiza mutilarea fizică pe care ar fi produs-o un glonț tras din poziția aceea. *Măcar o sfârșesc rapid,* încercă să se conzoleze. Cerul îi era martor că nu-și dorea deloc să moară, dar dacă tot trebuia, și-ar fi dorit să fie răpusă de glonțul unui dușman decât de cel al unui coleg. Măcar ar fi avut o oarecare logică.

Își mușcă buza de jos, înghițind un suspin de auto-compătimire. Nu era drept! Abia ce ieșise din perioada de antrenament și obținuse

aprobare de la Brett să facă practică cu Oliver pentru a deveni asistenta lui în Camera Sistemelor. Nici măcar n-ar fi trebuit să fie trimisă pe teren!

Dar novice, ori nu, își făcuse treaba și încă foarte bine. Dacă avea să moară, măcar avea satisfacția că după ce extrăsese informațiile și i le transmisese mai departe lui Oliver, primise o înclinare tacită din cap de la liderul de echipă, ceea ce echivala cu o laudă în toată regula.

Închise ochii pentru câteva momente, retrăind acel moment glorios. *Marius...* Da, chiar Marius o remarcase, recunoscându-i meritele. Sigur că auzise bârfe și despre enigmaticul agent CIA și iubirea lui pierdută. Discuțiile purtate pe un ton scăzut în legătură cu relația dintre Alina și Marius nu mai conteneau, dar Valerie nu credea nici măcar un cuvânt. Îi observase pe amândoi ori de câte ori avusese ocazia. Și în timp ce nu putea nega că din punct de vedere profesional făceau o echipă de milioane, nu surprinsese nici măcar un singur gest de afecțiune între cei doi. Niciun semn de legătură emoțională. Fără atingeri întâmplătoare și priviri aruncate pe furiș.

Traficantul care o ținea prizonier o smuci de păr, readucând-o la realitate. Duhnea de la o poștă a frică și excitare. Îi putea simți erecția pe fese, ceea ce o dezgusta la cel mai înalt nivel.

–O omor, amenință cu voce răgușită.

–N-ai decât, răspunse Alina pe un ton neutru, continuând să-i țintească capul.

O, Doamne, Dumnezeule, se văită Valerie în sinea ei, privirea mutându-i-se de la ochii verzi și reci ai Alinei, la cei doi agenți operativi care o flancau. Era clar că niciunul dintre ei nu intenționa să miște măcar nu deget pentru a o salva.

Traficantul îi înfipse țeava pistolului mai adânc în carne, făcând-o să suspine.

–Nu-ți pasă? întrebă pe un ton uimit, demonstrând cât era de ignorant atunci când venea vorba despre oamenii aflați în slujba organizației cu care avea de-a face.

–Nu, răspunse Alina, păstrându-și tonul neutru. Și-a făcut treaba, nu mai avem nevoie de ea.

Valerie se luptă să respire. Prima lecție învățată la Elite fusese aceea că fiecare agent operativ în parte putea fi sacrificat pentru ca obiectivul unei misiuni să fie îndeplinit, fiecare dintre ei trăindu-și în permanență viața pe marginea propriului mormânt.

Timpul încetini și spațiul se extinse cu o finalitate care o îngrozi. Privi cu groază cum degetul Alinei se tensionează pe trăgaci. *O, Doamne... o, Doamne... o Doam...*

–Alina, nu! veni comanda pe un ton calm de undeva din spatele ei, urmată imediat de pocnetul unei împușcături.

În același timp, Valerie simți cum cel care o ținea captivă tresare spasmodic, ceva călduț și umed împroșcându-i partea din spate a capului. O fracțiune de secundă mai târziu, traficantul de arme se prăvăli la pământ. Valerie țipă, genunchii cedându-i sub ea. Se prăbuși în patru labe, încercând să respire.

Simți ceva moale și umed alunecându-i pe obraz și își ridică o mână la față. Degetele i se murdăriră de o substanță revoltător de lipicioasă de un roșu-maroniu, prin care se zăreau fragmente de ceva alb. *Ce naiba e asta?* se întrebă dezgustată. Apoi realiză. Părul și fața îi erau mânjite cu sânge, fracturi de os și bucăți din creierul traficantului mort. Icni, dar nu avea ce voma. Salivă amestecată cu un lichid verzui i se prelinse printre buze.

Undeva în depărtare auzi vocea autoritară a bărbatului care o împiedicase pe Alina s-o ucidă. *Marius.*

–Subiect terminat. Toate echipele, folosiți rutele alternative de extracție. Oliver, igienizare completă la semnalul meu.

Un moment mai târziu, cineva o apucă de vesta Kevlar, ridicând-o în picioare cu o mișcare o idee cam prea bruscă. Valerie se simți ca un pisoi luat de ceafă. Se împletici, dar o mână o sprijini până își regăsi echilibrul și se trezi că privește în ochii întunecați și enigmatici ai lui Marius.

–M... mi-ai salvat viața, se bâlbâi, dorindu-și să-l poată atinge.

Mai mult decât orice pe lume, și-ar fi dorit să-l atingă pentru a vedea dacă e real, ori poate doar un vis frumos. Dacă și-ar fi plecat capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui, probabil ar fi leșinat pe loc.

–S-a mișcat o idee și-ai ieșit în afara razei de acțiune, o informă el cu voce joasă, apoi se îndepărtă.

Alina și cei doi agenți operativi care o flancau îl urmară fără un cuvânt. Valerie îi urmări cu privirea, cu inima bătându-i nebunește în piept.

–Dă-i bătaie, spuse o voce familiară în spatele ei.

Întoarse capul pentru a da cu ochii de... Roman. Parcă așa îl chema pe agentul veșnic ironic, dar extrem de eficient pe teren.

–Marius mi-a salvat viața, îi șopti, simțind nevoia să împărtășească vestea aceea incredibilă cu cineva. Mi-a salvat viața, repetă cu încântare.

Roman o luă de braț, târând-o după el spre ieșirea clădirii întunecate.

–Total întâmplător, murmură ca pentru sine.

–Dar...

–Dar nimic, fetiță, o întrerupse pe un ton aproape răstit. Marius nu dă doi bani pe viața ta. A făcut toată acrobația aia numai ca să-i protejeze sufletul Alinei.

–Poftim? Valerie începu să chicotească, râzând tot mai isteric pe măsură ce mintea ei analiza implicațiile cuvintelor lui. Sufletul Alinei? reuși să repete printre hohote de râs, aproape sufocându-se la absurditatea unei astfel de idei.

–Futu-i, murmură Roman exasperat, realizând că trebuie să-i ardă una pentru a întrerupe criza de isterie.

Mai văzuse astfel de cazuri și înainte, de obicei după o întâlnire cu moartea, și fusese nevoit să aplice aceeași metodă. Alternativa era de obicei mult mai periculoasă din punct de vedere psihologic.

O secundă mai târziu, Valerie văzu cum își strânge mâna în pumn, intenția oglindindu-i-se foarte clar în privire. Dar creierul ei amorțit refuză să accepte așa ceva până când pumnul lui nu i se înfipse sub bărbie. O durere surdă îi explodă în cap, apoi nu mai știu nimic.

⌖

În timpul zborului înapoi la sediul Elite, Ford o observă tăcut pe Alina. Îl speria de-a dreptul, iar faptul că niciodată n-o crezuse în stare să-i evoce un astfel de sentiment nici nu mai intra în discuție. Alina era unul dintre puținii oameni la care ținea cu adevărat.

Numai că se transformase într-o persoană atât de rece, se gândi, suprimându-și un început de fior pe șira spinării. Și ochii ei... verdele lor, odată atât de vibrant și plin de viață, părea că înghețase cumva. În ultimele zile, o văzuse cum împietrise pe loc persoane din jurul ei dintr-o singură privire. Și asta nu doar o singură dată, de parcă ar fi făcut tot posibilul să devină cât mai respingătoare pentru tot restul lumii.

Percepea un gol imens în sufletul ei, ca și cum tot ce fusese odată uman în ea se evaporase în eter, lăsând în urmă doar o simplă carcasă. O carcasă atractivă și extrem de eficientă, dar, oricum, o carcasă goală.

Se foi pe scaun, amintindu-și *briefing*-ul care avusese loc cu o seară în urmă. Alina fusese... glacială. Cu părul strâns într-un mod extrem de sever, fără nicio expresie pe față, îmbrăcată într-un taior negru, păruse antiteza feminității. Cât despre comportamentul ei... extrem de concentrată. Rece și detașată. Nici măcar nu clipise atunci când Brett anunțase rata preliminară a mortalității colaterale. Marius fusese cel care pusese în discuție procentele pe care Brett le decretase drept *acceptabile*, oferind sugestii pentru a le diminua.

Își întoarse privirea către Alex Therein, care părea că moțăie pe

scaunul de lângă el. Dacă exista cineva suficient de conectat la spiritul Alinei care să poată înțelege ce se petrecea cu ea, atunci acela nu putea fi decât Alex. Ford oftă imperceptibil. Misteriosul său prieten de-o viață, un bărbat cu un trecut întunecat și o expresie impenetrabilă. Pentru oamenii din viața lui, Alex era mai degrabă o fantomă eficient de rece, o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor. Relația dintre Alex și Alina era una extrem de complicată, chiar dacă unică în felul ei.

Ambii se născuseră în România și, spre ghinionul lor, ajunseseră pe lista neagră a regimului comunist. Alex fusese recrutat primul de către cea mai importantă și secretă diviziune a Securității, Secțiunea Specială de Operațiuni. Agenții operativi SSO reprezentau elita Poliției Secrete. Asasinii. Metoda preferată de recrutare era selectarea potențialilor subiecți din rândul deținuților politici condamnați la moarte, alternativa fiindu-le prezentată de obicei în fața plutonului de execuție.

Când sosise timpul pentru recrutarea Alinei, SSO își aruncase în joc cel mai bun agent operativ. Nimeni altul decât Alex. Misiunea lui fusese aceea de a o seduce și o îndeplinise cu succes. Ford pufni iritat pe nas. Nici măcar nu fusese prea greu, cu ochii aceia verzi-albăstrui umbriți de gene dese, fruntea aristocratică și maxilarul dur, trăsăturile masculine fiind parcă mai bine puse în evidență de buzele bine conturate și părul castaniu ce-i atingea umerii. Antrenat din plin în arta seducției, Alex era un amalgam al contrastelor, o combinație între control auto-impus și pasiune carnală în cel mai pur sens. Pe cât de misterios și seducător, pe atât de letal. Procesul nemilos de antrenament la care fusese supus îl transformase în asasinul prefect. Alex își îndeplinea mereu ordinele fără a pune prea multe întrebări inutile.

Imediat ce Alina aterizase în închisoarea politică, totul se desfășurase după un scenariu foarte bine pus la punct. Fusese acuzată de înaltă trădare împotriva regimului comunist și condamnată la moarte, moment în care SSO intrase în scenă pentru a o recruta. Mai mult, fusese modelată într-un asasin eficient chiar de către bărbatul pe care credea că-l iubește. Pe parcursul procesului de antrenament, Alex devenise mentorul ei, învățând-o toate metodele posibile prin care să ucidă. O învățase cum să manipuleze oamenii, cum să se poarte, cum să gândească pentru a deveni la rândul ei asasinul perfect. Apoi o învățase cum să trăiască în propria-i piele.

Însă Alex se dovedise a fi agent dublu, lucrând din umbră pentru organizația Elite. Nu era decât o chestiune de timp până când SSO avea să descopere identitatea trădătorului care opera din interior de ceva timp, singura opțiune viabilă fiind evadarea. Așa că o recrutase

pentru a doua oară pe Alina, de data asta pentru Elite.

Se căsătoriseră la ordinul lui Brett, dar mariajul lor nu reprezentase decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care erau trimiși. La ceva timp după, Alex îi murise Alinei în brațe într-o misiune dezastruoasă în Irak... sau cel puțin așa crezuseră cu toții timp de șapte ani. Acum știau că nu fusese decât o înscenare pentru a-l infiltra sub o nouă identitate adânc în inima Al-Qaedei.

Adevăratele probleme începuseră atunci când Alex reînviase subit în mijlocul unei operațiuni sub acoperire, numai pentru a descoperi că, după aproape șapte ani în care își căutase moartea într-un mod cât se poate de activ, Alina îl cunoscuse pe Marius și se îndrăgostise complet și iremediabil. Însă Ford știa prea bine că Alex nu renunțase niciodată la Alina, așteptând și pândind din umbre în felul acela tacit și impenetrabil care-i era atât de caracteristic.

–Ce se întâmplă cu Alina? îl întrebă cu voce joasă.

–Ce vrei să spui? răspunse Alex pe un ton absent.

–Păi, nu știu nici eu exact. Pare... diferită.

–Diferită?

–Da, adică în sensul că nu e... știi tu. Parcă nu e ea.

Alex întoarse capul să-l privească, ochii întunecându-i-se o idee.

–Las-o baltă.

–Nu sunt singurul care am observat, insistă Ford.

–Ți-am spus s-o lași baltă, repetă Alex pe un ton abrupt. Ce știu nu-ți pot spune, și ce nu știu e probabil mult mai rău decât ce știu. Oftă imperceptibil. Tot ce pot să-ți spun e că nenorociții ăia au distrus-o bucățică cu bucățică, după care au reasamblat-o cum au vrut. Alina pe care o cunoaștem cu toții nu mai există. Cel puțin deocamdată. Cu timpul, sper să se regăsească, dar e foarte posibil să nu se întâmple așa.

–Și nu-ți pasă? îl provocă Ford. Credeam că încă o mai iubești.

–Îmi pasă, răspunse Alex după un moment, dar acum nu e momentul să intervin. Ascultă-mă ce-ți spun și las-o baltă.

Ford îl privi pentru câteva secunde, apoi pufni din nou iritat pe nas. Scoase o pungă de stafide în ciocolată din buzunar și își turnă câteva în palmă. Cu un secol în urmă, le-ar fi împărțit cu Alina. *S-o ia dracu' de treabă,* decise în sinea lui. Se ridică în picioare și se îndreptă spre partea din față a avionului, așezându-se pe scaunul liber de lângă ea.

–Vrei? o întrebă, arătându-i punga cu bomboane.

Alina își ridică privirea de la PDA-ul pe care-l studia, întorcând capul pentru a-l studia cu un aer absent.

–Nu. O pauză. Mulțumesc, adăugă pe un ton crispat.

Din motive pe care nu și le putea explica, acel *mulțumesc* îl îngrijoră pe Ford mai tare decât refuzul ei.

–Treaba ta, îi răspunse, îndesându-și câteva bombonele în gură. Rămân mai multe pentru mine.

Alina își reîntoarse privirea la PDA, dar Ford nu avea de gând să renunțe așa ușor.

–Mă gândeam să găsesc un loc drăguț pentru cină când ajungem înapoi. Vrei să vii cu mine?

–Sunt în grilă pentru misiunea din Hong Kong, îi răspunse Alina pe un ton sec.

–Cum adică? Credeam că avem trei zile libere.

–M-am oferit voluntar.

–Te-ai ofe...

–Uite care-i treaba, îl întrerupse ea, nu vreau să par nepoliticoasă, dar chiar trebuie să studiez profilul misiunii.

Ochii lui Ford se îngustară.

–Spune-mi un singur lucru, Alina, tu ai de gând să mai și dormi luna asta? Că ai fost mai mult plecată pe teren decât acasă. Am auzit că te oferi voluntar non-stop. Ce-i cu tine?

Alina oftă exasperată.

–Și tu spune-mi un singur lucru, Ford. De ce e toată lumea brusc atât de interesată ce fac eu cu viața mea?

–Pentru că atunci când o iei pe arătură, oamenii încep să observe. Mai ales ăia care-ți sunt prieteni și țin la tine.

Alina deschise gura să spună ceva, dar păru că nu găsește ce anume.

–Îmi amintesc de o anumită perioadă în care nimeni nu dădea doi bani pe pielea nimănui în Elite, continuă Ford. Fiecare cu... pizda mă-sii, dacă-mi permiți să fiu măgar. Făcu o pauză, luându-i mâna în a lui. Apoi ai apărut tu și ne-ai învățat că nu merge așa. Ar trebui să fii recunoscătoare că acum chestia asta se întoarce la tine. Nu sunt singurul care e îngrijorat pentru tine, să știi.

Alina îi oferi un zâmbet slab.

–Sunt ok, Ford, n-ai de ce să-ți faci griji, îi spuse pe un ton ceva mai blând.

Ford clătină iritat din cap.

–Pe naiba. Dacă vrei să mă minți pe mine, fie. O accept și pe asta. Dar nu te minți pe tine. Te-ai oferit voluntar pentru toate misiunile pe care ai putut pune mâna de când te-ai întors din Dubai. N-ai mai avut o zi liberă de săptămâni întregi.

–Așa, și? Poate-mi face bine să muncesc.

–Crezi că dacă te comporți în felul ăsta îți vei recăpăta controlul? N-ai deținut controlul de la bun început, Ducesă. Nimeni dintre noi nu-l deține.

Alina îl privi cu ochi strălucitori.

–Habar n-am ce faceți voi cu controlul vostru, dar eu îl dețin pe-al meu, îi declară cu răceală, după care se ridică de pe scaun pentru a se muta pe un altul care rămăsese liber.

Ford oftă și întoarse capul pentru a-i întâlni privirea lui Alex. Se priviră în tăcere, amândoi clătinând imperceptibil din cap. Alina pe care o cunoșteau și-o iubeau dispăruse cu desăvârșire. Posibil pentru totdeauna.

⌖

Marius urmări interacțiunea Alinei cu Ford, amintindu-și cât de apropiați fuseseră odată. Acum era detașată față de oricine, dar mai ales față de el. Îl evita de parcă l-ar fi putut contamina cu ceva rău prin simpla ei prezență și probabil exact asta simțea.

Femeia pe care o iubea mai mult decât propria-i viață înțelegea adevărata valoare a sufletului uman. Luptase din răsputeri să și-l păstreze pe al ei, dar îl pierduse fără drept de apel datorită unei conjuncturi nefericite rezultate din eroarea lui de judecată.

Femeia care-și împletise trupul gol cu al lui pe o barjă luminată de razele argintii ale lunii, argumentând despre adevărata natură a libertății și importanța spiritului rebel, își pierduse sufletul. *O să-și găsească singură drumul înapoi,* se gândi cu o convingere născută din disperare. Putea încerca s-o ajute în lupta cu demonii ei interiori, dar, într-un final, ea era singura care putea ieși din umbre pentru a păși înapoi în lumină.

✦

Existență confuză

Studiez înregistrarea unei misiuni eșuate, când Marius își face apariția în Elite. A întârziat la un briefing, care până la urmă s-a desfășurat fără el. Genul ăsta de comportament se repetă tot mai des în ultimul timp. Pare foarte obosit, aproape bolnav. Scoate o batistă din buzunar și strănută de două ori. Ah, la naiba, chiar e bolnav. Mai strănută de trei ori, apoi își masează tâmplele cu degetele.

–Te îmbolnăvești? îl întreb pe un ton neutru.

Se sprijină de biroul lui Oliver pentru a citi informațiile de pe ecran.

–O nimica toată, dar mulțumesc de întrebare, îmi răspunde cu un zâmbet slab, după care se îndepărtează.

–De fapt, e doar vina ta, îmi declară Oliver pe un ton acuzator.

–Cum adică?

–De când ai luat-o razna, face de gardă în fiecare noapte în fața apartamentului tău... știi tu, să fie sigur că nu-ți zbori creierii, sau altă tâmpenie de genul ăsta.

Deschid gura să-i răspund, dar mintea mea refuză să coopereze. Minunat! Acum mă simt responsabilă. De ce nu poate să mă lase toată lumea în pace? Viața mea e așa cum ar fi trebuit să fie încă de la început; cele câteva sentimente și emoții care încă îmi mai dau de furcă se vor atrofia de la sine în curând.

Am fost destul de îngrijorată în primele zile când m-am întors la Elite, intuind că nu mai pot redeveni cine am fost odată. Am fost confuză și furioasă, trecând prin perioade de claritate mentală dusă la extrem și încredere în forțele proprii, punctate într-un mod cel puțin alarmant cu momente de instabilitate emoțională și îndoieli. Am fost bântuită de amintiri, prezentul părând să se dezintegreze ca o perdea de fum, lăsându-mă să bâjbâi între realitate și trecut. Apoi totul a devenit mult mai clar, Marius părând să-mi înțeleagă nevoia de singurătate. Nu mai există niciun fel de legătură emoțională între noi și mă îndoiesc că va mai exista vreodată. Și acum descopăr că n-a renunțat deloc la mine, păzindu-mă împotriva dorinței mele și punându-și propria sănătate în pericol.

Trebuie să am o discuție cu el între patru ochi, să-i cer în mod deschis să înceteze și să mă uite. Trebuie să mă asigur că e bine. O misiune importantă ar putea apărea în orice moment, mă grăbesc să-mi justific gândul acela deranjant, și nu vreau decât să mă asigur că e capabil să funcționeze la capacitate maximă. Până la urmă, nu-mi doresc să-l am pe conștiință datorită unui strănut accidental în timpul unei misiuni.

⌖

În seara aceea, Alina ajunse în fața casei lui Marius, continuând să-și justifice decizia dintr-un punct de vedere strict medical. Dovadă erau medicamentele, vitaminele și ceaiurile pe care le cumpărase de la o farmacie din apropiere. Numai că în loc să sune la ușa de la intrare ca orice persoană normală la cap, se îndreptă spre copacul din spatele casei, pe care-l escaladă fără nicio problemă. Până când trase un cap într-o creangă joasă pe care n-o observase.

–Băga-mi-aș... , mârâi printre dinți înainte să se poată controla.

Se agăță de balustrada din metal și se trase în brațe, încălecând-o cu un picior și aterizând în balconul dormitorului. Folosindu-se de niște metode și ustensile complet ilegale, deschise ușile duble și se strecură în dormitor. Își scoase pantofii în liniște, îndreptându-se spre ușa întredeschisă a băii.

Marius era în cadă, vulnerabil și relaxat. Extrem de dezbrăcat și... îngrozitor de atractiv, nu se putu abține să nu remarce. Își trase o palmă mentală, continuând să-l observe în tăcere. Capul îi era sprijinit de peretele din spate și se trezi că-i urmărește cu o privire lacomă linia masculină a gâtului, până la umerii largi și pieptul bine definit, restul fiind ascuns sub apa fierbinte. Avea ochii închiși, genele ude aruncându-i umbre vagi pe obraji. Într-o mână ținea o carte, sprijinită de marginea căzii.

Fără voia ei, în minte îi răsări o amintire...

Munți de spumă de baie și lumânări parfumate. Raiul pe pământ. Inima începu să-i bată cu putere când în privirea lui se oglindi flacăra dorinței în timp ce-i contura mușchii pieptului cu degetele. Marius își plecă capul, buzele lui fierbinți acaparându-le complet pe ale ei...

Alina se întoarse pe călcâie și se îndepărtă de ușa băii, picioarele tremurându-i și inima bătându-i nebunește în piept. Cu ochii minții încă retrăia amintirea buzelor lui moi și fierbinți, gustul intoxicant al vinului roșu de pe limba lui, vocea răgușită de dorință, ochii aceia la fel de misterioși precum cel mai adânc întuneric al nopții. Clătină din cap, înjurând iritată printre dinți. N-ar fi trebuit să vină niciodată aici. Puse punga cu medicamente pe pat și se îndreptă către ușile duble ale balconului.

–Alina, intri odată, sau nu? comentă Marius pe un ton aspru.

Alina tresări și întoarse capul să privească spre baie. Ipocritul. Știuse de la bun început că era acolo și se jucase cu ea în mod deliberat. Făcu cale întoarsă și împinse ușa băii pentru a păși înăuntru.

Marius o studie printre gene cu o expresie aproape fascinantă: visătoare, relaxată, poate chiar o idee amețită. Probabil se îndopase cu

ceaiuri relaxante.

–Bună, spuse Alina, reușind să păstreze un ton indiferent. Cum ai știut că sunt aici?

–Te-am auzit înjurând mai devreme în copac, îi răspunse el pe un ton leneș. Puse cartea pe jos și se prinse cu mâinile de marginile căzii. Ies și mă îmbrac imediat.

–Nu-i nevoie, se grăbi Alina să-l oprească. Nu mă deranjează.

–Cum dorești, comentă Marius cu un zâmbet ironic, lăsându-se din nou pe spate pentru a-și sprijini capul de perete.

Alina îi urmă exemplul și se sprijini de cadrul ușii. Pe lângă tumultul interior, gândurile o asaltau necontenit. Ce naiba căuta acolo? Și despre ce naiba aveau să discute mai departe? Nimic nu era mai dificil decât o conversație de complezență cu un bărbat atractiv și dezbrăcat, care se relaxa într-o cadă cu apă fierbinte.

–Ce citești?

Marius arcui o sprânceană.

–Nietzsche, îi răspunse, întinzând mâna după carte și ridicând-o în așa fel încât să-i arate coperta. Un filozof neamț, care...

–Știu cine e Nietzsche, îl întrerupse ea.

–Teoriile lui depășesc cu mult simpla teorie a autodistrugerii, mergând către autoflagelare, continuă Marius pe un ton hotărât. Imersiunea totală în zona întunecată a propriului eu, sacrificiul de sine în slujba dominației haosului, a comportamentului irațional și a nebuniei.

Alina zâmbi amuzată. Știa prea bine ce încerca să facă și n-o afecta câtuși de puțin.

–Principiul dionisiac. Nebunia este de fapt un sentiment divin.

–Nu există niciun fel de sentiment în nebunie, o contră Marius cu o expresie neutră. Dar definiția pe care Nietzsche o dă întunericului seamănă izbitor de mult cu conceptul modern în ceea ce privește sentimentul diabolic. Tu ce părere ai?

–Că tipul ăsta vorbește cu prea mare ușurință despre diabolic, în condițiile în care nici măcar nu s-a aflat față în față cu el. Norocul lui că s-a rezumat doar la filozofii pe tema asta, lăsându-ne pe noi să ne confruntăm cu infernul real.

Urmă o tăcere apăsătoare. Marius își ajustă o idee poziția, inspirând adânc.

–Alina, îi rosti numele încet, în vocea lui simțindu-se o undă de durere. Ce ți-au făcut ei e oare mai puternic decât iubirea noastră?

Alina nu răspunse, rezumându-se să ridice din umeri cu o expresie confuză.

–Măcar îți amintești de noi? insită el.

–Noi?

–Da, noi, o privi Marius în mod deschis, comunicându-i tacit cât de mult o iubea. Noi doi... împreună.

–Nu-mi aduc aminte prea bine... mai degrabă simt legătura care a existat între noi. Acum nu mai există.

–Și atunci de ce-ai venit aici?

Întrebarea directă o descumpăni puțin, dar își reveni rapid. Sortă în minte printre potențialele răspunsuri și-l alese pe cel mai sincer dintre ele.

–Am venit pentru că așa am simțit.

–O alegere care ar putea fi extrem de periculoasă.

–Da, bine. Spune-mi ce nu e periculos în existența noastră, Marius. Nu e ca și cum ne-am juca după un set de reguli bine determinate.

–Ăsta e un... *joc* pentru tine?

Felul în care rostise cuvântul *joc* trezi în ea o combinație ciudată de neliniște și excitare sexuală. Marius o privi tăcut pentru câteva momente cu o expresie imposibil de descifrat.

–De fapt, chiar mă gândeam la tine. Recunosc că nu mă așteptam să-mi faci o vizită. Dacă aș fi știut, atunci aș fi...

–Făcut un tort cu ciocolată?

–Aș fi făcut un duș scurt, își termină el ideea cu un zâmbet amuzat.

–Îmi pare rău că am apărut așa, din senin. Am avut impresia că nu te simți prea bine și am vrut să mă asigur că totul e-n regulă. Alina își întoarse capul într-o parte, încercând să-i evite privirea aproape hipnotică. Dar văd că ești ok.

Marius încuviință din cap.

–Mă simt mult mai bine acum.

Privirea ei se fixă pe prosoape.

–Văd că ai prosoape noi.

–Alina...

–Ce culoare drăguță.

–Alina, aberezi fără sens.

–Bănuiesc că sunt puțin cam nervoasă, recunoscu ea cu un oftat.

Marius se mișcă din nou în apă.

–Ce motive ai? Eu mă aflu într-un dezavantaj clar, vulnerabil și dezbrăcat în cadă, și cu toate astea nu sunt nervos deloc.

–Bravo ție. Privirea ei încă o evita pe a lui. Oricum, dacă tot am venit, aș vrea să te rog să încetezi jocul ăsta tâmpit de-a păzitul seară de seară. N-am nevoie să faci asta, pot să am grijă de mine și singură.

–Felul în care te comporți în ultimul timp mă îngrijorează profund.

Te-ai schimbat foarte mult, parcă nici nu mai ești tu.

Alina oftă din nou.

–N-ar fi trebuit să vin.

Marius ridică din umeri.

–Poate că nu. Dar dacă tot ai făcut-o, măcar spune-mi de ce-ai venit. Ce vrei de la mine?

–Vreau să mă lași în pace, întoarse ea capul să-l privească.

Privirea lui se întunecă.

–Vreau să te ajut, îi spuse cu voce răgușită. Poate datorită bolii, poate datorită emoțiilor.

–N-am nevoie de ajutorul tău.

–Te iubesc.

Alina tresări și făcu o mișcare involuntară cu mâna, lovind din greșeală o lumânare într-un suport din sticlă. O urmări cu privirea cum se prăbușește pe gresie, făcându-se praf.

–Ah, fir-ar să fie, murmură înciudată.

–Nu-i nicio problemă. Lasă, o să curăț eu mai târziu. Ai auzit ce-am spus? insistă Marius.

Alina simți că o podidesc lacrimile.

–Îmi pare foarte rău... nu știu ce-a fost în capul meu să vin aici. Clătină din cap, întorcându-se pe călcâie. Trebuie să plec.

Nu apucă să facă decât un singur pas înainte ca mâna lui să se înfigă în bluza lălâie și neagră pe care o purta. Își pierdu echilibrul și căzu pe spate cu o exclamație iritată, aterizând în cadă și împroșcând apa fierbinte prin toată baia.

–Bun, și acum că suntem amândoi în cadă, amândoi uzi, dar nu amândoi dezbrăcați, cu toate că sunt convins că pot rezolva și treaba asta, cred că e timpul să punem unele lucruri la punct, spuse Marius, trăgând-o mai aproape de el.

Alina se zbătu în brațele lui, dar el nu păru să bage de seamă.

–Nu mai presupune lucruri în ceea ce mă privește. În primul rând, nu m-am resemnat deloc cu faptul că vrei să distrugi legătura dintre noi, dar mă pricep destul de bine să-mi ascund sentimentele. În al doilea rând, ești partenera mea. Poate doar pe teren deocamdată, dar o să rezolvăm și problema asta.

Alina deschise gura să spună ceva.

–N-am terminat, îi puse el un deget pe buze. În al treilea rând, nu-mi pare rău deloc că ai venit la mine, *mi amore*, îi spuse pe un ton blând. Irosim atât de mult timp în jocul ăsta stupid de-a șoarecele și pisica, în loc să facem ceva ce știu că ne dorim amândoi. Nu mă poți

privi în ochi să-mi spui că te afli aici numai pentru că vrei să vezi cum mă simt, să-mi spargi chestii și să-mi admiri prosoapele. Îi puse un deget sub bărbie și-i ridică capul pentru a-i întâlni privirea. Vorbește cu mine, Alina, lasă-mă să te ajut.

Buzele lui se aflau foarte aproape de ale ei. Îi putea simți respirația fierbinte. Palma ei rămăsese pe abdomenul lui și îi putea simți tremurul mușchilor sub degete. Era atât de plăcut, totul părea atât de potrivit...

–Nu pot face asta, Marius. Dă-mi drumul, te rog, spuse cu voce tremurândă, distrugând cu bună știință momentul magic.

Marius închise ochii pentru o fracțiune de secundă și o eliberă. Alina se ridică în picioare, șiroaie de apă scurgându-i-se din haine.

–Măcar schimbă-te înainte să pleci, spuse el cu voce joasă. Nu vreau să te îmbolnăvești din cauza mea.

Alina aprobă tăcută din cap, privindu-l cum se ridică la rândul lui din cadă. Încercă să nu-l urmărească cu privirea în timp ce se îndrepta gol pușcă spre dormitor, unde-și trase pe el un halat bleumarin de baie. În schimb, începu să-și scoată hainele ude cu mișcări automate. Marius se întoarse cu o bluză albastră cu mânecă lungă, o pereche de blugi și o jachetă gri din piele.

–Astea sunt ale tale... le-ai lăsat la mine acum o mie de ani, îi spuse pe un ton bântuit. Îi zâmbi trist și i le întinse. Îmi pare rău, am omis să-mi cumpăr chiloți de damă.

–Mă bucur, încercă ea să glumească. Ai arăta groaznic în chiloți de damă.

Marius nu schiță niciun zâmbet, privind-o încruntat. Alina îi evită privirea, trăgându-și la repezeală hainele pe ea.

–Îmi pare rău, Marius, dar nu sunt la fel de pregătită ca tine pentru chestia asta. Nu știu dacă voi mai fi vreodată.

–Nu te mai ascunde de mine, Alina. Nu știu cât mai pot continua să te caut.

Alina se întoarse cu fața la el și-l atinse cu degetele pe obraz, bucurându-se fără să vrea de senzația familiară.

–Am încercat odată să cred în noi, dar nu există loc pentru așa ceva în viața noastră. Nimic nu supraviețuiește în locul ăsta întunecat.

Marius oftă, urmărind-o cu privirea în timp ce se strecura pe ușă afară. Lumina ei interioară se stinsese, luând cu ea și lumina din viața lui.

⌖

A doua zi de dimineață, Alina se trezi cu o durere surdă în gât, de parcă ar fi urlat cât o țineau plămânii. Și judecând după bătăile

furioase din ușă, probabil chiar așa se întâmplase. Se dădu jos din pat și se îndreptă către ușă, Între timp, bătăile încetaseră. Deschise ușa, chiar în momentul în care Jason își lua avânt și se repezea cu umărul în ea s-o dărâme. Elanul îl purtă în sufragerie, unde se înfipse cu capul în canapea.

–Să știi că nu apreciez genul ăsta de glume, bombăni în timp ce încerca să se ridice cu o atitudine cât mai demnă.

Alina își stăpâni un zâmbet, neștiind dacă se referise la faptul că-i deschisese ușa, ori că-i răpise oportunitatea de a-și face o intrare spectaculoasă.

–Vrei să spui că aveai de gând să spargi ușa cu adevărat?

–Nu, scumpete, doar mă izbeam de nebun în ea, să văd dacă ține în caz că prietenii tăi teroriști decid să-ți facă o vizită, răspunse el cu o expresie jignită.

Alina clătină din cap cu un zâmbet amuzat.

–Bun, păi să ne imaginăm că trei vlăjgani fanatici, înarmați până în dinți, s-ar fi aflat în apartamentul meu, încercând să-mi ia gâtul. De când te implici tu în situații periculoase de genul ăsta?

–Nici nu mă obosesc să răspund la astfel de jigniri și să știi că n-o iau în nume personal, spuse el pe un ton superior. Arcui o sprânceană. Poate nu știai, dar sunt extrem de curajos.

Alina închise ușa și se îndreptă spre bucătărie.

–Care-i treaba, Jason? Ce cauți aici?

Jason o urmă, privind-o cu ochi rugători.

–Ai cafea? Eu am rămas fără, dar am adus brioșe. Îi făcu cu ochiul, ridicând punga albă din hârtie pe care o ținea într-o mână. Apartamentul tău e mai aproape decât cafeneaua la care mă duc de obicei.

–Mai aproape de ce?

–De grădina zoologică.

–Ce treabă ai la grădina zoologică?

–Îmi place să merg acolo. Mi-am făcut abonament pe viață.

–Serios, de când?

Jason făcu un gest cu mâna.

–E o poveste lungă, ți-o spun altă dată. Deci, ai cafea?

–Ăăăă... păi, n-am făcut încă. În caz că n-ai înțeles, dormeam. M-ai trezit cu bubuiturile tale în ușă. Și în ultimul timp, prefer ceaiul.

Jason îi oferi un zâmbet larg.

–Nicio problemă. Atunci ia un loc în spațiu și dă-mi voie să-ți pregătesc micul dejun.

Alina se cocoță pe un scaun de bar, urmărindu-l cu privirea în timp

ce se agita prin bucătăria ei.

–Aseară am avut o întâlnire cu o bucată de milioane, începu el să-i povestească în timp ce așeza brioșele pe o farfurie. M-am spart în figuri, am dus-o la un restaurant exclusiv și la o piesă de teatru din care n-am înțeles nimic. La sfârșit, era mai mult decât nerăbdătoare să-mi mulțumească cum știa ea mai bine, binecuvântat să-i fie fundulețul mic și înțepat.

Alina continuă să-l privească tăcută, fără nicio expresie.

–Bine, bine, am înțeles, ridică el mâinile în semn că se preda. Fără vrăjeli din astea cu tine... cel puțin, nu în ultimul timp. Deci, vrei să stăm serios de vorbă? o întrebă, punându-și coatele pe blatul de bucătărie pentru a-și sprijini bărbia în podul palmei.

–Despre ce?

Jason oftă cu un aer dezamăgit.

–Ei, haide, scumpete. Dacă par prost, nu înseamnă că și sunt. O privi cu o expresie dintr-o dată serioasă. Urlai cât te țineau plămânii când am ajuns. Asta nu poate să însemne decât că ai coșmaruri.

Alina sări de pe scaun și se îndreptă către una dintre ferestrele din sufragerie. Nu putea concepe să discute cu cineva despre oribilitățile care îi bântuiau visele. Se sprijini de cadrul ferestrei și privi afară.

O putoare grețoasă o făcu să icnească... cimentul era aspru sub obrazul ei... fața îi era complet desfigurată, de nerecunoscut... deschise gura să urle...

Tresări când urletele din mintea ei se contopiră cu șuierul ceainicului. Jason turnă apa fierbinte în două căni deja pregătite.

–Vino încoace și stai naibii jos, îi spuse pe un ton ferm. Dacă mai sari așa ca arsă, o să spargi ceva, sau faci vreo acrobație și ajungi la arma pe care știu c-o ascunzi pe-aici pe undeva. Cât mi-ai fi de dragă, te anunț că n-am de gând să mă joc de-a ținta pentru tine.

Alina oftă și se întoarse în bucătărie, cățărându-se la loc pe scaun. Jason îi întinse una dintre căni.

–Și acum, fă bine și povestește-i totul unchiului Jason. Zău, Alina, melodrama mi se potrivește mai mult mie decât ție.

–Nu vreau să-ți povestesc nimic.

Mâinile ei strânseră cu putere cana cu ceai, imagini nedorite defilându-i prin minte. *Marius gol în cadă, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei...* Oricât ar fi încercat, nu-l putea izgoni din gândurile ei. Frânturi ale momentelor petrecute împreună o asaltau exact când nu trebuia: în timpul misiunilor și a *briefing*-urilor, când mergea la cumpărături, ori se spăla pe cap, dar, mai ales, în vise. Și-l amintea atât de clar, numai că imaginea lui nu era însoțită de niciun fel de sentiment. Câteodată,

o emoție nedefinită se lupta să iasă la lumină, doar pentru a se evapora în umbre o secundă mai târziu. Un gol imens pe care nu și-l putea explica îi umplea inima și mintea. Oare persoana care ar fi trebuit să umple golul acela era Marius?

–Am observat că nu prea ai fost în apele tale în ultimul timp, spuse Jason, făcând o pauză pentru a-i studia reacția.

Alina îl privi cu ochi opaci și el oftă.

–Plus că nu l-am mai văzut pe Marius prin preajma ta în ultima vreme. V-ați despărțit, sau ceva de genul ăsta?

Alina își coborî privirea la cana cu ceai.

–Tu ce părere ai, Jason? Folosește-ți creierul... ar trebui să se afle pe undeva prin vecinătatea scrotului.

Jason o privi cu o expresie șocată.

–N-aș fi crezut niciodată că mă consideri chiar atât de superficial, murmură bosumflat.

Alina izbucni în râs. Încetișor la început, apoi hohotele deveniră tot mai isterice. De opri dintr-o dată, viața părând să se scurgă cu totul din ea. Jason crezu că avea să vomite, dar nu se repezi în direcția băii. Rămase nemișcată pe scaunul ei, privind în gol, ca și cum ar fi căutat în spațiu răspunsul la o întrebare existențială. O privi aproape hipnotizat, surprinzând momentul în care lumina pieri complet din ochii ei. Temperatua din cameră păru să scadă brusc cu câteva grade Celsius.

–Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el pe un ton blând. Știu că probabil risc să-mi tragi coaiele peste cap pe post de pălărie, dar vreau să știu ce se întâmplă cu tine.

Alina își ridică privirea la el.

–Tu ești singurul om din lumea asta pe care-l mai consider un prieten, spuse pe un ton grav.

–Sunt onorat, se înclină Jason ușor.

–Ce crezi că spune asta despre mine?

–Că ai gusturi impecabile.

Alina chicoti ușor, dar sunetul păru cumva fabricat.

–De ce-ai venit aici? De ce faci asta pentru mine? În ultimul timp, se pare că nu prea mă mai place nimeni.

–E un fel de temă pentru acasă. Fac niște cursuri de psihologie. Ar trebui s-o vezi pe profesoară... țâțe cât casa, picioare până-n gât...

Alina îl prinse de braț, oprindu-l.

–Ce-ar fi să-mi spui adevărul.

Jason oftă și se extrase din strânsoarea ei, îndreptându-se spre ușă. Alina crezu că avea de gând să plece fără să-i mai dea un răspuns, dar

el se întoarse cu fața la ea pentru a se sprijini cu spatele de ușă.

–Părinții mei erau francezi... m-am născut acolo. Nu-mi amintesc prea multe. Ne-am mutat în State când aveam cinci ani, pentru că tatăl meu a dat puțin de bucluc cu mafia locală. Râse fără niciun pic de amuzament. De fapt, puțin mai mult. El și fratele lui, Francois, au împrumutat bani de la un tip mai mult decât dubios și nu i-au mai putut plăti înapoi. Așa că, într-o seară, patru bărbați mascați au dat buzna la noi în casă în timp ce ne aflam la cină. Doi dintre ei l-au ținut pe tata, forțându-l să privească cum ceilalți doi îi tăiau gâtul lui Francois. În timp ce sângele se scurgea pe masă, i-au spus că ar face bine să aibă banii în două zile, ori aveau să se întoarcă după mine.

Jason oftă și clătină din cap.

–Așa că am fugit. Tata ne-a luat pe sus și a aranjat cumva să ne îmbarcăm pe un vapor care pleca a doua zi spre State. Treaba e că am avut coșmaruri timp de luni întregi... eram speriat de moarte. Într-o noapte, m-am trezit urlând. Mama a venit în grabă să vadă ce s-a întâmplat. Așa că i-am povestit despre coșmarurile mele. Mi-a spus atunci că tata s-ar simți rușinat de slăbiciunea de care dau dovadă.

Jason făcu o pauză, înghițind în sec, încercând să-și controleze emoțiile. Broboane de transpirație îi acoperiseră fruntea și devenise mai palid decât o fantomă. Alina se scurse de pe scaun și făcu câțiva pași spre el, dar Jason clătină din cap. Rămase pe loc, așteptându-l să continue.

–A avut dreptate, să știi. Tata era un tip foarte dur... mult papagal și prea puțină substanță, dar tot nu mi-aș fi dorit să creadă că are un fiu slab de înger. Așa că am învățat să mă controlez în somn și să nu mai țip când aveam un coșmar, pentru că știam că nu venea nimeni să mă aline. O privi cu ochi triști. Cred că tu meriți mai mult decât atât.

Îi zâmbi slab și trecu pe lângă ea pentru a se reîntoarce în bucătărie. Mușcă dintr-o brioșă și sorbi puțin ceai. Alina îl urmă.

–Jason?

El își ridică privirea la ea, mușcând din nou din brioșă.

–Dacă ceea ce mi-ai povestit e adevărat și părinții tăi sunt francezi, atunci de ce numele tău de familie e Adler?

Expresia serioasă a lui Jason dispăru ca prin farmec, înlocuită cu una de un profund amuzament. Își dădu ochii peste cap.

–Doar nu credeai că e numele meu real, nu-i așa? Rușine să-ți fie, scumpete, de obicei ești mai isteață de-atât.

Chicoti și mușcă din nou din brioșă, gemând de plăcere.

–Nesuferit iritant, murmură ea pe un ton aproape glumeț. Ascultă, mi-ar plăcea să stau cu tine la taclale toată ziua, dar mai am treburi pe

la Elite. Mersi pentru brioșe.

Jason se sprijini de masă, cu brioșa pe jumătate mâncată într-o mână.

–Credeam că azi ești liberă.

–Asta-i problema ta. Simte-te ca acasă și termină-ți micul dejun cât fac un duș.

–Bine, bine, cedă el. Dar măcar lasă-mă să-ți spun care e adevăratul motiv pentru care am venit. Am o mică problemă și am mare nevoie de ajutorul tău, o privi cu ochi în care se oglindea speranța.

–Ajutor?

–Da... ajutor.

–Jason, nu mai am prezervative, declară Alina pe un ton sarcastic. Încearcă la farmacie.

–Nu genul ăla de ajutor. Jason rămase un moment pe gânduri. Cu toate că...

–Jason!

–Da, da, știu. Fără vrăjeală cu tine.

–Ai un minut la dispoziție, după care te scot afară în șuturi. Folosește-l din plin.

Jason îi aruncă o privire de câine bătut. Alina arcui o sprânceană și-i zâmbi răutăcios.

–Cincizeci de secunde.

–Fir-ar să fie, Alina! Te-ai transformat într-o tipă așa de dură, nici nu mă mir că Marius a dat bir cu fugiții.

–Patruzeci de secunde.

Jason inspiră adânc.

–Bine, am înțeles. M-am cam luat puțin în gură cu Gino Beppe la un club. *The Blue Notte*... ai auzit de el? Un loc super, cu oameni super, bucăți numai una și una. Oricum, mă vrăjeam cu una dintre cele mai tari bucăți. Semăna oarecum cu tine, numai că era ceva mai scundă...

Alina oftă.

–Douăzeci de secunde.

–Da, în fine, începu Jason să turuie. Tipa era superbă, așa că am agățat-o. Treaba e că cică ar fi fost fata lui Gino și ăsta s-a cam atacat. Perversul ăla mic m-a amenințat că-mi ia gâtul. Poți să-ți imaginezi una ca asta? I-am spus că numele meu e primul pe o listă securizată, dar idiotul zice că nu-i pasă și că până la urmă tot mi-o pune când nici nu mă aștept.

–Cine naiba e Gino Beppe?

–Ah, un tip cu bani... un fel de *mafioso* local.

–Așa, și?

–Și vrea să-mi ia gâtul, n-ai auzit ce ți-am spus?

Alina zâmbi.

–Ba am auzit, dar nu văd care-i problema.

Lui Jason aproape îi căzu falca.

–Dar am crezut...

–Ai crezut greșit.

O mai privi pentru câteva momente cu o expresie șocată, apoi puse brioșa mâncată pe jumătate la loc pe farfurie și se îndreptă către ușă. Umerii îi erau aduși în față, brațele îi atârnau moi pe lângă corp. Alina îl lăsă să ajungă la ușă, amuzându-se copios.

–Vino încoace, zăpăcitule, îi spuse pe un ton blând. O să văd ce pot face.

Jason se întoarse pe călcâie, privind-o cu o expresie plină de speranță.

–Serios?

Din doi pași ajunse lângă ea și o luă în brațe, depunându-i un sărut umed pe frunte.

–Numai dacă-mi promiți că de acum înainte, mă suni înainte să-mi apari la ușă din senin.

Jason își duse o mână la inimă.

–Jur pe onoarea mea.

⌖

Cu Gino Beppe totul mersese ca pe roate. Un telefon la Alex, o vizită la *The Blue Notte*, câteva amenințări mârâite printre dinți din partea celor mai periculoși agenți operativi Elite, și Gino înțelesese urgent că Jason nu era o persoană cu care ar fi fost de dorit să se joace prea mult. Alina era atât de obișnuită cu atitudinea amenințătoare a lui Alex, încât de cele mai multe ori uita ce impact putea avea asupra altor oameni.

Cu toată faima lui de dur, Gino tremura din toate cele în momentul în care părăsiră clubul. Alina nu-și putu abține un chicotit.

–Se pare că tipul ăsta nu prea e obișnuit cu o echipă ca a noastră.

–Se pare că nu, spuse Alex pe un ton neutru, dar un zâmbet minuscul îi apăru în colțul gurii.

Jason, pe de altă parte, era în extaz atunci când îi făcură o vizită să-l asigure că totul era în regulă.

–Am mai zis-o și înainte, o zic și acum, scumpete, ești idolul meu absolut!

Alina îi zâmbi cu o expresie tolerantă.

–Cu plăcere, Jason.

–Și tu! se întoarse Jason către Alex. Ești cel mai periculos individ

pe care l-am văzut vreodată! Nu pot să-mi dau seama de ce voi doi nu mai sunteți împreună. Erați cea mai tare echipă din lume.

Alex îi aruncă o privire Alinei.

–Încă mai suntem.

⌖

Întorc capul să-l privesc pe analistul de lângă mine, intenționând să-i atrag atenția asupra descoperirii pe care am făcut-o, dar mă răzgândesc. N-ar face decât s-o preia și să-și asume toate meritele. Îmi întorc privirea la ecran și extrag informația, redirecționând-o către sistemul programat să prelucreze datele stocate în regim de urgență. Ies apoi din rețea și închid computerul, ridicându-mă de la masa de lucru.

Corpul îmi vibrează cu o energie explozivă ce mi se scurge prin toate terminațiile nervoase, astfel încât mușchii îmi zvâcnesc aproape dureros. Inima îmi bate cu putere și respir la fel de greoi ca după o sesiune de alergare în pantă. Puseu de adrenalină, ghicesc în gând. Simt nevoia să alerg, să sar, ori să pocnesc pe cineva. Trebuie neapărat să mă antrenez pentru a-mi restabili echilibrul interior. Doar am făcut-o mai mereu în ultimul timp. Antrenamentul ridicat la rang de epuizare e un antidot sigur împotriva emoțiilor inutile.

Mă îndrept către sala de antrenament, dar aproape mă ciocnesc de Weitz, analistul informatician șef, un fel de geniu pe felia lui. În ciuda faptului că natura l-a înzestrat cu o față de șobolan, i s-a dus vestea că n-are egal atunci când vine vorba să stoarcă totul dintr-o informație care la început pare banală. Nu mai contează că din punct de vedere social e complet inadaptat, plus o idee paranoic. În Elite, asta chiar nu reprezintă o problemă în sine, ba din contră, probabil exact aceste defecte contribuie din plin la succesul lui din punct de vedere profesional.

–Hei, ai grijă pe unde mergi! exclamă, aruncându-mi o privire iritată.

–Pardon, îi răspund pe un ton care transformă scuza într-o amenințare voalată.

În ochi îi apare o undă de suspiciune.

–Ce cauți aici? Parcă nu te-am văzut pe grila activă.

–Nici n-ai avea cum, azi sunt liberă. Am venit pe cont propriu.

–De ce?

–Ca să trec prin raportul incidentului de la Nasirabad, fac referire la o misiune eșuată, în care n-am reușit să pun mâna pe un traficant de arme cu legături solide în Hezbollah.

Weitz mă privește tăcut și am senzația că accesează o bancă mentală de date.

–Chixul cu traficantul ăla păros?

–Exact. Am descoperit o anomalie în imaginea din satelit, care nu se potrivește cu înregistrările de la fața locului.

Privirea lui Weitz oscilează între mine și analiștii de serviciu.

–Ce fel de anomalie?

–Vezi și singur, că ești băiat mare. Am izolat-o în grila de urgență.

Suspiciunea din ochii lui se diminuează, dar nu dispare total.

–Zici c-ai venit din proprie inițiativă? N-ai altceva mai bun de făcut în timpul liber?

Dacă încearcă să mă provoace, nu-i merge.

–Nu, îi răspund simplu și-mi continui drumul către sala de antrenament, așteptându-mă s-o găsesc liberă.

Dar nu e. Marius se află în centrul saltelei, executând o serie de Katas. Mișcările par oarecum leneșe și lente, însă transpirația îi strălucește pe piele. E cu spatele la ușă, dar din schimbarea imperceptibilă a posturii lui, îmi dau seama că mi-a simțit prezența.

–Am studiat raportul tău, îmi spune cu voce joasă, continuând să execute seria de ritualuri de luptă. Ai făcut o treabă excelentă în Pakistan.

–Știu.

Pivotează și lovește cu piciorul, întorcându-se cu fața la mine.

–Te-au chemat pentru vreun brifing?

Întrebarea dezvăluie două chestiuni total separate: pe de o parte, e clar că e la curent cu programul meu, pe de alta, îmi comunică acordul lui tacit în legătură cu faptul că în ultimul timp nu prea am mai lucrat împreună pe teren. Clatin din cap, încercând să nu mă holbez ca proasta la mușchii bine definiți, care se încordează și se relaxează cu o precizie de ceasornic.

–Nu, am venit din proprie inițiativă, repet cuvintele lui Weitz. Mereu e câte ceva de făcut.

–Am înțeles.

Își întinde palmele în față și expiră, apoi strânge pumnii, aducându-i în dreptul plexului solar.

–Mă întorc mai târziu, decid, întorcându-mă pe călcâie.

–Nu, tonul lui mă face să rămân pe loc. Rămâi... te rog.

Mă întorc din nou cu fața la el, privind în timp ce începe o serie nouă de Katas, pe care o recunosc. E ca și cum aș privi apa unui râu în timp ce se mulează pe după pietre, intuind pericolul și forța acumulate în spatele unei grații înșelătoare.

–Ți-ai dorit mereu să înveți combinația asta, mai ții minte?

–Nu, răspund pe un ton indiferent. Dar o s-o învăț, că-mi place.

Pășesc pe saltea și încep să-i imit mișcările. Le execut destul de bine

prima oară, încă și mai bine a doua oară, dar la a treia încercare îmi pierd echilibrul. Marius e deja acolo pentru a mă ajuta să mă redresez, părând să-mi anticipeze mișcările înainte să le excut. Atingerea lui e pur profesională, nu-mi evocă nimic de natură sexuală. Continuăm împreună seria de mișcări, apoi, ca la un semnal invizibil, le aplicăm într-o luptă reală.

Îmi modific postura pentru a eschiva o lovitură de picior, care trece la milimetru de capul meu, contrând cu o lovitură proprie. Marius o evită cu ușurință. Ne rotim unul în jurul celuilalt, respirând sacadat din cauza efortului. Prima căzătură îmi aparține. La fel și cea de-a doua. Marius face o grimasă ușoară în timp ce mă culeg de pe jos. A treia e a lui, dar a patra îmi revine din nou mie, de data asta Marius izbindu-mă cu putere de saltea. Sar imediat în picioare, respirând din greu. Transpirația îmi curge șiroaie pe la tâmple.

O luăm de la capăt, Marius inversând procedeul folosit mai devreme pentru a mă pune din nou la podea. Buzele i se mișcă imperceptibil, dar nu pot înțelege ce-mi spune. De data asta, trec câteva secunde până reușesc să mă ridic din nou în picioare. Umbra unui zâmbet îi plutește pe buze, expresia din ochii lui devenind insolentă și ofensatoare la modul cel mai extrem.

Îl atac. Nu există altă descriere pentru ceea ce fac. Îl atac cu intenția de a-l răni fizic și reușesc două lovituri devastatoare. Marius tresare fără să vrea la forța lor sălbatică, apoi retaliază cu agilitatea unei cobre. Mă clatin pe picioare, făcând un pas înapoi.

–Îmi citești gândurile, îl acuz iritată, recăpătându-mi echilibrul și pivotând cu o lovitură de picior.

–Doar ochii, îmi răspunde, eschivând în ultimul moment.

–Atunci poate ar trebui să-i închid.

–Mai degrabă ar trebui să-ți închizi gura.

Mă dezlănțui cu furie într-o serie de lovituri decisive. Marius reușește să le evite doar pe unele dintre ele.

–Ceva mai bine, dar ești prea aproape.

Pivotez și execut o lovitură cu piciorul care probabil ar sfărâma oase dacă l-ar nimeri, dar Marius e pregătit. O evită, preluând-o cu o mișcare rotundă de braț, folosindu-se de elanul meu pentru a mă învârti mai mult decât intenționam. O fracțiune de secundă mai târziu, mă izbește de peretele din spatele meu, imobilizându-mi brațele deasupra capului cu o singură mână.

–Dă-mi drumul, spun cu voce tremurândă.

Își pleacă capul pentru a-și atinge buzele de ale mele, sărutul

terminându-se înainte să înceapă. Nu spun nimic, nu schițez nicio mișcare, mă mulțumesc să-l privesc, simțind încă pe buze atingerea sărutului lui. Îmi așează palma liberă pe obraz, trasându-mi linia sprâncenei cu degetul mare.

Un caleidoscop de imagini îmi asaltează mintea... trupurile noastre înlănțuite pasional, săruturi fierbinți, explodând împreună, purtați pe culmile extazului. Dar asta a fost atunci. A săruta. A ucide. În ultimul timp, nu prea mai pot face diferența între ele.

–Ești în inima mea, Alina. O să fii mereu, indiferent ce s-ar întâmpla, îmi șoptește.

Clatin din cap, ca pentru a interzice cuvintele lui.

–Nu spune asta. Nu mai sunt cea care am fost.

Mă privește un moment lung cu o intensitate alarmantă, apoi mă eliberează. Se îndepărtează de mine fără să-mi mai arunce nici măcar o singură privire, aproape izbindu-se de Oliver. Habar n-am de cât timp stă și ne privește din cadrul ușii.

–Brett te-a chemat la el în birou, mă informează pe un ton neutru, urmărindu-l cu privirea pe Marius. Misiune nouă la orizont.

⌖

Brett studie rapoartele misiunilor încheiate, concentrându-se în special pe cel întocmit de Alina. Comportamentul ei din ultima vreme îl îngrijora. Era nevoit să fie nemilos cu agenții săi operativi pentru a se asigura că funcționează la capacitate maximă. Problema cu Alina era că indiferent cum proceda, parcă o îndepărta tot mai mult. Întrebările nu-i dădeau pace. Cât mai putea îndura până ajungea la limită? Cât îi mai putea cere până când nu mai avea nimic de oferit? În ciuda tuturor greutăților prin care trecuse, rămăsese puternică, competentă și loială. Încă își mai respecta ordinele. În fine, de cele mai multe ori, dar așa fusese mereu cu Alina, întotdeauna o rebelă, niciodată un robot. Până la urmă, își făcea treaba mai bine decât oricine. Numai că judecând după atitudinea ei rece din ultimul timp, acum se temea că ceva era extrem de în neregulă cu ea.

Încă de la recrutarea ei, găsise mereu metode pentru a-i acomoda conștiința și umanitatea care-o ghidau în permanență, chiar dacă nu-i dăduse voie să-și dea seama de asta. Acum, însă, totul părea distrus. Alina avea nevoie să creadă că nu-și vinde sufletul pentru a funcționa bine pe teren. Dar acum părea că nu mai are suflet deloc. Nici măcar Marius nu fusese în stare să mai comunice cu ea, legătură dintre ei părând complet distrusă. Brett văzuse cât de mult suferea pentru faptul că o pierduse, văzuse neputința și furia oglindite în permanență în ochii

lui. Marius avea nevoie de Alina pentru a-și regăsi echilibrul. Numai că după ce tocmai urmărise înregistrarea sesiunii lor de antrenament, Brett nu prea mai știa ce simțea Alina. Dacă mai simțea ceva.

Ușa biroului se deschise și subiectul îngrijorărilor sale păși înăuntru. Se opri în centrul încăperii, adoptând o postură severă, cu mâinile la spate.

–M-ai chemat? în vocea ei se simțea o undă de suspiciune, dar expresia nu-i trăda gândurile.

Brett îi zâmbi binevoitor.

–Da. Te rog, ia un loc.

Alina se conformă, păstrând atitudinea rece și detașată.

–Ți-am studiat raportul ultimei misiuni.

–E vreo problemă? se încruntă ea.

Brett observă cât părea de obosită, de parcă nu mai dormise de nopți întregi.

–Nicio problemă, se grăbi să o asigure, totul e perfect. Am remarcat și analiza informației extrase din eșecul de la Nasirabad. Ai făcut o treabă excelentă. Apreciez inițiativa ta.

–Mulțumesc, înclină Alina din cap.

Părea plăcut impresionată de compliment, dar nu cine știe ce. O aură glacială o învăluia precum un balon invizibil de gheață.

–Oliver a făcut referire la o nouă misiune, continuă, părând nerăbdătoare să se apuce de treabă.

–Da, confirmă Brett, înmânându-i un PDA peste birou. Scenariu de obiectiv singular, timp limitat. Probabil profilul misiunii ți se va părea mai degrabă simplu. N-o lua ca pe o retrogradare, pentru că sunt extrem de mulțumit de performanțele tale din ultimul timp.

Alina acceptă PDA-ul.

–Să-l citesc acum?

–Ar fi bine. În felul ăsta, aș putea să-ți răspund la eventualele întrebări.

Brett o urmări cu atenție în timp ce studia profilul misiunii. După aproximativ cincisprezece secunde, Alina își ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui.

–E o reconfigurare?

–Da.

–Ce s-a întâmplat?

–Avem nevoie de o persoană în interiorul cercului de influență al familiei Malikzay. Conduc cel mai important cartel de droguri din Afganistan și dacă nu ne ocupăm acum de ei, probabil în curând vor

intra și pe piața europeană.

Alina încuviință din cap în semn că a înțeles, așteptând răbdătoare să-i ofere mai multe informații. Ceea ce-l sperie de moarte pe Brett. Înainte îl întrerupea mereu, punând tot felul de întrebări. Dar acum nu mai era cazul. Noua Alina accepta absolut totul fără să pună nimic la îndoială.

–Problema e că sunt păziți foarte bine. Căutăm de mult timp o posibilitate de infiltrare, fără niciun succes. De curând, însă, am descoperit o verigă slabă. Informații de ultimă oră indică faptul că tatăl și fiul au un mic secret murdar. Periodic, se distrează în timp ce urmăresc cupluri care fac sex în mod public. Contra cost, bineînțeles.

Alina păru să analizeze acea informație. Înclină din cap și se reîntoarse la profilul misiunii încărcat pe PDA. Prefăcându-se interesat de rapoartele din fața lui, Brett o urmări cu coada ochiului. Nicio reacție... nici măcar o tresărire. După câteva minute, Alina îl privi din nou.

–Vor cuplul mâine seară?

–Așa au dat de înțeles, răspunse Brett, studiindu-i ochii pentru a descoperi măcar o umbră din rebeliunea de altă dată, dar nu văzu nimic.

–Perfect.

Urmă o pauză.

–Întrebări, nelămuriri, probleme? plusă Brett în cele din urmă.

–Probleme? repetă ea cu un aer întrebător.

Părea sincer nedumerită, apoi își dădu seama brusc încotro băteau întrebările lui. Un colț al gurii i se arcui într-un zâmbet slab, amuzamentul oglindindu-i-se în ochi.

–Mă întrebi dacă am vreo problemă cu faptul că Marius e partenerul meu pentru misiunea asta, având în vedere că profilul misiunii ne cere să facem sex?

–Exact, rosti Brett cuvântul pe un ton cam aspru.

Amuzamentul se evaporă din ochii ei, expresia redevenindu-i glacială.

–Am mai făcut-o și în alte misiuni.

–Și asta e adevărat, acceptă Brett.

–Atunci, asta e, ridică Alina din umeri. Am făcut-o înainte, sunt convinsă că o s-o facem și acum spre satisfacția tuturor.

–Numai că de data asta e diferit, insistă Brett. Relația ta cu Marius e diferită acum.

–Asta nu e problema ta. O să-mi fac treaba.

–Și nu ai nicio obiecție?

–De ce-aș avea? Marius nu e decât un alt agent operativ.

Brett arcui o sprânceană.

–Serios? Parcă aveai o altă părere acum un an și ceva.

–Și-mi amintesc foarte clar că m-ai sfătuit să încetez orice fel de relație personală cu Marius. Îți urmez sfatul. Care-i problema acum?

–Sesiunea voastră de antrenament de acum câteva minute, pe care am urmărit-o integral, m-a pus pe gânduri.

–N-ar trebui. Nu s-a întâmplat nimic important.

Rapiditatea cu care răspunsese spunea multe, la fel și faptul că atitudinea ei devenise ușor tensionată. Dar ce-l intriga cel mai tare pe Brett era concluzia uimitoare că Alina nu era deloc deranjată de lipsa intimității. Alina de dinainte ar fi făcut o remarcă pe cât de imprudentă, pe atât de acidă în legătură cu faptul că Elite își spiona agenții, ori măcar ar fi încercat să dea o altă conotație incidentului care se petrecuse în sala de antrenament. Dar nu și această Alina.

–Marius și cu mine ne-am lăsat în voia unor... instincte primare, continuă ea, alegându-și cuvintele cu grijă.

Ezitarea aceea de dinaintea expresiei *instincte primare* îl intrigă pe Brett. La fel și expresia în sine. Alina n-o mai folosise niciodată înainte. Nici măcar în legătură cu Alex.

–Elite nu încurajează nici pe departe *instinctele primare* atunci când vine vorba despre agenții săi, comentă pe un ton dezaprobator.

–Spune-mi, Brett, ăsta e motivul pentru care m-ai chemat aici? îl întrebă Alina pe un ton calm, privindu-l drept în ochi. Să afli dacă mai e ceva între mine și Marius? Pentru că dacă asta vrei să afli, atunci cred că aș reacționa mult mai bine dacă m-ai întreba în mod direct.

Brett aproape zări o urmă din vechea Alina și zâmbi în sinea lui.

–Începi să te îndoiești de afirmația ta de dinainte? o întrebă, alegând în mod deliberat să-i ignore comentariul. Până la urmă, ai probleme legate de noua ta misiune?

–Marius ce părere are?

Brett aruncă o privire monitorului din fața lui.

–Ce-ar fi să-l întrebăm chiar pe el, spuse în momentul în care ușa biroului se deschise și Marius păși înăuntru.

Reacția lui Marius de a o găsi pe Alina acolo nu se apropie nici pe departe de ceea ce-și imaginase Brett. Nu se așteptase să pară surprins, dar nici complet indiferent. Cu toate astea, în atitudinea lui se ghicea un aer oarecum ofensiv, politețea neutră care-l caracteriza fiind înlocuită cu ceva ce-ar fi putut fi descris doar ca plictiseală. Fără să rostească un singur cuvânt, Marius reuși să-i comunice că începea să considere jocurile acelea de culise ușor previzibile. *Iar ne jucăm de-a psihologia?* păreau să-l întrebe ochii lui întunecați.

Brett își înclină capul o idee, regândind rapid scenariul pe care și-l crease în cap pentru întâlnirea aceea.

–Marius, salută cu răceală.

–Brett, replică Marius, imitându-i tonul atât de bine, încât felul în care-i rostise numele părea aproape o insultă.

–Discutam despre sesiunea voastră de antrenament de astăzi, spuse Brett după un moment de pauză.

Marius nici măcar nu clipi.

–Prea multă exteriorizare a emoțiilor, declară cu vocea total lipsită de orice inflexiune. Nu se va mai repeta.

–Nu, fu de acord Brett. Ar fi bine să nu se mai repete.

Alina se ridică în picioare.

–Brett e de părere că am probleme în legătură cu noua noastră misiune, spuse în timp ce apropia de bărbatul pe care-l atacase cu furie cu doar o jumătate de oră mai înainte.

Fie că o făcea în mod deliberat, ori nu, se așeză lângă el, creând impresia că se aliau împotriva unui dușman comun.

–Serios? întrebă Marius, întorcând capul s-o privească.

–Serios.

–De ce?

–Ai citit profilul misiunii?

–Bineînțeles.

Alina ridică din umeri.

–Dacă e să se ajungă la asta, e doar sex.

–Sau doar o aparență, contră Marius cu abilitate. Își întoarse din nou privirea la Brett, arcuindu-și ușor o sprânceană. Asta numai în cazul în care nu ne ordoni să uităm de misiune și să ne satisfacem plăcerile cu adevărat, spuse pe un ton ironic.

Brett îi susținu privirea pentru câteva momente.

–Ca lider al misiunii, decizia asta îți aparține.

–Și, bineînțeles, eu trebuie să mă supun, comentă Alina, preluând tonul ironic al lui Marius.

–Ai vreo problemă în legătură cu asta? o întrebă Marius, întorcând din nou capul s-o privească.

–În legătură cu ce?

–Cu faptul că trebuie să mi te supui.

Alina îl străfulgeră cu privirea.

–O sa-mi fac treaba, indiferent ce mi se cere.

–Bun, atunci nu văd care-i problema.

–Nicio problemă, doar că Alina îmi povestea ce s-a întâmplat în

sala de antrenament, interveni Brett.

–Serios? întrebă Marius, continuând s-o privească pe Alina.

–De fapt, Brett mă interoga în legătură cu asta, îi răspunse ea cu răceală.

–De ce? își întoarse Marius privirea la Brett.

–Din pură curiozitate.

–Și ți-a fost satisfăcută?

–Am aflat câteva chestii destul de interesante. Ceea ce-mi reamintește motivul real al acestei reuniuni. Nu pot pune la îndoială faptul că în trecut ați lucrat foarte bine împreună, detalie Brett, încrucișându-și brațele la piept. Și nu există îndoială că obiectivul final al acestei misiuni reprezintă una dintre prioritățile noastre absolute. Tocmai de aceea, mi-aș dori să fiu sigur că noile condiții în care se desfășoară relația voastră nu vor afecta rezultatul în mod negativ.

–O să ne facem treaba la fel de bine ca întotdeauna, afirmă Alina pe un ton calm.

–După incidentul din sala de antrenament, mă tem că asigurările verbale nu mai sunt suficiente.

–Asta înseamnă că vrei să-ți demonstrăm pe viu, Brett?

Era pentru a doua oară când Marius îi rostise numele și felul în care o făcuse era încă și mai ofensator decât prima oară, cu toate că în ochi i se oglindea o expresie mai mult decât politicoasă.

Brett îi oferi un zâmbet complet fals.

–De fapt, nu vreau decât să vă văd cum vă sărutați.

Alina își înclină capul, privindu-l cu un zâmbet insolent.

–Vrei să vezi un sărut? Bine, atunci exact asta o să facem.

Se întoarse spre Marius și făcu un pas către el. Dacă el n-ar fi întors capul o idee, și-ar fi lipit buzele de ale lui. Rămase nemișcată, privindu-l cu un început de iritare. Marius o prinse de brațe.

–Iar faci asta, îi spuse pe un ton ușor critic.

–Ce anume?

–Grăbești tranziția.

Alina se lăsă în voia iritării, aruncându-i o privire glacială.

–Asta nu e o sesiune de antrenament, Marius. Și tu nu ești profesorul meu.

–Sunt, o contrazise el pe un ton blând, coborându-și privirea la buzele ei. Din moment ce nu mai știi să fii tu însuți, poate că e momentul să-ți arate cineva.

Mâinile lui îi alunecară pe brațe în sus, apoi pe umeri, până ajunseră la gât. Ochii ei se închiseră pentru o fracțiune de secundă și fu străbătută

de un tremur minuscul în momentul în care degetele lui o mângâiară ușor pe ceafă. Făcu o tentativă nu prea reușită să scape din mâinile lui.

–Marius...

–Ș-ș-ș-ș-ș-ș...

Sunetul păruse cumva leneș și senzual în același timp. La fel și degetul pe care i-l puse pe buzele întredeschise.

Brett înghiți în sec.

–Ține minte, Alina, murmură Marius, punându-și palma pe obrazul ei. Nu e decât sex.

Primul sărut păru ușor ca un fulg, la fel de consistent precum un suspin. Al doilea dură cu o secundă sau două mai mult și, cu toate că încă păstra un aer relativ cast, încărcătura emoțională îi împrumuta un substrat erotic. Cel de-al treilea deveni fierbinte. Pasional. Un fel de declarație a faptului că Alina nu-i aparținea decât lui și nimănui altcuiva.

Răspunsul Alinei probabil ar fi păcălit pe oricine. Cu capul dat pe spate și corpul arcuit pentru a se mula pe cel al lui Marius, îl sărută fără rezerve. Ba chiar îi încolăci un braț pe după gât într-un mod cât se poate de posesiv. Numai că Brett nu era oricine și nu se lăsă înșelat de aparențe. Ca un bun cunoscător al complicatei psihologii umane, știa prea bine că ceea ce vede nu e nicidecum pasiune, ci teatru ieftin.

Și identifică momentul exact în care totul se schimbă. Buze tensionate și reci se întredeschiseră și ceea ce până atunci nu fusese decât aparență deveni real. Acea capitulare a simulării calculate în fața atracției carnale pure îl izbi ca un pumn în pelxul solar. Trupurile se mulară unul pe altul, furându-și respirația unul altuia, aerul din jurul lor deveni fierbinte. Degetele Alinei se înfipseră în părul lui Marius, șoldurile ei împingându-se în el într-un gest instinctiv primordial. Când își dezlipiră buzele, îl mușcă posesiv de buza de jos.

Aerul din încăpere se subțiase cumva, devenind aproape opresiv. Brett înghiți în sec, simțindu-și gura complet uscată.

Și apoi, cu o viteză șocantă, vraja se rupse. Trupurile lor se separară într-o fracțiune de secundă, Marius întorcându-și privirea spre Brett. În ochii de un negru glacial cu inflexiuni metalice nu se putea citi absolut nimic.

–Crezi că suntem suficient de convingători? întrebă cu o politețe care din nou se învecina cu insulta.

–Da, răspunse Brett simplu, străduindu-se să-și controleze vocea. Mulțumesc.

Cei doi înclinară din cap și se întoarseră pe călcâie aproape în același timp, părăsind biroul și lăsându-l cu sentimentul că pierduse

la propriul său joc.

Întinse mâna să apese butonul interfonului.

–Scott, te aștept în biroul meu.

–Vin imediat, sosi prompt răspunsul.

Câteva minute mai târziu, Scott intră și se așeză pe un scaun fără să mai aștepte să fie invitat.

Scott Wallick, un agent senior staționat la cartierul general al organizației Elite din Milano, era un bărbat înalt, cu păr blond tuns scurt în stil militar și ochi albaștri cu inflexiuni metalice, care sugerau că posesorul lor le văzuse și le făcuse pe toate. Și chiar așa era. Brett îl pregătea să devină asistentul lui, poate chiar succesorul lui într-o bună zi, lucru pentru care nu-l invidia nimeni.

–După fața lungă, bănuiesc că n-a mers așa cum te-ai așteptat, comentă Scott după câteva secunde de tăcere opresivă.

Brett oftă.

–Nu prea. Au pus în scenă un adevărat spectacol.

–Mi-a plăcut ideea de a-i oferi posibilitatea unei decizii finale lui Marius.

–Da, condamnat dacă o face, condamnat dacă n-o face. Măcar atât...

Scot aprobă din cap, abținându-se de la vreun comentariu. Brett ori era orb, ori nu fusese îndrăgostit niciodată.

–Să ne întoarcem la problemele noastre, îi întrerupse Brett gândurile. Nu-mi place ce se întâmplă cu misiunea din Kașmir, declară, privind informațiile de pe ecran.

–Am reconfigurat profilul inițial și am trimis echipe adiționale din Kargil și Srinagar.

–Activează-le.

–Am înțeles.

–Cum stăm cu scenariul pentru Hammas?

–Încă în lucru. Am avut ceva dificultăți să-l adaptăm după schimbările recente.

–Urgentați totul. Îl vreau activ până la sfârșitul săptămânii. Ceva vești noi despre situația din Asia?

–Configurația actuală nu e prea stabilă, dar anticipăm că se va îmbunătăți în aproximativ două zile. Echipa se întoarce în maximum patru zile.

–Bun.

–Misiunea din Somalia s-a încheiat cu succes, tocmai am primit informațiile.

–Victime?

–Da, dar se încadrează în grila procentajului acceptabil.

–Madoowbe a cedat?

–Nu, dar nu mai rezistă mult. Suntem aproape.

–Avem nevoie de informații cât mai curând.

–E posibil să le obținem în orice moment.

Brett studie rapid restul situațiilor din toate teatrele de operațiuni, clătinând nemulțumit din cap la unele, pe altele aprobându-le satisfăcut. Telefonul sună și întinse mâna după receptor.

–Da. O pauză. Când? Încă o pauză. Da, Roger, desigur. Vin imediat.

Se ridică în picioare, dând se înțeles că întâlnirea se încheiase.

–Ține-mă la curent, ordonă cu o mină preocupată.

Când intră în biroul lui Roger, Brett intui imediat că omologul său de la CIA era extrem de furios. Perfect. Planul lui funcționa.

–Am o problemă majoră și cred c-ar fi mai bine să sărim peste politeți inutile, atacă Roger frontal.

–Absolut, replică Brett. Întotdeauna am preferat onestitatea în fața ipocriziei cu tentă politicoasă.

–Onestitate, zâmbi Roger fără să pară deloc amuzat. E ciudat că spui asta, Brett... din câte văd, nu pare să fie una dintre specialitățile tale.

Brett alese să ignore insulta subtilă. Avusese parte de altele cu mult mai rele.

–Nu sunt decât produsul realităților dure cu care suntem nevoiți să ne confruntăm.

Urmă o pauză. Poate nu chiar liniștea de dinaintea furtunii, dar nici una prea comfortabilă.

–Nu accept să-l folosești pe Marius pentru manipulările tale, declară Roger pe un ton ferm.

–Nu înțeleg la ce te referi.

–Mă refer la faptul că atunci când coci un scenariu pentru unul dintre agenții tăi, nu-l implica și pe Marius înainte să-mi ceri în prealabil consimțământul.

Brett clătină din cap, ca și cum nega acuzația.

–Îmi cer scuze dacă te-am ofensat în vreun fel, nu asta a fost intenția mea. Chiar am vrut să te anunț.

Roger își arcui sprâncenele grizonate, privindu-l cu o expresie amuzată.

–Dar n-ai făcut-o.

Brett oftă prelung.

–Marius e o componentă esențială a acestei misiuni.

Roger chicoti cu un aer sarcastic.

–Zău, Brett... treaba asta e mult prea evidentă, chiar și pentru tine.

–Vorbim despre o misiune cu statut prioritar.

–Și o irosire monumentală de resurse. La fel și în ceea ce-o privește pe Alina, dar e agentul tău și faci ce vrei cu ea. N-ai decât să dai drumul la misiune, dar fără Marius.

–Asta e decizia ta finală? întrebă Brett cu un aer spășit.

–Da. Și pe viitor, te rog să mă consulți înainte de-a iniția un *briefing* privat cu unul dintre agenții mei.

–Desigur... și să știi că-ți înțeleg decizia.

–Brett, spuse Roger pe un ton conciliant, am colaborat într-un mod cu totul excepțional până în momentul ăsta. Să nu dăm cu piciorul la tot. CIA-ul are tot interesul să-și continuie colaborarea cu Elite.

Brett păru că se gândește pentru un moment, apoi zâmbi larg.

–Vrei să-l anunț eu pe Marius? întrebă pe un ton înțelegător.

–Nu, am s-o fac eu.

⌖

–Cine mă înlocuiește? întrebă Marius câteva minute mai târziu.

Nu *de ce* și nici *cum*, reflectă Roger în timp ce-și studia cu atenție agentul, fără să-și poată da seama ce era în capul lui. Marius dorea să știe *cine*.

–Îmi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie să asiști pe viu la distrugerea Alinei, îi spuse cu regret.

Urmă o pauză. Una foarte lungă. Roger oftă.

–Misiunea e încă pe rol, îl informă în cele din urmă. Alina a trecut pe post de lider al echipei, așa că-mi imaginez că va alege un înlocuitor.

Privirea lui Marius se întunecă pentru o fracțiune de secundă.

–Sunt convins că va face cea mai bună alegere posibilă.

✦

Umbrele dintre noi

Alina îl alese pe Elham Bahimani, un agent tânăr de origine pakistaneză. Și în timp ce alegerea aceea era în mod clar una neutră, restul agenților implicați nu putură să nu observe faptul că Elham semăna oarecum cu Bashir. Ford conducea echipa secundară, în timp ce Scott monitoriza comunicațiile din dubă. Misiunea merse ca unsă... poate puțin cam prea unsă, și se întoarseră mult mai rapid decât s-ar fi așteptat cineva.

Marius n-ar fi îngăduit să se întâmple una ca asta. Oricât ar fi încercat, Ford nu-și putea scoate gândul acela otrăvitor din minte. Își strânse mâinile în pumni, simțind cum unghiile îi intrau în carne. Se simțea copleșit de impulsuri periculoase. *Sparge ceva, bate pe cineva.*

Liftul pe care-l aștepta sosi într-un final și ușile se deschiseră. Ford păși înăuntru, mulțumit că era gol. Nu avea chef să vorbească cu nimeni.

Eu nu sunt Marius, își spuse furios, apăsând butonul etajului unde se aflau vestiarele. *N-o să fiu niciodată.*

Acum, sincer vorbind, nici nu și-o dorea. Știa prea bine că cel mai bine cotat agent CIA nu avea o viață prea ușoară. La început, obișnuise să creadă că trebuia să fie un adevăr în sloganurile de genul *odată cu gradele, vin și privilegiile*. Și de ce n-ar fi crezut asta privind totul din afară? Nu numai că Marius o cucerise pe Alina fără drept de apel, dar tipul plutea prin sediu ca și cum ar fi fost prințul universului picat din cer, incapabil de vreo greșeală. Mereu perfect, mereu pregătit. Și în timp ce Ford nu era nici el vreo panseluță timidă, tot nu se putea abține să nu pufnească iritat pe nas. Întâmplarea făcuse ca într-o zi să se nimerească împreună pe saltea. În timp ce-și lingea rănile după sesiunea aceea dură de antrenament, Ford acceptase că era posibil ca Marius să fie agentul perfect.

După care începuseră să lucreze împreună pe teren, ceea ce-i deschisese ochii complet. Misiunile în care servise sub comanda lui deveniseră adevărate lecții de tactică și strategie. Până la urmă, decisese că nu avea de ce să fie gelos pe statutul lui Marius, din moment ce a fi exploatat la maximum de către Roger și a fi nevoit să joci jocuri psihologice cu Brett nu putea fi catalogat drept un privilegiu.

Ușile liftului se deschiseră și păși afară, îndreptându-se în direcția vestiarelor.

–Ford.

Înjură printre dinți și se opri, întorcându-se cu fața la Brett.

–Domnule?

–Ați făcut o treabă excelentă în Afganistan. Cei doi Malikzay au reprezentat de la început o problemă majoră pentru noi. Eliminarea lor ne ajută pe multe alte planuri.

Eliminarea... mda, se gândi Ford în sinea lui, *e și ăsta un fel de-a spune.* Elite o pusese pe Alina să facă sex cu Elham în fața tatălui și fiului, apoi să-i execute. Se străduia din greu să nu se gândească la execuția aceea oribilă. *Ucide-i,* fusese ordinul lui Brett. Și Alina se conformase întru totul. În mijlocul actului sexual, atunci când cei doi erau deja mult prea hipnotizați pentru a mai ține cont de măsuri de securitate, extrăsese un pistol cu amortizor dintre hainele azvârlite pe podea și pusese un glonț în tâmpla tatălui, pivotând apoi cu calm pentru a-i aplica același tratament și fiului. Rapid, curat, respectând întru totul protocolul de tip Elite. Înainte de extracție, Ford se ascunsese în spatele dubei și plânsese cu lacrimi amare, jelind-o pe Alina de parcă ar fi fost moartă. Și chiar era. Oricine și-ar fi putut da seama de asta doar privind-o în ochi.

–Mulțumesc, răspunse pe un ton tensionat.

Brett îl studie tăcut pentru câteva momente.

–E vreo problemă?

Era vreo problemă că cea pe care o iubea și o considera drept unul dintre cei mai buni prieteni fusese complet distrusă, transformându-se într-o ucigașă cu sânge rece care nu se mai dădea înapoi de la nimic pentru a-și îndeplini obiectivele? Da, din punctul lui de vedere, era o problemă majoră.

–Nu-mi plac execuțiile, răspunse sincer. Chiar și cele dictate de parametrii unei misiuni.

–Nici mie nu-mi plac, dar câteodată nu putem evita astfel de situații.

–Da, domnule.

Urmară câteva momente de tăcere aproape opresivă.

–Poate te mai nemulțumește și altceva? întrebă Brett într-un final.

Ford adoptă o expresie gravă.

–Nu, nimic altceva.

–Mie mi se pare că ai câteva probleme cu misiunea asta, în ciuda faptului că obiectivul a fost îndeplinit cu succes și încă într-un timp record. Brett își înclină puțin capul într-o parte, studiindu-l cu interes. Mă întreb dacă nu cumva se leagă de preformanțele Alinei.

Străduindu-se din răsputeri să se controleze, Ford îi susținu privirea superiorului său.

–N-am niciun fel de problemă, domnule, declară aproape mecanic. Mai ales în legătură cu performanțele Alinei. S-a implicat sută la sută în misiunea asta. Tot ce-a făcut a fost... corect din punct de vedere tactic.

Dumnezeule, fusese nevoit să asiste la o partidă de sex între ea și Elham, experiența aceea înghețându-l până în străfundul sufletului. *Asta nu e Alina,* își repetase continuu în minte. Dar era. Acum Alina chiar se putea mândri că ajunsese la nivelul lui Alex. Un robot superb, care putea aduce un bărbat la orgasm într-o secundă, numai pentru ca în secunda următoare să-i tragă un glonț în cap. Fără milă. Cu o expresie impasibilă. Fără niciun fel de părere de rău. Odată, nu cu mult timp înainte, și-ar fi pus viața în mâinile ei fără să se gândească prea mult. Se simțea norocos și mândru să se afle alături de ea pe teren. Acum nu și-o mai dorea prin preajmă.

–*Corect*, repetă Brett cuvântul ca și cum l-ar fi găsit nepotrivit. Am înțeles. Vreau raportul pe biroul meu cel târziu mâine dimineață.

–Da, domnule.

Brett îl salută cu o înclinare scurtă a capului și se îndepărtă. Ford o luă în direcție opusă.

–Ford.

Ah, futu-ți... ce dracului mai vrei? Ford se opri din nou și se întoarse cu fața, fără să fie surprins cu adevărat că Brett se juca de-a mai-am-încă-un-căcat-să-ți-mai-spun. Era unul dintre jocurile lui preferate.

–Da, domnule.

–Înainte de misiunea din Afganistan, ai fost propus pentru promovare ca lider de echipă. Sincer, eu am avut ceva rezerve în legătură cu calitățile tale de lider, dar comportamentul tău în misiunea asta mi-a dovedit că mă înșel. Ți-am aprobat promovarea.

–Mulțumesc, domnule.

–Noul tău statut a intrat deja în vigoare.

–Am înțeles.

–Întrebări?

Întrebări? Nu. Poate vreo două mii și ceva. Cel puțin. Ford își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul şi se hotărî să pună întrebarea care părea cea mai importantă în momentul de față.

–Pot să știu cine m-a recomdandat pentru promovare?

Bret arcui o sprânceană.

–Contează?

Noul lider de echipă știa prea bine răspunsul corect la acea întrebare, dar mai știa că n-are de gând să cedeze.

–Da, domnule, spuse pe un ton ferm. Contează.

–În cazul ăsta, răspunsul e Marius.

Ford încuviință din cap și-și continuă drumul spre vestiare, contemplând implicațiile și circumstanțele acelei informații. Intră în vestiar, unde îl găsi pe Elham, care stătea sprijinit de un perete pe podea și bea cu sete dintr-o sticlă de Scotch.

–Știi ce înseamnă când cineva bea de unul singur, nu-i așa, Elham? comentă în timp ce-și scotea echipamentul murdar de teren.

Elham își ridică privirea la el. Nu era beat, dar în mod sigur își dorea să fie, pentru că făcea tot posibilul să-și atingă scopul.

–Da, mârâi printre dinți. Înseamnă că vrea un pic de liniște, fără comentarii deștepte de la retarzi ca tine.

Ok... ceva era foarte în neregulă. Ford traversă încăperea și se așeză lângă el pe podea. Elham îi întinse sticla și Ford luă două înghițituri zdravene.

–Vrei să vorbim despre ceva anume? întrebă, întinzându-i sticla înapoi.

Elham puse sticla la gură și bău cu nesaț.

–Nu, răspunse, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

–Poate n-ar fi rău să vorbești cu cineva.

–De ce? Ca să alergi repede la Brett și să-i raportezi că am creierii varză?

Ford alese să ignore insulta.

–După ce-ai făcut în misiunea asta, cred că are o vagă idee. Oricum, normal n-ai cum să fii.

Drept răspuns, Elham mârâi înfundat. Ford se hotărî să ia taurul de coarne.

–Calmează-te, amice, n-a fost decât o misiune, spuse pe un ton calm. Ai făcut ce ți s-a ordonat să faci.... în fine, înțelegi ce vreau să spun. Ai făcut ce trebuia și ne-am îndeplinit obiectivele. În caz că vrei să știi, Brett e în extaz.

–Mă cac în extazul lui Brett, i-o întoarse Elham.

–Hei, cei doi băieți răi nu mai sunt printre noi. Misiune îndeplinită.

Elham mormăi ceva și, cu toate că Ford înțelese câteva cuvinte, nu putea accepta că auzise bine.

–Ce-ai spus?

Elham întoarse capul să-l privească.

–Am spus că nu mi s-a sculat.

–Nu ți s-a... Nu mă aiuri, omule, am fost acolo! îl contră Ford, privindu-l cu neîncredere.

Și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi fost. Ar fi putut trăi bine mersi pentru tot restul vieții fără să fie nevoit să vadă fundul gol al lui Elham pompând ritmic o străină pe jumătate goală, înghesuită într-un perete. Străină care odată fusese Alina.

–Eu... *noi* ne prefăceam, clătină Elham din cap. Nebuna aia a manipulat totul de la bun început și-a rămas rece ca o bucată de gheață până la sfârșit.

Ford întinse mâna după sticlă și bău câteva gâturi zdravene. Îl privi pe Elham, încercând să găsească o logică în ceea ce tocmai îi povestise. Nu putea nega că actul sexual la care asistase emanase o oarecare frigiditate mecanică, asemănându-se din punctul acela de vedere cu un film porno de proastă calitate, dar ideea că totul fusese fals de la început și până la sfârșit...

–Deci n-ati... , insistă, vrând să fie sigur că înțelesese corect.

–Nu, n-am...

–Dar ai fi vrut? O întrebare cu dublu tăiș dintr-o mulțime de motive, dar Ford nu se putu abține. Dacă și ea ar fi vrut, adică.

Elham își fixă privirea pe peretele din fața lui, maxilarul tensionându-i-se ca și cum ar fi scrâșnit din dinți.

–Nu știu, admise într-un final cu un aer grav. Probabil m-ar fi folosit ca pe o mașinărie și n-ar fi însemnat absolut nimic pentru ea.

–Nici n-ar fi trebuit, contră Ford, simțind brusc o nevoie acută s-o apere pe Alina. Vorbim despre o misiune aici, nu despre altceva.

Elham îi aruncă o privire furioasă.

Restul agenților operativi începură să umple încăperea, cu Alina încheind convoiul. În timp ce fiecare agent în parte își vedea de treabă cu o expresie neutră, hotărâți să-și păstreze părerile pentru ei, Alina părea de o serenitate sinistră. În mod clar, nu era deranjată de rolul ei în acea misiune. Nu era deranjată de ceea ce devenise.

–Analiștii vă așteaptă pentru raport, după care liber până la noi ordine. Alina face un raport singular cu mine, anunță Ford, evitând privirea opacă a Alinei.

Agenții se grăbiră să părăsească vestiarul, parcă ușurați să evadeze din atmosfera tensionată. Alina rămase pe loc, descheiându-și calmă geaca echipamentului de teren. Rămase într-un tricou negru, pe care și-l trase peste cap, descoperind sutienul negru de dedesubt. Ford își aminti gemetele lui Elham din timpul orgasmului fals, apoi gemetele celor doi Malikzay cu câteva secunde înainte de moarte.

Alina se întoarse cu spatele și-și scoase sutienul, trăgându-și un alt tricou negru pe ea. Întoarse capul o idee peste umăr.

–Probleme, Ford? întrebă pe un ton ironic, zâmbind în colțul gurii.

Ford simți cum ceva înăuntrul lui se rupe în două, furia invadându-l complet.

–Marius n-ar fi făcut niciodată ce-ai făcut tu în misiunea asta.

În timp ce rostea acuzația dură, realiză că era cam nedrept. Marius nu era vreaun prinț călare pe un cal alb; ucisese și sedusese la ordin, dăduse la rândul lui ordine care poate rezultaseră în moartea unor oameni nevinovați.

Alina tresări ușor la auzul numelui lui Marius, după care se întoarse și-l privi cu o expresie atât de dură de parcă trăsăturile i-ar fi fost sculptate în granit. Ochii ei verzi se transformară într-un abis arctic.

–Eu nu sunt Marius, spuse cu voce joasă.

–Corect, dădu Ford din cap. Și nici Alina nu mai ești.

⌖

Roman intră în Divizia pentru Armament și Echipamente. Își scoase pistolul din tocul de la subraț, punându-l pe tejghea.

–Ai auzit? îl întrebă pe Jason cu voce obosită.

–Despre Alina și cei doi Malikzay? Toată lumea vorbește numai despre asta, răspunse Jason pe un ton grav.

–Da, și asta, dar eu mă refer la spectacolul cu Elham. Mi se pare că nici n-o mai cunosc, Jason, clătină Roman din cap. Nici nu vreau s-o mai cunosc.

–Zău? Și cam ce crezi c-ar fi trebuit să facă? Să nu respecte profilul misiunii? întrebă Jason, aruncându-i o privire încruntată. Să treacă peste ordine și să-i lase pe tipii ăia să scape?

–Nu, sigur că nu... dar măcar înainte ar fi avut o problemă cu ceea ce i s-a cerut să facă!

Tăcură amândoi, atmosfera devenind apăsătoare. Jason oftă din greu, părând dintr-o dată cu mult mai în vârstă decât era în realitate.

–Știu ce spui. Numai că înainte avea ceva ce nu mai are acum, spuse Jason cu o expresie tristă.

–Ce anume?

–Pe Marius.

Alex își făcu apariția și cei doi îl urmăriră cu privirea.

–Ai auzit ce-a mai făcut eleva ta? întrebă Roman, în vocea lui simțindu-se o undă de sarcasm.

–Da, răspunse Alex simplu.

–Cam ironic, nu crezi? A fost odată un timp când avea puterea să umanizeze locul ăsta... și pe tine. Acum s-a transformat în tine. Roman

clătină din cap. Vorbesc tâmpenii... e mai crudă decât ai fost tu vreodată!

–Nu-i adevărat, replică Alex pe un ton calm. N-a făcut nimic altceva decât să-și respecte ordinele.

–Și n-ai de gând să faci ceva? insistă Roman.

–Ce să fac?

–Păi, nu știu... să dai cu ea de toți pereții până-și revine la normal.

Privirea lui Alex se fixă undeva într-un punct îndepărtat și Jason surprinse o undă de tristețe în ochii lui. Chiar dacă dispăru la fel de rapid precum apăruse, îl făcu să se simtă cumva vinovat. Pentru prima oară după mult timp, Alex părea de-a dreptul extenuat.

–Lasă-l în pace, îl dojeni pe Roman. N-are el nicio vină în asta.

Alex își întoarse privirea la Roman.

–Am făcut tot ce-am putut ca s-o protejez. Alina e tot cea de dinainte, numai că are nevoie să se convingă și ea de asta.

–Toată lumea vorbește despre ea, dar nimeni nu face nimic s-o ajute, comentă Jason cu tristețe. N-o să-și revină niciodată de una singură. Din câte am înțeles, nenorocitul ăla de Al-Fadhe a folosit substanțe psihotropice.

–Ce-s alea? se încruntă Roman.

–Niște chestii ce-ți îndoaie mintea ce pe un covrig. Nu vrei să te joci cu așa ceva. Te amorțesc și-ți dezintegrează personalitatea... începi să vezi numai alb-negru.

–Și Brett de ce nu face ceva?

–De ce-ar face? Din punctul lui de vedere, Alina e perfectă așa cum e. Nu și-a dorit asta dintotdeauna? Și-a căpătat în sfârșit robotul mult dorit.

⌖

Marius deschise ochii, ecourile urletelor încă răsunându-i în urechi. Corpul îi era acoperit cu o peliculă de sudoare rece, așternuturile mototolite și înfășurate în jurul lui, semne clare ale coșmarului care-l trezise din somn. Stomacul i se revoltă. Sări din pat, repezindu-se la baie, unde vomă violent. Se clătină pe picioare până la chiuvetă și-și băgă capul sub apă rece.

De câte ori adormea, era chinuit de același coșmar ca într-un iad de creație proprie. Brett îl jucase pe degete, întinzând capcana cu o măiestrie de neegalat. Îl convocase la *briefing*-ul privat, omițând în mod intenționat să-l informeze pe Roger, știind prea bine că era cel mai sigur mod de a-l înfuria. Rezultatul evident fusese că Roger îi interzisese lui Marius să participe la misiune. Apoi Brett îi îngăduise

Alinei să-și aleagă un partener. Oricine, atâta timp cât nu era Marius. O forțase să aibă contact sexual cu un alt bărbat de față cu toată lumea, sperând astfel că în felul acela avea să distrugă absolut orice fel de legătură emoțională dintre ei. Și se părea că planul lui funcționase de minune. Chiar dacă Alina nu ajunsese chiar atât de departe, păstrând doar aparențele, comportamentul ei vorbea de la sine.

Acum Marius nu mai era îngrijorat doar pentru starea ei psihică, ci și pentru sufletul ei. N-o văzuse niciodată atât de supusă și dornică să-și îndeplinească ordinele, indiferent de natura lor. Nu mai putea privi de pe margine, trebuia să conceapă un plan pentru a-i salva sufletul. Dacă n-o făcea, era clar că Alina avea să se distrugă pe vecie. Și dacă se întâmpla asta, nimic altceva nu mai conta.

✦

Aripi frânte

Două săptămâni mai târziu, Alina îi preda lui Jason armele și echipamentul după o misiune de durată la Stockholm.

–Ai aflat ultimele noutăți? o întrebă Jason în timp ce punea fiecare piesă de echipament la locul ei.

–N-am aflat nimic, Jason, am fost plecată aproape o săptămână, răspunse Alina pe un ton indiferent. Uimește-mă.

–Lui Alex i s-a făcut rău aseară. Era cu Ford, se întâlneau cu nu știu ce informator și aproape a leșinat în mașină. Pur și simplu s-a prăbușit peste volan în timp ce așteptau la un semafor. A fost transportat de urgență la clinică.

–Cum? îl privi Alina, părând ușor îngrijorată.

–Avea febră foarte mare. Ford l-a sunat pe Brett, care a trimis medicii să-l ia de acolo.

–Bun, și ce are?

Jason ridică din umeri.

–Păi, de curând a fost trimis într-o misiune la Djibouti... ceva cu un laborator ilegal pentru arme chimice. O chestie nu prea plăcută. Făcu o grimasă și se așeză pe un scaun. În orice caz, au fost echipați cu costume, măști și tot tacâmul, dar se pare că au fost ceva gaze toxice pe-acolo. Unul dintre agenți a fost tratat la fața locului, dar nu se simțea prea bine. Alex n-a avut niciun simptom, doar a fost ținut sub observație vreo două zile.

–Și medicii cred că a fost infectat cu ceva?

Jason dădu din cap cu o expresie gravă.

–Pojar.

–Pojar? arcui Alina o sprânceană. Toată lumea face chestia asta în copilărie.

–Se pare că Alex n-a făcut și la vârsta lui poate da complicații majore, pneumonie și alte chestii drăguțe. Așa că i-au băgat pe gât tot felul de medicamente și antibiotice. E bine acum, dar o să se cam scarpine vreo săptămână.

⌖

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Alex se transformase într-un monstru veritabil, cerând insistent să fie lăsat să plece acasă. Doctorul O'Brien decise că pentru liniștea tuturor e mai bine să-i îndelpinescă

dorința, dar trimise o asistentă cu el. Femeia se întoarse îngrozită la sediul Elite a doua zi, declarând că mai degrabă ar prefera să îngrijească o hoardă de teroriști în loc să mai rămână un singur minut în preajma „bestiei ăleia sărite de pe fix".

Alina lucra la profilul unei misiuni, când Brett o chemă în biroul lui.

–Vreau să te rog să-i faci o vizită lui Alex. Se poartă ca un animal și refuză să răspundă la ușă, ori la telefon.

Alina se strădui din greu să nu izbucnească în râs.

–Și ce vrei să fac eu, să-l păzesc să nu se scarpine?

–Vreau să te asiguri că mănâncă ceva și că-și ia medicamentele. Poate îi faci niște cumpărături? Se pare că are bube și-n gură și refuză să mănânce.

Alina oftă exasperată.

–Bine, o să încerc să-l pun pe linia de plutire.

O oră mai târziu, bătea cu pumnul în ușa apartamentului lui Alex, în mâna cealaltă ținând o pungă plină ochi cu budinci, supe, brânză de vaci și înghețată.

–Deschide naibii ușa asta odată, sau jur că-mi scot pistolul și-ți distrug încuietoarea!

După câteva momente, Alex deschise ușa, arătând atât de îngrozitor încât Alina nu știa dacă ar trebui să râdă, ori să plângă. Fața îi era plină de bube, unele mai noi, altele mai vechi. Era îmbrăcat cu o pereche de panataloni de trening și un tricou alb, cu mănuși de bucătărie în formă de crocodili în mâini.

–Uau, Alex, ești praf.

–Mersi frumos. Ce cauți aici?

–Am primit ordin să văd dacă ești ok. Coci vreo prăjitură? Care-i treaba cu mănușile de bucătărie?

–Măsuri de siguranță împotriva scărpinatului.

Alina se abținu din greu să nu râdă.

–Aha, am crezut că te plictisești rău de tot și regizezi un spectacol cu marionete. Lasă-mă să intru, ți-am adus ceva de mâncare.

–Nu mi-e foame.

–Mă lasă rece. Ai ordin de la Brett să mănânci, ori te întorci la clinică.

Alex se încruntă.

–Știam eu că n-ai veni să vezi ce fac din proprie inițiativă.

–Ascultă, ai șocat pe viață asistenta aia, dar nu face pe nebunul cu mine, că nu-ți merge.

–N-am nevoie de o afurisită de asistentă.

Alina arcui din sprâncene, privind peste umărul lui.

–Apartamentul tău arată ca după bombardament. Îți pun mâncarea în frigider și fac puțină curățenie. Îi puse o mână în piept și-l împinse din calea ei, pășind înăuntru. Ce te agiți atâta, ascunzi pe cineva aici? privi în jurul ei.

Alex își frecă brațele cu mănușile.

–Cine ar putea fi aici?

–Păi, nu știu... ar trebui să-ți faci și tu o iubită, ceva. M-ai scuti să fiu nevoită să am grijă de tine de fiecare dată când te hotărăști să faci boli de copii mici.

Alex se frecă în cap cu una dintre mănușile în formă de crocodil.

–O iubită? Nu te-ar deranja?

–De ce să mă deranjeze? Mi-ar simplifica viața, comentă Alina, punând punga cu cumpărături pe masa din bucătărie. Crezi că poți fi băiat cuminte să mănânci ceva? Ți-am adus supă de ciuperci și biscuiți nesărați. Asta a recomandat O'Brian.

Alex oftă.

–Nu-mi pasă ce mănânc, doar să nu aibă pătrunjel.

Alina deschise conserva și o puse într-o oală la încălzit.

–Nu-mi vine să cred că n-ai avut pojar în copilărie. Eu l-am făcut pe la șase ani. Am fundul plin de cicatrici.

–N-ai decât trei cicatrici pe fund.

–Doar trei? Știi tu asta?

–Știu mult mai bine decât tine cum arată fundul tău, Alina. Încă îl mai visez în fiecare noapte.

Alina îi aruncă o privire ironică.

–Ok, trei cicatrici... atunci nu-i chiar atât de rău precum credeam. Mai am și altele despre care ar trebui să știu?

–Ai un semn din naștere pe ceafă, care arată de parcă te-ar fi sărutat un înger. Îmi plăcea să te sărut acolo...

Alina aproape roși, observând că o studia cu o privire flămândă.

–Încetează să te mai joci de-a seducția. E o tactică învechită și ești plin de bube... nu prea ți se potrivește rolul de Don Juan.

–Poți să mai dai o fugă până la magazin să-mi cumperi niște semințe pentru păsări? o întrebă Alex cu o privire plină de speranță.

Alina opri focul și puse supa într-o farfurie.

–Ai pofte ciudate de la pojar? Vrei să-ți presar niște mei în supă? Poate niște firimituri?

Alex oftă.

–Foarte amuzant. Nu, semințele îmi trebuie pentru Julieta.

–Cine-i Julieta?

–O gaiță albastră, răspunse Alex, scoțându-și mănușile și întinzând mâna după piper.

Alina îi puse o mână pe braț pentru a-l opri.

–O'Brian spune că n-ai voie condimente. Îți irită bubele din gură.

–Mă piș pe el.

Alex luă piperul și presără o cantitate considerabilă în supă. Alina ridică din umeri.

–E înmormântarea ta. Și unde-i gaița asta albastră?

–Pe terasă. Vă fac cunoștință după ce mănânc.

O jumătate de oră mai târziu, urcară pe terasa de pe acoperiș. O colivie se afla la umbra câtorva plante decorative în ghivece mari. Gaița albastră țopăia de colo-colo, aripa stângă atârnându-i inertă.

–Bună, Julieta. Ce mai faci? spuse Alex pe un ton blând.

Pasărea își înclină capul într-o parte și emise un sunet ascuțit, studiindu-l cu interes.

–Tu chiar te aștepți să-ți răspundă? întrebă Alina pe un ton amuzat.

–Numai dacă știu cum să vorbesc cu ea. Doar ai văzut că mi-a răspuns. Și m-a întrebat cine e gagica mișto.

–Zău? Și tu ce i-ai răspuns?

–Că e tipa despre care-i povestesc mereu. Să știi că vorbim foarte des despre tine.

–Ca să vezi, zâmbi Alina cu răceală. Și ce-i spui despre mine?

–Că și tu ți-ai frânt aripile, dar că o să zbori din nou într-o bună zi. Aștept cu nerăbdare ziua aia.

Alina îi aruncă o privire mirată.

–Aripile mele sunt bine mersi. Habar n-am despre ce vorbești... probabil pojarul ți-a afectat creierul. Însă Julieta e foarte frumoasă, admise, îndreptându-și privirea către gaița albastră. Nu poate zbura?

–Încă nu, dar era mult mai rău acum câteva săptămâni.

–Unde ai găsit-o?

–Mă plimbam prin parc și Romeo a sărit la mine. O proteja.

–Romeo?

–Partenerul ei... cred că e pe-aici pe undeva. De obicei, stă în copacul ăla, arătă în direcția unui nuc uriaș. Își păzește iubita.

–Te-a urmărit după ce-ai luat-o din parc?

–Da. Gaițele se împerechează pe viață. Nu știai asta?

–Nu, răspunse Alina, evitându-i privirea.

Alex deschise ușa coliviei și băgă o mână înăuntru. Gaița îi sări pe deget și ciripi fericită. Alex zâmbi, întorcându-și privirea la Alina.

–Multe păsări și animale procedează așa. Îți găsești perechea și

rămâi cu ea, indiferent ce s-ar întâmpla. Câteodată e valabil și pentru unii oameni.

–Nu sunt adepta teoriei ăsteia, comentă Alina, încercând să descurajeze acel subiect.

–Eu da. Romeo probabil ar fi murit și el dacă n-o găseam.

–De ce? A aderat la vreun pact păsăresc de sinucidere?

–Posibil.

–E cam trist, spuse Alina pe un ton indiferent. Mama natură e cam jigodie câteodată.

Alex clătină din cap cu o expresie amuzată.

–Nimeni nu se pricepe mai bine ca tine să spună lucrurilor pe nume, Alina.

–Îmi pare rău.

–N-ai de ce să-ți ceri scuze. Așa ești tu și-mi place când ești tu... având în vedere că în ultimul timp ești altcineva.

–Mă rog, bați câmpii, dar nu mă lasă inima să contrazic un om bolnav.

Alex chicoti și privi în direcția nucului.

–Câteodată stau în pat și-i aud cum se strigă unul pe celălalt. E cel mai trist sunet pe care l-am auzit vreodată.

Alina oftă imperceptibil. Nu știa de ce, dar dintr-o dată se simțea foarte tristă. Oare pentru faptul că și-l imagina pe Marius în timp ce se plimba singur printr-un parc, la fel ca Alex, ori din cauza sărmanelor păsări despărțite de o soartă vitregă, strigându-se mereu una pe cealaltă?

–Vrei s-o ții și tu? întrebă Alex.

Alina clătină din cap.

–Nu prea le am pe astea cu păsările, dar e foarte drăguță. În fine, acum că ai mâncat ceva, o să fac curat în bucătărie și o iau din loc. O să-ți aduc și semințele pentru Julieta.

Alex puse pasărea la loc în colivie și se întoarseră în casă. În timp ce curăța bucătăria, Alina se gândi la absurditatea situației. Acel bărbat rece și solitar, un asasin perfect din toate punctele de vedere, având atât de multă grijă de o pasăre bolnavă. Și de ce-o impresiona asta atât de tare? O amintire încerca să iasă la suprafață, dar rămase blocată în trecut, pâlpâindu-i în minte ca un vis îndepărtat. Clătină din cap. Visele erau vise... pline de culoare când le visa, dar apoi pierzându-se în umbre în secunda în care se trezea la realitate.

–Fac mișto de mine la Elite, nu-i așa? întrebă Alex.

–Nu, îl minți.

Termină de curățat și se pregăti de plecare.

–Adu-mi semințele.

–Așa o să fac.

Dar nu se mai întoarse, ci plăti un băiat să-i ducă semințele lui Alex până la ușă. În noaptea aceea nu putu să doarmă. Și când adormi într-un final, visă că făcea dragoste cu Marius sub niște nuci imenși. Sute de gaițe albastre ciripeau și zburau în jurul lor, fiecare cu câte o floare în cioc.

⌖

Trei săptămâni mai târziu, Alex era din nou în formă, cele câteva pete roșii care-i mai rămăseseră pe față estompându-se rapid. În biroul ei, Alina lucra la raportul unei misiuni de supraveghere care o ținuse captivă într-o cameră de hotel din Oslo timp de două săptămâni. Notă cu atenție orele și evenimentele corespunzătoare. Acuratețea era o calitate apreciată, chiar dacă o idee cam plictisitoare.

Cineva ciocăni la ușă și Alex intră, arătând la fel de rece și inabordabil ca întotdeauna în hainele lui negre obișnuite.

–Am văzut că în sfârsit ai o zi liberă mâine.

Alina încuviință tăcută din cap.

–Ți-ai făcut vreun plan?

–Alex, nu ies cu tine, oftă Alina exasperată. Dacă ți-am făcut o vizită când erai bolnav, asta nu înseamnă că o luăm de la început.

Alex se încruntă.

–Știu asta, dar mâine chiar am nevoie de un prieten. Putem să ne întâlnim în parc? Am ceva foarte important de făcut.

Alina îl studie cu atenție, încercând să ghicească dacă era sincer, sau nu.

–Bine, acceptă în cele din urmă.

A doua zi ajunse în parc în jurul prânzului, privind în jur pentru a-l găsi pe Alex. Era o zi noroasă, potrivită cu starea ei. Îl zări venind pe alee, cu colivia gaiței albastre într-o mână.

–O eliberez pe Julieta, îi spuse cu un zâmbet larg. E pregătită să-și ia zborul.

Alina își coborî privirea la pasăre, observând că aripa era vindecată. Țopăia fericită, ciripind fără încetare.

–În curând începe sezonul de împerechere, îi explică Alex. Trebuie să se întoarcă la Romeo.

–Crezi că l-a uitat?

–Nici vorbă.

Alex deschise ușa coliviei și pasărea îi sări pe deget. O scoase afară

și ridică mâna către cer.

–Hai, Julieta, zboară. Ești liberă.

Pasărea își luă zborul, ceva mai timid la început, apoi se avântă în înaltul cerului. Alex o privi cu ochi strălucitori, râzând din toată inima.

–E frumoasă, șopti Alina.

–Și-a recăpătat aripile, spuse Alex, coborându-și privirea la ea. Într-o bună zi, o să ți le recapeți și tu.

Priviră împreună cum Julieta plana pe deasupra capetelor lor. Dintr-o dată, o altă gaiță albastră apăru de niciunde. Părea ceva mai mare, de un albastru mai închis, rotindu-se veselă în jurul Julietei. Ateriză într-un târziu pe o creangă din apropiere și scoase un sunet prelung și ascuțit, întorcându-și capul pentru a-l privi pe Alex.

–Cu plăcere, Romeo, ți-am adus-o înapoi. Iubiți-vă și faceți o grămadă de pui.

Alina izbucni în râs. Alex se întoarse către ea.

–Hai să-ți cumpăr o cafea.

–Ți-am mai spus că...

–Da, da, știu. Fără vrăjeală și seducție, doar doi prieteni vechi. Doar o cafea, Alina, îi spuse pe un ton serios. Trebuie să sărbătorim într-un fel, nu-i așa?

Alina încuviință din cap. Romeo și Julieta ciripeau entuziasmați de pe creangă. Norii își deschiseră în sfârșit porțile și ploaia începu să cadă în rafale. Alex îi întinse o mână și Alina își puse palma în a lui. Adevărul era că avea mare nevoie de un prieten.

✦

Fațadă

Sunt singură în apartamentul meu, transpirată și extenuată după ce m-am antrenat timp de aproape patru ore pentru a-mi exorciza emoțiile. Muzica tehno cu un ritm infernal urlă din boxe. Îmi șterg fața de transpirație cu un prosop, pe care-l arunc pe podea. Mă simt ceva mai bine. Bătăile inimii aproape mi-au revenit la normal după antrenamentul furios, mușchii îmi pulsează într-un mod plăcut și gândurile mi-au amorțit, ceea ce mă bucură cel mai mult. Prin minte îmi trece imaginea lui Marius plecându-și capul și atingându-mi buzele cu ale lui. Durerea surdă din inimă mă ia complet pe nepregătite.

Nu mai am loc în viața mea pentru tumultul emoțional care m-a copleșit în sala de antrenament atunci când lupta dintre noi s-a transformat într-o energie roșie și fierbinte pe care n-o pot explica. N-am timp pentru dorința disperată care m-a cuprins atunci când Marius m-a sărutat în fața lui Brett.

Faptul că s-a retras din misiunea împotriva celor doi Malikzay m-a afectat puțin, dar mi-am regăsit rapid echilibrul. Am realizat că absența lui din viața mea e până la urmă un lucru pozitiv. M-a eliberat, ajutându-mă să mă pot concentra pe ceea ce am de făcut, pe ceea ce trebuia să devin încă de când am fost recrutată. Acum mă bucur de noua libertate de acțiune căpătată, de imparțialitatea și claritatea cu care privesc scopul fiecărei misiuni în parte.

Și cu toate astea, am momente în care mă simt atât de... distantă. Nu doar de trecutul meu și de oamenii din jur, ci chiar de mine însămi, ca și cum devin un observator de la distanță al propriei mele existențe.

–Ești în inima mea, Alina. O să fii mereu, indiferent ce s-ar întâmpla, cuvintele lui Marius îmi răsună cu ecou în minte.

Un vârtej de emoții furioase mă izbește în plexul solar. Lacrimi amare pe care credeam că le-am biruit de mult îmi întunecă vederea. Îmi șterg nervoasă ochii cu podul palmei. Te-ai pierdut cu mult timp în urmă, îmi spun cu reproș. Ți-ai pierdut sufletul cu aprobarea ta. Treci peste. Dar emoțiile mă domină astăzi, fără să mă bage măcar în seamă.

Cedez și mă așez pe podea, îngăduind lacrimilor să curgă în voie. Nu mai pot face asta... nu mai pot trăi așa. Brusc, simt că mă sufoc și sar în picioare. Îmi apuc geaca din mers și deschid ușa, aproape izbindu-mă de Jason.

–Bună, Alina. Pleci undeva?

–Jason? inflexiunea din vocea ei era extrem de ciudată, ca și cum n-ar fi fost convinsă că e el cu adevărat.

Jason observă expresia pierdută și fața roșie și transpirată. Era clar că se antrenase. Din greu. Din răsputeri. Probabil până la extenuare. Cu toate că nu-și dădea seama cum reușise să-și coreleze mișcările cu nebunia care urla în boxe. Poate nici măcar nu încercase.

–Ești ok?

Alina clipi de câteva ori.

–Da, sunt ok, reuși să răspundă după vreo treizeci de secunde.

O emoție nedefinită îi umbri adâncimile ochilor verzi.

–Scumpete...

Un sunet erupse de pe buzele ei, jumătate râs isteric, jumătate suspin.

–A trecut ceva timp de când nu mi-ai mai spus așa, Jason.

Jason, oftă adânc, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

–A trecut ceva timp de când am simțit că vrei să-ți mai spun așa.

–Ce cauți aici? Parcă ți-am spus să mă suni înainte să-mi apari la ușă.

Jason își drese vocea și privi peste umărul ei, observând schimbările majore de decor. Aproape toată mobila dispăruse, în afară de strictul necesar.

–Păi, eram în trecere și-am auzit... ăăăă... muzica asta. M-am gândit să aflu ce e, că poate o adaug la colecția mea de CD-uri. Pot spune cu mâna pe inimă că n-am nimic care să semene cu asta.

Alina își trecu dosul palmei pestre fruntea transpirată.

–Vrei să spui... muzica asta? făcu un semn în direcția boxelor.

–E interesantă... foarte liniștitoare, nu se putu abține Jason.

Era îngrijorat pentru ea. Extrem de îngrijorat, ceea ce-l făcea să se tensioneze. Și când era tensionat, începea să glumească.

Alina nu părea amuzată, dar nici deranjată de comentariul lui.

–Probabil, dacă spui tu, răspunse după câteva momente.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă către bucătărie. Luă din mers o sticlă cu apă de pe jos și o bău cu lăcomie aproape pe toată.

Jason păși înăuntru și-și drese din nou vocea.

–Nu știam că plănuiești să-ți redecorezi apartamentul. E foarte... ăăăă... , căută cu disperare un cuvânt care să poată descrie sterilitatea insipidă care înlocuise ceea ce înainte era o atmosferă plăcută și intimă. Curat... da, foarte curat.

Alina privi în jur.

–Aveam o grămadă de chestii care nu-mi mai trebuiau. Le-am donat unei organizații umanitare.

Jason aprobă din cap, străduindu-se să-și păstreze o expresie neutră.

–Da, probabil așa se explică și faptul că hainele pe care le porți în ultimul timp sunt mai degrabă monahale. Nu că nu ți-ar sta bine, se grăbi să adauge. Pentru că-ți stă. Foarte bine, adică. Tu ești una dintre rarele bucăți care arată nimicitor de bine în orice. Așa că dacă te-ai decis să-ți creezi o garderobă monocromatică, eu te susțin. Sigur, asta nu înseamnă că nu mi-e dor de rochia aia roz pe care o purtai înainte... îți amintești de ea? Aia cu despicături pe margini. Clătină din cap la privirea furioasă pe care i-o aruncă Alina. Nu, uită de rochia roz. Negrul e acum culoarea ta, ceea ce e absolut minunat.

Alina bău restul de apă din sticlă. Pasivitatea și indiferența ei îl speriau pe Jason cu fiecare minut care trecea. Trebuia să existe o cale de-a ajunge la ea, o cale de-a o regăsi pe Alina pe care o iubea. Numai că el n-o putea identifica.

Telefonul ei mobil începu să sune și Alina se repezi la el aproape cu disperare.

–Alo? răspunse pe un ton nerăbdător.

Era primul semn de însuflețire pe care-l observa la ea de când sosise. Buzele i se întredeschiseră într-un oftat de ușurare. Culoarea îi reveni în obraji.

–Da, spuse din nou pe un ton calm. Vin imediat. Închise telefonul și-l privi pe Jason cu un zâmbet larg, acum plină de viață. Plec într-o misiune.

–Da, asta nu e nicio noutate.

–Ce cauți cu adevărat aici, Jason? De ce-ai venit? Să mă interoghezi despre cum i-am omorât pe băieții Malikzay?

–N-am probleme cu execuția bătrânului, dar mă gândesc că poate ne-am cam pripit cu fiul.

–Chiar dacă era tânăr și frumușel, tot un terorist era.

–Și tu ești tânără și frumoasă, Alina. Așa că spune-mi ce ești tu.

Alina clipi.

–Sunt ce trebuie să fiu.

Jason fu din doi pași lângă ea și o apucă de ambele brațe. Respirația ei deveni sacadată și o simți cum se încordează ca un arc.

–Trebuie să ieși naibii din iadul ăsta autoimpus în care te-ai afundat, îi spuse cu asprime, scuturând-o puțin. Fă-o înainte să te distrugi complet. Uită-te la tine, Alina... pentru Dumnezeu, dă-ți seama ce-ai devenit. Trebuie să știu că la un moment dat o să-ți revii.

Alina îl privi fix și în adâncimile ochilor ei verzi și înghețați nu văzu decât moarte. Moartea lui. După un moment tensionat de tăcere, o

eliberă și păși înapoi, palid ca un cadavru.

–Tot ce ai nevoie să știi e că trăiești... încă, îi spuse ea pe un ton înspăimântător de calm. Nu întinde coarda, Jason, că s-ar putea să nu mă mai pot abține data viitoare.

Îl mai privi pentru câteva secunde, apoi trecu pe lângă el și părăsi apartamentul. Jason o urmări cu privirea, simțind o durere surdă în inimă. Alina pe care o iubea era moartă... dispărută pe vecie.

⌖

–Gruparea Hammas devine o problemă din ce în ce mai mare, începu Brett *briefing*-ul cu o expresie gravă, dar asta o știm deja de ceva vreme. Ceea ce nu știm este de ce se asociază cu alte grupări teroriste mici și ineficiente. Avem câteva teorii, deocamdată nimic concret.

–De la începutul anului, am întâlnit acest mod de operare de nouă ori, preluă Roger. Armament de calibru mare și tehnologie avansată în mâinile unor amatori. Toate indiciile pe care le avem se îndreaptă către Hammas.

–Ultimul incident ar fi putut degenera într-o situație foarte gravă, așadar Hammas a devenit una dintre prioritățile noastre. Brett luă telecomanda de pe masă și apăsă un buton, aducând pe ecran imaginea unor clădiri distruse. Sunt convins că vă mai amintiți misiunea împotriva lui Van Breitenkamp de acum doi ani. Atunci am crezut că am recuperat și anihilat toată cantitatea de virus Ebola furată din Rusia, dar săptămâna trecută am descoperit o mostră la o tabără de antrenament Hammas pe care am distrus-o. Din fericire, recipientul era închis ermetic și n-a existat pericolul unei contaminări.

–Acum patru zile, Marius a capturat și interogat doi frați suspectați că ar avea legături cu Hammas, continuă Roger. Cei doi au recunoscut că s-au întâlnit cu reprezentanți ai Hammas-ului în ultimele trei luni, intrând astfel în posesia unor componente necesare pentru construirea unei bombe. Întâlnirile s-au desfășurat de fiecare dată în alt loc, reprezentanții Hammas-ului intrând în posesia banilor și dându-le instrucțiuni cu privre la punctul de întâlnire stabilit pentru livrarea mărfii.

Brett înlocui imaginea de pe ecran cu cea a unui bărbat brunet destul de tânăr, cu ochi închiși la culoare și o barbă tunsă foarte îngrijit.

–Ultimul loc ales pentru întâlnire a fost un restaurant din Damasc, al cărui proprietar, Qader Eshatullah, este în mod aparent un simplu om de afaceri sirian. După informațiile pe care le deținem, e curat, dar vrem să fim siguri de asta înainte de a-l scoate de pe lista potențialilor

suspecți. N-ar trebui să fie decât o simplă misiune de infiltrare și supraveghere. O echipă de extracție se va afla pe poziții, pentru orice eventualitate. Marius conduce echipa de supraveghere, Alex extrage informațiile, Ford are comanda echipei secundare. Oliver coordonează din dubă. Parametrii specifici ai misiunii au fost deja încărcați pe PDA-uri. Jason vă așteaptă cu echipamentul necesar.

⌖

În secunda în care briefing-ul ia sfârșit, mă ridic de pe scaun și părăsesc sala, îndreptându-mă către departamentul condus de Jason. Îmi iau în primire echipamentul și armele, evitându-i privirea lui Jason, așa cum am făcut și cu Marius în timpul briefing-ului. Mai fac o ultimă verificare de rutină a armelor și a muniției, apoi îmi pun vesta Kevlar și ajustez chingile, cu mișcări la fel de rigide ca cele ale unui robot. Simt privirea lui Marius undeva în ceafă, dar îl ignor și mă îndrept către secțiunea misiunilor active.

Pe când mă îmbarc în avion și-mi ocup locul, entuziasmul îmi piere complet. Oftez și privesc în jur. Doi agenți operativi pe care nu i-am mai văzut niciodată stau de vorbă pe un ton scăzut. Alți patru, pe care-i știu din vedere, studiază oamenii din jur, la fel ca și mine. Ford privește în gol cu un aer ușor furios, părând că-și înfruntă un demon interior care nu-i dă pace. Alex studiază informațiile de pe ecranul unui PDA, ignorând pe toată lumea. Roman a ațipit, sforăind ușor, în timp ce Elham mă studiază insistent. Mi se face rău numai când îmi aduc aminte de atingerea mâinilor lui pe trupul meu.

Mă controlez, înfrângându-mi emoțiile. Privirea mi se oprește la Marius. Stă pe un scaun, cu picioarele întinse în fața lui, capul sprijinit de spătar și ochii închiși. Mă bucur că nu sunt nevoită să am de-a face cu el. Ori de câte ori mă uit în ochii lui, vinovăția îmi erupe sub forma unui sentiment întunecat în stomac.

Avionul tremură din toate încheieturile, protestând cu gemete înfundate împotriva turbulențelor agasante. Oftez și închid ochii, încercând să-mi dozez răbdarea.

Damasc – Orașul Vechi, Siria

Un zid din piatră ridicat în timpul imperiului Roman înconjura orașul vechi aflat pe malul sudic al râului Barada. Alina, Ford și Elham intrară prin *Bab Sharqi*, una dintre cele șapte porți mărginite de turnuri vechi din vremurile Imperiului Islamic, precum și de columne romane și arcade din piatră, încercați de sentimentul că tocmai păşiseră într-o

lume exotică și legendară, vechea capitală siriană fiind mai aproape de povestea celor o mie de nopți decât de modernitate.

În apropierea fortăreței numită simplu *Citadela*, pătrunseră în zona bazarurilor, *Souq,* un labirint de străzi înguste, pierdute pe sub bolțile înalte ale clădirilor decorate cu balcoane ce aproape se uneau pe deasupra capetelor lor. *Al-Hamidiyeh* se distingea pentru magazinele de haine și cele de artizanat, turiștii amestecându-se cu vânzătorii ambulanți de ceai dulce și înghețată. Aromele mirodeniilor, mâncărurilor, a cafelei proaspăt prăjite și a tutunului pentru narghilea se îmbinau promițător în aer, mărfuri și materiale colorate împodobind trotuarele din fața magazinelor. În *Souq Midhat Pasha*, textilele, țesăturile fine, pălăriile, mătăsurile și ciucurii colorați, piesele tradiționale din argint sirian și bijuteriile din aur, mobilierul din lemn cu sculpturi complicate, produsele din piele și cutiile frumos încrustate împărțeau locul cu micile prăvălii ale maeștrilor atrizani în alamă și cupru. *Souq al-Khayatin* și *Souq al-Harir* erau împânzite de atelierele de croitorie, unde se comercializau și faimoasele esențe de parfumuri orientale. *Souq al-Bzourieh* își merita din plin renumele de rai absolut al dulciurilor. Prăjiturile de tot felul, fructele uscate, nucile, ierburile de leac și mirodeniile cu mirosuri piperate, curry-ul, scorțișoara și șofranul își combinau culorile și aromele cu cele ale condimentelor locale necunoscute gustului străinilor, amețind și ademenind turiștii.

Bisericile cu arhitectură bizantină împărțeau spațiul într-un mod cât se poate de firesc cu moscheile, cea mai vestită dintre ele, *Umayyad*, strălucind precum un giuvaier cu sălile sale imense, curtea rectangulară flancată de colonade și decorată cu mozaic, cele trei minarete cu decorațiuni intricate din marmură, aur și argint, precum și vitraliile splendid colorate ce adăugau o notă discretă de fast.

Restaurantul lui Qader Eshatullah, un amalgam de ceramică, mozaic și marmură cu fântâni arteziene extrem de decorative se afla pe strada Bab Sharqi, o oază luxuriantă la capătul unui labirint de alei întortocheate, punctate de uși enigmatice. Cei trei agenți operativi intrară, pretinzând că sunt un grup de turiști înfometați. Alex urma să extragă informațiile necesare din biroul lui Qader. Aleseră o masă mai retrasă de la care puteau observa discret întregul restaurant și se așezară, Alina cu Ford în stânga ei, Elham pe partea opusă a mesei, cu spatele la vitrina de dimensiuni mai mult decât generoase.

Un bărbat se apropie de masa lor și cu toții îl recunoscură pe Qader Eshatullah.

–Bine ați venit în Damasc, le spuse cu o înclinare a capului. Doriți

să beți ceva?

Cerură apă și *Khushaf*, o băutură tradițională fără alcool, preparată din portocale, caise și stafide.

–Dacă-mi permiteți, vă voi servi un prânz tradițional sirian, pe care vă garantez că nu-l veți uita niciodată.

Toată lumea fu de acord și Qader le umplu masa cu un adevărat festin: *Falafel*, lipii cu busuioc umplute cu *shish* de pui și orez, iar la final un amestec de carne de pui, vită și oaie, totul asezonat cu roșii uscate, bucăți crocante de ceapă și ardei călite într-o abundență de condimente, lângă care se afla nelipsitul hummus. Dar în ciuda bucatelor delicioase, în jurul mesei plutea o atmosferă mai degrabă sumbră.

–Schimbați-vă fețele alea lungi, comentă Ford în timp ce-și umplea farfuria pentru a treia oară. Doar nu avem parte prea des de o misiune ca asta.

–Da, ce să spun, murmură Elham, coborându-și privirea la mâncarea de care abia dacă se atinsese.

Nu-și dorea deloc să se afle acolo. După misiunea Malikzay, nici nu mai îndrăznea să o privească pe Alina altfel decât pe furiș. Discuțiile amicale din timpul unui prânz, oricât ar fi fost el de delicios, erau aproape de neconceput.

–E un loc foarte drăguț, comentă Alina, privind în jurul ei cu o indiferență rece.

–Mai drăguț decât ăla din misiunea trecută, observă Ford pe un ton ironic, îndreptându-și privirea către Elham. Cu toate că Elham nu prea pare să fie de acord.

Elham îi aruncă o privire ucigătoare.

–La ce naiba te referi?

–La fundul ăla de lume unde am asistat pe viu la idila voastră emoționantă, la ce altceva?

–Ține-ți gura, Ford, intreveni Alina pe un ton dur.

Elham și-ar fi dorit să dispară într-o fracțiune de secundă, preferabil dezintegrându-se în aer.

–Ei, dar nu e nevoie să vă rușinați... doar știe toată lumea, insistă Ford cu o expresie neutră.

–Ce știe toată lumea? izbucni Elham iritat.

Trei femei tinere aflate la o masă alăturată le aruncară priviri discrete.

–Te dai în spectacol și vorbești total aiurea, îl avertiză Alina pe Ford cu o privire glacială. Nu s-a întâmplat absolut nimic care să merite vreo bârfă ieftină de tip Elite.

–Exact, îi întoarse Ford privirea. Și asta nu datorită ție... dacă era

după tine, mergeați până la capăt.

–Și ce te interesează pe tine?

–Păi, tocmai, că nu mă mai interesează... mă interesa înainte, când nu erai robotul lui Brett.

Ochii verzi ai Alinei sclipiră furioși.

–Nu-mi pasă de părerile tale.

–Nu, știu că nu-ți pasă. Nu-ți mai pasă de nimeni și de nimic.

Elham se îndreptă pe scaun, privirea alunecându-i peste umărul Alinei. La intrare, Marius discuta cu Qader, care făcu un gest în direcția mesei lor. Marius înclină din cap în semn de mulțumire și se apropie de ei.

–Totul e-n regulă, plecăm într-o oră, îi anunță cu voce scăzută, ocupând scaunul din dreapta Alinei.

Cu alte cuvinte, Alex scotocise prin biroul lui Qader, fără să găsească ceva incriminator. Omul era curat, n-avea nicio legătură cu gruparea Hammas.

–Mă bucur, comentă Ford. Mi-ar fi părut rău să stricăm rosturile pe aici. Își drese vocea și continuă cu o sclipire ironică în ochi: Tocmai discutam despre misiunea Malikzay. Tu ce părere ai despre performanțele colegilor noștri?

–Că au fost foarte... interesante, răspunse Marius cu un zâmbet aproape imperceptibil. Privirea i se îndreptă către Elham. Tu nu mănânci?

Elham păli aproape instantaneu.

–Nu mi-e foame, reuși să răspundă cu voce tremurândă.

Ford chicoti amuzat.

–Scopul lui în viață e să refuze plăcerile care i se oferă pe tavă.

–Ce dracu' vrei să spui cu asta? izbucni din nou Elham, fulgerându-l cu privirea.

–Tu ai refuza o tăvăleală cu Alina? îl întrebă Ford pe Marius.

–Nu, răspunse Marius fără ezitare, expresia feței rămânându-i neutră.

Alina se înecă cu sucul din care tocmai sorbea.

–Aha! exclamă Ford pe un ton triumfător. Se aplecă peste masă pentru a-i trage lui Elham un pumn în umăr. Vezi? Trebuie să înveți să te bucuri de viață.

–Tu vezi-ți de treaba ta, idiotule, bombăni Elham pe un ton furios. Poate vrei să mergem afară să discutăm despre asta.

–De ce nu? N-am nicio problemă să te cotonogesc la orice oră. Durerea e bună, să știi, te învață cum să devii un bărbat adevărat.

–Elham, spuse Marius, în vocea lui simțindu-se o avertizare.

Elham ridică din umeri și clătină din cap.

–M-am săturat de toată tâmpenia asta. Unde e duba? Mai bine mă duc și vă aștept acolo.

–Elham! repetă Marius, avertismentul din voce sclipindu-i acum și în privirea întunecată.

–Nu mă deranjează...

–Hei! strigă Ford.

Elham încremeni. Cei trei agenți operativi din fața lui îl priveau cu expresii în care se citea o oarecare surpriză, dar și determinarea specifică momentelor premergătoare ale debutului unei misiuni, dându-i brusc impresia că pătrunsese într-o lume paralelă în care nimeni nu reacționa în mod normal. Simți cum i se zburlește părul în cap, realizând că privirea lor trecea de fapt prin el, îndreptându-se către ceva ce se afla în spatele lui.

Timpul păru să încetinească. Privi cu ochi mari cum Marius își extrăgea pistolul din tocul de la subraț, în timp ce Alina plonja sub masă. Întoarse capul peste umăr pentru a vedea ce se întâmplă afară, privind direct în țeava unei mitraliere. Cineva îl înhăță de guler și-l smulse cu putere de pe scaun, trântindu-l la pământ. Liniștea nefirească fu întreruptă de explozia asurzitoare a gloanțelor. Vitrina se dezintegră în miliarde de cioburi. Elham își protejă capul cu brațele, ferindu-se de ploaia ucigașă.

–Rămâi la podea! tună vocea Alinei.

Se mulțumi s-o asculte, chiar dacă habar nu avea cui i se adresase. Nu s-ar fi putut mișca de acolo nici dacă și-ar fi dorit. Auzi strigăte disperate, apoi zomote de scaune și mese răsturnate la podea. Își scutură cioburile din păr și privi în jurul lui. Ford ținea pistolul cu ambele mâini, trăgând foc după foc în direcția vitrinei distruse, în timp ce Alina le făcea semne disperate clienților să rămână la podea. Marius sări pe masă și de acolo păși afară prin vitrină, dispărând cu viteza amintirii unui gând întunecat. Focurile de armă se opriră, înlocuite de o tăcere apăsătoare.

Elham se împinse în brațe pentru a se ridica în picioare, tremurând din tot corpul.

–Ești ok? îl întrebă Alina.

–Da... cred că da.

–Cineva a pus un preț pe capul nostru, spuse Ford din spatele lor.

Afară pe stradă, Marius se lăsă pe un genunchi lângă trupul inert al bărbatului care încercase să-i ucidă, scotocindu-i prin buzunare. Alina îl împinse pe Elham spre ieșire.

–Trebuie să plecăm naibii de-aici!

–Lasă arma jos!

Qader păși în mijlocul restaurantului, amenințându-i cu un pistol antic. Mâna îi tremura atât de tare, încât apăsă fără să vrea pe trăgaci. Explozia asurzitoare fu urmată de un geamăt înfundat și Ford scăpă pistolul pe jos. Expresia lui Qader nu era nicidecum amenințătoare, ori periculoasă, patronul restaurantului părând mai degrabă speriat de moarte.

–Mâinile sus!

Lui Elham aproape i se făcu milă de el, dar furia bruscă, alimentată de adrenalina care încă îi pompa prin vene, îi anihilă rapid acel sentiment. Qader făcu un pas în direcția Alinei, care își depuse pistolul pe masă, ridicând mâinile în aer. Privirea ei îi alunecă peste umăr, în căutarea lui Marius.

Aproape fără să gândească, Elham plonjă în direcția lui Qader, ghidat de amestecul volatil format din furie și adrenalină. Îl izbi cu un umăr pe bărbatul mai în vârstă și amândoi se prăbușiră greoi la podea. Pistolul zbură din mâna lui Qader, aterizând într-un colț îndepărtat. Elham gemu înfundat la durerea ascuțită care-i explodă în omoplatul stâng. Din doi pași, Alina ajunse în dreptul lor, apucându-l de o mână.

–Sus!

Elham se trezi în picioare înainte de-a avea timp să se dezmeticească. Se împiedică, dar Alina îl susținu, ghidându-l către ieșire în timp ce evita clienții terorizați, mesele și scaunele răsturnate, farfuriile și paharele împrăștiate peste tot. Elham privi peste umăr, zărindu-l pe Ford care-i urma îmbleticit. Marius păși înapoi prin vitrină și-l ajută pe Qader să se ridice în picioare. Scoase un sul gros de dolari americani din buzunar și i-l îndesă în mână.

–Ne pare rău, îi spuse cu voce joasă.

Se întoarse pe călcâie și părăsi localul, strecurându-se cu abilitate prin mulțimea de curioși pentru a-și ajunge colegii din urmă. În depărtare se auzeau deja vaietele sirenelor de poliție, ceea ce-i determină să grăbească pasul.

–Unde e duba? întrebă Ford.

–Parcată la intrarea în orașul vechi, îi răspunse Marius peste umăr.

–Cât mai avem până acolo?

–Destul. Hai mai repede.

–Sângerezi, spuse Alina din spatele lui Elham.

Marius o coti la dreapta pe o alee.

–Pe aici.

Câteva raze de soare străpunseră pătura groasă de nori chiar în

momentul în care ajunseră la una dintre porțile orașului, poleind atmosfera și învăluind-o într-o aură ireală aproape fosforescentă.

–Stați aici, mă duc să aduc duba, le spuse Marius.

–Ford, cum e? întrebă Alina.

Ford se sprijini de peretele din spatele lui, cu mâna stângă încleștată pe brațul drept. Sângele i se infiltra printe degete.

–Am avut chestii mai nasoale... cred că glonțul a ieșit pe partea cealaltă.

Alina se apropie de el.

–Lasă-mă să văd. Îi ridică mâneca pentru a-i cerceta rana. O să supraviețuiești, îi spuse pe un ton sec, apoi se întoarse către Elham. Să te văd și pe tine.

–Ce să vezi?

Alina păși în spatele lui.

–Nu te mișca.

Elham simți ceva ca o pișcătură și o presiune în zona omoplatului.

–Ciob, spuse Alina, arătându-i o bucată de sticlă lungă de aproximativ opt centimetri, plină de sânge.

În momentul în care Elham începu să-și dorească din tot sufletul să se poată așeza undeva, duba parcă lângă trotuar ca un răspuns prompt la dorința lui tacită. Agenții operativi se grăbiră să urce, Elham prăbușindu-se pe un scaun cu un oftat satisfăcut.

–Probabil am fost urmăriți de la bun început, rupse Alina tăcerea. Ce i-ai spus lui Qader? îl întrebă pe Marius.

–Nimic. I-am plătit reparațiile.

–Interesant. Erai pregătit pentru chestia asta, sau cum?

–Nu erau banii mei. I-am găsit în buzunarul tipului care ne-a atacat.

–Cât?

–Suficient.

–Probabil prețul plătit pentru uciderea noastră, comentă Elham.

–Exact, aprobă Ford de pe scaunul din spatele lui. Mă bucur că încă mai poți gândi coerent.

Alina îl fulgeră cu privirea.

–Qader aproape te-a omorât cu un pistol de jucărie... nu cred că o să primești prea multe laude pentru treaba asta. Elham ți-a salvat fundul, poate ar fi cazul să-i mulțumești.

Ford chicoti.

–Mda... bănuiesc că n-ar da bine la dosar să-ți ia capul un patron de restaurant care mai avea puțin și făcea pe el de frică.

–Cu plăcere, îi spuse Elham peste umăr.

Duba trecu peste o groapă în asfalt, zdruncinându-se din toate încheieturile. Ford gemu.

–Chestia asta doare al naibii de tare. Își îndreptă privirea spre Alina. Nu cred că pot spera la un sărut de încurajare, nu-i așa?

Alina zâmbi imperceptibil.

–La cât m-ai călcat azi pe nervi, nici eu nu prea cred.

–Da, mă gândeam eu. Auzi, Ducesă, să știi că eu trebuia să fiu partenerul tău pentru misiunea Malikzay. Nu te-aș fi refuzat nici mort.

–Dar cine a spus ca Elham m-a refuzat?

Ford o privi cu o expresie alertă. Până și Marius întoarse capul, părând interesat să audă continuarea.

–Dacă tot suntem la capitolul ăsta, ne spui și nouă ce s-a întâmplat până la urmă? insistă Ford.

Alina își înclină capul într-o parte, fixându-l cu privirea.

–Dacă aș fi în locul tău, n-aș întinde coarda prea tare.

✦

Eu nu mai sunt

Milano, Italia

După raport părăsesc sediul Elite, simțind dintr-o dată o nevoie acută de aer. Rătăcesc în derivă pe străzile aproape pustii, până dau peste un parc și o cotesc pe aleile animate. Găsesc o bancă mai retrasă și mă așez cu privirea la copiii care se joacă în locul special amenajat, încercând să mă asigur că viața continuă nestingherită în afara organizației Elite. Câteodată, tehnica asta chiar funcționează și-mi ridică moralul, însă azi e o mare greșeală. Urmăresc cu privirea un cuplu care se agită în jurul bebelușului din cărucior, amândoi complet înamorați de omulețul micuț și unul de altul. Fericirea le strălucește în ochi și, spre rușinea mea, invidia mă copleșește cu o furie fierbinte.

Îmi înfășor brațele în jurul stomacului, urând musculatura bine definită de sub tricou. Goală. Fără viață. Nici măcar nu știu dacă mi-am dorit vreodată un copil. Alegerea aceea mi-a fost furată înainte să ajung la momentul în care să mă pot gândi la ea. Toată afurisita asta de viață mi-a fost furată și niciodată n-o să stiu de ce. Oare ce părere ar avea acum familia mea despre mine? Despre cea care am devenit. O asasină și o stricată, care se folosește de sex pentru a-și îndeplini ordinele și a-și duce misiunile la bun sfârșit.

–Și nici Alina nu mai ești, mi se învârt cuvintele lui Ford prin minte.

Nu voi fi liberă niciodată. Închid ochii, repetând cuvintele ca pe o rugăciune. Niciodată liberă. Niciodată liberă, niciodată...

Mâinile mi se încleștează în pumni și deschid din nou ochii pentru a privi printre lacrimi la cuplurile fericite din jurul meu. Dintr-o dată, un gând mi se furișează în minte ca un hoț într-o noapte fără lună. Până la urmă, există mai multe feluri de libertate. Inima începe să-mi bată cu putere, gândurile amuțindu-mi la enormitatea aceea întunecată. Un singur cuvânt mai răzbate, pulsându-mi într-un ritm aproape hipnotic prin minte: libertate. Un sentiment ciudat de liniștitor mă cuprinde dintr-o dată, ca un fel de acceptare treptată a unei decizii în fața căreia nu mai am puterea să mă împotrivesc.

Să lupte alții pentru binele comun și oamenii nevinovați. Mie mi-a ajuns războiul ăsta din umbre. M-a distrus fără drept de apel. Gândurile mele sunt cel puțin morbide, o știu prea bine, dar reprezintă un fel de rău necesar. Odată și-o dată, tot trebuia să ajung în punctul în care să-mi evaluez opțiunile într-un mod cât se poate de pragmatic. Cât de mult îmi

doresc să mai trăiesc? Cât de tare tânjesc după moarte?

Mă ridic de pe bancă și mă îndrept cu pași rari către casă, încercând să mă agăț de speranța că suicidul nu reprezintă o soluție viabilă pentru mine. Nu încă. Și cu toate astea, arma e la îndemână și ar fi atât de ușor... Știu care ar fi cea mai eficientă metodă; punctul în care să poziționez țeava pistolului pentru a duce treaba la bun sfârșit în doar o fracțiune de secundă. N-aș mai simți absolut nimic după. Și Glock-ul meu e mereu încărcat. Totul se potrivește de minune, iar eu sunt pregătită din toate punctele de vedere. Pot s-o fac. Mi s-a acrit de atâta suferință și luptă pentru un dram de fericire iluzorie. În viața asta am greșit drumul... poate mai am o șansă în următoarea.

Când ajung acasă, încui ușa de la intrare în urma mea și-mi torn un pahar cu vin roșu, pe care-l beau cu lăcomie, de parcă ar fi apă. Îmi mai torn unul, pe care-l savurez cu înghițituri mici. Cred că e ultima mea noapte în lumea asta și vreau să fie una cât mai plăcută. Cântăresc în minte ideea unei băi fierbinți... multă spumă aromată, lumânări și liniște. Aș putea să apăs pe trăgaci în timp ce-mi termin paharul cu vin, cu umbrele dansând în jurul meu pe pereți și spuma de baie disipându-se precum viața din mine în ultimii ani.

Dau drumul la apă în cadă și aprind lumânările, după care apuc din mers sticla cu vin într-o mână și paharul în cealaltă. Pistolul e deja la subraț, o parte din mine la fel de importantă precum gândurile și amintirile. Mă dezbrac încet, convinsă fiind că de data asta voi merge până la capăt. Și de ce nu? Nu mai am absolut nimic de pierdut. Se va întâmpla în seara asta... trebuie să se întâmple în seara asta. Restul nu e decât un amalgam de detalii care nici nu mai contează.

Continui să sorb periodic din licoarea vișinie, în timp ce mă joc cu Glock-ul. Rămân nemișcată lângă cadă pentru câteva minute, apoi pășesc în apa fierbinte și mă întind, spijinindu-mi capul de faianța rece. Închid ochii cu un oftat de ușurare, imaginându-mi senzația de a fi în sfârșit liberă. Liberă de trupul mult prea antrenat, care nu mi-a adus niciodată nimic bun în afară de situații tot mai periculoase. Îmi imaginez cum plutesc spre asfințit pe deasupra oceanului cu ape turcoaz. Viziunea e înălțătoare și complet posibilă. Metalul Glock-ului e șocant de rece pe buzele mele, dar letargia care mă cuprinde treptat acționează ca o anestezie a simțurilor. Toată durerea și jalea după viața mea deja pierdută se dizolvă într-un nimic vaporos. Mi-aș dori să pot anihila toate amintirile care încă îmi plutesc prin minte sub forma unor frânturi fără nicio legătură. Fă-o... o să scapi de tot și toate. O să fii liberă... liberă. Fă-o...

Degetul mi se tensionează într-un mod aproape leneș pe trăgaci. Doar

o secundă în plus, un suspin în timp și spațiu și aș putea pluti pe deasupra munților și a apelor, peste păduri și câmpii înflorite către deșertul nesfârșit al uitării. Pulsul îmi răsună cu ecou în urechi și la început nici nu aud telefonul mobil care începe să sune strident. Marius. Știu cu certitudine că este el. O simt până în adâncul sufletului.

Îmi smulg țeava Glock-ului dintre buze și oftez exasperată, mintea răzvrătindu-mi-se într-un amestec volatil de teamă și resentimente. Îmi înghit lacrimile, oscilând între furie și ușurare. Mă ridic brusc din cadă și pășesc afară pentru a intra în dormitor, lăsând o dâră de apă în urma mea care ar putea foarte bine să fie sânge. Privesc telefonul care se încăpățânează să sune, dar nu fac nicio mișcare să răspund. Se oprește și răsuflu ușurată. Când dau să mă întorc, sună din nou. De data asta cedez și răspund.

–Alina, aud vocea lui Marius.

–Da.

–Trebuie să stăm de vorbă. Ne vedem la cafeneaua noastră, îmi spune și închide, fără să-mi ofere posibilitatea de a-i da un răspuns.

⌖

Marius scană cafeneaua cu privirea în căutarea Alinei. O descoperi într-un colț retras, ghemuită pe un scaun, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor. Se apropie cu pași neauziți pentru a vedea că plânge în surdină, lacrimile alunecându-i una după alta pe obrajii de o paloare nefirească. Scrâșni din dinți, întărindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

Alina tresări când ridică privirea și-l văzu, de parcă ar fi uitat deja că el fusese cel care o chemase acolo. Fără niciun cuvânt, Marius o luă de mână și o ridică în picioare. Strecură din mers câteva bancnote în mâna ospătarului care îi urmări cu o expresie curioasă. Ajunși afară, îi făcu semn să se suie în mașina Saab 9-5 Aero. Alina se execută cu mișcări lente, ca o păpușă electrică rămasă brusc fără baterii. Marius își ocupă locul la volan și porni motorul. Rămaseră tăcuți până când mașina o coti pe un drum care ducea la ieșirea din oraș.

–Unde mă duci? întrebă Alina, privind în jur cu suspiciune.

–Șșșșșș... , îi puse Marius un deget pe buze. Fără întrebări. Închide ochii și relaxează-te. Ești în siguranță cu mine.

Într-un mod cu totul și cu totul ciudat, cuvintele lui părură să aibă un efect liniștitor asupra ei. Alina înclină din cap și se cuibări pe scaunul pasagerului. Își sprijini capul de geam, urmărind tăcută peisajul ce părea că zboară pe lângă ei. Închise într-un târziu ochii și căzu într-un somn liniștit.

Marius îi aruncă o privire, cu mintea chinuită de întrebări. Cum să

găsească cea mai potrivită modalitate pentru a o aborda? Cum avea să reacționeze Alina? Mai exista măcar un sentiment cât de mic pentru el în inima aceea care părea că se transformase într-o gaură neagră? Putea răzbate dincolo de zidurile cu care se înconjurase? Și dacă descoperea că nu se mai putea salva nimic din sufletul ei? Putea îndura o astfel de revelație? Și, cel mai important, unde naiba o ducea? Nu se gândise la o destinație anume, simțind doar o dorință acută să o smulgă din lumea lor pentru a o duce cât mai departe de viața dublă care-i forța să facă atât de multe compromisuri și sacrificii.

Zâmbi în sinea lui, realizând că o luase instinctiv pe drumul către aeroport. Știa unde puteau dispărea măcar pentru o scurtă perioadă de timp. Nu exista decât o singură destinație posibilă. Locul unde începuse totul. Acolo petrecuseră momente minunate, discutând, descoperindu-se treptat unul pe celălalt, iubindu-se pe îndelete.

Când ajunseră la aeroport, parcă într-un loc mai retras și puse o mână pe umărul Alinei, scuturând-o cu blândețe. Alina deschise ochii, fixându-și privirea în a lui.

–Unde suntem?

– La aeroport.

–Ce naiba căutăm la aeroport? Plecăm undeva?

–Mai ții minte barja noastră?

–Nu cred că e o idee prea bună.

Marius îi puse o mână pe obraz.

–E timpul să avem o discuție serioasă, îi spuse pe un ton grav.

–Mă temeam că o să spui asta, răspunse ea, privind pe geam pentru a-i evita privirea.

Marius îi întoarse capul, forțând-o să-l privească.

–Știu că mintea ți-e confuză, pierdută cumva într-un gol imens. Și mai știu că ce ți-au făcut a reușit să șteargă aproape complet amintirea mea din tine. Aproape, Alina, pentru că încă mai simți că există ceva între noi. O atracție pe care nu ți-o poți explica. Am dreptate?

Alina își mușcă buza de jos, ochii strălucindu-i în întuneric.

–Da, acceptă în șoaptă.

–Atunci vino cu mine.

Alina îl studie tăcută un moment îndelungat.

–Bine.

Marius își scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei negre din piele.

–Pe cine suni? întrebă Alina, suspiciunea revenindu-i în privire.

–Ai încredere în mine, îi răspunse el pe un ton blând. Știi că n-aș

face nimic care să te afecteze într-un mod negativ.

Alina îl privi tăcută pentru câteva clipe, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă sensul cuvintelor lui, după care încuviință din cap. Marius îi luă mâna și o duse la buze, depunându-i un sărut cast în interiorul încheieturii. Tastă un număr, după care duse telefonul la ureche și aștepta.

–Sunt eu, spuse după un moment. Vreau să vorbesc cu Roger.

O pauză de câteva momente, apoi vocea lui Roger:

–Te ascult.

–Am nevoie de o mică vacanță.

–Cât de *mică*?

–Păi, dacă tot m-ai întrebat, vreo două săptămâni. Și anunță-l pe Brett că o iau pe Alina cu mine.

O pauză.

–Unde? se interesă Roger.

–Asta n-are nicio importanță.

O altă pauză.

–Ai binecuvântarea mea.

–Și Brett?

–Mă ocup eu de el. Sper... în fine, bănuiesc că sperăm cu toții că vei reuși s-o aduci înapoi, mai spuse Roger și întrerupse legătura.

–Deci? întrebă Alina atunci când Marius strecură telefonul la loc în buzunar.

–Deci plecăm în vacanță, răspunse el întorcându-și privirea la ea.

Rhodos, Grecia

Pentru a evita un potențial filaj, Marius omise zborurile pentru Atena, alegând o cursă pentru Lamia. De acolo își continuară drumul cu un feribot și apoi cu o mașină antică închiriată dintr-un sat fără nume. Drumul până la portul izolat și aproape pustiu se desfășură fără incidente și Marius manevră mașina prin labirintul de pontoane din lemn, pentru a parca în fața vechii barje.

Alina deveni dintr-o dată extrem de alertă, amintirile asaltând-o ca un stol de vulturi înfometați. Își întoarse privirea către Marius, un zâmbet imens înflorindu-i pe buze. El se abținu de la vreo reacție, dar inima i-o luă la goană în piept. Semăna atât de mult cu femeia de dinainte, încât era aproape dureros s-o privească. Până la urmă, era posibil ca planul lui nebunesc să aibe o șansă.

–Nu mi-am dat seama până acum, dar îmi era dor de locul ăsta, îi mărturisi Alina, după care deschise portiera și coborî din mașină.

Marius o luă de mână și o conduse pe punte. În timp ce-l aștepta să descuie ușa, Alina închise ochii și inspiră adânc aerul sărat. Înăuntru, Marius se lăsă pe un genunchi lângă soba antică din fier forjat.

Alina se plimbă agale prin cabină, încercând să-și reamintească fiecare detaliu în parte, după care se așeză pe salteaua pusă direct pe podea, strângându-și geaca neagră în jurul trupului. În câteva minute, focul prinse viață în sobă, aruncând umbre prelungi pe pereți. Marius aprinse una dintre lămpile vechi și se așeză lângă ea. Alina întoarse capul să-l privească.

–Îmi amintesc de locul ăsta și cum era să fiu aici cu tine. Îmi amintesc de lampa asta.

–Îți amintești de noi?

–Doar unele lucruri, dar nu tot. Alina ridică din umeri, privirea evadându-i peste umărul lui. Nu-mi amintesc ce simțeam pentru tine.

–Mă iubeai, Alina, spuse el cu o undă de tristețe în glas. Și eu te iubeam pe tine.

Alina se sprijini de peretele din spatele ei.

–Îmi amintesc ce s-a întâmplat între noi. Problema e că nu pot asocia niciun fel de emoție cu amintirile. Mă rog, cel puțin nu până de curând.

–Cum adică?

–Nu prea știu cum să descriu, dar mă simt tot mai conectată cu tine. Mă atragi într-un fel care devine iritant. Întinse mâna pentru a-i da părul de pe frunte, apoi își așeză palma pe obrazul lui. Ceea ce mă derutează cel mai tare e faptul că nu-mi pot aminti cum să iubesc. De fiecare dată când emoțiile încearcă să-mi iasă la suprafață, ceva le împinge în cel mai adânc abis.

Marius întoarse puțin capul și o sărută în palmă. O cuprinse cu un braț pe după talie pentru a o trage mai aproape de el. Îi atinse ușor buzele cu ale lui, așteptându-i reacția. Alina închise ochii și se abandonă în brațele lui. Buzele i se întredeschiseră, acceptând sărutul tot mai fierbinte. Limba lui o atinse pe a ei și un val de dorință i se aprinse în stomac. Frânturi de amintiri ale nopților pasionale petrecute împreună i se perindară prin minte. Mâinile i se înfipseră în reverele jachetei lui negre, trăgându-l mai aproape. Marius o privi cu ochi încărcați de dorință și regret.

–Amintește-ți, Alina, îi șopti.

Alina inspiră adânc, mișcată de lacrimile pe care i le ghicea în privire. Îi studie cu atenție chipul frumos, surprinsă de pasiunea tumultoasă care o lua cu asalt. Marius era un bărbat extrem de puternic și de controlat, modul lui tacit de a suferi după iubirea lor pierdută afectând-o la un

nivel primordial. Îl strânse în brațe cu o emoție de mult uitată.

–Îți amintești? îi șopti el la ureche.

Alina își sprijini fruntea de umărul lui. *Îmi amintesc de el?* Din punct de vedere fizic, își amintea prea bine. Ochii ei își aminteau imaginea lui, buzele gustul lui, trupul senzația pielii pe piele. Își amintea mirosul lui, gemetele prelungi atunci când ajungea pe culmile extazului. Însă inima ei...

–Îmi amintesc... chiar îmi amintesc, îi răspunse pe un ton nesigur.

–Dar...

–Dar e foarte greu. În momentul ăsta, în mintea mea se bat atât de multe amintiri și adevăruri, încât nu pot face diferența între ce e real și ce nu.

–Nu-ți cer decât să-mi acorzi o șansă. Să-mi dai voie să-ți arăt.

Alina ezită pentru câteva momente, dar până la urmă încuviință din cap.

–Sper că știi ce faci.

–Ți-e foame?

–Nu, dar mi-e somn.

–Atunci o să dormim.

Marius o întinse pe saltea și o luă în brațe, dorindu-și să o poată proteja împotriva întregii lumi. Treptat, Alina se relaxă și căzu într-un somn agitat.

⌖

Sunt singură pe un coridor lung și întunecat, pereții metalici reflectând vag o lumină îndepărtată. Tremur din tot corpul, frigul pătrunzându-mi adânc în suflet. Privirea mi se fixează pe sursa îndepărtată de lumină și încep să alerg către ea, convinsă că acolo voi găsi căldură și că mă voi afla în siguranță. Alerg și alerg pe coridor, încercând să ating lumina care pulsează la distanță, dar oricât de tare aș încerca, oricât de rapid aș alerga, se îndepărtează tot mai mult de mine. Îmi cobor privirea la picioare și descopăr cu oroare că de fapt alerg pe loc! O tristețe paralizantă îmi amorțește sufletul în momentul în care realizez că nu voi reuși să ajung la lumină. E singurul lucru care m-ar putea salva. Mă opresc din alergat și rămân nemișcată în mijlocul coridorului întunecat. Sunt frântă de oboseală și transpir puternic, dar mi-e îngrozitor de frig. Foarte, foarte frig. Îmi îndrept din nou privirea către capătul coridorului. Lumina e tot acolo, pulsând slab, ca un fel de sfidare. Îmi doresc din tot sufletul s-o pot atinge. În momentul acela, Marius apare de niciunde în fața mea.

–Alina, răsună vocea lui cu ecou pe coridor. Apucă-mă de mână, o

să te ajut.

–Marius! îl strig, încercând cu disperare să-l iau de mână.

Dar nu-mi pot mișca deloc brațele. Cătușe imense din metal ruginit ies din podea și mă imobilizează complet. Imaginea lui Marius începe să se disipeze ca fumul unei țigări într-o pală de vânt.

–Marius, nu! Nu pleca!

Încep să plâng în hohote, pierdută și inutilă.

⌖

–Marius, nu! strigă Alina.

Marius deschise ochii, pregătit pentru ce era mai rău. Avu nevoie de câteva secunde până își reaminti unde se află. Își duse mâna dreaptă la Glock-ul din tocul de la subraț, încercând să iasă din amorțeala indusă de somn pentru a funcționa la capacitate maximă în caz de nevoie.

–Marius, ajută-mă! strigă Alina din nou.

Își întoarse privirea la ea, studiind-o în timp ce visa. Respira din greu, tresărind și gemând. Marius își mușcă buza de jos, știind prea bine că nu putea interveni în vreun fel pentru a o ajuta. Oare ce coșmaruri trebuia să mai înfrunte? Se trase mai aproape de ea. Instinctiv, Alina întoarse capul spre el, ca pentru a-i implora ajutorul. Marius o sărută pe buze. Poate alinarea aceea minusculă reușea să pătrundă prin ceața care o împresura din toate părțile.

⌖

Nu mă pot elibera... cătușele ruginite mă țin captivă, pereții se strâng în jurul meu într-o îmbrățișare sufocantă. Un fior mă străbate atunci când o briză călduță își face simțită prezența prin labirintul de coridoare întunecate. Mă încălzește puțin, dar dispare. Îi mulțumesc cerului în gând și cer alta. Fără să-mi dau seama, încep să cer ajutor. O briză puternică și caldă mă învăluie cu brațe protectoare de catifea. O inhalez cu nesaț, recăpătându-mi puterile. Conștientiz semnificația ascunsă a visului... nu-mi pot învinge proprii demoni de una singură. Am nevoie de ajutor.

Îmi las capul pe spate și urlu în agonie cât mă ține gura. Îl strig pe Marius. Un vânt fierbinte îmi alunecă pe piele, topind până și amintirea frigului. Cătușele dispar. Râd din toată inima, lacrimile alunecându-mi în neștire pe obraji. Dintr-o dată, brațe diforme apar din întuneric și mă înhață, trăgându-mă în abis, departe de lumina salvatoare.

⌖

Alina deschise ochii și-l atacă pe Marius cu furia și agilitatea unei

feline. Luat complet pe nepregătite, Marius avu nevoie de câteva minute până reuși s-o imobilizeze. Alina privi dezorientată în jurul ei, părând că habar nu are unde se află, apoi se tensionă când își aminti. Expresia vulnerabilă se transformă în una opacă.

–De ce m-ai adus aici? își întoarse privirea la Marius. Dacă-ți doreai atât de mult o tăvăleală cu mine, trebuia să-mi fi spus. Te puteam servi oriunde. E doar sex, nu-i așa? Nu m-ar fi deranjat s-o fac. Probabil nici n-ai fi mai rău decât alții.

Marius închise ochii pentru un moment, încercând să nu arate cât de tare îl dureau cuvintele ei.

–Sper să-ți amintești adevărul despre noi la un moment dat. Poate atunci n-ai să mai simți la fel.

–Nici măcar n-ai fost atât de grozav, continuă Alina, părând hotărâtă să-i dea lovitura decisivă. E amuzant că mă consideri atât de importantă încât să merit toată imbecilitatea asta romantică.

–Încetează, Alina. Te iubesc. Știu că n-o poți înțelege în momentul ăsta, dar cred că o vei înțelege într-o bună zi. Până atunci, nu mai rosti cuvinte pe care o să le regreți atunci când îți vei reveni la normal.

–Eu nu te iubesc, îi răspunse ea cu răceală. Nu te-am iubit și nu te voi iubi niciodată.

–Asta e o minicună. Ți-am gustat lacrimile, ne-am deschis sufletele unul în fața altuia. Marius clătină din cap ca pentru a interzice gândurile ei întunecate. M-ai iubit cândva. Dar pot accepta că nu mă vei mai iubi vreodată.

Cu o mișcare fluidă, Alina îi smulse Glock-ul din tocul de la subraț și sări în picioare. Sunetul piedicii îl readuse pe Marius la realitate în cel mai brutal mod cu putință.

–Lasă arma jos, îi ceru cu un calm forțat.

Simți că-i vine să vomite atunci când Alina nu îndreptă pistolul spre el, ci către propria ei tâmplă. Femeia pe care o iubea mai presus de orice se afla la un pas de moarte și el începu să se roage cu fervoare la un Dumnezeu în care nu știa că mai crede. Glock-ul tremură în mâna ei. Privirea lui Marius se îndreptă către degetul tensionat de pe trăgaci, știind că o simplă tresărire ar fi putut produce inevitabilul. Se rugă în gând pentru înțelepciunea celor mai potrivite cuvinte cu care să poată împrăștia negura din mintea ei.

–Te rog, Alina, lasă arma jos, o imploră cu voce răgușită. Știu cât trebuie să fii de speriată. Și eu sunt. Am trecut prin atât de multe împreună... te rog, *mi amore*, dă-mi arma. Nu pot concepe să trăiesc fără tine. Dacă mă părăsești în felul ăsta, nu cred că o să am puterea

să merg mai departe. Dacă mergi până la capăt, mă condamni și pe mine la moarte, pentru că-ți promit că-mi voi zbura creierii în secunda următoare. Dacă nu ne e dat să trăim împreună, atunci vom muri împreună. Asta vrei, Alina?

Alina îl privi cu ochi în care se oglindea suspiciunea. Intuia agonia și adevărul din cuvintele lui. Își dorea mai mult decât orice să cedeze în fața rugăminților lui. Să-i dea pistolul și să-i îngăduie să-i rezolve toate problemele. Se simțea ca pe marginea unui hău întunecat, cu vârfurile picioarelor deja în afară. Poate dacă s-ar fi lăsat să cadă, disperarea și suferința aveau să înceteze. Pentru amândoi.

Marius zări incertitudinea din ochii ei.

–Te rog, Alina. Îți promit că o scoatem noi la capăt cumva. Dar nu vreau să mori. Dacă va trebui să renunț la tine pentru totdeauna ca să trăiești, atunci fie. Numai dă-mi arma. Te duc înapoi la Elite și nu te mai deranjez niciodată. Te las să-ți trăiești viața așa cum dorești.

Privirea Alinei urmări lacrimile care îi alunecau pe obraji. Nu avea nici cea mai mică îndoială că dacă apăsa pe trăgaci, Marius avea s-o urmeze într-o fracțiune de secundă. Și știa că n-ar putea suporta gândul acela. Lăsă mâna în care ținea Glock-ul să-i cadă pe lângă trup, ejectând în același timp încărcătorul și privind cum cădea pe podea.

Marius sări în picioare și împinse încărcătorul în cel mai îndepărtat colț al camerei, apoi o luă în brațe, legănând-o tăcut. Lacrimile li se amestecară.

–Ajută-mă, șopti Alina cu voce tremurândă.

–Amintește-ți de mine, *mi amore*... amintește-ți de noi. Primul lucru de care vreau să-ți amintești e cât de mult te iubesc. Poate nu ți-am spus-o prea des înainte, dar vreau s-o știi acum. Marius îi cuprinse fața în mâini și o sărută pe frunte, pe pleoape, pe buze. Și vreau să ai încredere în mine. Am muncit din greu să dobândim o încredere totală unul în altul și o vreau înapoi. Îi ridică bărbia pentru a-i întâlni privirea. Poți să ai încredere în mine?

Alina nu răspunse, doar înclină o dată din cap.

Fără alt cuvânt, Marius o dezbrăcă încet, degetele lui atingând-o când și când, ca din întâmplare. Alina rămase complet nemișcată, urmărindu-l cu privirea în timp ce-și scotea propriile haine. Nu protestă atunci când o luă în brațe pentru a o întinde pe saltea. Trupul lui cald se lipi de al ei. Marius închise ochii în momentul în care îi simți mâinile alunecându-i pe spate. Alina îl sărută pe gât.

–Îmi amintesc cum miroși, îi șopti pe piele.

Marius se trase înapoi pentru a-i întâlni privirea. Rămaseră ochi în

ochi, întrebări și răspunsuri tacite plutind în spațiul dintre ei. Alina se simți atât de vulnerabilă, încât își coborî privirea.

Marius își înclină capul pentru a-și atinge buzele de ale ei, mușcând-o ușor de buza de jos. Adânci sărutul, explorându-i gura cu limba lui fierbinte, până când Alina gemu și își arcui șoldurile către el. Se abandonară în sărutul pasional, redescoperind tot ce uitaseră unul despre celălalt.

Un suspin migră din gura lui în a ei, o rugăminte moale și catifelată precum briza mării în miezul zilei. Caldă. Tandră. Atât de pură în simplitatea ei, încât Alinei aproape îi dădură lacrimile. *Întoarce-te la mine, Alina.*

Trupurile li se potriveau perfect; moale pe tare, rotund pe unghiuri drepte. Trecuse atât de mult timp și totuși mișcările li se îmbinară de la sine, ca și cum n-ar fi uitat niciodată. Părea că nu fuseseră despărțiți niciodată prin manipulări și jocuri de culise, forțe și circumstanțe imposibil de controlat. Se sărutară fierbinte, fiecare amintindu-și, redescoperindu-se, regăsindu-se unul pe celălalt.

Alina fu copleșită de emoții de mult uitate. Iubirea și dorința declarară război persoanei reci în care se transformase în ultimul timp, nimicind-o și sfârtecând-o în mii de bucăți.

–Mi-a fost atât de frică că o să te pierd, îi șopti Marius.

Tremurul aproape imperceptibil din vocea lui îi dezvălui mai bine decât ar fi putut s-o facă orice altceva poziția vulnerabilă în care se afla în acel moment. Își deschidea inima în fața ei, implorând-o să nu-l respingă.

Rușinea îi explodă în plexul solar, amintiri dureroase izbind-o cu forța unui taifun. Un suspin îi erupse pe buze și se luptă cu toată puterea să nu izbucnească în hohote de plâns. *Ce-am făcut? Cât de tare l-am rănit?* Respingere, detașare totală, remarci sarcastice. Îi ignorase în permanență privirile, gesturile, cuvintele pline de iubire, aruncându-i-le înapoi în față ca pe niște cârpe murdare. *Cum am putut face așa ceva?*

Privirile li se întâlniră. Alina își ceru tacit iertare și Marius o acordă cu un suspin aproape inexistent.

–Te iubesc, șopti Alina cuvintele uitate, un imens sentiment de ușurare cuprinzând-o pentru simplul fapt că și le amintise și le putuse rosti.

Marius tresări, conștientizând cu nesaț fericirea pură care-i invadă sufletul.

–Mi-aș dori să rămânem aici pentru totdeauna, oftă Alina. Să nu ne mai întoarcem niciodată.

–Ce s-a ales de pactul pe care l-ai făcut cu Consiliul? Am acceptat amândoi misiunea din Dubai numai pentru că ți s-a promis libertatea.

Alina ridică din umeri.

–Pactul nu includea uciderea lui Bashir.

–Atunci o să găsim o soluție împreună.

–Te-am rănit, trădat, mințit, atacat în cele mai oribile moduri cu putință și nu ți-am mulțumit niciodată pentru că mi-ai salvat viața. Alina clătină din cap cu tristețe. Și cu toate astea, încă mă mai dorești. Cum poți vedea ceva bun în mine după tot ce-am făcut?

Marius îi cuprinse fața în mâini, dorindu-și să-i poată explica într-un mod cât mai simplu de ce nu reușise să renunțe la ea nici măcar atunci când o crezuse moartă.

–Pentru că ești a mea, Alina. Și vei fi numai a mea pentru eternitate.

Alina îl sărută pe buze, încercând să-i redea măcar un dram din pacea pe care i-o furase cu mult timp în urmă.

–Te-am iubit mereu, chiar și atunci când n-o știam. Restul n-a fost decât o minciună.

O lună mai târziu - Milano, Italia

Alina se îndreptă cu un aer obosit către departamentul condus de Jason.

–Am auzit că Jakarta a fost iadul pe pământ, comentă el, privind-o în timp ce-și punea echipamentul și armele pe tejghea.

–Cam așa ceva, răspunse Alina, stăpânindu-și un căscat.

Privi tăcută în jurul ei, la restul agenților operativi care își predau la rândul lor armele și echipamentul folosite în misiune. Își masă ceafa cu o mână, în timp ce cu cealaltă ejecta încărcătorul Glock-ului.

–Ce-ai mai făcut în ultimul timp? își ridică privirea la Jason. Ești bine, sănătos?

Jason rămase cu gura căscată, privind-o cu un aer tâmp, ca și cum tocmai ar fi aterizat cu o navă spațială fix pe tejgheaua lui.

–Ăăăă... păi, da... sunt binișor, scumpete.

–Mă bucur să aud asta. Ceva victime noi prin populația feminină? Vreo întâlnire fierbinte în seara asta?

–A, nu în seara asta. M-am gândit că ar fi cazul să fac o pauză... știi tu, să dau o șansă populației feminine să-și revină. Jason rânji cu toată gura. De fapt, tocmai mă gândeam să ies pe undeva pentru cină. Ce zici, vrei să-mi ții companie?

Alina clătină din cap.

–Sunt ruptă de oboseală. E ok dacă rămâne pe altă dată?

Jason arcui o sprânceană.

–Sigur, nicio problemă. Hei, dacă nu pleci prin vreun fund de lume să-i iei capul vreunui tip căruia i s-a urât cu binele, poate o facem mâine seară.

–De acord, zâmbi Alina, bătându-l prietenește pe umăr. Mi-a fost dor de tine, Jason.

–Și mie, scumpete, îi răspunse el, devenind serios. Nici n-ai idee cât de mult și nici n-ai idee cât mă bucur că în sfârșit te-ai reîntors printre noi.

Alina înclină din cap și îl mai bătu încă o dată pe umăr, apoi se îndreptă către ieșire. Pe drum se intersectă cu Ford, căruia îi făcu jucăuș cu ochiul și îi trimise un sărut. La fel cum reacționase și Jason înaintea lui, Ford rămase cu gura căscată. Se opri brusc din drum și o urmări cu o expresie șocată. Schimbă o privire cu Jason, zâmbind amândoi cu subînțeles.

⌖

În seara următoare, Jason se ținu de cuvânt și se înființă la ușa apartamentului Alinei. Dinăuntru se auzea muzică. Își lipi urechea de ușă și ascultă, zâmbind mulțumit. Ritmuri normale, nicidecum hărmălaia de genul viața-e-de-căcat-vreau-să-mi-tai-venele pe care o auzise nu cu mult timp în urmă.

Ciocăni și aștepta. Muzica se opri. Jason își schimbă greutatea corpului de pe un picior pe altul, continuând să aștepte. După vreo douăzeci de secunde, ciocăni din nou.

–Alina? Deschide, scumpete, sunt...

Ușa se deschise.

–Marius! exclamă Jason când dădu cu ochii de agentul care-l privea cu o expresie neutră. Să fiu al naibii, era și timpul să-ți faci apariția pe-aici!

Alina păși în spatele lui Marius pentru a-și înfășura brațele în jurul taliei lui.

–Marius, îi șopti numele, apoi dădu cu ochii de Jason. A, bună, Jason, spuse cu o expresie amuzată.

Jason descoperi două lucruri în același timp. Primul era că ar fi dat orice, dar absolut orice pentru a avea parte de o femeie care să-i rostească numele în felul acela. Nu mai auzise niciodată ceva atât de intim și erotic în același timp. Al doilea era cum se simte o felie de costiță între două grătare încinse. Aerul din jur părea atât de fierbinte, Marius și Alina emanând atât de multă tensiune senzuală, încât Jason resimțea totul

în fiecare terminație nervoasă. Și culmea era că abia dacă se atingeu! *Dumnezeu știe ce se întâmplă când se ating cu adevărat,* se gândi ros de invidie. Probabil ceva care se putea asemui cu o combustie spontană.

Păcat că în curând alianța dintre organizațiile Elite și CIA avea să ia sfârșit. Cu Bashir mort, nu mai exista niciun motiv real pentru colaborare, echipa CIA urmând să se întoarcă în curând acasă. Ceea ce însemna că Marius și Alina aveau să se despartă. Din nou. *Fata asta chiar n-are nicio brumă de noroc,* se gândi Jason cu amărăciune.

Își trase două palme mentale și reveni la realitate, dregându-și vocea cu un aer încurcat. În timp ce nu era vreo floricică imaculată când venea vorba despre sex, electricitatea erotică dintre cei doi îl punea oarecum în dificultate.

–Păi, văd că voi doi aveți... ăăă... probleme importante de discutat. Știu cum e, înțeleg perfect. Așa că nu e nevoie să mă invitați înăuntru. Chiar deloc. Eram prin zonă și-am trecut doar să vă salut. Și cum am făcut-o deja... pentru că bănuiesc că am făcut-o, nu? Am zis bună ziua? Pentru că dacă n-am zis...

–La revedere, Jason, îl întrerupse Marius pe un ton amuzat.

Alina păși pe după Marius pentru a-l săruta pe obraz.

–Mâine te scot la o cafea, îi spuse pe un ton afectuos. Promit.

–Abia aștept, scumpete, rânji Jason, privirea reîntorcându-i-se la Marius. Sigur, dacă Marius n-are nimic împotrivă. Cu toate că e posibil să se simtă o idee amenințat... știi prea bine că sunt un mare playboy. Femeile îmi cad în brațe ceva de speriat! Nu știu dacă v-am povestit, dar aseară eram la o petrecere și....

Ușa se închise încet, dar irevocabil.

✦

PARTEA A DOUA

ALIANȚA UMBRELOR

"Libertatea nu e un drept, e asumarea unui risc."
Denis de Rougemont

Legături puternice

Heena Mahjabeen, o agentă o bru-netă și atractivă cu ochi căprui și un trup de invidiat, fusese transferată de la filiala din Dubai la sediul central din Milano. Cum Heena fusese omul de legătură al Alinei în misiunea sub acoperire împotriva lui Bashir, între cele două femei se legă o prietenie firească.

Ceea ce nu-l încânta pe Alex. Mai lucrase și înainte cu Heena, simțind la un nivel oarecum instinctiv că nu era o persoană de încredere. Ceva era în neregulă. Așa că se apucă să sape adânc și descoperi, nu fără dificultate, motivul real pentru acel transfer.

După toate aparențele, se părea că Heena ucisese un alt agent operativ în timpul unei misiuni. În raportul final citi că acționase în parametrii misiunii, nefăcând altceva decât să elimine un agent dublu, dar asta era doar varianta oficială. De fapt, nu existau prea multe dovezi care să susțină acel lucru. Și cum agentul ucis fusese extrem de popular printre ceilalți agenți, nimeni nu prea o mai înghițea pe Heena. Agenții locali nu se mai simțeau în siguranță pe teren cu ea în echipă, moralul scăzând până la cote îngrijorătoare. Șeful filialei fusese forțat să ajungă la un compromis, unica soluție și cea mai rapidă fiind un transfer. Ceea ce era minunat și nu-l deranja deloc pe Alex. Dar îl deranja prietenia subită cu Alina, mai ales că nu o putea avertiza în legătură cu loialitatea discutabilă a Heenei.

Alina avea darul de a ajuta oamenii din jurul ei într-un fel sau altul, chiar dacă asta însemna propria ei distrugere. Numai că de data asta, Alex nu avea de gând să stea cu mâinile în sân. Odată ce luă acea decizie, închise monitorul din fața lui și se ridică de la terminalul unde își petrecuse cea mai bună parte a dimineții, îndreptându-se spre sala de conferințe. Alina era deja acolo, discutând în surdină cu Heena. Alex își ocupă locul la masă, pe diagonală față de cele două femei, flancat de Ford și Scott.

–De curând ne-au parvenit informații în legătură cu o nouă apariție în lumea afacerilor cu arme ilegale, începu Brett *briefing*-ul cu un aer grav. Un personaj identificat de către agenții noștri sub acoperire drept un cumpărător la cel mai înalt nivel, care se bucură de legături directe în diferite guverne din Estul Mijlociu. Și în timp ce informațiile respective n-ar fi suficiente pentru a-l pune pe radarul nostru, se pare că în ultimul timp și-a oferit serviciile unor grupări teroriste, aprovizionându-i cu

armament de ultimă generație.

Brett luă telecomanda de pe masă și pe ecran apăru imaginea ușor neclară a unui bărbat brunet între două vârste. Partea inferioară a feței îi era aproape complet ascunsă de o barbă tunsă extrem de îngrijit.

–Vi-l prezint pe Abdullah Abu Ubaid, noul negociator al grupării indoneziene Jemaah Islamiyah, care până de curând a rămas în obscuritate datorită resurselor limitate. Acum, însă, se pare că doresc să pășească în liga profesionistă pentru a servi o lecție infidelilor lumii. Abu Ubaid e în contact permanent cu ei, ceea ce-l identifică drept cea mai rapidă metodă de a le da de urmă. Alex a stabilit deja o întâlnire cu el, pozând într-un traficant de arme care dorește să-i propună o tranzacție cu un comision avantajos. Întâlnirea va avea loc pe iahtul lui Abu Ubaid, în paralel cu petrecerea zilei lui de naștere. Toate persoanele ostile pot fi considerate victime colaterale, singurul de care avem nevoie în viață și apt să comunice este Abu Ubaid. Profilul misiunii este deja încărcat pe PDA-uri, plecați în două ore.

Portul Sunda Kelapa - Jakarta, Indonezia

Alex, Alina și Heena, îmbrăcați în ținute de gală, se urcară într-o șalupă ancorată la marginea unui ponton mai retras.

–De ce trebuie neapărat să ne suim pe iahtul ăla? întrebă Heena, privindu-l pe Alex peste umăr. Nu putem pune mâna pe individ după ce se termină petrecerea?

–Dacă n-ai fost atentă la *briefing,* găsești toate informațiile de care ai nevoie pe PDA, îi răspunse el pe un ton sever.

Heena dădu ochii peste cap.

–Mă îndoiesc. Nu sunt decât o furnicuță oarecare, detaliile importante sunt pentru importanții ca tine.

Alex îi aruncă o privire neutră și porni motorul. Manevră șalupa printre ambarcațiunile mici și ieși din port. Câteva minute mai târziu, împinse maneta aproape de viteza maximă, îndreptându-se către secțiunea ambarcațiunilor mari, unde era ancorat iahtul lui Abu Ubaid.

Trebuia să fie atent. Heena făcea acum parte din echipa lui, dar îi simțea atitudinea ostilă de fiecare dată când îi dădea un ordin. Se întrebă ce joc cretin plănuia Brett de data aceasta. Privirea i se îndreptă în direcția Alinei. Chiar dacă își revenise cât de cât, atingerea lui Bashir tot se mai făcea resimțită în comportamentul ei. Agentul operativ cu mai multă conștiință decât era de dorit, care punea mereu întrebări deranjante în timpul *briefing*-urilor, exasperându-l pe Brett, dispăruse cu desăvârșire. Alina accepta acum și partea întunecată a lucrurilor,

devenind un agent detașat și extrem de eficient pe teren. O adevărată profesionistă din toate punctele de vedere. Cine ar fi crezut?

Zece minute mai târziu, salupa acostă lângă un iaht impozant. Alex sări pe ponton și legă ambarcațiunea de un pilon, apoi le ajută pe Alina și pe Heena să debarce.

–Asigură perimetrul, identifică și comunică-mi identitățile eventualilor invitați întârziați, îi ordonă Heenei.

–Da, șefu', răspune ea pe un ton ironic. Distracție plăcută, îi făcu Alinei cu ochiul.

–Nici nu mă gândesc altfel, îi zâmbi ea.

Alex îi oferi brațul Alinei și împreună urcară la bordul iahtului. Heena așteptă câteva minute, apoi îi urmă, însă rămase pe punte, prefăcându-se că admiră apusul.

Înăuntru, petrecerea era în plină desfășurare. Invitații îmbrăcați în ținute elegante discutau în surdină, unii sorbind șampanie din pahare cu picior lung, alții luând cu asalt bufetul. Alina se opri în dreptul ușii, cu Alex în spatele ei.

–Credeam că vor fi mai mulți invitați, comentă cu o notă de îngrijorare în voce.

–Și eu la fel, replică Alex. Eu mă ocup de probă, ție îți revine tribordul.

Afară pe punte, Heena urmări cu privirea un grup de bărbați care tocmai se suiseră la bord, îndreptându-se către sala principală unde se desfășura petrecerea. Unul dintre ei îi atrase atenția și imediat întoarse capul în direcție opusă.

–Alex, raportă în surdină, cred că ne-am trezit cu Interpolul pe cap.

–Cum adică? murmură Alex în timp ce-și croia drum prin mulțime.

–Adică o echipă a Interpolului tocmai a urcat la bord. Ar trebui să-și facă apariția chiar acum.

Alex întoarse privirea către ușă.

–Îi văd. De unde știi că sunt de la Interpol?

–Par constipați și poartă costumele alea de pinguini. Plus că, la un moment dat, am lucrat într-o misiune cu unul dintre ei.

Alex îngheță. Se întoarse cu spatele la grupul de bărbați și privi în jurul lui.

–Pregătește șalupa, spuse pe un ton urgent, surprinzând privirea Alinei din celălalt colț al salonului. Trebuie să ieșim imediat de aici.

Alina încuviință aproape imperceptibil din cap și le zâmbi invitaților cu care stătea de vorbă.

–Îmi cer scuze, revin imediat.

Se îndreptă către ieșire, găsindu-l pe Alex deja acolo.

–Ce naiba se întâmplă? murmură, aruncându-i o privire alarmată.

–N-avem timp de explicații, îi răspunse el, apucând-o de braț și trăgând-o după el.

Pe ponton, Heena încerca să dezlege șalupa, luptându-se cu nodul marinăresc.

–Trebuie să plecăm imediat, avertiză Alex.

Îi făcu semn să se dea la o parte și dezlegă nodul într-o secundă, timp în care Alina și Heena săriră în șalupă. Alex le urmă imediat și porni motorul, demarând în trombă. Câteva secunde mai târziu, iahtul lui Abu Ubaid se dezintegră într-o explozie imensă în spatele lor.

–Ce dracu' a fost asta?! exclamă Heena, aruncându-se împreună cu Alina la podea pentru a se proteja de bucățile de metal arse care cădeau în jurul lor, plescăind molcom în apa întunecată.

–O bombă. Probabil un cadou pentru agenții de la Interpol. Bănuiesc că îi așteptau, comentă Alex pe un ton neutru, privirea lui scanând zona din jurul șalupei înainte de a se fixa în ochii ei. Abu Ubaid nici măcar nu se afla la bord.

–Ai știut asta și nici măcar n-ai încercat să-i avertizezi? îl acuză Heena cu o expresie dezgustată.

–Nu era timp de așa ceva.

–N-aveai de unde să știi asta. De partea cui ești, Alex, că eu una nu mai înțeleg nimic.

–De partea noastră, îi răspunse el pe același ton neutru, scanând din nou zona cu privirea.

Heena rămase tăcută, dar o privi pe Alina cu subînțeles. Alex avea un mod special de a transforma pământul solid în nisip mișcător, lăsându-și interlocutorul fără replică.

–Am simțit că ceva nu e-n regulă încă de când am pășit pe punte, comentă Alina, căzând pe gânduri. Am fost la un pas să cer anularea misiunii.

–Și de ce n-ai făcut-o? o întrebă Alex, fixând-o cu privirea. Știi doar că ți-aș susține deciziile.

Alina arcui o sprânceană.

–Serios? Nu-mi dau seama de unde ar fi trebuit să știu chestia asta. De cele mai multe ori, nici nu mai știu cine ești. Ridică din umeri, întorcându-și privirea către apele întunecate. Ceea ce nu e o dramă, din moment ce de multe ori nu mai înțeleg nici cine am devenit eu.

Alex rămase tăcut pentru câteva minute, gândindu-se la un răspuns.

–Din păcate, nu putem da timpul înapoi. Și nu mai putem redeveni

cine am fost odată.

–Corect. Însă trecutul joacă un rol important în prezent... îl poate modela, ori deforma. Dacă-i permiți, bineînțeles. Numai că vine un moment în care trebuie să privim cu toții către viitor pentru a determina cine vrem să fim cu adevărat. Până la urmă, schimbarea e inevitabilă. Chiar și pentru tine, Alex.

Alex închise ochii pentru o fracțiune de secundă, încercând să nu arate cât de tare îl răniseră cuvintele ei. Nu-l deranja atât de tare palma morală pe care tocmai i-o aplicase, ci mai degrabă faptul că alesese s-o facă de față cu Heena. Restul drumului se desfășură într-o tăcere tensionată.

–Ce naiba s-a întâmplat pe iahtul ăla? îi luă Brett la rost imediat ce ajunseră înapoi la duba Elite, vocea lui rezonând prin boxe și făcând geamurile să vibreze.

–Ne-am trezit într-o capcană pregătită pentru un grup de agenți de la Interpol. Abu Ubaid nici măcar nu se afla la bordul iahtului.

–Ești sigur de treaba asta?

– Foarte. L-am căutat peste tot, fără niciun rezultat.

–Rămâi pe recepție, tocmai am primit informații noi. O scurtă pauză, după care vocea lui Brett reveni. O sursă de-a noastră tocmai a confirmat locația biroului lui Abu Ubaid. Se pare că e pe undeva prin port, într-un depozit de cereale. Scott vă transmite coordonatele chiar acum. Operațiune de mare precizie, cu extracție de informații. Vreau absolut tot ce găsiți la fața locului.

–Am înțeles, confirmă Alex.

⌖

Misiunea se desfășoară cu precizia tactică specifică organizației Elite. Ascult în casca din ureche cum toți membrii echipei îi raportează lui Alex pe măsură ce-și ocupă pozițiile dinainte stabilite. Urmează să intru în birou împreună cu Alex și Heena, echipa secundară asigurând perimetrul din jurul clădirii. Heena are misiunea de a încărca și transmite toate informațiile pe care le găsim în biroul lui Abu Ubaid, în timp ce eu și Alex trebuie să-i asigurăm spatele. Simplu ca bună ziua. Și atunci de ce simt că am o piatră de moară în stomac? Instinctul îmi spune că pășim din nou într-o capcană.

Clădirea depozitului nu e păzită prea bine, așa că ne infiltrăm cu ușurință. Cei câțiva gardieni mor în tăcere. Camera serverelor e întunecată și miroase puternic a mucegai. Șase computere torc înfundat ca niște pisici sătule. Heena se apucă de treabă fără să mai piardă timpul, în timp ce eu

și Alex rămânem cu ochii în patru, în așteptarea unor vizitatori nedoriți. La un moment dat, arma lui Alex se ridică în direcția Heenei.

–Întrerupe transmisiunea, îi comandă pe un ton glacial.

Îi arunc o privire șocată.

–Ce naiba faci? îl întreb printre dinți.

Heena ridică privirea la el, dar rămâne nemișcată.

–Ce transmisiune?

Alex ține Glock-ul cu două mâini, privind-o cu o expresie impenetrabilă.

–Transmisiunea în care-l informezi pe Abu Ubaid că suntem aici.

Heena își întoarce privirea rugătoare spre mine.

–Alina, încearcă să vorbești cu el. A luat-o razna total. Habar n-am despre ce naiba vorbește.

Mă uit ca tâmpa de la unul la celălalt și nu mai înțeleg nimic.

–Alex, despre ce naiba vorbești? îl întreb pe un ton voit calm.

Niciun răspuns. Alex continuă să o privească fix pe Heena, care aproape nici nu mai îndrăznește să respire.

–Uite... poți să vii să vezi cu ochii tăi, încearcă să negocieze cu voce tremurândă, ridicându-se de pe scaun. Nu fac nimic altceva decât să încarc informațiile.

–Stai jos și oprește transmisiunea! îi ordonă Alex. Fă-o acum, ori îți zbor creierii!

Privirea mi se fixează pe degetul lui Alex, care începe să apese pe trăgaci. Ridic arma și apăs pe trăgaci odată cu el. Alex zboară înapoi la impact, izbindu-se de peretele din spatele lui și căzând la podea. Se chinuie să se ridice în șezut, gemând de durere. Privesc totul ca printr-un filtru care elimină orice zgomot și culoare. Cunosc prea bine expresia impenetrabilă care mi s-a întipărit pe față. Alex își ridică privirea la mine și în ochii lui văd șoc, durere, învinuiri. De fapt, mă văd oglindită chiar pe mine. Cea care am fost odată și am uitat să mai fiu. Oare când am devenit el? Și el când s-a transformat în mine?

Alex își presează mâna pe rana din umăr, apoi își coboară privirea la ea, studiind sângele care-i pătează palma ca pe o entitate din altă lume. Își ridică din nou privirea la mine, deschizându-și complet sufletul și îngăduindu-mi să văd cât de tare l-am rănit, nu neapărat în mod fizic, ci pentru că am ajuns în punctul în care să-l pot împușca. Pleoapele i se închid treptat, izolându-se într-o lume fără sunet și culoare. Zâmbește slab și în momentul acela știu ce gândește. Dacă am ajuns să-l pot împușca, atunci nu-și dorește decât să moară. Chiar acolo, într-un depozit murdar și uitat de lume, ca un câine părăsit care e mult prea trist ca să-și mai

dorească viața. Adevărul ne-a fost mereu potrivnic, iubirea ne-a trădat pe amândoi... moartea nu reprezintă decât o salvare.

Urmăresc cu privirea cum capul îi cade în piept, mișcarea aceea minusculă izbindu-mă ca un pumn în plexul solar, forțându-mă să ies din transă. Fac câțiva pași către el, dar vocea Heenei mă oprește pe loc.

–Nu te mai obosi, îmi spune pe un ton neobișnuit de rece.

Întorc capul s-o privesc și tresar fără să vreau atunci când văd că are arma îndreptată spre mine.

–Cred că trebuie să-ți mulțumesc, continuă cu un rânjet sinistru. Mi-ai ușurat munca într-un mod cu totul și cu totul considerabil.

Își întoarce privirea la computer, continuând să țintească arma spre mine și scoate un mârâit furios când vede că monitorul e mort, hard disk-ul distrus de glonțul lui Alex. Îmi cobor și eu privirea la echipamentul distrus, un alt pumn lovindu-mă în plexul solar atunci când realizez că de fapt Alex nu intenționase deloc s-o împuște pe Heena. Vinovăția mă sfâșie pe dinăuntru cu gheare otrăvite.

Heena oftează, reîntorcându-și privirea la mine.

–În fine, pot oricând să restabilesc transmisia de la alt computer, spune pe un ton resemnat. Chiar îmi pare rău, Alina, dar știi vorba aia că totul e permis în dragoste și în război.

–De ce ne-ai trădat? reușesc să șoptesc, fără să fiu pregătită pentru izbucnirea ei furioasă.

–Să vă ia dracu' pe toți! Și pe tine, și pe Alex, și pe draga voastră Elite! Alex ori e al naibii de bun la capitolul uitare, ori e mai necruțător decât credeam. Familia mea l-a ajutat în perioada cât a lucrat sub acoperire. Știi tu, toți anii ăia în care l-ai crezut mort. Când Al'Qaeda a aflat despre existența noastră, Elite ne-a abandonat. Alex s-ar fi putut opune, ar fi putut face ceva să ne ajute. Dar, nu! Și-a respectat ordinele, ca un bun soldat robot ce e. O bombă ne-a distrus casa în miez de noapte. Eu am fost singura care a supraviețuit și a trebuit să zac acolo sub moloz, auzind cum toată familia mea moare în jurul meu.

Brusc, vocea Heenei se frânge, dar își mușcă buzele, recăpătându-și controlul.

–Le-am auzit toate gemetele de durere, fiecare strigăt de ajutor, până când n-a mai fost nimic decât tăcere. Când ne-au dezgropat de acolo, eram mai mult moartă decât vie, continuă cu voce tremurândă, lacrimile scurgându-i-se acum în voie pe obraji. Eram însărcinată în două luni... primul nostru copil. M-am căsătorit din dragoste cu soțul meu, îmi doream copilul ăla. Familia mea era suficient de deschisă la minte încât să nu mă forțeze într-o căsătorie aranjată. Dar au murit cu toții și-am rămas

complet singură pe lume. Crezi că Elite a încercat să-mi răzbune familia în vreun fel? Nu! Imediat ce Brett a aflat că am supraviețuit, și-a trimis oamenii să mă recruteze ca pe niște vulturi la stârvuri proaspete. Normal că am acceptat, știind prea bine că la un moment dat va veni și vremea pentru răzbunare. Era singura șansă de a-l reîntâlni pe Alex, omul care mi-a distrus toată viața. I-am jurat lui Allah că mă voi răzbuna. Și ghici ce fac chiar acum? își termină Heena povestea cu ceva ce se vrea un râjnet, dar nu e nimic altceva decât un zâmbet groaznic de trist.

Îmi pare îngrozitor de rău pentru ea. Încerc să-mi scormonesc mintea pentru a găsi ceva ce i-aș putea spune să-i alin durerea.

–Nu mi s-a spus niciodată tot adevărul, mi-o ia Alex înainte cu voce joasă, luându-ne prin surprindere pe amândouă.

Întoarcem capul la unison să-l privim.

–Dacă ce-ai povestit e adevărat, atunci habar n-am avut. Alex inspiră cu o grimasă de durere, sprijinindu-și capul de peretele din spatele lui. N-am aflat că ai fost recrutată decât un an mai târziu și atunci mi s-a spus că te-ai oferit voluntar. Nu m-a informat nimeni despre bomba care ți-a ucis familia. Brett m-a asigurat că ați fost extrași din zona de pericol și mutați într-un loc sigur.

–Chiar te aștepți să cred toate balivernele astea? mârâie Heena printre dinți.

–E purul adevăr, șoptește Alex, strâmbându-se din nou la durerea din umăr.

–Da, ca și cum tu mai știi care e diferența dintre adevăr și minciună. Rescunosc, ne-ai vrăjit foarte ușor cu felul ăla al tău enigmatic. Tata era înnebunit după tine. Heena îi zâmbește strâmb. Un seducător veritabil, recitând poezii arabe cu un accent încântător. Sora mea se îndrăgostise la nebunie de tine. Și atunci când s-a logodit cu altcineva, am crezut că e un lucru bun, dar mai târziu am realizat că o făcuse din disperarea de a nu reuși să găsească o crăpătură în armura ta strălucitoare de cavaler al dreptății. I-ai frânt inima. Și asta fără să ridici un deget, prin simplă ignoranță. Nici măcar nu ți-ai luat rămas bun de la noi, ai dispărut într-o bună zi, ca un păianjen nenorocit ce ești într-o scorbură. Tu mi-ai răpit familia, așa că acum îți răpesc și eu o persoană dragă.

Heena își întoarce privirea la mine, pregătindu-și arma. Închid ochii, aproape dorindu-mi impactul glonțului. Tresar când aud împușcătura, dar nu simt nimic. Deschid ochii și-mi cobor privirea la trupul Heenei de pe podea. Are o gaură în mijlocul frunții și ochii îi sunt fixați la tavan. O baltă de sânge începe să i se formeze în jurul capului, ca un fel de aură roșie.

–De ce-a trebuit s-o omori? întreb cu voce spartă, nedezlipindu-mi

ochii de pe trupul altei femei care pierduse absolut totul.

–Pentru că nu avea de gând să se oprească până când nu te omora. Trăia doar pentru răzbunare și asta era modalitatea ei de a se răzbuna pe mine. Știa că nu dau doi bani pe viața mea, dar că mi-aș pierde mințile dacă ți s-ar întâmpla ție ceva.

Întorc capul să-l privesc printre lacrimi. Un asasin. Câteodată un monstru. Dar Alex ar face absolut orice pentru a mă proteja.

–Alina... , îmi șoptește cu voce răgușită.

Glock-ul îi cade din mână, răsunând cu ecou pe cimentul murdar. Din câțiva pași ajung lângă el și mă las pe un genunchi.

–Șșșșșș, nu vorbi. Doamne, Alex, îmi pare atât de rău...

Dar Alex clatină din cap cu încăpățânare.

–Ascultă-mă, e important... Trebuie să spui tuturor că Heena e cea care m-a împușcat... Ai înțeles?

Nu am puterea să-i mai răspund.

–Alina, mârâie printre dinți. Te rog, insistă, privindu-mă rugător. Fă așa cum îți spun.

Încuviințez din cap și îi șterg transpirația de pe frunte. Salvatorul meu. Din nou. Of, Doamne, ce-am făcut? Cum am putut să-l împușc?

Ochii aceia verzi-albăstrui pe care i-am iubit atât de mult cu un milion de ani în urmă mă studiază cu atenție, citind în privirea mea tot ce nu-i pot spune. Înainte să-și piardă cunoștința, Alex rostește câteva cuvinte care sunt menite să-mi ofere iertarea de care am nevoie, dar care nu fac decât să-mi distrugă complet fărâma de inimă care mi-a mai rămas:

–Nu-ți face griji... înțeleg.

Oare de câte ori a păcălit moartea? De câte ori am păcălit-o eu? De fiecare dată, amândoi simțind atingerea dezamăgirii atunci când suntem nevoiți să se reintegrăm într-o viață pe care n-o mai dorim de mult. O viață pe care aproape reușisem să o lăsăm în urmă.

Milano, Italia – O săptămână mai târziu

Cu toate că Alina îl vizitase pe Alex în timpul celor șapte zile petrecute la clinică, nu avusese ocazia să deschidă discuția despre ceea ce se întâmplase în misiunea din Indonezia.

În primele trei zile, Alex dormise mai tot timpul, iar ea îl veghease tăcută, știind prea bine câtă nevoie avea de odihnă. În a patra zi, Brett își făcuse apariția pentru un raport între patru ochi, iar în a cincea și a șasea zi, primise vizite din partea lui Jason și Ford. Și în fiecare zi asistentele medicale îl enervaseră cu testele lor de sânge, urină și nu numai. Alex nu-și manifestase furia la atenția aceea constantă, dar ceea

ce i se oglindea în ochi le determinase să tragă la sorți cine se ocupă cu ce, cea mai ghinionistă dintre ele fiind nevoită să-i schimbe pansamentul care-i acoperea rana din umăr.

În cea de-a opta zi, Alina află că fusese externat, așa că se îndreptă cu pași șovăielnici către biroul lui, chinuită de o singură întrebare: ce avea să-i spună? Și ce putea să-i spună, oare? Răsucise totul în minte de mii de ori și ajunsese la aceeași concluzie: îl trădase într-un mod absolut oribil în favoarea unei persoane aproape străine.

Alex insistase că-i înțelegea punctul de vedere și Alina nu se îndoia de asta. Până la urmă, încă de la începutul carierei ei de agent operativ, se aflase mereu de partea persoanelor cu adevărat nevinovate, un fel de înger păzitor al celor care avuseseră neșansa de a se afla în calea organizației Elite. Percepuse confruntarea dintre Alex și Heena drept o luptă clară între bine și rău, alegând să ia partea binelui. Sau cel puțin așa crezuse pe moment. Alex o iertase, o știa prea bine, dar ea nu avea să și-o ierte niciodată.

Ciocăni ușor la ușa biroului lui Alex, o parte din ea dorindu-și să nu fie acolo. Inima începu să-i bată cu putere atunci când îi auzi vocea.

–Da?

Deschise ușa și păși înăuntru, neîndrăznind să-l privească. Rămaseră amândoi tăcuți un timp îndelungat, până când Alina reuși să-și ridice privirea la el.

–Cum te simți? îl întrebă cu voce joasă.

–Bine, îi răspunse el cu un zâmbet încurajator.

–Alex... îmi pare atât de rău...

–Ți-am mai spus să nu-ți faci griji. Serios. Înțeleg perfect, o asigură el.

–Dar eu nu înțeleg! izbucni ea, incapabilă să se mai controleze. Și nu te înțeleg pe tine. Nu vreau iertarea ta, vreau să-mi spui ce simți cu adevărat. Puse mâinile pe birou pentru a se apleca spre el. Arată-mi furie, dezamăgire, orice în afară de înțelegerea asta călduță. Arată-mi cât de tare te-am rănit. Merit să sufăr din plin pentru ce ți-am făcut. Te rog, Alex, nu mă trata ca pe un bibelou de proțelan. Nu sunt decât un monstru.

Alex se ridică de la birou și-l ocoli pentru a se apropia de ea. Întinse mâna pentru a o mângâia pe obraz.

–Ai suferit și suferi destul. Eliberează-te de durerea asta, Alina, las-o să se evapore, ori îți va otrăvi complet sufletul.

Alina îl privi tăcută. Nu mai era nimic de spus. Și poate Alex chiar avea dreptate. Dădu din cap în semn că a înțeles. Înainte să iasă din birou, îl mai privi o dată peste umăr. Alex rămăsese în același loc,

învăluind-o într-un zâmbet absolvitor de toate păcatele.

–Mulțumesc, rosti singurul lucru care mai era de spus și ieși, fără să vadă că zâmbetul lui Alex dispăru imediat ce închise ușa după ea.

⌖

Alex rămase nemișcat, cu privirea fixată pe ușă. După câteva minute, își luă geaca din cuier și părăsi sediul Elite. Se sui la volanul mașinii lui, un Porche 997 S de culoare neagră, și conduse până acasă, cu mintea complet golită de orice fel de gând. Descuie ușa și intră în casă, mișcările de obicei fluide fiindu-i acum rigide datorită rănii din umăr. Nu putea nega că fusese surprins și dezgustat de abilitatea scăzută de vindecare a trupului său. *Cred că îmbătrânesc,* se gândi cu un oftat. Nu-și dorea decât un duș fierbinte și un somn lung, fără vise.

Intră în dormitor și se așeză cu grijă pe pat, încercând să-și scoată bocancii fără să-și solicite prea mult umărul rănit. După câteva minute agonizant de lungi, reuși să se descalțe și să se dezbrace. Se îndreptă spre baie și își scoase bandajul, studiind rana cu un ochi critic. *Da, e clar că îmbătrânesc,* decise cu un gust amar. Procesul de vindecare n-ar fi durat atât de mult înainte. Și dacă Alina ar fi țintit o idee mai sus, l-ar fi scutit de tot circul acela iritant.

Dădu drumul la apă fierbinte și păși în duș, sprijinindu-se cu spatele de faianța rece și ridicând fața către jetul de apă. În curând, până și efortul de a rămâne în picioare fu prea mult, așa că alunecă pe perete în jos, până ajunse în poziție de șezut. Se mulțumi să rămână acolo, cu apa curgând în voie peste trupul său abuzat, până când mintea i-o luă la goană pe un drum periculos. Gândurile și amintitile îl trădară în cel mai mârșav mod cu putință, forțându-l să retrăiască misiunea din Indonezia pas cu pas. Nu minți se când afirmase că înțelegea decizia Alinei de a-l împușca. Privind situația prin prisma ei, fusese unica decizie viabilă.

Se chinui să se ridice în picioare și închise robinetul, irosindu-și puțina energie care-i mai rămăsese pentru a se șterge cu un prosop, după care se reîntoarse în dormitor și se prăvăli în pat. Căzu într-un somn agitat, care nu-l scuti de durerea din umăr. Și, bineînțeles, visă...

Lumina era incredibil de strălucitoare și părea să-l cheme, dar nu se putea mișca. Renunță și rămase complet nemișcat, încercând să o cuprindă cu privirea. Dintr-o dată, o siluetă ce părea cumva iluminată din interior apăru la picioarele lui. Își puse mâna la ochi, încercând să distingă ceva în strălucirea ceea orbitoare. O briză răcoroasă îi atinse pielea. Privi cu uimire cum creatura din fața lui își deschise aripile imense, încercând

să-și ia zborul. Dar nu reuși. Își ridică ochii la el, o rugăminte mută oglindindu-se în adâncimile ochilor verzi. Încercă să se apropie de ea, fiecare mișcare în parte provocând răni adânci pe trupul lui. Lumina pe care o emana îi rănea ochii, dar nu îndrăzni să clipească, temându-se că îngerul avea să dispară într-o fractiune de secundă. Creatura se prăbuși la pământ, cu aripile desfăcute și inutile. Mâini întunecate o apucară și o târâră spre întuneric, o dâră de sânge de un roșu deschis rămânând în urma ei. Alex rămase impasibil, fără să încerce măcar să se împotrivească. Pe măsură ce lumina se îndepărta, căzu în genunchi și rămase în întuneric, chinuindu-se să-și întipărească amintirea îngerului în minte și dorindu-și...

Alex tresări și deschise ochii. Transpirase și rana din umăr îl durea ca naiba. Cearceafurile i se înfășuraseră în jurul mâinilor și a picioarelor precum brațele nevăzute din vis. Ar fi cedat impulsului de a înghiți una dintre pastilele împotriva durerii pe care doctorul O'Brian i le strecurase în buzunarul gecii, fără să se sinchisească de protestele lui, dar gândul la efortul necesar pentru a se ridica din pat și a ajunge până la cuierul din hol îl convinse să renunțe. Rămase cu privirea la tavan, îndrăznind să spună cu voce tare cuvintele pe care le repetase cu încăpățânare în minte încă din primul moment în care Alina își îndreptase arma spre el:

–Nici măcar ei nu-i pasă...

Undeva în adâncul sufletului, îndrăznise să spere că Alina încă ține la el. Că-i pasă. Măcar ca prieten, dacă nu ca altceva. Nu se gândise de prea multe ori la asta, dar speranța aceea îi stăruia mereu în gânduri ca lumina unui far pe timp de furtună. Trecuseră prin multe, împreună și separat, amândoi reușind să supraviețuiască, chiar dacă pe parcurs își pierduseră bucăți din suflet. Însă metodele de care se foloseau erau diferite. Alina se baza pe cei pe care-i considera prieteni pentru a strânge laolaltă bucățile și a le pune la loc, în timp ce el trecea mai departe, părăsindu-le în mijlocul drumului.

În primii ani în care activase ca agent dublu, pentru SSO și Elite, nu avusese absolut nimic pe care să se poată baza în momentele grele. Se aflase pe cont propriu, fără să mai dispună măcar de respectul de sine. Nu-i păsa de nimeni, nici măcar de sine, și nimănui nu-i păsa de el. Nu-l deranjase prea tare acea stare de fapt, din moment ce adevăratul Alex murise de mult. Dar Alina schimbase totul în momentul în care apăruse în viața lui. Poate nu într-un mod evident, dar o parte din sufletul pierdut îi fusese oarecum restaurat.

Începuse să simtă, să-și dorească, să aibă nevoi, fiindu-i extrem de greu să-și pună ordine în sentimente și emoții după o perioadă atât de lungă de detașare față de el însuși. Încă se mai dezicea de emoțiile cu

care nu știa ce să facă, însă nu putea nega că Alina continua să-l afecteze așa cum nu reușise s-o mai facă nimeni niciodată. Oricât se împotrivise, devenise dependent de afecțiunea ei, sufletul renăscându-i tot mai mult la gândul că exista cineva pe lume căruia îi păsa cu adevărat de el. Și acum, tot acel esafodaj se prăbușise, zăcând în ruine în jurul lui. Cât de amarnic se înșelase. Nimănui nu-i păsa de el... nici măcar Alinei.

Își suprimă un suspin și clătină din cap, întrebându-se cum putuse măcar să creadă așa ceva. Delirase ca un imbecil ce era. Cum ar fi putut să-i pese cuiva de el? Pentru lumea din afară nu era decât un tip retras și misterios, iar colegii de la Elite îl priveau ca pe un robot fără suflet și conștiință. Și adevărul era că permitea, ba chiar încuraja percepția aceea.

Gândurile i se reîntoarseră la momentul în care singura persoană din lume cu care crezuse că are o conexiune specială fusese la un pas de a-i sacrifica viața pentru a o salva pe a altcuiva. Și de data asta se deschise în fața acelei amintiri dureroase, îngăduindu-i să-l bântuie în voie până când se simți paralizat de intensitatea ei. Renunță și la ultima fărâmă de control de care mai dispunea, lacrimile șiroindu-i în neștire pe obraji. Plânse amarnic pentru bărbatul care fusese odată și pentru bărbatul în care încercase să se transforme.

⌖

Trei zile mai târziu, Alina își făcu apariția în sala de conferințe, tresărind atunci când dădu cu ochii de Alex, care-și ocupase deja locul la masă. Pur și simplu stătea acolo cu o postură rigidă, fără să privească în dreapta, ori în stânga, fără să bage în seamă agenții care umpleau sala. Se așeză pe scaunul de lângă el, percepând tensiunea din jurul lui ca pe o palmă peste ochi. Se forță să-și întoarcă atenția la Brett, care începuse deja *briefing*-ul.

Ținta misiunii era Amal, o grupare teroristă mai degrabă mică și fără importanță, care-și stabilise cartierul general la Sierra Leone. Informații de ultimă oră demonstrau faptul că Amal nu era de fapt altceva decât un paravan pentru Hezbollah-ul libanez, cu care Elite mai avusese de-a face și înainte, fără prea mari rezultate până în acel moment.

–Studiați informațiile și profilul misiunii de pe PDA-uri, încheie Brett. Ca lider de echipă, Alex vă poate ajuta cu orice fel de nelămuriri ați avea. Întrebări?

Alina își drese vocea.

–Nu cred că Alex și-a revenit la capacitate maximă, așa că n-ar trebui să fie implicat în misiunea asta. Nu e pregătit încă...

Brett îi aruncă o privire care ar fi înghețat mări și oceane.

–Asta nu e decizia ta, ci a lui Alex. Își întoarse privirea către persoana în discuție. Alex?

–Sunt pregătit, răspunse Alex cu voce joasă.

–Bun, și acum că am stabilit asta, Jason vă așteaptă cu echipamentul. Plecați în două ore, mai spuse Brett, aruncându-i o ultimă privire încruntată Alinei înainte de a ieși din sală.

Alina sări imediat în picioare și se grăbi să-i blocheze drumul lui Alex, care se îndrepta deja către ieșire.

–Nu ești pregătit, o știm amândoi prea bine.

Îi studie ochii, căutând un răspuns pe care, conform obiceiului, știa prea bine că nu avea să-l primească, însă Alex o surprinse.

–Sunt la fel de capabil să-mi fac treaba pe cât am fost întotdeauna. Nu mă aștept să înțelegi asta, dar e purul adevăr. Îi întoarse spatele și își continuă drumul, dar se opri după câțiva pași și întoarse capul s-o privească. Fă-mi o favoare și nu-ți mai pierde timpul cu îngrijorări inutile în ceea ce mă privește.

Alina îl privi cum se îndepărtează, știind prea bine că nu putea lăsa lucrurile așa. Alergă după el și-i puse o mână pe umăr pentru a-l opri.

–Alex, stai! Se întâmplă ceva cu tine și vreau să știu ce.

–Nu acum, Alina. Misiunea asta e mult prea importantă, nu ne putem permite să s-o dăm în bară datorită emoțiilor inutile. N-aș fi acceptat să merg dacă n-aș fi simțit că sunt pregătit.

Alina îl studie tăcută pentru câteva secunde.

–Dar ești ok? Sper că Brett nu se joacă iar de-a Machiavelli.

Alex zâmbi cu o expresie amuzată.

–Nu, Brett e destul de cuminte în ultimul timp. Și eu sunt foarte ok.

–Dar nu pari ok. Te porți ciudat și mă sperii, comentă Alina, fără să pară prea convinsă de adevărul spuselor lui.

Alex privi într-o parte. Îl împingea într-un teritoriu minat și nu-și putea permite să fie dominat de slăbiciuni.

–Sunt puțin obosit, Alina, asta-i tot.

–Lasă vrăjeala cu mine, că nu-ți merge, îi aruncă ea în față. Și eu sunt obosită, dar nu mă comport așa.

Alex oftă, trecându-și o mână prin păr. Nu avea de gând să renunțe. Îl cunoștea mult prea bine.

–N-am nimic, mai încercă o dată, total neconvingător.

Alina îi puse un deget sub bărbie și-i întoarse capul pentru a-l forța să-i întâlnească privirea.

–Ți-am spus vreodată cât de tare mă calci pe nervi cu intuiția asta a ta? spuse Alex cu o expresie exasperată. Vezi chestii în mine despre

a căror existență habar n-am, dar ai întotdeauna dreptate. Mi-ai spus de curând că nu mai știi cine sunt, dar mă cunoști și mă citești mai bine decât oricine. Și chestia asta devine enervantă câteodată, pentru că îmi strici imaginea de dur misterios.

Alina făcu o grimasă, în ochi sticlindu-i o undă de iritare.

–Sarcasmul nu te prinde deloc, Alex. Și n-am de gând să mă las prostită de glumele tale.

Alex clătină din cap și oftă.

–Bine, ai dreptate! Mulțumită? Mă confrunt cu o stare mai proastă, dar n-am vrut să-ți faci griji.

Făcu o pauză, venindu-i să-și tragă două palme pentru că îi permisese să-l provoace. Dar acum trebuia să continue și încă într-un fel care să o mulțumească cât de cât. Și să o liniștească. Altfel, era convins că avea să-i dea una în cap și să-l care prin vreun subsol pustiu, unde să-l lege de un calorifer pentru a-l împiedica să meargă în misiune. Și dacă Brett comenta ceva, o făcea pe riscul lui.

–De fiecare dată când m-ai întrebat dacă sunt ok în ultimele zile, ți-am răspuns că da. Ceea ce a fost o mare minciună, continuă cu voce joasă.

Alina îl studie cu atenție, mirată de confesiunea aceea neașteptată. Alex părea vulnerabil, comunicativ, deschis și cald, dar din experiență știa prea bine că asta putea fi foarte bine doar o manipulare. Însă ochii aceia verzi-albăstrui... absolut nimeni pe lume nu avea ochi atât de expresivi. Și de-a lungul timpului, din lipsă de alte mijloace de comunicare, învățase să-i citească prin ei direct în suflet.

–Deci e așa cum am bănuit, citi și acum adevărul oglindit în adâncimile schimbătoare ale ochilor lui. Nu poți trece peste faptul că te-am împușcat, nu m-ai iertat deloc, probabil n-o să mă poți ierta niciodată și nu ești deloc ok.

Privirea lui îi alunecă peste umăr, redevenind opacă.

–Nu cred că e momentul cel mai potrivit să discutăm despre asta.

–De acord, dar poți fi sigur că o să discutăm imediat ce ne întoarcem, îi promise Alina pe un ton hotărât. Nu te poți ascunde de mine la infinit.

Alex înclină din cap, după care se întoarse pe călcâie fără alt cuvânt și se îndreptă către divizia lui Jason.

⌖

Agenții operativi se îmbarcară în tăcere în avionul care-i aștepta cu motoarele pornite, fiecare ocupându-și locul. Alex alese un scaun în spatele aeronavei și se așeză. O urmări cu privirea pe Alina, care își

alese un loc cu câteva scaune mai în față. Când văzu că întoarce capul să-l privească, închise ochii și-și sprijini capul de spătarul scaunului. Sunetul motoarelor crescu în intensitate și peste câteva minute decolară.

Lumina din fața lui era destul de puternică, dar pâlpâia din când în când. Îngerul auriu își sprijini fruntea pe genunchi și el observă că aripile îi erau pline de sânge. Scrută întunericul cu privirea, întrebându-se dacă avea să mai fie liber vreodată. Intui că îngerul îl privește și întoarse capul, tresărind atunci când descoperi că era chiar Alina. În ochi i se oglindea teama și durerea. Fața îi era plină de vânătăi și avea cearcăne vinețiii. Făcu un pas spre ea, dar se opri atunci când observă că se trage înfricoșată din calea lui. Era o naivitate să creadă că ar fi putut avea încredere în el, din moment ce nu făcuse nimic pentru a câștiga măcar un dram din încrederea aceea. Se lăsă pe un genunchi și întinse o mână către ea. Privirea ei coborî la mâna lui întinsă, apoi întinse și ea mâna, încet și șovăielnic, pentru a i-o așeza în palmă.

–Taie-i aripile, Alex! izbucni o voce asurzitoare și îngerul își retrase imediat mâna din a lui.

Un cuțit îi apăru în mână. Lama era lungă și lată, dar suficient de tocită încât sarcina pe care o primise să necesite putere și răbdare. Îngerul îl privi cu teamă, lacrimile începând să-i șiroiască pe obraji. Alex rămase în genunchi, privirea oscilându-i între cuțit și înger.

–Aripile, Alex! Trebuie să le tai! repetă vocea.

Îngerul suspină și își acoperi urechile cu aripile însângerate. Ca mânat de voința altcuiva, Alex se ridică în picioare și se apropie. Îngerul ridică privirea și o fixă în a lui, o expresie sfidătoare oglindindu-se acum în ochii ei verzi. Alex rămase uimit de frumusețea ei, în ciuda faptului că era murdară și însângerată. Ea era lumina.

–Taie-i aripile!

Mâinile lui se mișcară fără să realizeze măcar ce făcea. Nu avusese nicio intenție de a răni îngerul, dar acum erau amândoi plini de sânge. De sângele ei. Îngerul tremura, încercând să se îndepărteze de el. Cuțitul îi scăpă din mână. Suluri de fum întunecat i se înfășurară în jurul trupului și-l traseră către abis. Se luptă frenetic, încercând să se împotrivească. Întoarse capul către înger, dar ea dispăruse, doar câteva pene rupte și însângerate rămânând în urma ei. Alex închise ochii și îngădui abisului să-l înghită...

Alex tresări și deschise ochii, mâna ducându-i-se instinctiv la arma aflată în tocul de pe picior. Scrută împrejurimile cu privirea, relaxându-se o idee când realiză că se află în avion. Transpirase și era încordat ca un arc, dar îi era extrem de frig. Își înăbuși un fior, impunându-și să se calmeze.

Mai privi o dată în jur pentru a se asigura că restul agenților nu-i observaseră momentul de slăbiciune. Privirea i se opri la un agent tânăr care își demonta și reasambla pușca sniper iar și iar. Agentul ridică ochii și îi aruncă o privire aparent calmă, dar Alex știa mai bine. Primele misiuni erau întotdeauna cele mai grele. Când își întoarse privirea către Alina, descoperi că și ea îl privea la rândul ei. *Ești ok?* îl întrebară ochii ei. Alex își coborî privirea la arma din mână. Alina se întoarse, sprijinindu-și capul de geam.

Freetown, Sierra Leone

Misiunea se desfășura conform planului. Alex auzi în casca din ureche confirmările pe măsură ce fiecare membru al echipei tactice își ocupă poziția.

–Activați Echipa Alfa, dădu ordinul cu voce joasă.

Decizia lui era deja luată. *Carcasa goală care se numește Alex moare aici. Azi.* Funcționase de prea mult timp cu rezervoarele goale.

–*Poți fi sigur că o să discutăm imediat ce ne întoarcem,* promisiunea Alinei îi răsună în minte cu ecou în timp ce alergă către ușa care ducea spre sfârșitul vieții lui.

Simți gustul amar al bilei în gură, intuind momentul exact în care trupul lui inițiе numărătoarea inversă către moarte. Stomacul i se revoltă, mușchii i se tensionară, totul pe dinăuntru părând să se transforme în mercur lichid. Genunchii i se înmuiară într-un moment trecător de slăbiciune, în care își permise să-și ia rămas bun de la cele câteva persoane dragi. Ford. Jason. Alina. Realiză cu stupoare că-i era frică de moarte, în ciuda faptului că-și petrecuse toată viața încercând să se convingă că de fapt nu însemna nimic în marea schemă a lucrurilor cu adevărat importante.

Din spatele lui, Alina îl atinse cu mâna pe umăr. Înclină din cap. Într-o coordonare perfectă, înaintară pe coridorul aflat în semiîntuneric, despărțindu-se la o răscruce pentru a planta încărcăturile cu explozibil.

Alex auzi rapoartele scurte pe măsură ce restul echipei se împrăștie prin labirintul de coridoare. Câteva minute mai târziu, sosi confirmarea îndeplinirii obiectivului principal al misiunii: colectarea de informații. Petrecându-și bareta mitralierei Sig Sauer MPX pe după umăr, se agăță de scara din metal ruginit și începu să se cațere către primul nivel de pasarele.

–Scott, raportează, ceru cu voce joasă când ajunse, lăsându-se pe vine pentru a nu atrage atenția.

–Nu mai am mult, sosi răspunsul.

Putea auzi păcănitul furios al tastaturii sub degetele lui. Scană perimetrul cu privirea, în căutarea Alinei. O zări în partea opusă a halei imense, cățărându-se la rândul ei pe un schelet metalic aflat între fiecare nivel al pasarelelor. Își continuă traseul către pasarelele superioare, aruncând din când în când o privire către Alina. Sincronizați până la secundă, ajunseră amândoi pe cea mai înaltă pasarelă.

Alina îl privi și amândoi încuviințară din cap, ținând cu grijă în mâinile înmănușate câte o sferă de dimensiuni mici. Odată setată, pornită și plantată, avea să distrugă totul în cale. Colectarea de informații reprezentase doar faza primară a misiunii, faza secundară impunînd distrugerea totală a clădirii și, implicit, a ocupanților suficient de naivi încât să creadă că se puteau juca de-a soldații cu cine nu trebuia fără să plătească prețul suprem.

Alina se îndreptă către structura metalică de rezistență, urmărind cu coada ochiului cum Alex îi imita mișcările. Restul de încărcături cu explozibil fuseseră plasate la baza structurii metalice, nu mai aveau nevoie decât de câteva la nivelele superioare pentru a asigura distrugerea irevocabilă a clădirii. Se încadraseră perfect în timp, așteptând confirmarea lui Scott că puteau acționa.

–Timp estimativ până la detonare, cincisprezece minute, confirmă Scott. Inițiați secvența.

Un scrâșnet puternic de metal sparse liniștea. Alina întoarse capul, urmărind cu groază cum pasarela pe care se afla Alex începe să cedeze. O laterală se prăbuși în gol și pasarela se înclină. Alex alunecă în spate, întinzând mâinile pentru a încerca să se apuce de ceva. Ca într-un film dat cu încetinitorul, urmări cum suporturile din metal ancorate în perete cedară pe rând și căzură în gol, izbindu-se de cimentul de dedesubt.

Alina o rupse la fugă, sărind din pasarelă în pasarelă. Alergă și alergă, cât o țineau picioarele, în timp ce Alex își pierdu echilibrul și căzu la rândul lui, reușind să se apuce cu o mână de singura bucată de pasarelă care se mai ținea în doi suporți.

–Alina, inițiază secvența, îi ordonă vocea lui Scott în ureche, dar nu se mai obosi să-i răspundă.

Mintea i se răzvrăti într-un atac de panică, continuându-și goana nebună spre Alex. Când ajunse la marginea pasarelei, frica aproape o paraliză. Alex nu făcea niciun efort să se ridice, ci atârna nemișcat. Un adio la fel de clar precum scrâșnetul abuzat al metalului care stătea să cedeze total era oglindit în privirea de o intensitate aproape înspăimântătoare. Alina își lăsă arma jos și puse un picior pe pasarela care gemu înfundat.

–Alina, nu! îi strigă Alex.

Alina se întinse pe stomac, trăgându-se aproape de marginea unde stătea atârnat. Întinse mâna și îl apucă de geaca neagră, trăgând cu toată puterea ei. Surplusul de adrenalină îi oferi o forță de nebănuit, dar nu suficientă încât să-l poată trage complet lângă ea. Începu să respire din greu.

–Alex, dă-mi mâna.

–Du-te înapoi.

–Dă-mi afurisita aia de mână, fir-ar să fie!

Alex privi în sus, ochii verzi-albăstrui întâlnind blocul de gheață verde în care se transformaseră ochii ei.

–Te rog, Alina... dă-mi drumul, îi șopti cu voce tremurândă.

Alina îngheță, văzând în privirea lui că nu-și mai dorea nimic altceva. Doar să termine odată cu tot și toate. O parte din ea înțelegea dorința aceea și chiar o accepta. Nu cu mult timp în urmă, își dorise același lucru, dar Marius o salvase. Și nu putea concepe să-l lase pe Alex să moară.

–Dacă asta e decizia ta, atunci rămân aici și cădem amândoi, îi spuse pe un ton ferm, adevărul acelor cuvinte întipărit adânc în ochii ei.

Ca într-o realitate paralelă, timpul se opri în loc și își auzi bătăile puternice ale inimii pe fundalul respirațiilor lor sacadate. Încet, mâna lui apucă mâna ei și împreună se luptară unul pentru viața celuilalt, scâșnetul constant al metalului amintindu-le de situația precară în care se aflau. Împrumutând putere unul de la celălalt, se luptară cu furie pentru fiecare milimetru, câștigând teren cu o încetineală agonizantă. După câteva minute care părură o eternitate, Alina reuși să-l tragă pe Alex peste ea cu un efort supraomenesc și împreună se rostogoliră pe pasarela alăturată într-o împletitură haotică de mâini și picioare.

Alina încercă cu disperare să-și tragă sufletul, încă ținându-l strâns în brațe, nefiind în stare să-i dea drumul. Alex își mușcă buza de jos la durerea pe care o simțea în umăr datorită strânsorii ei, dar nu-i mai păsa. Era o durere binevenită. Până la urmă, Alinei chiar îi păsa.

Milano, Italia

Ușile automate ale clinicii se deschiseră cu un pufăit aproape imperceptibil. Brett se trezi față în față cu Alina, care se afla de cealaltă parte.

–Cum se simte? o întrebă cu un aer preocupat.

–Rana din umăr i s-a redeschis și are o întindere musculară, răspunse Alina aproape robotic. O să-și revină. Mâine îl externează.

–Mă bucur să aud asta.

Alina păși înapoi pentru a-i face loc să treacă, sprijinindu-se de un perete.

–Alex aproape a murit în misiunea asta, spuse fără să-l privească.

–Știu.

–Pentru că și-a dorit-o, nu pentru că era inevitabil.

–Știu, repetă Brett.

Alina digeră crâmpeiul acela de informație. Prea mulți ani în care fusese nevoită să se confrunte cu minciunile și manipularea îi alteraseră percepția despre realitate așa cum era ea prezentată la o primă vedere, învățând-o să suspecteze că absolut orice avea un substrat ascuns și murdar. O întrebare directă n-ar fi primit un răspuns la fel de direct, o știa prea bine, dar se obișnuise cu asta, învățând să joace jocul acela la perfecție.

–Și? întrebă, studiindu-și unghiile rupte.

–Și sunt sigur că-și va reveni.

–Fizic, ori emoțional? își ridică privirea la Brett.

–Din toate punctele de vedere, îi zâmbi el glacial.

Alina zâmbi la rândul ei, știind prea bine că juca împotriva unui maestru al jocurilor de cuvinte. Trebuia să atace frontal.

–Tu ai fost cel care a creat profilul misiunii.

–Așa e.

–Spune-mi, Brett, chiar ai fost dispus să-i riști viața pentru a-ți atinge scopurile, oricare ar fi fost alea?

–Alex ajunsese într-un punct în care nu-și dorea decât să moară. Eficiența lui ca agent operativ era în mare pericol. Nivelul extrem de scăzut la care își percepea propria valoare era inacceptabil pentru standardele Elite... și pentru ale mele.

–Așadar, răspunsul e da, dădu Alina din cap în semn că a înțeles. Și viața mea? Ai fost dispus să-mi riști viața pentru a i-o salva pe a lui?

Brett o privi cu o sinceritate bulversantă.

–Dar tu ai fost dispusă?

Jocul de cuvinte ales căpătă conotații noi pentru Alina, știind prea bine că exact asta făcuse.

–Foarte bine gândit, Brett... excelent.

Cei doi se priviră cu subînțeles și-și zâmbiră, după care Alina părăsi clinica. Însă tot Brett avu parte de ultimul cuvânt, chiar dacă nu se mai afla nimeni acolo ca să-l audă.

–Știu.

Ceața aurie a răsăritului pătrunse prin fereastră, învăluind totul într-o lumină caldă. Alex se trezi, instinctul spunându-i că nu e singur. Deschise ochii și privi în jur, zâmbind când dădu cu ochii de Alina, care stătea pe un fotoliu lângă patul lui. Se ridică în șezut, aranjându-și pernele la spate.

–M-ai păzit peste noapte? o întrebă cu voce răgușită.

Alina se ridică de pe fotoliu și se așeză pe marginea patului.

–Normal, îi răspunse cu o sclipire de amuzament în ochi. Mă gândeam că n-ai fi o priveliște prea plăcută dacă te-ai spânzura cu furtunul de la perfuzie.

Alex își dădu capul pe spate și râse din toată inima. Îi luă mâna în a lui și rămase tăcut, în timp ce Alina îl urmări cum încerca să-și transforme gândurile în cuvinte. Însă cuvintele îl trădaseră întotdeauna, așa că se mulțumiră să rămână tăcuți, ținându-se de mână, în timp ce soarele urca tot mai sus pe cer, risipind întunericul cu lumina sa aurie.

Alex închise ochii și își spijini capul de peretele din spatele lui, simțindu-se cu adevărat fericit pentru prima oară după mult timp. Acum știa cu siguranță că atunci când întunericul din el avea să-l copleșească din nou, tot ce trebuia să facă era să o privească pe Alina pentru a se înfrupta din lumina ei. Se scufundaseră amândoi în propriul abis întunecat, numai pentru a reveni la suprafață mult mai puternici decât fuseseră vreodată.

✦

Fără limite

Trei luni mai târziu

Alina înaintă agale pe coridoarele scufundate în semiîntuneric, legănându-şi poşeta în ritm cu rezonanţa paşilor ei între pereţii metalici. Se opri în pragul Camerei Sistemelor şi observă activitatea febrilă a unei misiuni în plină desfăşurare.

Unul dintre analişti rupse o bucată lungă de hârtie generată de simulatoare şi o puse în faţa lui Scott, care înclină o dată din cap, cu privirea fixată la monitorul din faţa lui. Alţi patru analişti lucrau de zor în zona centrală a computerelor, degetele zburându-le pe deasupra tastaturilor. Zgomotul unei ploi torenţiale răzbătea din difuzoare, întrerupt de rapoartele agenţilor operativi de pe teren. Alex privi monitoarele peste umărul unuia dintre analişti, apoi se opri lângă scaunul lui Scott, sprijinindu-se cu mâinile pe birou pentru a se apleca puţin. Cei doi discutară ceva în surdină. Scott încuviinţă din cap şi-şi împinse scaunul cu rotile în dreptul altui terminal.

–Urăsc misiunea asta, răzbătu vocea lui Ford din difuzoare.

Alina zâmbi, privirea alunecându-i de la un monitor la altul până ajunse la imaginile transmise din poziţia pe care o ocupa. În difuzoare se auzi foşnet de material atunci când Ford se foi iritat, încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă, adăpostindu-se în acelaşi timp de ploaie. Din gangul în care se afla, avea misiunea de a supraveghea intrarea principală a unui restaurant.

–Dacă te-ai mai tunde şi tu din când în când, poate n-ai mai primi toate rolurile de cerşetor, comentă Alex în timp ce privea informaţiile în timp real afişate pe unul dintre monitoare.

–Da, uite cine vorbea, pufni Ford.

Alex zâmbi şi îşi întoarse privirea spre Scot, care clătină din cap, indicându-i că nu mai aveau alte informaţii.

Alina se îndreptă către cel mai apropiat terminal şi întinse mâna după un PDA, pornindu-l pentru a citi profilul misiunii. Era vorba despre identificarea şi capturarea unui traficant de arme croat pe nume Jasnov Kreso, un jucător oarecum obscur într-un cartel nou care deservea interesele Mafiei ruseşti şi croate. Locaţia era un restaurant chinezesc de duzină din Zagreb, unde Kreso cina în mod frecvent. Cinci agenţi operativi erau staţionaţi în puncte strategice, supraveghind restaurantul al cărui patron era un membru respectabil al administraţiei locale. Alţi

trei agenți se aflau în interiorul localului, plus echipa secundară de pe acoperișul clădirii alăturate, care supraveghea ieșirea din spate. Dosarul cu profilul lui Kreso era destul de subțire, informatorii nereușind să găsească foarte multe informații despre el. Simulatoarele nu putuseră prevedea dacă individul era suficient de încrezător pentru a folosi intrarea principală, ori dacă apărea și dispărea pe ușa din spate.

–Subiect identificat, erupse brusc vocea lui Ford în difuzoare.

Alex își ridică privirea la monitorul care rula imaginile surprinse din poziția lui Ford. O limuzină neagră parcase în fața restaurantului. Doi bărbați masivi coborâră din mașină, privind alert în toate părțile, după care îl încadrară între ei pe un al treilea. Jasnov Kreso, îl recunoscu Alina după poza din dosar.

–Confirmat, spuse Alex, scanând fiecare monitor în parte cu privirea. Aveți undă verde.

Cei doi bodyguarzi se prăbușiră la pământ, fiecare încasând câte un glonț bine plasat. Totul se desfășură într-o liniște exemplară, armele fiind prevăzute cu amortizoare. Ford și Roman le luară locul într-o fracțiune de secundă, încadrându-l și imobilizându-l pe Kreso. Restul agenților operativi asigurară securitatea perimetrului, îngăduindu-le o retragere discretă și rapidă. Echipa secundară coborî în rapel de pe acoperișul clădirii alăturate, luând cu ei și trupurile celor doi bodyguarzi, astfel încât locul rămase curat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

–Subiect securizat, ne îndreptăm către punctul de conversie, raportă vocea lui Ford.

–Pregătiți-vă de extracție, dădu Alex ultimul ordin.

Își scoase casca de comunicații din ureche, urmărind-o cu privirea pe Alina, care se îndrepta către lifturi. Fusese plecată aproape două săptămâni, urmărind un traficant de arme saudit prin tot Orientul Mijlociu.

Marius, împreună cu echipa CIA, se întorseseră la sediul din Virginia, colaborarea cu Elite încheindu-se cu un succes răsunător. Cu siguranță, pe viitor aveau să existe alte posibile alianțe de acest gen în scopuri comune. Ceea ce era minunat din punctul de vedere al lui Alex.

Chiar dacă acceptase ideea că Marius o iubea pe Alina cu adevărat, nu mai era forțat să-i vadă mereu împreună. Bănuia că cei doi încercau să se vadă în limita programului încărcat. Viața complicată de agent secret nu se potrivea prea bine cu o relație amoroasă; el o știa mai bine ca oricine. Și mai știa că Alina îi ducea dorul lui Marius în fiecare clipă a fiecărei zile. Acceptase și ideea aceea. Cu dificultate, dar o făcuse. Până la urmă, trebuia să admită că Marius fusese singurul om din lume care

o ajutase să-și revină. Tipul o diviniza, n-o mințise și n-o manipulase, n-o rănise niciodată. Alex scrâșni din dinți. Un mare cavaler pe un cal alb, ăsta era agentul perfect Marius Stephano. Dar o înghițise și pe asta. Atâta vreme cât Alina era fericită, avea de gând să înghită absolut tot.

⌖

Pășesc în cadă și mă scufund în apa fierbinte, închizând ochii și oftând de plăcere. Mușchii tensionați mi se relaxează, la fel și mintea, aburul care se ridică spre tavan luând cu el stresul și toate frustrările. Mă simt ușoară ca un fulg, cu mintea golită de orice fel de gând. Cu toate astea, senzația că ceva e în neregulă nu-mi dă pace. O am de ceva timp, mă tot agasează în cele mai nepotrivite momente și, oricât aș încerca, nu-mi pot da seama ce anume. Câteodată am impresia că un fel de amenințare întunecată planează asupra mea, fără să-și facă încă simțită prezența, dar totuși existând pe acolo pe undeva. Mereu acolo.

Un gând îmi trece prin minte cu viteza luminii și uit să respir. Frica mi se dezlănțuie în plexul solar și deschid ochii, aproape sărind afară din cadă. Ceva nu s-a întâmplat luna trecută și luna asta e aproape de sfârșit... Inima mi se oprește, îmi saltă în piept și apoi o ia din loc atât de rapid încât mi-e teamă să nu leșin. Îmi duc mâinile la abdomen. Nu mi-a mai venit de două luni și asta e ceva total neobișnuit pentru mine. Universul se clatină, crapă în mii de bucăți în jurul meu și se prăbușește peste mine, îngropându-mă sub cenușa a ceea ce-a mai rămas dintr-un vis pe care n-am mai îndrăznit să-l mai visez.

O, Doamne. Nu văd decât două alternative: una imposibilă și una la care nici nu mă pot gândi. Cât o fi de mare, îndrăznesc să mă întreb. Doamne, Dumnezeule... un copil?! Cum, unde, când? Eliberează-ți mintea, nu-ți mai impune limite, îmi șoptește o voce din interior, dar habar n-am ce înseamnă cuvintele astea în situația dată. Mă pot confrunta cu orice, misiuni imposibile, ucigași fără milă, bombe, dezastre de neimaginat, dar habar n-am cum să gândesc într-o astfel de situație care pentru marea majoritate a femeilor e un fapt de la sine înțeles. Dintr-o dată, oboseala ultimelor săptămâni mă copleșește și mi-aș dori să pot dormi o lună întreagă.

Mă ridic și ies din cadă, trăgându-mi halatul de baie pe trupul încă ud. Imaginea unui copil care crește înăuntrul meu îmi stăruie în minte. Uit de oboseală și mă îmbrac la repezeală cu un trening, împleticindu-mă în propriile picioare în graba de a părăsi apartamentul. Alerg până la cea mai apropiată farmacie, de unde cumpăr cinci teste de sarcină diferite. Mă întorc acasă în cea mai mare goană și de la al treilea test știu cu siguranță că am intuit corect, dar le mai fac și pe celelalte două, mai mult de amorul

artei. Și din mândrie. Sunt mândră că după toate iadurile pe care le-am cutreierat, după tot ce-am văzut și făcut, după cât am suferit, eu, Alina Marinescu, nu agentul operativ și nici asasinul, ci femeia din mine, am reușit să dau cu tifla tuturor organizațiilor secrete din lume prin simplul fapt că în interiorul meu crește o micuță creatură fragilă.

–Am putea avea copii într-o bună zi, îmi trec cuvintele lui Marius prin minte. O să ne descurcăm noi cumva, Alina. Noi doi. Împreună.

Ușile duble ale balconului sunt deschise, perdelele fluturând în briza slabă precum pânzele unei corăbii mânate de vânt prin apele învolburate ale mării. Aprind o veioză și mă îndrept către bucătărie, dar imaginea mea în oglinda de pe hol mă oprește în loc. Mă măsor din cap și până în picioare. Bineînțeles că felul în care arăt nu trădează ce se întâmplă în interiorul corpului meu. Deocamdată. O iubire incandescentă mă copleșește și, cu mare timiditate și ezitare, îmi pun mâinile pe abdomenul plat. Nu detectez decât duritatea mușchilor sub degete, dar simt furnicături prin tot corpul știind prea bine că acolo se dezvoltă o nouă viață. O părticică mică din Marius. Și din mine. Mă privesc în ochi și îmi promit să schimb totul. Îmi voi schimba toată viața. Acum știu pentru ce lupt.

Continui să mă privesc în oglindă. Femeia care mă privește înapoi e o mașină perfectă de ucis. E loc în mine și de spirit matern? Și ce fel de mamă o să fiu? Am visat atât de mult la o viață alături de Marius, cu copiii noștri alergând prin casă, cu cine fastuoase și zile de naștere în familie, fără telefoane în miez de noapte, fără misiuni de ultim moment. Dar dintr-o dată mă tem că nu e o viață potrivită pentru mine. Cum aș putea deveni un om normal după atâția ani? Cum aș putea reuși să las totul în urmă? Ce povești le voi spune copiilor mei? Despre asasinate în miez de noapte, trădări, manipulări și jocuri de culise?

Crâmpeiul de fericire pe care l-am simțit mai devreme se dizolvă în umbra gândurile negre. Clatin din cap și ies pe balcon, sprijinindu-mă cu coatele pe balustradă. Mă aplec în afară cât pot de mult, părul fluturându-mi în vântul care s-a întețit. Vine o furtună. Îmi ridic fața către cer și fac o promisiune:

–Pot s-o fac.

O să mă descurc cumva. Pot să fac asta. Adrenalina începe să-mi curgă rapid prin vene. Cuvintele acelea n-au niciun înțeles la modul obiectiv, dar sunt cel mai adânc adevăr pe care l-am știut vreodată. Pot să fac asta.

Nu dorm deloc toată noaptea. Mă plimb prin casă ca o dementă. Nu la repezeală, ci cu pași rari și cu mâinile în sân, capul plecat și extrem de încruntată. Și vorbesc cu mine însămi...

Gândește-te la toate detaliile... ia-o ușor și nu te stresa să rămâi în

limitele posibilului. Doar ai făcut imposibilul și nu doar o singură dată. Consideră toate variabilele. Nu lăsa nimic la voia întâmplării și nu aștepta să se întâmple nimic de la sine. Și să nu-ți imaginezi că ai avea parte de clemență în cazul în care Elite ar descoperi totul. Dacă se întâmplă asta, atunci ești moartă. Cu tot cu copilul din tine. Fără limite... nu-ți impune limite. Poți să faci asta. Tu și Marius, o s-o faceți împreună.

Când mijesc zorii zilei, reușesc să gândesc aproape complet fără limite. Mă așez turcește în mijlocul patului, cu un PDA securizat pe un singur canal în fața mea. Cu complimente de la Oliver. E extra și super și mega securizat, după cum mi-a spus înainte să ne luăm la revedere, iar eu am încredere deplină în Oliver, așa că nu mă tem să-l folosesc.

–Orice mesaj trimiți, ajunge numai și numai pe un laptop codificat. Care, întâmplător, e al lui Marius, mi-a spus pe un ton confidențial. Și cum eu m-am ocupat de codificări și încriptări, bineînțeles că e varianta perfectă să comunicați ca doi porumbei care și-o caută cu lumânarea.

Zâmbesc la amintirea aceea. O să-mi fie dor de Oliver. Și de Jason, și de Ford, și de... Dar nu mă pot gândi la asta acum. O să am timp și pentru asta.

Mă forțez să scriu încet:

Suntem trei. Am nevoie de tine... nu știu încă unde și când.

Oare o să înțeleagă? Pentru câteva momente, rămân cu ochii la mesaj, apoi îmi ridic privirea exact în momentul în care răsăritul se strecoară în dormitor prin ferestre. Răsărit... parcă era semn bun. Trebuie să fie. Ridic mâna și ezit cu degetul deasupra lui Enter. Inspir adânc și-i dau click, simțindu-mi inima în gât. Acum nu mai pot da înapoi. A început.

Mâinile îmi tremură în timp ce ascund PDA-ul la loc în dulap sub câteva bucăți de parchet slăbite. Mi-aș dori să-l iau cu mine peste tot pentru a vedea imediat răspunsul lui Marius, dar în felul ăsta n-aș face decât să invoc dezastrul. Succesul acestei misiuni de o importanță vitală stă doar în abilitatea mea de a mă concentra la absolut tot ce fac de acum înainte. PDA-ul rămâne aici. Mereu.

⌖

Câteva ore mai târziu, Alina ajunse la Elite și scană cu privirea fiecare coridor și încăpere prin care trecea, fără să caute ceva anume. Pur și simplu. Îl văzuse pe Marius făcând asta de o mie de ori și se întrebase de ce o face. Acum știa. Câteodată, supraviețuirea putea depinde de abilitatea de a observa totul în jur, chiar și atunci când nu era nimic de observat.

Dădu cu ochii de Jason, care o privea zâmbind cu subînțeles.

–Ce faci, scumpete?

–Bună, Jason.

–Ai avut vreo întâlnire d-aia fierbinte cu Marius?

Alina se tensionă fără să vrea. *E doar Jason,* își trase o palmă mentală. *Nu m-ar trăda niciodată.* Nu era nevoie de jocuri complicate de cuvinte, de manipulări și de măști. Se relaxă și-i zâmbi.

–Aș vrea eu. De ce mă întrebi?

–Păi, nu știu, pari diferită azi. Mai... Jason făcu un gest expansiv cu mâna, căutând cuvântul. Fericită, bănuiesc că vreau să spun. Ai o strălucire aparte.

–Mda... e un secret pentru care ai nevoie de un nivel superior de securitate, îl tachină Alina în loc să fabrice un răspuns.

–Aaaaa... și nu-i spui bătrânului Jason despre ce e vorba? întrebă el pe un ton rănit.

–În curând.

–Promiți?

–Vorbim mai târziu, ok? Am un *briefing* la care am întârziat deja.

–Știi unde mă găsești, scumpete, îi făcu Jason cu ochiul.

Trei zile mai târziu, când reușesc să ajung din nou acasă, e deja trecut de miezul nopții și sunt frântă de oboseală. Am îndeplinit obiectivul misiunii, dar nu din cauza asta îmi bate inima atât de tare atunci când descui ușa de la intrare. Mă îndrept direct către dulap și înlătur bucățile de parchet pentru a scoate PDA-ul. Mă opresc în dreptul patului și îl pornesc cu mâini tremurânde. Pe ecran apar două mesaje, dar la început nu-l pot citi decât pe primul.

Vă iubesc pe amândoi.

Tensiunea permanentă a ultimelor zile dispare, spălată de un șuvoi de lacrimi de fericire. Genunchii mi se înmoaie și mă prăbușesc pe marginea patului, plângând ca un copil cu nasul în PDA. Adorm zâmbind și trăgându-mi nasul, cu PDA-ul ținut strâns la piept.

Când mă trezesc, e deja dimineață. Am dormit mai mult de opt ore în aceeași poziție, doar un ceas deșteptător intern setat la organizația Elite trezindu-mă la timp pentru a nu întârzia la un nou briefing.

Calmă acum, ba chiar de-a dreptul senină aș putea spune, îmi fac un duș rapid, mă îmbrac și iau PDA-ul cu mine în bucătărie. Mi-e o foame de lup, dar mă forțez să mănânc încet, în timp ce citesc și cel de-al doilea mesaj.

Dă-mi de știre unde și când.

Zâmbesc și mă apuc de scris.

Dă-mi o săptămână. Sunt ok. Te rog, nu veni aici. Riscăm mult prea mult acum. Și noi te iubim.

Ochii mi se umplu din nou de lacrimi, dar le șterg furioasă. Gata cu prosteala! Gândește... gândește. Fără limite. Oare e suficientă o săptămână? Rămân cu ochii la mesaj, apoi îl trimit. Da... o săptămână ar trebui să fie suficientă pentru ce am de făcut.

✦

Paşi mici de copil

Tumaco, Columbia

Suntem pregătiţi pentru extracţie. Toate încărcăturile au fost plasate, gata pentru activare, raportă Marius în timp ce naviga printre containerele stivuite până aproape de tavanul halei pentru a se asigura că locul era pustiu.

–Am detectat o anomalie, auzi vocea lui Oliver în ureche. La treizeci de grade sud de poziţia ta, îmi apare o altă sursă de căldură. Nu-mi dau seama ce e... poate un animal, dar poate nu. Restul echipei e deja în microbuz. Vrei să-l timit pe Webb să te ajute?

–Nu, mă descurc singur. Rămâi pe recepţie până verific.

Marius se deplasă rapid în direcţia indicată, descoperind o uşă întredeschisă. Se lipi de zid şi privi atent prin deschizătură, apoi împinse uşa cu piciorul şi păşi afară, cu pistolul mitralieră Heckler & Koch MP5 SD3 pregătit în poziţie de tragere. Scană zona cu privirea, fără să descopere nimic.

–Nu e nimeni aici, spuse cu voce joasă.

–Şi totuşi, am o sursă clară de căldură, insistă Oliver.

În microbuz, Paige Haley simţi cum i se strânge stomacul. Cel mai nou membru al echipei coordonate de Marius era o agentă experimentată cu păr şaten închis şi ochi de culoarea mierii sălbatice. Simpatică, cu un acut simţ al umorului, Paige era un coleg pe care te puteai bizui, extrem de eficientă pe teren, cu o experienţă de peste zece ani în diferite filiale din America de Sud.

Minutele trecură agonizant de încet. Paige bătu nerăbdătoare din picior, pregătită să părăsească microbuzul pentru a pleca în căutarea lui Marius.

–Am descoperit sursa de căldură, raportă Marius într-un final pe un ton cam ciudat. Ajung la punctul de conversie în câteva minute.

Oare ce cauzase o astfel de reacţie, se întrebă Paige. Din punctul ei de vedere, prin venele lui Marius curgea apă rece ca gheaţa. Nu-şi pierdea niciodată controlul şi, în mod sigur, nu-l auzise raportând vreodată ceva pe un alt ton decât unul neutru. Era clar că se întâmplase ceva complet ieşit din comun. Îşi scoase pistolul Sig Sauer P-239 din toc şi aşteptă.

Adevărul era că lui Marius îi căzuse falca. La propriu. Şi avu nevoie

de câteva minute bune pentru a-și reveni. În spatele unui container ruginit descoperise un coș de nuiele în care se afla un bebeluș acoperit cu o pătură de culoare bleu ciel. Bebelușul îl privi fix și clipi, fără să se arate prea impresionat de echipamentul negru de teren și nici de pistolul mitralieră petrecut pe după un umăr. Marius, în schimb, era complet șocat. *La naiba... aș fi preferat o afurisită de bombă,* se gândi exasperat. Măcar ar fi știut ce să facă cu o bombă. Dar cu un bebeluș?! Offff... și acum îi mai și zâmbea cu niște gingii extrem de roz. Fără să vrea, se întrebă cum avea să arate copilul lui și al Alinei, dar înlătură rapid acel gând. Astfel de abateri nu aveau ce căuta pe teren.

Își trecu o mână prin păr, în timp ce încerca să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă. Se lăsă pe un genunchi și dădu pătura la o parte, pentru a căuta o eventuală bombă. Nu descoperi nimic în afara faptului că bebelușul era îmbrăcat cu o salopetă albastră pe care erau imprimate oițe mici și roz. Fu la un pas să izbucnească în râs, imaginându-și cât de ridicol trebuie să fi arătat.

Bebelușul continuă să-l privească cu ochi mari de un albastru închis. Gânguri ceva și împinse un pumn minuscul spre el, buzele roșii contrastând puternic cu pielea catifelată de un alb imaculat. Marius clătină din cap și oftă, dându-și seama că avea probleme serioase.

⌖

În microbuz, toți agenții stăteau ca pe ace. Webb Manning, agent CIA senior în cadrul Diviziei Antitero ce activase jumătate din viață în trupele speciale Black Ops, conducând operațiuni sub acoperire pentru armata americană, deschise ușa glisantă în așteptarea lui Marius. La un metru nouăzeci și o sută de kilograme, era la fel de letal pe cât era de impozant, mereu ras în cap, ceea ce îi punea în evidență fruntea lată și ochii căprui pătrunzători. Webb îl zări primul pe Marius și înjură înfundat, cu ochii cât cepele.

Agentul operativ de care se temeau toți teroriștii și traficanții de arme și droguri ca de ciumă se apropia cu un pas hotărât, ținând la piept cu mare grijă un coș în care se zvârcolea o pătură...

–Ăăăă... băieți, n-o să credeți în vecii vecilor ce mi-e dat să văd, bâigui Webb.

Paige îl împinse la o parte și coborî din microbuz, înțepenind pe loc. Înăuntru, Oliver se grăbi să strângă teleobiectivul camerei video pe imaginea lui Marius, proiectând-o pe monitoare.

Nici lui Marius nu-i venea să creadă că fusese pus într-o astfel de situație. Strânse mai tare coșul la piept, ca și cum ar fi fost o bombă pe

punctul de a exploda, îngrozit că ar fi putut scăpa bebeluşa pe jos, ori, mai rău, că ar putea-o supăra în vreun fel. În ciuda salopetei albastre, decisese că era feţită. După care văzuse biletul din coş:

Vă rog să aveţi grijă de fiica mea.

Doar atât. Fără niciun nume, fără alte detalii. Până în acel moment, fusese convins că văzuse absolut toate grozăviile posibile, dar creatura aceea mică părăsită într-un coş, fără nimic altceva în afara unui simplu bilet, îi sfărâmase inima în bucăţi. Cum putea exista cineva care să facă aşa ceva? Obiectivul principal al misiunii era distrugerea totală a halei, care nu era nimic altceva decât o fabrică ilegală de droguri. Aparent, cineva aflase despre asta şi abandonase acolo fetiţa pentru a fi găsită de ei. Dar dacă n-ar fi găsit-o nimeni? Nici nu se putea gândi la alternativa aceea.

Paige se apropie cu paşi mari, în timp ce Webb rămase pe loc, neştiind cum să se comporte în situaţia dată.

–Oliver, se auzi vocea lui Roger în difuzoare.

–Da, domnule, răspunse Oliver, sperând ca vocea să nu-l dea de gol.

–Unde naiba sunteţi şi ce naiba faceţi? Iritarea din vocea lui Roger era aproape palpabilă. Aţi depăşit deja timpul cu cinci minute!

–Ăăăă... am avut o problemă cu unul dintre detonatoare. Marius a fost nevoit să se întoarcă pentru a corecta defecţiunea.

–Vreau să distrugeţi fabrica aia cât mai repede, ordonă Roger pe un ton impacientat.

Oliver răsuflă uşurat şi-şi scoase casca de comunicaţii din ureche. Partea bună era că Roger întrerupsese transmisiunea înainte ca Marius să se suie în microbuz. Moment în care începu plânsul. Webb şi Paige schimbară o privire îngrozită. Marius rămase calm. Puse coşul pe un scaun şi luă bebeluşa în braţe.

–Dacă mă vede acum Roger, probabil mă pensionează înainte de vreme, bombăni iritat.

Puse fetiţa pe un umăr şi o mângâie cu blândeţe pe spate, şoptindu-i cuvinte misterioase la ureche. Efectul fu instantaneu. Plânsul încetă, înlocuit de câteva gângureli. Restul agenţilor priviră cu uimire cum pleoapele i se închiseră şi i se deschiseră de două ori, a treia oară rămânând închise. Fetiţa adormi cu capul pe umărul lui Marius, sforăind uşor pe guriţa întredeschisă.

–Dă-i bătaie, şopti Marius.

Microbuzul se urni din loc, dar Marius aşteptă până se îndepărtară suficient de mult înainte să ordone detonarea. Zgomotul exploziei fu destul de puternic şi toată lumea se crispă pe moment, dar bebeluşa

continuă să sforăie încetișor în brațele lui Marius.

–Crezi că e bine s-o ducem la sediu? întrebă Oliver cu voce scăzută.

–Relaxează-te, amice, rânji Webb. Ce rău crezi că poate face un bebeluș? Să ascundă informații secrete în scutece?

–Și dacă e o capcană? întrebă Paige, îngrijorarea oglindindu-i-se în privire. Poate are vreun transmițător ascuns pe undeva.

Marius întoarse capul și privi fetița cu un aer gânditor. O puse cu grijă pe scaunul de lângă el și începu s-o dezbrace. Webb se aplecă să-l ajute. Oliver se stăpâni din răsputeri să nu izbucnească în râs la absurdul situației: doi dintre cei mai buni agenți CIA percheziționau încruntați un bebeluș adormit.

–Ok, n-avem transmițătoare, dar avem o mare problemă, comentă Webb. Cred că ne trebuie un pampers.

Paige căută în coș.

–E gol. Și probabil în curând o să vrea să mănânce.

Toți agenții operativi își întoarseră privirile în direcția lui Oliver.

–A, nu! îi refuză el pe un ton categoric. Eu abia dacă știu cum să fac cumpărături pentru mine!

După cea de-a treia oprire, Oliver se întoarse cu mărimea potrivită de pamperși, șervețele umede, lapte praf, apă și biberoane. Webb folosi echipamentul de urgență pentru a steriliza un biberon, în timp ce Paige se întrebă cu voce tare dacă trebuie să adauge apă la laptele praf, iar Oliver citi instrucțiunile de folosire a pamperșilor. Bebelușa se trezise între timp, dar părea complet indiferentă la toată agitația și eforturile agenților. Până când Marius se declară încrezător că învățase tehnica corectă de a schimba un pampers, plânsul reîncepu. Ceva mai timid la început, dar în curând urletele asurzitoare îngroziră toți agenții.

Webb și Paige începură să se certe în legătură cu temperatura corectă a laptelui. Marius oftă exasperat și îi smulse biberonul din mână lui Paige, turnându-și câteva picături pe încheietura mâinii, așa cum văzuse la zeci de mame în timpul orelor lungi de supraveghere. Luă bebelușa în brațe și începu s-o hrănească.

–Fir-ar să fie, Oliver, unde naiba sunteți?! izbucni vocea lui Roger în difuzoare. Vreau să vorbesc cu Marius.

–Transmisia video a căzut, domnule, minți Oliver cu nerușinare. Nu avem decât audio.

Roger emise un mârâit iritat.

–Mai întâi un detonator defect și acum transmisia video? Ce mai urmează, o pană în mijlocul drumului?

Privirile îngrijorate ale agenților rămaseră pe bebelușa care continua

să sugă din biberon.

–Unde e Marius? întrebă Roger.

–Sunt aici, răspunse Marius cu voce joasă.

–Trebuia să fi ajuns la punctul de extracție încă de acum două ore! Ce naiba faceți, mergeți cu viteza melcului turbat? Știi prea bine că timpul e un lux pe care nu ni-l putem permite.

–O să ajungem în aproximativ o oră. Ne-am confruntat cu o situație neașteptată.

Până la urmă, reușiră să ajungă la punctul de extracție și microbuzul fu direcționat în avionul care-i aștepta cu motoarele pornite. Tensiunea din aer deveni palpabilă pe măsură ce se apropiară de sediul din Virginia. Reacțiile lui Roger la mânie tindeau să fie imprevizibile în cel mai bun caz. Oliver era convins că avea să-i bage pe toți la carceră. Paige se temea că Roger avea să înceapă să urle, speriind bebelușa, care avea să urle la rândul ei. Își imagina scena și nu știa dacă ar fi trebuit să râdă, ori să plângă. Webb era terorizat la gândul că va izbucni în hohote isterice de râs la ce față avea să facă Roger atunci când avea să dea nas în nas cu *situația neașteptată* ce cauzase toată întârzierea. Numai Marius părea extrem de calm și de relaxat, cu bebelușa dormind din nou pe umărul lui. Ochii îi erau închiși, capul rezemat de spătarul scaunului.

–Să fiu al naibii, șopti Webb cu ciudă. Nenorocitul chiar a adormit.

Sediul CIA – Langley, Virginia

Momentul idilic se destrămă imediat ce aterizară. Paige se ridică în picioare, adunând echipamentul ei și pe cel al lui Marius. Se îndreptă spre ieșire, aruncându-i o privire îngrijorată lui Marius peste umăr. Bebelușa era tot pe umărul lui și începuse să se trezească, dar el o acoperi grijuliu cu pătura. Webb luă coșul și-l bătu încurajator pe umăr pe Oliver, care aduna toate pungile cu cumpărături.

Roger îi întâmpină în terminal. Mai întâi dădu cu ochii de Paige și de echipamentul lui Marius. La început, se temu că fusese rănit după ce observă expresia gravă de pe fața ei. Dar ani și ani de calm în fața neprevăzutului nu-l ajutară să digere ceea ce se întâmplă mai departe. Paige păși într-o parte și Marius își făcu apariția. Roger clipi, încercând să înțeleagă ceea ce vedea.

Cel mai bun agent de care dispunea Brigada Antitero CIA șoptea ceva într-o pătură care părea că i se zbuciumă pe umăr. Webb păși în dreapta lui Marius, ținând un coș ciudat în mână, iar Paige se așeză în stânga lui cu un aer sfidător, de parcă ar fi vrut să-l apere de un atac iminent. Oliver se strecură cu pași șovăitori pe lângă ei, cărând pungi

pline cu pamperși, lapte praf și biberoane. Nu îndrăzni să ridice ochii din pământ, rămânând pe loc ca și cum ar fi încercat să decidă ce să facă mai departe.

–Marius, te rog să-mi faci o vizită în biroul meu. Acum, spuse Roger pe un ton glacial.

Calmul afișat de Marius era complet superficial. Se temea că Roger se afla în pragul unei crize de isterie majore, știind prea bine că nu avea decât să-l inflameze și mai tare dacă continua să țină bebelușa în brațe. Întoarse capul pentru a-și privi cu atenție colegii. Paige ar fi fost cea mai potrivită, dar devenea extrem de nervoasă de fiecare dată când trebuia să pună mâna pe fetiță. Micuța simțea asta și răspundea cu urlete. Webb? Marius arcui o sprânceană în direcția lui, dar prietenul lui se grăbi să clatine din cap.

–Am un raport de terminat și trebuie să-mi predau echipamentul, se scuză pe un ton hotărât, grăbindu-se să se retragă, cu coșul într-o mână.

–O iau eu, se oferi Paige.

Oliver se mulțumi să rămână nemișcat, în speranța că avea să treacă neobservat. Marius îi înmână fetița lui Paige și o înveli grijului cu pătura. După care se întoarse către Oliver.

–Cred că te place. Încearcă să stai de vorbă cu ea dacă începe să plângă, îi spuse înainte de a-l urma pe Roger către biroul lui.

Oliver păru că se sufocă și dădu afirmativ din cap, mult prea speriat pentru a încerca să scoată un cuvânt.

Paige murmură cuvinte liniștitoare în urechea copilei tot drumul până ajunseră în Camera de Control, de unde se coordonau toate misiunile pe rol. Era atât de concentrată să păsească lin pentru a nu speria copila, încât nu realiză ce se întâmplă în jurul ei. Aparent, toți analiștii și agenții prezenți erau cel puțin intrigați de coșul din mâna lui Webb. Și în timp ce Webb le povestea totul cu lux de amănunte, Oliver puse înregistrarea pe unul dintre monitoare.

–Hei, Paige, spuse unul dintre agenți în timp ce-și ștergea lacrimile de la atâta râs, am auzit că a trebuit să citești instrucțiunile ca să fierbi niște apă.

Bebelușa începu să plângă încetișor la început, dar în câteva minute urla cât o ținea gura. Paige încercă posibilul și imposibilul pentru a o calma: îi vorbi, cântă, dansă, o legănă, o imploră. Degeaba. Webb încercă să o ajute și fredonă o melodie pe care nu reuși s-o recunoască nimeni. Oliver îi privi șocat, întrebându-se dacă exista ceva mai oribil pe lume decât Webb atunci când încerca să cânte.

–Ia-o, îi puse Paige fetița în brațe cu o expresie exasperată. Mă duc

să-i mai pregătesc un biberon cu lapte.

Oliver o privi îngrozit.

–Habar n-am ce să fac cu ea!

–Încearcă să-i vorbești.

–Dar nu știu ce să-i spun.

Ce-i putea spune unui bebeluș? Marius îi tot șoptise cuvinte la ureche în microbuz, dar nu auzise nimic din ce-i spunea.

–Spune-i orice, oricum nu înțelege nimic, îi sugeră Paige.

Oliver inspiră adânc și o privi pe fetiță cu un aer serios.

–Ok, deci ăsta e terminalul meu. Adică de aici muncesc eu ca un geniu care sunt. Pot să-mi folosesc computerul pentru a monitoriza toate misiunile pe rol. În momentul ăsta avem misiuni în Africa de Sud, Estul Mijlociu și America de Sud...

Într-un mod cu totul și cu totul miraculos, plânsul încetă.

✦

Joc la risc

Milano, Italia

În urmă cu două zile, un cercetător englez în fizica nucleară a fost răpit la Hong Kong, începu Brett *briefing*-ul.

Pe ecran apăru imaginea unei femei între două vârste cu păr grizonat strâns la spate, ochii căprui privind direct în teleobiectiv.

–Lauren Tippin, doctor docent în fizică nucleară. Se afla la Hong Kong pentru a participa la o conferință internațională de medicină nucleară, continuă Brett în timp ce se plimba prin fața ecranului. După ultimele informații care ne-au parvenit, celula Al'Qaeda din Hong Kong se află deja în posesia unei cantități importante de deșeuri radioactive. Probabil vor încerca să se folosească de cunoștințele și experiența doctorului Tippin pentru un atac radiologic cu bombă murdară.

Imaginea doctorului Tippin de pe ecran fu înlocuită cu cea a unui bărbat brunet cu piele măslinie, ochi negri și un nas acvilin.

–Massoud Hakrim, născut în Egipt. Ca lider al celulei Al'Qaeda din Hong Kong, Hakrim este pista cea mai sigură pentru a afla locația laboratorului folosit pentru experimente, unde credem că doctorul Tippin este ținută prizonier. Alina se va ocupa cu extragerea informațiilor.

Pe ecran apăru fațada unui restaurant.

–Biroul lui Hakrim se află deasupra restaurantului pe care l-a deschis de curând în Kowloon. Odată ce doctorul Tippin se află în siguranță, vreau distrugerea totală a laboratorului. Detaliile sunt deja încărcate pe PDA-uri.

Undeva deasupra Mării Chinei de Sud

Îmi lipesc fruntea de hubloul oval și privesc întinderea de apă de sub noi, o pânză gigantică albastră fără niciun alt decor în afara spiralelor de nori înlănțuiți. Visez cu ochii deschiși, imaginându-mi că zbor către orașul dintre două lumi pentru alte motive decât cele reale. Misiunile cu obiectiv secundar strict distructiv, chiar dacă al unei celule teroriste, îmi lasă mereu un gust amar. Numai că ordinele sunt ordine, iar noi ne îndeplinim întotdeauna misiunea.

Privesc în jur și observ că aproape toți colegii mei profită de zborul lung pentru a fura câteva ore de somn. În afară de Alex. Ca de obicei, și-a ales un loc în spatele avionului, separându-se de restul agenților. Mă ridic de pe locul meu și mă îndrept în direcția lui, așezându-mă pe scaunul

gol de lângă el. Mă urmărește cu privirea, dar nu spune nimic, după care întoarce capul pentru a privi afară pe hublou.

–Am nevoie de ajutor, încep pe un ton nehotărât.

Își întoarce din nou privirea la mine, de data asta studiindu-mă cu o expresie surprinsă și curioasă.

–Știi bine că te ajut cu orice, îmi răspunde cu voce joasă.

–Chiar și cu o problemă personală?

–Mai ales cu o problemă personală. Ce s-a întâmplat?

Inspir adânc, forțându-mă să răspund pe un ton calm:

–Sunt însărcinată.

Alex își întoarce capul pentru a privi drept înainte, dar nu spune nimic. Netezește materialul gecii negre cu un gest absent, apoi începe să se joace cu fermoarul, părând că reflectează intens la ceea ce i-am spus. Cu cât se exteriorizează mai puțin, cu atât gândește mai profund, o știu prea bine din experiență. Numai că în momentul ăsta n-am deloc răbdare.

–Alex, ai auzit ce-am spus? Sunt...

–Însărcinată, mă întrerupe pe un ton neutru, întorcând capul pentru a-mi arunca o privire opacă. Am auzit.

Tot arsenalul vechi de trucuri e prezent, dar brusc am impresia că vocea i-a pierit total.

–M-ai lăsat mut cu chestia asta, îmi șoptește când o regăsește.

–Da. Privirea îmi alunecă la spătarul scaunului din fața mea și zâmbesc. Știu.

–Cum de ai încredere să-mi spui asta?

–Am nevoie de ajutor și tu ești singurul care mă poate ajuta.

Îl privesc din nou și observ că în ochi i se oglindește o undă de tristețe.

–Marius e un bărbat foarte norocos, îmi spune cu voce răgușită. I-aș rupe gâtul, dar are noroc că te cunoaște.

Îmi ridic bărbia și-l privesc sfidător. Înainte de toate, trebuie să fiu convinsă de loialitatea lui.

–Cine a spus că e copilul lui Marius?

Alex îmi râde în față.

–Nu știu eu prea multe despre copii, dar știu că de când te-ai întors, n-ai fost cu nimeni altcineva. Ai vorbit cu el?

–Nu știu unde e.

Alex mă privește încruntat.

–Ce naiba vrei să spui cu asta?

–E mai bine așa. Eu am fost cea care am decis să nu-l contactez decât în caz de urgență majoră.

–O mare prostie, dacă mă întrebi pe mine, îmi răspunde, încrucișându-și

brațele la piept.

–Nu te întreb pe tine. Deci?

–Deci, ce?

–Deci, mă... ne ajuți? întreb din nou, punându-i o mână pe braț.

Alex mă privește tăcut pentru câteva momente, apoi aprobă din cap.

–Din moment ce eu te-am adus în lumea asta, eu sunt dator să te scot din ea. Cum vrei s-o facem?

–Păi, e foarte simplu. Vreau să cam dispar. Total. Elite nu e un loc unde să poți crește un copil. Și n-o pot face nici alergând prin lume, privind mereu peste umăr. Așa că va trebui să mor... la naiba, toată lumea trebuie să mă vadă cum mor. Doar așa pot fi sigură că nu mă trezesc cu un asasin la ușă.

Alex ridică din sprâncene.

–E o nebunie totală.

–O nebunie suficient de mare încât să funcționeze.

–Marius știe ceva despre asta?

Îl privesc nesigură, întrebându-mă cât mă pot încrede în el.

–Haide, Alina, dacă tot ai avut încredere să-mi spui ce mi-ai spus, măcar fă-o până la capăt. Nu-mi da jumătăți de măsură. Până și eu merit mai mult de atât.

Oftez și-mi sprijin capul de spetează scaunului. Sunt nevoită să-mi pun viața în mâinile lui, știu că oricum n-am de ales.

–Știe despre copil, dar nu știe ce planuri am.

Alex mă privește cu atenție.

–Ești fericită?

–Da, chiar sunt. E un sentiment foarte ciudat... unul pe care nu m-am așteptat să-l experimentez niciodată.

–Ai un doctor?

–Nu, clatin din cap, mi-a fost prea teamă. Elite are tentacule lungi. Nu știi niciodată cu cine stai de vorbă.

–Știu pe cineva la Nisa, aproape de Monaco. Poți avea toată încrederea în ea. O să-i comunic că urmează să-i faci o vizită.

Aprob din cap, dintr-o dată simțindu-mă extrem de obosită.

–Și Marius? O să fie de acord cu planul tău?

–Este deja.

–Parcă spuneai că n-ați... Alex mă privește iritat, ca pe vremea când îi eram elevă și făceam vreo prostie. Ești sigură că voi doi sunteți pe aceeași lungime de undă?

–El e acolo, eu sunt aici... nu mai e o altă lungime de undă. Și Marius e mereu de acord cu ceea ce e necesar. Oricât ar fi de riscant.

–O să fii în stare să faci tot ce trebuie? Să mergi până la capăt?

–Nu prea văd altă alternativă.

Rămânem tăcuți pentru o bucată de vreme.

–Ce faci tu acum se numește joc la risc, spune Alex într-un târziu cu voce joasă. E dintr-un joc de cărți. Ideea e să rămâi în viață și pentru asta nu ai voie să ai inimi. De nicio culoare. Dar mai e o variantă, una extrem de riscantă. Poți juca la risc dacă ai regina de pică și absolut toate inimile și atunci câștigi detașat. Dar dacă vrei să joci la risc și nu știi foarte clar ce ai de făcut, atunci pierzi absolut tot.

–Mulțumesc din suflet. Chiar mă gândeam cum se numește ce fac. Ce-ar fi să discutăm despre moartea mea?

–Nu e nevoie, ești deja moartă. Doar că n-o știi și trebuie s-o afle și Elite. Planul e deja pregătit... a fost de ani de zile, numai că nu m-a lăsat inima mea de egoist nenorocit să-l aplic. Mi-a fost teamă că o să mor ca un câine dacă dispari din viața mea. Dar acum e foarte important să funcționeze. Și exact din cauza asta nu-ți pot spune nimic dinainte. Reacțiile tale în ceea ce mă privește trebuie să fie reale.

–Ce naiba ai de gând să faci? îl întreb pe un ton ușor îngrijorat.

–Nimic care să te pună în vreo primejdie reală, mă liniștește pe un ton blând. Știu că e o aberație să-ți cer să ai încredere totală în mine după tot ce-a fost între noi, dar te rog, Alina, trebuie s-o faci. Îți jur că de data asta n-o să te dezamăgesc. Tu du-te la doctor și lasă restul în seama mea.

Îl privesc în ochi, dar nu văd nimic altceva acolo în afară de sinceritate și remușcări.

–Am încredere totală în tine, Alex, îi declar simplu. Am avut mereu.

Alex îmi ia mâna și mi-o duce la inimă.

–Sunt fericit pentru tine.

–Serios?

–Ți-aș spune-o dacă n-ar fi adevărat?

Ne zâmbim amuzați, privindu-ne cu subînțeles.

Hong Kong, Kowloon

Restaurantul Al Arab Pavilion se afla foarte aproape de Bulevardul Tsim Sha Tsui, vestita zonă de promenadă dedicată starurilor filmului asiatic proiectată după modelul hollywoodian, dispunând de o vedere panoramică a templului Wong Tai. Scaunele în stil baroc Farouq, obloanele din lemn Mashrabiyya, lămpile vechi din cupru și decorațiunile evocând Estul Mijlociu creau o atmosferă exotică de legendă egipteană.

Dar Alina nu văzu nimic din toate astea în timp ce se strecură înăuntru prin gaura tăiată în fereastra din spatele restaurantului. Bucătăria era pustie la ora aceea târzie din noapte. Un fior o străbătu

pe șira spinării atunci când un câine începu să urle prelung pe aleea din spate.

–Sunt înăuntru, șopti în timp ce ochii i se acomodau treptat cu întunericul.

–Liber până la primul obiectiv, auzi vocea lui Alex în ureche.

–Cât timp am? întrebă în timp ce urca scările fără să facă cel mai mic zgomot.

–Cinci minute din momentul inserției. Sunt pe aproape.

Alina se apropie de ușa biroului, pregătind dizpozitivul de stocare a datelor.

–Am ajuns la primul obiectiv. Anulează alarma.

Câteva secunde se scurseră îngrozitor de încet, apoi se auzi un click.

–Liber. Douăzeci de secunde pentru obiectivul secundar.

Alina deschise ușa și se strecură înăuntru. Scoase o lanternă din buzunar și o aprinse pentru a privi în jur. În colțul din dreapta descoperi biroul pe care se afla computerul. Se apropie și se așeză pe scaun.

–La al doilea obiectiv, raportă aproape mecanic.

Porni computerul, încruntându-se la zgomotul ventilatorului în liniștea mormântală. Conectă dispozitivul de stocare a datelor și începu să tasteze. Parola fu acceptată. În două minute accesă toate fișierele care o interesau și le copie. Scoase dispozitivul de stocare și închise computerul, răsuflând oarecum ușurată.

–Am terminat.

–Evacuează prin punctul de inserție.

Alina stinse lanterna și o puse în buzunar, împreună cu dispozitivul de stocare. Ieși din birou, închizând cu grijă ușa după ea. Se apropie de scară, la baza căreia descoperi doi bărbați înarmați. Înjură în gând și se retrase în direcția biroului.

–Punctul de inserție e compromis. Dă-mi o altă alternativă.

–Ceva e-n neregulă, o informă Alex. Probabil ai activat o alarmă secundară atunci când ai pornit computerul. Locul s-a umplut de fețe dubioase și nu le pot prezice intențiile. Găsește un loc călduț până vin să te scot de acolo.

–Minunat, murmură Alina.

Intră din nou în birou și se îndreptă spre fereastră. O deschise fără niciun sunet și se cățără pe pervaz, pășind cu atenție pe marginea îngustă care înconjura clădirea.

–N-a fost o alegere prea bună, o avertiză vocea lui Alex în ureche. Doi tipi trec pe sub tine în aproximativ zece secunde.

Alina se grăbi să ajungă din nou pe pervaz, dar piciorul îi alunecă și

câteva bucățele de tencuială căzură în gol. Unul dintre cei doi bărbați care patrulau prin curtea din spate privi în sus, dar nu văzu nimic în afara perdelei care flutura în briza ușoară.

Alina sări de pe pervaz pe podea exact în momentul în care ușa se deschise și lumina se aprinse. Massoud Hakrim o privea cu o expresie furioasă din prag, încardat de cei doi bărbați pe care-i văzuse la baza scării. La unison, cei doi își îndreptară pistoalele mitralieră CS/LS-5 în direcția ei. Hakrim păși în birou, privirea îndreptându-i-se spre computer. Se apropie de Alina, studiind-o din cap și până în picioare.

–Cine ești? o întrebă într-o engleză decentă. De unde ai apărut? Îi puse un deget sub bărbie și-i ridică capul, forțând-o să-l privească în ochi. Nu-mi amintesc să mai fi văzut ochii ăștia înainte.

–Nu te mai obosi, că nu-ți spun nimic, îi zâmbi glacial Alina.

–Ti-am dat voie să vorbești?

Hakrim o pălmui cu sete, zburându-i capul într-o parte. Pe moment, Alina văzu stele verzi și urechile începură să-i țiuie. Zâmbi în sinea ei. Egipteanul știa cum să trateze femeile obraznice.

Hakrim scoase un revolver Norinco M77B din buzunar și i-l puse la tâmplă.

–Poate ar trebui să-ți zbor creierii pe loc. Ce mai zici acum?

–Că ar trebui să vă luați niște arme ca lumea. Chinezăriile astea se blochează când ți-e lumea mai dragă.

Cele trei împușcături în succesiune rapidă fură atât de silențioase, încât Alina abia dacă le auzi. Cei doi bărbați care rămăseseră în pragul ușii se prăbușiră imediat. Gloanțele le intraseră prin spatele capului și le ieșiseră prin frunte, pulverizând sânge și fragmente de os. Hakrim începu să se întoarcă spre locul de unde veniseră împușcăturile, dar se opri la jumătatea drumului. Privirea îi coborî spre piept la pata de sânge din dreptul inimii care devenea tot mai mare, buza de jos tremurându-i aproape imperceptibil. Părea suspendat în aer, cu ochii măriți de șoc. Genunchii îi cedară și se prăbuși pe spate, ochii privind în gol spre tavan.

În capătul scării, Alex deșurubă amortizorul Glock-ului și-l băgă în buzunar. Se apropie de Alina, luându-i bărbia într-o mână pentru a-i întoarce puțin capul. Privirea lui studie roșeața care începea deja să se transforme într-o vânătaie pe obraz.

–Ești ok?

–Da. Alina scoase dizpozitivul de stocare a datelor din buzunar și i-l întinse. Avem locația laboratorului.

⌖

Scări lungi și ruginite din metal conectau pasarelele aflate la diferite nivele, un fel de sistem nervos decrepit al fabricii părăsite. Cazane imense se înălțau din loc în loc, singurul indiciu că imensitatea aceea dărăpănată avusese un rost la un moment dat.

–Perimetru securizat. Inițiați secvența.

Agenții operativi își traseră cagulele pe față și părăsiră microbuzul, nevăzuți și neauziți precum niște fantome. Luna plină stătea suspendată în aer ca un lampion chinezesc uriaș. Agenții se strecurară prin tăietura din gardul înalt de sârmă ghimpată și războiul din umbră își intră în drepturi. Gloanțele începură să zboare ca niște roiuri furioase de albine ucigașe.

Alina se eschivă și se rostogoli exact la timp. Țeava din spatele ei explodă într-un arc de lichid alb. Își mirosi dosul mănușii. Vopsea.

Alex înclină din cap și o acoperi cu un baraj constant de împușcături. Alina traversă în fugă hala imensă pentru a ajunge la laborator. Ușa era întredeschisă, proptită de un picior răsucit într-un unghi complet nenatural. Bocancii erau de tip Elite și balta roșie care se întindea până dincolo de ușă nu părea ketchup. Alina se tensionă, intuind pericolul. Se trase rapid după un colț de scară. Un bărbat deschise ușa laboratorului și scoase un pistol din buzunarul pantalonilor de camunflaj, cu intenția clară de a lichida pe oricine se afla acolo, dar nu mai apucă. Alina păși în spatele lui și-i puse un glonț în cap din mers, intrând apoi în laborator.

Doctorul Tippin era o idee cam palidă, dar părea întreagă. Era legată de un scaun, cu o expresie îngrozită întipărită pe față. Alina își scoase cagula pentru a nu o speria și mai tare.

–Doctore Tippin, am venit să te scoatem de aici.

–Ești un înger? întrebă femeia, tresărind la o explozie puternică care făcu să vibreze geamurile.

–Întreabă-mă în câteva minute și s-ar putea să-ți răspund afirmativ, răspunse Alina, grăbindu-se să o elibereze. Subiect securizat, îl informă pe Alex.

–Ne vedem la punctul de extracție, îi vibră vocea lui în ureche. Echipa Beta, plantați explozibilul. Detonare în zece minute.

✦

Servicii discrete

Nisa, Franța

Sâmbăta următoare Alina își rezervă un bilet la o cursă comercială cu destinația Aeroportul Coasta de Azur din Nisa. Făcând uz de propriile resurse, aflase câte ceva despre doctorul recomandat de Alex. Joséphine Sardou avea șaizeci și șase de ani, nu se căsătorise niciodată și nu avea copii. Cei câțiva prieteni erau în permanență neglijați, pe primul loc încă aflându-se profesia care îi acaparase toată viața.

Ajunse după-amiaza târziu, nu înainte de a efectua o supraveghere de rutină pentru a fi sigură că totul e în ordine. Cabinetul medical se afla la parterul casei în care locuia doctorul Sardou, o vilă cu arhitectură victoriană aflată într-o zonă rezidențială liniștită. Ușa era descuiată și Alina păși în holul cu parchet lustruit și tapet cu motive florale. Prin ușa întredeschisă a camerei de consultații răzbătu mârâitul unui câine. Alina se opri pe loc. O voce feminină spuse câteva cuvinte pe care nu le înțelese și mârâitul încetă. Alina ciocăni la ușă și o deschise.

Joséphine Sardou se afla la un birou mic din lemn de nuc cu încrustații manuale. Atitudinea era una destul de rigidă, cu spatele perfect drept și bărbia ușor ridicată într-un fel aproape trufaș. Părul alb era strâns într-un coc sever, ochii căprui studiind intrusa cu interes prin ochelarii cu rame aurii. În ciuda faptului că stătea jos, părea o femeie înaltă și puternică. Purta un taior maro închis, cu o cămașă de un alb imaculat. Un baston era sprijinit de marginea biroului, lângă câinele de talie mare din rasa Pointer englez care scânci și își puse botul pe labe.

Alina aproape o rupse la fugă, neștiind cum putea explica unui străin situația imposibilă în care se afla. Dar venise aici tocmai pentru a înceta să mai fugă.

–Bună ziua, începu pe un ton nesigur. Bănuiesc că Alex Therein te-a informat în legătură cu vizita mea. Am nevoie de serviciile unui medic... discret, dacă vrei. Pot plăti tariful cerut, nu asta este problema.

–Și atunci, care *este* problema? De ce-ai ales să vii la mine, când îți poți permite serviciile oricărui doctor? întrebă Joséphine, continuând s-o studieze cu o privire la fel de pătrunzătoare precum o rază laser.

–Nu pot răspunde la întrebarea asta, spuse Alina pe un ton ferm, fără nicio urmă de sfidare. La fel cum nu-ți pot spune numele meu întreg, unde locuiesc și unde lucrez. Poți accepta asta?

–Ești însărcinată?

–Da.

–Căsătorită?

–Nu.

–Alex e tatăl copilului?

–Nu.

–Vrei să faci avort?

–Nu, dacă aș fi dorit asta, puteam merge oriunde. Am venit aici pentru că vreau să păstrez sarcina.

–Știi cine este tatăl copilului?

–Da.

–Ți-ai planificat sarcina?

–Nu... așa s-a întâmplat. Interogatoriul ăsta face parte din serviciile oferite?

–În momentul ăsta, nu există niciun serviciu. N-am decis dacă vreau cu adevărat să-mi devii pacientă. Nu cred că-mi doresc o vizită de la vreun armăsar furios, care să mă ia la întrebări în legătură cu progenitura lui.

–Asta n-o să se întâmple.

–Sarcina s-a întâmplat.

–Eu și tatăl copilului locuim în colțuri total diferite ale lumii, încercă Alina să explice fără o notă de iritare în glas.

Joséphine o privi cu subînțeles pe deasupra ochelarilor.

–Nu încerca să mă prostești. Te-a părăsit când a aflat despre sarcină?

–Nu. Dar munca pe care o facem ne împiedică să fim împreună.

–Se pare că munca pe care o faceți nu v-a împiedicat să vă vedeți suficient de des încât să poți rămâne însărcinată. N-ai auzit de protecție?

–De obicei, fac un vaccin anual, răspunse Alina, încercând din răsputeri să-și păstreze calmul. Din momentul în care dosarul meu ajunge în perioada de revaccinare, am o perioadă de grație de treizeci de zile. Am avut relații intime doar în ziua a noua. Ar fi trebuit să fiu încă protejată.

Pe măsură ce ritmul dialogului se întețea, câinele ridică capul și o adulmecă pe Alina de la distanță, după care emise un lătrat de avertizare.

–Taci din gură, Beeline, interveni Joséphine, aruncându-i o privire, dar tonul i se îmblânzi o idee. Ce fel de vaccin? își reîntoarse privirea la Alina. Un anti-ovulant?

–Nu, un anihilant al spermei.

–Nu există așa ceva.

–Există în lumea de unde vin eu, în vocea Alinei se strecură o undă

de iritare. În perioada respectivă, viața mea era un haos total. Nu prea aveam parte de mult somn și am uitat complet de vaccin. De câte afurisite de detalii mai ai nevoie până iei o decizie?

Joséphine zâmbi amuzată.

–Vorbești exact ca Alex.

–Da, suntem frați gemeni, comentă Alina, așezându-se pe un scaun. Am terminat cu interogatoriul?

–Până la urmă, ai făcut vaccinul?

–Nu. Mi-a fost frică să nu afecteze copilul și mi-am accesat dosarul pentru a schimba data.

Joséphine întinse mâna după baston și se ridică de la birou.

–Mai întâi o să-ți fac o examinare fizică de rutină. Nu accept niciodată paciente însărcinate înainte să mă asigur că strictul necesar e în regulă.

Ceva mai târziu, cele două femei se aflau față în față în zona destinată consultațiilor. Pe cer apăruseră culorile intense ale amurgului. Joséphine purta acum un halat alb pe deasupra hainelor, cu un carnet de notițe într-o mână și un pix în cealaltă. Alina stătea cocoțată pe marginea patului, cu picioarele atârnându-i în gol și coatele pe genunchi, sprijinindu-și bărbia cu o mână.

Joséphine o privi cu o expresie gânditoare, bătând ușor cu pixul în carnetul de notițe.

–Ai o formă fizică de excepție. Tatăl copilului este la fel?

–Da.

–Lucrați în același domeniu?

Alina rămase tăcută.

–Prea bine. Lucrezi în același domeniu cu Alex?

Din nou, niciun răspuns. Joséphine oftă.

–Întreb pentru că n-am putut să nu observ că și Alex se află într-o formă fizică de milioane.

Alina continuă să o fixeze cu o privire opacă. Joséphine clătină din cap, dar trecu peste.

–Consum de alcool? Droguri?

Alina clătină din cap. Nu avea niciun sens să aducă în discuție drogurile care-i fuseseră administrate în timpul ședințelor de tortură. N-ar fi putut s-o facă nici dacă și-ar fi dorit.

–Vreo boală genetică în familie?

–Nu.

–În familia tatălui?

–Din câte știu eu, nu.

–Cât de bine îl cunoști?

–Mai bine decât oricine altcineva.

Joséphine îi aruncă o privire iritată, dar nu comentă.

–Este prima sarcină?

–Da.

–Niciun avort la activ?

–Nu.

În hol, Beeline începu să latre ca apucata, făcând să vibreze geamurile. Alina simți cum inima i-o ia din loc și sări pe podea, strecurându-și mâna în geantă după Glock.

–Beeline! strigă Joséphine, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se cu o agilitate surprinzătoare către holul scufundat în întuneric.

Marius stătea în ușa de la intrare, o siluetă scufundată în umbre, pregătită de atac. Alina uită complet de doctor și de întrebările sâcâitoare, alergând aproape fără să-și dea seama către el pentru a i se arunca în brațe. Își lipi buzele de gâtul lui, în timp ce el își îngropă fața în părul ei. Beeline mârâi înfundat, dar rămase nemișcată.

Joséphine își drese vocea pentru a le atrage atenția. Marius ridică capul pentru a o privi pe deasupra umărului Alinei. O mută cu blândețe pe Alina într-o parte și întinse mâna dreaptă.

–Doamnă doctor Sardou, mă numesc Marius Stephano.

Își strânseră mâinile, Joséphine studiindu-l în mod deschis și părând să fie satisfăcută cu ceea ce vedea. Următoarele ei cuvinte o confirmară din plin:

–Bănuiesc că nu moare nimeni dacă terminăm consultația mâine dimineață. Am o cameră de oaspeți destul de confortabilă la etaj. Bănuiesc că nu aveți nevoie de două.

Alina și Marius clătinară din cap la unison.

–Așa mă gândeam și eu. Noapte bună, ne vedem mâine dimineață. Vino, Beeline.

Joséphine le întoarse spatele și urcă scările către apartamentul de la etaj, lăsându-i singuri.

Alina își întoarse privirea spre Marius, pentru a descoperi că o sorbea din ochi cu o expresie inexplicabilă de fericire.

–Ce cauți aici? îi șopti cu vocea gâtuită de emoție.

Marius o luă din nou în brațe și își lipi buzele fierbinți de ale ei pentru un sărut lung și aproape sălbatic. Limba lui îi exploră gura cu lăcomie, ca și cum și-ar fi dorit să o devoreze cu totul. Alina gemu în gura lui, sărutul acela pătimaș asigurând-o mai mult decât ar fi putut-o face orice altceva că totul avea să fie în regulă. Într-un final, Marius își

dezlipi buzele de pe ale ei pentru a o privi cu ochi strălucitori.

–Mi-a fost atât de dor de tine, *mi amore*, îi șopti cu voce răgușită de dorință.

–Și mie, îi zâmbi Alina. Gândul la tine a fost singurul care mi-a dat puterea să rămân întreagă la minte în ultimele zile.

Marius îi luă mâinile în ale lui, dezmierdându-i dosul palmei cu degetele mari.

–Trebuie să fim mult mai atenți decât înainte, îi spuse cu voce joasă. Știm amândoi ce se poate întâmpla dacă dăm greș.

Alina încuviință din cap. Știa prea bine. Poate chiar mai bine decât el. Dar seara aceea era doar a lor, indiferent ce se întâmpla în viitor.

Marius își înclină capul pentru a-i atinge gâtul cu buzele, urcând în sus spre maxilar către obraz și tâmplă, coborând apoi la pleoape, vârful nasului și buze. Părea că vrea să și-o întipărească în minte și simțuri pentru vecie, iar Alina suspină, copleșită de tandrețea aceea dulce. Îi luă fața în mâini și o sărută adânc, tachinând-o cu limba. O linse pe buze și o gustă cu lăcomie, invadând-o complet. Alina gemu înăbușit, abandonându-se complet în brațele lui.

Marius gemu slab. Iubirea pentru Alina era atât de completă și de complexă, încât simțea cum îl consumă pe dinăuntru ca un foc devastator. Sărutul lui deveni tot mai sălbatic, lăsându-i pe amândoi fără suflare.

Alina își stăpâni un chicotit în timp ce urcau scările cu pantofii în mână, încercând să nu facă prea mult zgomot. Joséphine lăsase ușa camerei de oaspeți deschisă și se prăbușiră pe pat într-un amalgam de mâini și picioare împletite. Arcurile saltelei antice protestară cu un scârțâit agasat și Alina izbucni în râs. Marius mârâi înfundat, în ochi oglindindu-i-se un amestec de amuzament și exasperare.

–Șșșșșș... o să trezim câinele, îi șopti, trăgând-o mai aproape.

O dezbrăcă cu mâini agile, dar Alina își pierdu răbdarea când veni rândul ei să-l dezbrace, trăgându-i grăbită tricoul negru peste cap și luptându-se cu cureaua pantalonilor. Marius îi dădu o mână de ajutor și în curând trupurile li se lipiră, piele pe piele. Alina simți cum toate terminațiile nervoase îi iau foc. Mișcările le deveniră fluide precum apa, trupurile unindu-se într-o îmbinare perfectă de mușchi, forme rotunde și piele catifelată.

⌖

Mai târziu, când reușim să ne tragem răsuflarea, rămânem întinși pe o parte, față în față, privindu-ne tăcuți în ochi. Lumina anemică a lunii se strecoară pe furiș pe fereastră, dansându-ne pe piele și strălucind în ochii întunecați ai lui Marius. Întind mâna pentru a-i contura sprânceana cu un deget.

–Te iubesc, îi șoptesc. Mulțumesc că ai venit să fii cu mine.

–O să fiu mereu cu tine, îmi răspunde, luându-mi mâna pentru a-mi săruta podul palmei.

–Ce crezi despre toată nebunia asta?

Marius mă trage mai aproape.

–Cred că ar trebui să-i punem numele Anjolie, îmi șoptește la ureche.

Mă trag înapoi pentru a-l privi cu uimire.

–De unde știi că e fetiță?

Pe buzele lui plutește un zâmbet atotștiutor.

–Am știut mereu că primul meu copil o să fie o fetiță. Mă privește cu o intensitate care îmi aprinde din nou focul mocnit al dorinței în stomac. Când sunt cu tine, nu mai există nimic în jur. Totul dispare. Cuvintele sunt mici și neînsemnate atunci când încerc să-ți spun cât de mult te iubesc... nu pot cuprinde ceea ce simt cu adevărat. Însemni atât de mult pentru mine, Alina, nu există cuvinte care să poată exprima tot ce mi-aș dori să-ți pot spune.

Privirea i se întunecă. Știu cât de mult mă iubește, cât de mult iubește copilul nostru care crește în mine. Și mai știu cât de mult îl torturează gândul ăsta. Probabil nu vom avea niciodată o viață normală. E foarte posibil să nu putem fi niciodată împreună, să adormim și să ne trezim unul lângă celălalt. E foarte posibil să nu fim nicăieri în siguranță. Dacă planul meu dă greș, atunci ne vom pierde unul pe celălalt pentru totdeauna... vom pierde copilul creat din iubirea noastră. Elite își va lua toate măsurile de precauție să mă țină sub control, mereu pregătită pentru următoarea misiune.

Îi zâmbesc trist.

–Nu ne mai putem vedea pentru o perioadă nedefinită. E prea periculos, Marius. Brett o să afle adevărul și o să se asigure că plătim cu vârf și îndesat. O să facă în așa fel încât să nu mă mai scape niciodată din mână.

Marius se încruntă atunci când realizează ce-i spun. Elite află mereu, știe mereu totul. Se ridică și își masează fruntea într-un gest care-i trădează frustrarea și furia. Elite știe totul... poate ne monitorizează chiar în momentul ăsta și n-o s-o aflăm niciodată, decât atunci când va fi prea târziu. Marius întoarce capul să mă privească. Se apleacă și-mi sărută pântecele încă plat.

–Spune-mi ce ai de gând să faci, îmi șoptește pe piele.

–Trebuie să câștig regina de pică și toate inimile. Dacă dau greș, atunci pierdem totul.

⌖

Marius se trezi cu puțin înainte de răsăritul soarelui, cu brațele înfășurate protectiv în jurul Alinei. Îi puse o palmă pe stomac. Copilul lui... copilul lor creștea acolo. Privirea i se pierdu în umbrele camerei până când lumina aurie a răsăritului împrăștie întunericul.

Alina deschise ochii și-l găsi într-un cot, privind-o cu un zâmbet în colțul gurii.

–Nu te mișca... nu încă, îi șopti, sărutând-o pe frunte. Să mai păstrăm pacea asta măcar pentru câteva momente.

Alina oftă și se cuibări mai aproape de el.

–Credeam că tot ce s-a întâmplat aseară n-a fost decât un vis.

–Și eu la fel, răspunse Marius, cuprinzând-o cu brațele. Mă bucur că momentul ăsta e real.

–Cred că ne e cam foame, mărturisi Alina, punându-și o mână pe abdomen.

O oră mai târziu, rămaseră amândoi în pragul ușii de la bucătărie, urmărind-o cu privirea pe Joséphine care pregătea micul dejun.

–Intrați, nu mai stați acolo ca doi copii care așteaptă invitații speciale, le spuse, fără să privească în direcția lor. Pe masă sunt biscuiți sărați. Dimineața, dacă simți că ți-e greață, mănâncă doi-trei pe stomacul gol, o instrui pe Alina. Vrei ouă?

Alina simți cum stomacul i se întoarce pe dos.

–Ăăăă... nu, mulțumesc. Poate ar trebui să-mi fac niște pâine prăjită.

–Ți-am făcut deja, dar eu o fac la cuptor. Nu-ți recomand untul până treci de greața primelor luni, dar poți să-ți pui un strop de gem de mure.

Pâinea făcută la cuptor era crocantă pe dinafară, dar inexplicabil de moale și de gustoasă la mijloc. Gemul de mure era o minunăție și ceaiul de mentă mirosea divin. Când Marius îi spuse asta, Joséphine îi aruncă o privire speculativă, dar nu spuse nimic.

–Mulțumim pentru ospitalitate, insistă el.

–Hmmmm, fu răspunsul, care sună ciudat de aprobator.

Apoi coborî la cabinet, lăsându-i cu Beeline care stătea cu botul pe labe, privindu-i atentă. Când fu convinsă că Joséphine nu avea să se mai întoarcă, Alina sparse tăcerea.

–Și acum spune-mi toate noutățile, nu doar ce-ai vrea să știu.

Marius o privi cu o expresie precaută.

–N-am prea multe de spus.

–Trebuie să fie ceva. Toată seara am simțit că ai un secret cu care nu știi prea bine ce să faci.

–Păi, am salvat un bebeluș... o fetiță, în ultima misiune și am adus-o la sediu, începu Marius pe un ton încurcat, fără să știe de ce alesese să-i povestească despre asta.

Alina arcui o sprânceană.

–Serios? Și unde e acum?

Marius zâmbi cu o nostalgie aparte în privire.

–Poate n-ai să crezi, dar am avut singur grijă de ea în ultimele două zile. Acum e cu Paige, un nou membru al echipei.

Alina se încruntă.

–Aha... noul membru al echipei. E frumoasă?

–Nicio femeie din lumea asta nu e la fel de frumoasă ca tine, replică Marius, luând-o în brațe pentru a o săruta pe buze.

–Da, sigur. Să te văd ce mai zici peste vreo șapte luni, îl mușcă ea de buza de jos. Și ce ai de gând să faci cu fetița?

–Nu știu, încă, oftă Marius. Dar trebuie să găsesc în curând o soluție.

–De unde ai știut că mă găsești aici?

Marius ezită pentru câteva momente, dar decise că trebuie să-i spună adevărul.

–De la Alex.

Alina se întrebă cât de multe îi spusese Alex despre planul ei.

–Ce altceva ți-a mai spus?

–Nimic. Că vei fi aici și că mă iubești. Mai era și altceva?

Alina se simți ușurată. Nu avea sens să-l implice în ceva atât de nebunesc, fără să știe măcar dacă avea vreo șansă de reușită.

–Nimic care să conteze.

Marius privi gânditor afară pe geam.

–Trebuie să plec.

–Așa de repede? încercă Alina să-și ascundă dezamăgirea din voce.

Știuse de la bun început că nu puteau fura momente de intimitate la nesfârșit.

–Am un *briefing* mâine dimineață la prima oră.

Marius se ridică de pe scaun și o luă în brațe pentru a o săruta ca și când n-ar mai fi existat ziua de mâine, pentru că era foarte posibil să nu mai existe. Apoi îi depuse săruturi mici pe frunte, pe pleoapele închise, pe gât, pe mâini și pe abdomen. După care plecă, la fel de misterios precum apăruse. Beeline îl petrecu cu privirea și scheună încet, apoi căscă și o privi cu ochi triști pe Alina care rămase la masă,

pierdută în gândurile ei.

După un timp, Joséphine reapăru în bucătărie. Își turnă ceai într-o cană și se așeză la masă.

–Apare din senin și nu stă prea mult, nu-i așa? comentă pe un ton neutru.

Alina se mulțumi să clatine din cap, incapabilă să-i răspundă.

–După părerea mea, probabil sunteți implicați în vreo muncă sub acoperire. Alex la fel. Așa se explică dispariițiile pe perioade îndelungate și apariițiile din senin, eventual cu ceva răni care să necesite îngrijirea unui medic discret. Voi trei faceți parte din aceeași lume. Condiția fizică excelentă, toate cicatricile alea ciudate pe care le-am văzut pe trupul tău...

–Te rog, încetează, o întrerupse Alina.

–Am dreptate, nu-i așa?

–Nu. Joséphine, te rog să încetezi.

–Dacă bărbatul ăsta și copilul lui pe care-l porți în pântece înseamnă atât de mult pentru tine, atunci de ce nu-ți poți da demisia din orice muncă faci, ca să te duci la el?

–Nu-mi pot da demisia niciodată și dacă te încăpățânezi să continui, n-o să te pot proteja nici pe tine, nici pe Beeline! izbucni Alina.

–*Mon Dieu*... cine ar putea dori să-i facă vreodată un rău lui Beeline? întrebă Joséphine cu o expresie temătoare.

–Dacă-ți răspund la întrebarea asta și la altele, ești ca și moartă. La fel și Beeline, dacă încearcă să te protejeze. Oamenii pentru care lucrez sunt mai periculoși decât îți poți imagina vreodată. Te rog din suflet, încetează să mai cauți răspunsuri care îți pot face rău.

Rămaseră tăcute pentru o lungă perioadă de timp.

–Ce-o să faci cu copilul după ce naști? rupse Joséphine tăcerea într-un târziu.

–Asta înseamnă că ai decis să fii doctorul meu discret? răspunse Alina cu o altă întrebare.

–De fapt, da. Cred că asta am decis.

–Dacă nu-mi promiți să încetezi cu întrebările, nu-mi lași altă alternativă decât să nu mă mai întorc niciodată.

Alina își trecu mâinile prin păr și oftă. Ziua era la început, dar se simțea dintr-o dată extrem de obosită.

–Cum poți trăi în tensiunea asta permanentă? întrebă Joséphine pe un ton blând.

–Te obișnuiești cu absolut orice dacă n-ai încotro.

–Ești bună în munca ta?

–Foarte.
Joséphine se ridică de pe scaun și-și luă bastonul.
–Vino, trebuie să avem o discuție foarte serioasă despre vitamine.

✦

Oglinzi duble

Milano, Italia

O săptămână trece repede. Misiunile se succed una după alta și ajung la concluzia că trebuie să am o altă discuție cu Alex. Numai că, dintr-un motiv misterios, nu l-am mai văzut deloc în ultimul timp. Suspiciunea mă împunge în stomac. Oare e posibil să-i fi spus lui Brett despre conversația noastră? Sau, și mai rău, a aflat Brett cumva și ne ține departe unul de celălalt în mod intenționat?

Mă îndrept către departamentul condus de Jason ca să-l trag puțin de limbă în legătură cu ce mai știe despre Alex. Imediat ce dă cu ochii de mine, Jason mă ia de braț și mă trage într-un colț izolat.

–Brett vrea să te vadă imediat la el în birou. Ce prostii ai mai făcut de data asta, scumpete? mă întreabă cu o expresie îngrijorată.

Simt cum inima mi-o ia la goană în piept, dar reușesc să afișez un aer indiferent.

–Nimic, sunt mai curată ca un miel. Probabil vrea să discutăm despre misiunea aia din Indonezia. Plecăm mâine și bănuiesc că există vreun obiectiv secundar de care vrea să mă ocup doar eu.

–Sper să fie așa, spune Jason, părând o idee mai liniștit. Oricum, arăți trăznet în ultimul timp. Se uită în dreapta și în stânga, pentru a se asigura că nu se află nimeni prin apropiere, după care se apleacă pentru a-mi șopti la ureche: Având în vedere tot ce se întâmplă în trupul ăla al naibii de sexi.

Reputație de tip dur ori nu, Jason a plâns cu lacrimi de crocodil atunci când i-am mărturisit secretul meu.

–Lasă vrăjeala ieftină, Jason, îi răspund pe un ton ironic. N-ai șanse la mine.

–N-am avut șanse de când ai apărut pe-aici și mi-ai furat mințile, scumpete.

Îi aplic un sărut zgomotos pe obraz și mă îndrept către biroul lui Brett. Când intru, observ cu surprindere o masă în mijlocul încăperii, pe care se află un mic dejun copios pentru două persoane. Mă așteptam la orice, dar nu la micul dejun. Brett îmi zâmbește cu bunăvoință și mă invită cu un gest larg să iau loc. Mă execut imediat, urmărindu-l cu privirea cum îmi toarnă cafea într-o cană.

–Îți plac brioșele cu stafide? mă întreabă politicos, înainte de a mă servi cu una.

–Da, mulțumesc. Ce naiba se întâmplă, Brett?

Urmează o tăcere apăsătoare, după care Brett își ridică privirea la mine.

–Îl știi pe Guy Evrard?

Rup brioșa în două și iau o mușcătură zdravănă.

–Nu-l cunosc personal, dar am auzit de el, îi răspund cu gura plină. Parcă operează pe undeva prin Africa de Sud.

–Exact. De fapt, el conduce filiala noastră de acolo. Alex a lucrat cu el în ultima misiune.

Mușc din nou din brioșă, mai mult pentru a ascunde orice reacție nedorită la auzul numelui lui Alex.

–Misiunea lui Alex a fost să substragă un disc pe care se află coduri secrete de activare și lansare ale unor rachete nucleare din mâinile unei organizații teroriste care operează în Madagascar. A primit instrucțiuni să se întâlnească cu Guy acum două zile, dar n-a apărut la întâlnire. După ultimele informații, se pare că Alex ne-a trădat.

Mestec și înghit cu grijă, rugându-mă să nu mă înec.

–Trădător? Alex?

–Da. A decis să dezerteze și păstrează discul cu coduri nucleare drept asigurare.

Brett se șterge tacticos la gură cu un șervețel, dar sub calmul afișat îi intuiesc furia. Îl privesc mai atent și observ cearcănele vinețiide sub ochi și paloarea nefirească. E clar că Alex, omul pe care l-a considerat dintotdeauna drept cel mai bun agent Elite, i-a dat o lovitură personală atunci când a decis s-o ia pe arătură. Cu toate că e foarte posibil ca totul să nu fie decât o mare baliverna.

Îi ofer un rânjet larg.

–Faci mișto de mine, nu? Alex a decis să fugă din Elite și te are la mână cu un disc cu coduri nucleare. Ce-i asta, un scenariu de film prost?

–Nu e niciun scenariu, îmi răspunde Brett pe un ton grav. E purul adevăr.

–Bun, și ce vrea?

–Își vrea libertatea.

Îmi vine să râd isteric. Asta nu poate fi decât o glumă proastă. Dacă nu cumva...

–Perfect, am înțeles. Bravo lui. Și eu ce treabă am în toată afacerea asta?

–A cerut să te vadă și vreau să-l aduci înapoi.

Brioșa și cafeaua din stomac încep să-mi vină înapoi pe gât. Înghit în sec, impunându-mi să mă calmez.

–Avem motive serioase să credem că e pe undeva prin La Reunion, o insulă vulcanică din apropierea Madagascarului.

–Motive serioase să credeți? îl imit pe un ton sarcastic. Din câte știu,

Alex are un emițător implantat pe undeva. Și asta tocmai pentru ca voi... tu să știi exact unde se află. La fel ca noi toți.

Brett zâmbește strâmb.

–Avea, dar și l-a scos. Un pic de chirurgie domestică... a mai făcut-o și înainte. Ultima oară ne-a contactat din Saint-Dennis, așa că avem motive serioase să credem că e încă acolo.

–Și cum o să-l găsesc?

–Asta chiar nu va fi o problemă, pentru că îți va comunica chiar el unde să vă întâlniți. După cum am mai spus, a cerut să te vadă.

–De ce?

Brett ridică din umeri și-și împinge farfuria într-o parte.

–Bănuiesc că n-a încetat niciodată să te iubească.

Simt cum mă ia cu călduri și-mi vine să-mi trag două palme.

–Vrea ca tu să fii cea care pecetluiește înțelegerea. Discul, în schimbul libertății lui.

–Și are impresia că o să-l las să fugă în virtutea sentimentelor pe care le-am avut odată pentru el?

–Poate vrea să te convingă să fugi cu el.

–De ce-aș trăda Elite?

Îl studiez pe Brett pentru a surprinde o reacție pe fața lui, dar nu văd nimic.

–O trădezi zilnic, îmi răspunde cu privirea fixată în a mea. Acolo, arată cu degetul înspre inima mea. E o parte din tine care nu ne-a aparținut niciodată, iar Alex probabil contează pe asta. El o știe mai bine ca oricine.

O durere surdă îmi izbucnește în cap, ca și cum cineva m-ar fi înjunghiat cu un cuțit subțire și extrem de ascuțit. Dumnezeule, oare ăsta să fie planul de evadare despre care îmi spunea Alex în avion?

–Alex știe foarte bine care sunt consecințele unei astfel de decizii, spun pe un ton ferm. La fel și eu.

–Cred că Alex contează pe rebeliunea ta instinctivă împotriva regulamentului Elite. Poate și pe simpatia ta față de el. Și, de ce nu, chiar pe o potențială relație între voi.

Îl privesc drept în ochi. Impasibilă. Neutră. Știu că mă așteaptă la cotitură, observându-mi fiecare reacție în parte. Dar am avut profesori buni. Cei mai buni. Așa că nu-i dau satisfacție.

–Și dacă refuză să se întoarcă cu mine, asta presupunând că-l găsesc?

–Atunci ai ordin să-l ucizi, dar nu cred că se va ajunge la asta. Sunt convins că-ți vei îndeplini misiunea cu ajutorul lui Guy.

Mental, închid ochii și-mi masez tâmplele pulsânde. În realitate, îl privesc pe Brett în ochi fără să clipesc. Să fie ăsta planul lui Alex de a mă

scoate din Elite, ori chiar a luat-o razna? Și chiar dacă ar fi așa, nu l-aș putea ucide niciodată. Îmi vine să vomit numai gândindu-mă la asta.

–Pleci imediat, încheie Brett, ridicându-se de la masă pentru a-mi da de înțeles că micul dejun a luat sfârșit.

✦

La un nivel superior

Sediul CIA - Langley, Virginia

În ultima lună, am monitorizat situația celor trei fiole cu antrax care au dispărut dintr-un laborator experimental din Kuala Lumpur. Informațiile primite de la sursele noastre locale ne-au condus la acest om, începu Roger *briefing*-ul, pe ecran apărând imaginea unui bărbat chel, care părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Dwayne Finnegan, fost membru de top al IRA, a renunțat la orice fel de principii pentru banii care se pot câștiga din vânzarea de arme ilegale către organizațiile teroriste.

În momentul acela, începu plânsul. Marius se forță din răsputeri să se concentreze la ceea ce spunea Roger, dar cu coada ochiului îl vedea pe Oliver prin ușa întredeschisă cum se plimba de colo-colo prin Centrul de Control cu bebelușa în brațe. Degeaba, copila nu avea de gând să cedeze.

Într-un final, Oliver cedă el nervos și intră în sala de conferințe pentru a o depozita în brațele lui Marius. Fetița îl privi cu ochi mari și plini de lacrimi, buza inferioară tremurându-i într-un mod atât de dulce, încât îi sfâșie inima în bucăți. Era îmbrăcată cu un tricou de un galben auriu, o salopetă roșie și șosete galbene cu fundițe roșii. Paige dăduse o raită prin oraș să-i cumpere câteva haine și, după toate aparențele, era un mare fan al culorilor stridente.

–Cred că știe că pleci iar, comentă Oliver pe un ton amuzat.

Copila încetă să mai plângă, înfigându-și mâna în părul lui Marius, ca și cum ar fi fost hotărâtă să nu-i mai dea drumul niciodată.

Roger își drese vocea și continuă *briefing*-ul:

–Săptămâna trecută l-am ridicat pe unul dintre asociații lui Finnegan. Informațiile extrase de la el sunt extrem de îngrijorătoare. Se pare că Finnegan a fost contactat de cineva care pretinde că deține fiolele de antrax. Marius se va întâlni cu el, pozând într-un traficant de arme. Webb conduce echipa secundară, Oliver se ocupă de comunicații și tot tacâmul. Avem nevoie de Finnegan nu doar viu, ci și în bună stare, ca să poată fi interogat. Succes.

Agenții se ridicară în tăcere de la masă și ieșiră unul câte unul. Marius îi urmă, cu bebelușa în brațe, întrebându-se pe cine ar fi putut alege pe post de babysitter până se întorcea.

–Cred că trebuie schimbată, spuse Paige, ajungându-l din urmă.

Din nou.

Copila îl privi pe Marius cu ochi mari și rotunzi, zâmbindu-i cu toată gura.

–Ai idee pe unde sunt pamperșii? întrebă Marius, privind în jur pentru a găsi un loc mai retras unde să o schimbe.

Oliver scotoci în multele pungi cu cumpărături împrăștiate prin terminalul lui și-i întinse un pachet cu pamperși.

–Mă ocup eu de asta, spuse Roger din spatele lor. Voi trebuie să vă pregătiți pentru misiune.

Marius întoarse capul să-l privească. Era îngrozit să lase copilul singur cu Roger, dar nu vedea o altă alternativă.

–Mulțumesc, spuse pe un ton neutru, depunând-o pe copilă în brațele lui Roger, care o preluă de parcă ar fi fost o mină de teren.

–O să aveți nevoie de astea, spuse Oliver, întinzându-i o pătură bleu ciel și o pungă în care se aflau șervețele umede, pamperși și pudră de talc.

Roger înclină scurt din cap și se grăbi în direcția biroului său. Nu-și dorea să se dea de gol în fața agenților că omul care le punea viețile în pericol era speriat de moarte de un bebeluș.

Odată ajuns în birou, oftă din toată ființa lui și împături pătura în patru. O puse pe birou și așeză cu grijă copila pe ea. *Pot să fac asta,* se încurajă în gând. *Am făcut eu față altor dezastre cu mult mai mari.* Se aplecă puțin, încercând să-și dea seama la ce foloseau capsele de pe cracii salopetei, dar îi trebui ceva timp până să înțeleagă că nu era nevoie să dezbrace copilul complet pentru a ajunge la pampers. Odată ce se lămuri, nu-i mai rămase decât să desfacă benzile adezive pentru a scoate pampersul murdar. O, Dumnezeule! Abia acum înțelegea de ce avea nevoie de șervețele umede.

⌖

Echipa operativă era gata de îmbarcare în avion și Marius se grăbi în direcția biroului lui Roger. Trebuia să salveze copila din mâinile lui Roger, ori poate să-l salveze pe Roger de ea. Nu-și dădea seama exact ce și cum. Realiză cu surprindere că-i era dor de ea atunci când era nevoit să plece. Nu-l deranja deloc să-i poarte de grijă și nici măcar să-și demonstreze în mod public afecțiunea pentru ea. O îndrăgise tot mai mult și asta se datora probabil și faptului că Alina era însărcinată cu copilul lui, dar copila aceea care supraviețuise aproape din întâmplare îl făcuse să creadă că miracolele chiar existau cu adevărat. Îi oferise o rază de speranță atunci când avea mare nevoie de așa ceva.

Spera doar ca Roger să-i acorde suficient timp pentru a-i găsi o

familie bună. Nu avea nevoie decât de câteva zile, însă în lumea lor câteva zile se transformau câteodată într-o adevărată eternitate. Măcar Roger îl informase că avea să-i permită să rezolve personal situația.

–*Ai tot sprijinul și ajutorul meu,* fuseseră cuvintele exacte ale superiorului său.

Marius deschise ușa biroului lui Roger și rămase în prag, încercând să nu reacționeze în vreun fel la ceea ce descoperi. Roger era așezat pe scaunul lui, hrănind-o crispat pe bebelușă cu un biberon.

–Ok, poate e un pic mai greu decât m-aș fi așteptat, comentă la vederea expresiei șocate de pe fața lui Marius.

Fetița uită de biberon și zâmbi fericită când dădu cu ochii de el. Marius se întrebă cum era posibil ca toată încăperea să fie acoperită de sus până jos cu pudră de talc, dar decise să nu comenteze. Intră și închise ușa după el.

–E foarte fericită să te vadă, spuse Roger, transferând fetița în brațele lui. N-am putut să nu observ că e foarte frumușică.

–Este, replică Marius cu o mândrie aproape paternală.

–Nu mă deranjează să am grijă de ea până te întorci, se oferi Roger, ridicând ușor din umeri.

Marius îi mulțumi cu o înclinare a capului, apoi ridică copila pentru a o privi în ochii mari de un albastru intens.

–Știu că te sperii de fiecare dată când plec și că nu înțelegi nimic din ce se întâmplă în jur. Oftă ușor și-i zâmbi. Nu te teme, n-o să te abandonez. O să mă întorc curând.

O strânse la piept, bucurându-se de căldura trupului micuț, apoi i-o înmână lui Roger și părăsi încăperea. Lacrimi mari începură să alunece pe obrajii bucălați ai copilei, dar Marius refuză să mai privească înapoi.

⌖

Marius întoarse capul și privi pe hublou. Avionul se lăsă alene pe o parte și în fața lui se deschise o priveliște de poveste. Oceanul întunecat, apoi un rând de lumini șerpuite. Puțin mai departe, alte mii de lumini strălucind. Un oraș ca o colonie uriașă de licurici. Forța gravitației îl presă în scaun, în timp ce pilotul aduse botul avionului într-un unghi deloc confortabil pentru a mări altitudinea. Dar Marius se bucură de senzația de disconfort. Simțea că e pe punctul de a exploda din cauza fricii ce i se cuibărise în stomac.

Știa prea bine în ce urma să se angajeze Alina și știa că era foarte posibil s-o piardă pentru totdeauna. Alex îi povestise totul, chiar dacă n-o recunoscuse în fața Alinei. Nu avea să fie ușor să inducă Elite în

eroare. *Imposibil,* îl avertiză o voce interioară. Și nu putea face nimic pentru a o ajuta. Era prins între onoare și datorie, cuvinte nobile care-i mai distruseseră viața și înainte. Din punctul lui de vedere, iadul nu era vreo groapă adâncă și întunecată și nici focul etern al judecății divine. Nicidecum. Iadul lui personal era reprezentat printr-o senzație acută de inutilitate, mai puternică decât orice altceva din univers. Geamăna neputinței și a apatiei.

Închise ochii, încercând să-și recapete controlul de sine. Se concentră pe torsul înfundat al motoarelor, imaginându-și avionul care plutea pe deasupra norilor, fugind de noapte. Deschise ochii pentru a vedea că la orizont cerul se lumina treptat, transformându-se din albastru închis în mov, apoi roșu deschis și portocaliu, anunțând iminentul răsărit al soarelui.

Zgomotul static îi explodă în casca din ureche, apoi auzi vocea pilotului:

–Zece minute până la punctul zero.

Dublin, Irlanda

Luna se strecurase printre nori, întunericul devenind aproape opresiv. Întâlnirea urma să aibă loc într-un cimitir de mașini abandonat, în jurul căruia se întindea un dezastru imobiliar care adusese la faliment un cunoscut om de afaceri irlandez în mai puțin de doi ani de la achiziție. Între timp, locul fusese preluat de bande de adolescenți care distruseseră ziduri, ferestre și tot ce mai era de distrus, locul arătând ca un platou de filmare al unei povești post-apocaliptice.

Marius și Paige așteptau într-o limuzină care nu se integra deloc în peisaj.

–Subiectul se apropie de punctul de întâlnire, auziră vocea lui Oliver în căștile de comunicații. Contact vizual într-un minut.

Un Mercedes negru își făcu apariția, urmat de două microbuze cu geamuri fumurii. Ușile microbuzelor se deschiseră și zece bărbați înarmați înconjurară locul, în timp ce ocupanții Mercedesului rămaseră înăuntru.

–Inițiați prima fază, dădu Oliver comanda.

Marius deschise portiera limuzinei și coborî împreună cu Paige. Mâna lui i se înfipse în păr, trăgându-i capul pe spate.

–Poartă-te frumos, mârâi pe un ton iritat.

Paige încercă să-l lovească cu un picior, dar Marius îi suci un braț la spate. Paige scoase un strigăt furios, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Finnegan începuse să se excite doar privind de la distanță. Femeia era exact ce-și dorise. Zveltă și frumușică, tremurând de furie și teroare în rochia albă mulată pe corp. Avea să-i ofere cel puțin câteva nopți pline de încântare. Apăsă un buton pentru a deschide geamul.

–Trecem la afaceri? îl întrebă pe Marius, dar privirea îi rămase la Paige. Ai adus marfa?

–Cincisprezece rachete Stinger, ale tale contra prețului stabilit, răspunse Marius cu o expresie impasibilă.

–Și primesc și fata, da? întrebă Finnegan pe un ton impacientat.

Marius îi zâmbi glacial.

–Și fata, îi răspunse, trăgând-o pe Paige lângă pentru a-i pune o mână posesivă pe șold. Dacă ne învoim la preț, bineînțeles.

Paige încercă zadarnic să scape din mâinile lui, ceea ce nu făcu altceva decât să-l incite și mai tare pe Finnegan.

–Am probleme cu scanner-ul, bâzâi vocea lui Oliver în căști. Fă-l să iasă cumva din mașină.

–Are tot ce-i trebuie? întrebă Finnegan, studiind-o pe Paige din cap și până în picioare cu o privire lacomă.

–Vino să vezi cu ochii tăi, replică Marius, trăgând-o pe Paige în fața lui pentru a se lipi de ea într-o mișcare extrem de sugestivă.

Finnegan coborî din mașină și fu încadrat imediat de doi bărbați înarmați. Se apropie de Paige și întinse mâna pentru a o mângâia pe un sân. În ultimul moment, Marius o trase în dreapta lui.

–Ce protectiv suntem, mârâi Finnegan.

–Nu sunt decât un om de afaceri, domnule Finnegan, rânji Marius, strecurându-i o mână lui Paige între coapse. Dacă o vrei, atunci trebuie să plătești.

–Nu! țipă Paige, încercând să scape de mâna lui Marius, care i se strecura tot mai sus.

–Mai trage de timp măcar un minut, se auzi din nou vocea lui Oliver în căști.

Marius o sărută pe gât pe Paige, frecând-o ușor cu mâna între picioare.

–Cât vrei? întrebă Finnegan, aproape salivând.

–Zece mii, răspunse Marius. Fata e virgină, s-a păstrat pentru un bărbat adevărat ca tine.

Paige suspină cu un aer îngrozit.

–Oh, asta chiar e o surpriză minunată, șopti Finnegan, ducându-și mâna la umflătura deja vizibilă prin pantaloni. De acord, zece mii.

–Identitate confirmată, anunță vocea lui Oliver. Aveți undă verde.

–Poți s-o ai chiar aici, în limuzină, sugeră Marius. E foarte confortabil.

Finnegan scoase un geamăt, înnebunit de dorință. Le făcu un semn celor doi bodyguarzi să se ocupe de restul detaliilor, în timp ce Marius o împinse pe Paige în limuzină. Finnegan o urmă imediat, suindu-se direct peste ea. Marius închise portiera și rânji cu subînțeles în direcția bodyguarzilor.

În limuzină, Paige încercă să-l împingă pe Finnegan, dar el o pălmui cu toată forța.

–Lasă-mă! Nu! urlă ea.

Finnegan îi vârî o mână între picioare, cu cealaltă trăgând de hainele ei și ale lui, într-o frenezie disperată de a o poseda. Portiera se deschise și Marius urcă pe bancheta opusă. Finnegan întoarse capul pentru a-i arunca o privire furioasă.

–Ce naiba...

Nu mai apucă să mai spună și altceva înainte ca împușcăturile să debuteze în forță afară. Câteva gloanțe rătăcite loviră limuzina, dar nu reușiră să afecteze vehiculul blindat și geamurile anti-glonț. Echipa secundară condusă de Webb avansă rapid, copleșindu-i pe oamenii lui Finnegan.

Marius îl apucă pe Finnegan de reverul sacoului, smucindu-l de pe Paige și trăgându-l lângă el. Mâna i se înfipse în gât, strângându-l până când Finnegan începu să horcăie ca un porc înjunghiat.

–Te rog să cooperezi, îi spuse pe un ton politicos.

Portiera se deschise și Web își vârî capul înăuntru.

–Totul în regulă aici?

–Ne distrăm de minune, răspunse Marius, fără să-l elibereze pe Finnegan. Eliberați zona și informați pilotul că ajungem în curând. Ceva vești de la Roger despre Kuala Lumpur?

–Încă nu.

–Și profilul pentru întâlnirea cu vânzătorul?

–Îl rulăm chiar acum, o să fie gata în mai puțin de o oră.

–Dă-mi de știre imediat ce-l ai.

–Absolut.

Marius întoarse capul pentru a-i arunca o privire amenințătoare lui Finnegan.

–Fă doar ce ți se spune dacă vrei să trăiești.

Sediul CIA - Langley, Virginia

–Domnule, Marius m-a informat că îl au pe Finnegan, raportă

Oliver.

–Fă-mi legătura, ceru Roger pe un ton nerăbdător.

Era cu nervii la pământ. Bebeluşa plânsese două ore fără întrerupere după plecarea lui Marius. Când reuşise într-un final s-o adoarmă, unul dintre analiştii de serviciu dăduse buzna în birou să-i aducă rezultatele simulatoarelor şi plânsul reîncepuse cu forţe proaspete. Roger încercase cu disperare să-şi amintească cuvintele unui cântec de leagăn şi când o făcu, amuţi după prima strofă, îngrozit de grohăielile pe care le emitea. Până la urmă, copila cedase, dormind câteva ore şi îngăduindu-i să lucreze puţin. După această experienţă, respectul lui pentru Marius crescu considerabil: era unul dintre cei mai buni agenţi din lume, un adevărat geniu în strategie şi, aparent, vrăjea bebeluşi.

Fetiţa îl plăcea foarte mult şi pe Oliver, dar nu putuse să i-o paseze în timp ce coordona misiunea din Irlanda. Bucătarul şef, care îi adusese cina în birou şi o găsise *absolut încântătoare* pe micuţă, îl ajutase cu hrănitul, dar refuzase categoric să ia parte la operaţiunile de schimbare a pamperşilor. Roger fusese nevoit să se descurce singur.

Drept pentru care, acum patrula în Centrul de Control, prin spatele lui Oliver, îmbrăcat în obişnuitul costum de haine bleumarin, cu cămaşa de un alb imaculat pe sub sacou, peste care purta un *baby carrier* asortat cu costumul. Fetiţa observa cu atenţie toată agitaţia din jur, gângurind încântată ori de câte ori auzea vocea lui Marius în difuzoare.

–Îl avem pe Finnegan în custodie, ajungem înapoi în aproximativ zece ore, raportă Marius.

–Ceva probleme?

–Negativ.

Roger făcu o grimasă atunci când fetiţa îi înfipse un genunchi în spate.

–Întoarceţi-vă cât puteţi de repede.

⌖

Ca de obicei, Marius îşi respectă ordinele, întorcându-se la sediu în opt ore. Îl găsi pe Roger în biroul lui, într-o conferinţă audio cu mai mulţi şefi de filiale CIA din diferite colţuri ale lumii. Bebeluşa dormea liniştită în braţele lui.

–Încă încercăm să vedem ce s-a întâmplat cu transmisiunea video, sper să rezolvăm problema cât mai repede. Deocamdată, nu avem decât audio, minţi Roger fără să clipească. Avem vreo veste în ceea ce priveşte eforturile noastre comune de la Praga? întrebă, plimbându-se de colo-colo într-un efort disperat de a nu trezi copila.

Privirea lui Marius coborî la copil. Era îmbrăcată cu un tricou alb și o salopetă bleumarin, șosetele albe fiind decorate cu stele și luni zâmbitoare. Se întrebă dacă hainele erau tot opera lui Paige, ori dacă Roger se hotărâse să meargă la cumpărături pentru a scăpa de toate culorile curcubeului. Rămase nemișcat, de frică să n-o trezească. Dacă îl simțea pe aproape, ar fi început să reacționeze cu entuziasm, dezvăluind astfel secretul lui Roger.

În zadar, însă. Conectată parcă la un sistem invizibil care rezona cu cel al lui Marius, fetița oftă și începu să se întindă. Roger ascultă nerăbdător toate informațiile, cu privirea la copila din brațe, apoi se grăbi să încheie conferința audio.

–Bine ai venit înapoi, Marius, spuse fără să se întoarcă. Am înțeles că totul a mers conform planului.

–Finnegan e o sursă inepuizabilă de informații.

Roger se întoarse cu fața la el.

–Mă bucur să aud asta.

Însă Marius nu se mai obosi să-i răspundă, privirea coborându-i la copilă, un zâmbet apărându-i în colțul gurii. Roger oftă, în momentul acela știind cu siguranță că nu Marius găsise copila aceea, ci mai degrabă ea îl găsise pe el. O mică vrăjitoare, asta era, aducând viață și bucurie într-o lume în care obiectivele principale erau moartea și distrugerea. Îi schimbase pentru totdeauna pe toți cei cu care intrase în contact. Datorită ei, Oliver realizase că viața consta în mult mai mult decât tehnologie de ultimă oră și computere, până și Webb fusese nevoit să recunoască faptul că încă mai exista inocență în lume atunci când se trezise față în față cu ea. Roger își asuma alegerile pe care le făcuse în viață, dar chiar și el era mișcat până în adâncul sufletului de puritatea acelui copil. Plus că primise confirmarea pe care poate o așteptase toată viața: era posibil ca micuța aceea să aibe o șansă de a trăi într-o lume mai bună datorită muncii lui.

Dar persoana care fusese afectată cel mai tare era Marius. Roger îl văzuse făcând față multor traume, pierderi și sacrificii personale, dar niciodată, nici măcar o singură dată nu-l văzuse renunțând la masca lui impasibilă. Acum, însă, părea incapabil să-și mai ascundă emoțiile, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. De fapt, nici măcar nu mai încerca. Roger se întrebă cât de mult timp putea supraviețui pe teren în felul acela. Oftă ușor. Nu prea mult timp, de asta era sigur. Copila aceea îl înmuiase cumva și în timp ce asta nu era ceva negativ în lumea reală, în lumea lor reprezenta o condamnare la moarte.

Îi întinse fetița lui Marius fără niciun cuvânt și o urmări cum

se cuibărea fericită în brațele lui. Marius încercă din răsputeri să-și păstreze o expresie neutră și rată cu brio. Da... CIA îl pierduse definitiv și irevocabil pe Marius.

⌖

Marius părăsi biroul lui, zărindu-l pe Oliver, care se grăbea spre lifturi.

–Pleci? îl întrebă, ajungându-l din urmă.

–Da.

–Unde te duci?

–Prin oraș.

–M-am lămurit, comentă Marius pe un ton ironic. Ai văzut-o pe Paige pe undeva?

Oliver se înroși până la urechi, confirmând suspiciunile lui Marius în legătură cu relația dintre cei doi.

–Cred că a plecat deja, răspunse fără să-l privească.

–Am înțeles. Și, până la urmă, unde te duci?

Oliver continuă să privească drept înainte.

–Acasă.

–Parcă ziceai că prin oraș.

–Ăăăăă... , ezită Oliver. Păi, da, prin oraș și după aia acasă.

–Cine e fericita?

–Nu-i treaba ta.

–Bănuiesc că nu e o agentă transferată de curând, nu-i așa?

Oliver întoarse capul să-l privească, ochii strălucindu-i a iritare.

–Auzi, n-ai de scris vreun raport, n-ai nimic de făcut?

Marius îl privi amuzat.

–L-am scris în avion.

–Bravo ție.

Când ajunseră la o intersecție de coridoare, Oliver se opri pe loc.

–Tu în ce direcție o iei? întrebă, în mod clar nerăbdător să scape de el.

Marius arcui o sprânceană și făcu un gest cu mâna în partea dreaptă.

–Eu o iau în stânga, spuse Oliver și se grăbi să se îndepărteze de el.

–Oliver! îl strigă Marius, privindu-l cum se oprește cu un oftat și se întoarce cu fața la el. Mă bucur pentru voi. Paige e o tipă de milioane.

Oliver zâmbi.

–Da, este.

✦

Transfug

Saint-Denis – Insula La Reunion, Sudul Oceanului Indian

Roțile avionului de două persoane derapară pe pista Aeroportului Roland Garros, după care emiseră un uruit puternic pe măsură ce pilotul reduse viteza, îndreptându-se către terminal. Alina privi prin hubloul zgâriat și observă un bărbat blond, cu părul dat peste cap pentru a descoperi o frunte înaltă, care se apropia de avion. Bănui că era Guy Evrard. Ochii lui de un albastru spălăcit o studiară cu atenție în timp ce cobora scara avionului.

–Bine ai venit în Africa de Sud, o întâmpină cu un zâmbet larg. Brett trebuia să-mi fi spus că ești frumoasă ca un model.

–Probabil. Pe de altă parte, trebuia mai degrabă să-ți spună că sunt extrem de periculoasă atunci când mă calci pe nervi, îi răspunse Alina pe un ton sec.

Guy îi făcu cu ochiul, păstrându-și zâmbetul.

–Mergem? Facem cam douăzeci de minute cu mașina până în oraș.

Drumul până la Saint-Denis era mai mult un traseu montan cu foarte multe serpentine strânse, de multe ori existând numai o singură bandă pentru ambele sensuri mărginite de pereți muntoși pe care creșteau tot felul de plante agățătoare ce creau un fel de perdea naturală. Nu doar o singură dată, Alina închise atunci când trecură pe lângă o mașină care venea din direcție opusă, atât de aproape încât fu convinsă că aveau să se izbească aproape frontal. Dar peisajul era cu adevărat spectaculos, insula fiind de fapt un vulcan încă activ, cu o vegetație extrem de bogată. Trecură de munți ai căror vârfuri îi aminteau de Anzi, văi vulcanice pe care localnicii le numeau *cirques*, ce păreau niște amfiteatre naturale, un fel de căldări imense formate în urma erupțiilor vulcanice, plaje înguste cu nisip aproape negru, invadate de vegetație luxuriantă, plantații de palmieri de nucă de cocos și scorțișoară, care să cățărau până pe crestele împădurite ale vulcanilor, țărmuri umbrite de palmieri și lagune largi cu ape de culoarea absintului.

–Vrei să te duc la hotel mai întâi? o întrebă Guy, aruncându-i o privire în care se oglindea curiozitatea.

–Nu aveți vreo clădire securizată pentru agenții operativi care vă vizitează?

–Ne aflăm la ceva distanță de coasta sud africană. Practic, nici nu existăm pe hartă, așa că tindem să fim o idee mai relaxați decât alte

filiale mai importante. Agenții noștri duc vieți aproape normale și folosim hoteluri pentru vizitatori. O privi din nou. Pari cam palidă. Ești obosită?

–Cred că un duș mi-ar prinde bine, recunoscu Alina.

Hotelul ei se numea Saint-Alexis și corelația ciudată cu numele lui Alex o făcu să zâmbească. O coincidență? Camera în care fu condusă era foarte mică, dar decorată splendid cu mobilă Creolă din lemn de măslin sculptată manual și artă africană din abanos și fildeș pe pereți.

Guy o sună peste câteva ore și-i propuse s-o scoată în oraș pentru cină. Alina era deja hămesită, așa că acceptă, chiar dacă totul părea un fel de întâlnire aranjată. Guy se dovedi extrem de plictisitor, dar mâncarea era delicioasă și clienții un amestec exotic de europeni și creoli. Nu puteau discuta detalii despre misiune, așa că se rezumară la conversații de complezență despre viața pe insulă și pescuit, care se dovedi a fi una dintre pasiunile lui Guy. Abia când se suiră din nou în mașină abordară subiectul Alex.

–Era ceva în neregulă cu el, oftă Guy. Părea tensionat și tulburat, aproape obsedat de identitatea creată pentru misiunea sub acoperire... Dacă mă întrebi pe mine, tipul e o idee depresiv.

–Serios?

–De câteva ori, aș fi putut băga mâna în foc că e beat. Voi doi erați foarte apropiați. Ce-mi poți spune despre asta? Alex obișnuia să bea?

Alina pufni pe nas.

–Alex nu bea niciodată.

–Știu că trebuia să bea pentru a-și păstra acoperirea, dar pentru mine părea destul de real. Parcă se afunda tot mai mult în ceva... un fel de iad personal.

–Și cu toate astea, a reușit să găsească și să sustragă discul în mai puțin de o săptămână, comentă Alina pe un ton sec.

Guy se crispă puțin.

–Da, nu neg că și-a făcut treaba bine, fu de acord cam cu jumătate de gură. Acum ne îndreptăm spre apartamentul lui. Brett mi-a ordonat să ți-l arăt.

Apartamentul era de fapt o garsonieră minusculă, aflată în Barachois, un fel de scuar umbros plin de clădiri datând din timpurile Companiei Indiilor de Est.

Alina descoperi cu surprindere că frigiderul nu conținea nimic altceva în afară de cutii cu bere. Locul arăta jalnic. În baie găsi un stilet acoperit cu sânge închegat. Stropi de sânge pătaseră chiuveta, faianța albă de pe pereți și podeaua vopsită în alb. În chiuvetă se afla o bucată

mică de carne însângerată, în mijlocul căreia se zărea un emițător. Alina se aplecă pentru a-l studia mai îndeaproape. Identic cu modelul pe care Elite îl implanta absolut tuturor agenților operativi. Știa că al ei era în șoldul drept și dintr-o dată realiză că avea să fie nevoită să-l scoată cât de curând.

–E serios, nebunul naibii, murmură cu ochii la bucata de carne.

–Alex era la fel de împuțit și când erați împreună? întrebă Guy pe un ton în care se ghicea repulsia.

–Nu. De obicei, curăța urmele hemoragiilor masive provocate prin auto-mutilare, răspunse Alina pe un ton glacial. Destul de politicos în sensul ăsta, cu toate că lăsa destul de des capacul de la toaletă ridicat. Și nu punea niciodată dopul la pasta de dinți. Și crezi că putem păstra conversația despre Alex la un nivel profesional demn de standardele Elite? Relația noastră n-are nimic în comun cu motivul pentru care ne aflăm aici.

–Am auzit foarte multe despre voi doi.

–Mă bucur. Detaliile picante ale relației noastre tâmpite au ajuns în locul care nu se află pe hartă? întrebă Alina pe un ton acid, simțind dintr-o dată nevoia să-i tragă una după ceafă.

–L-am cunoscut pe Alex cu mult înainte de misiunea asta, încă de pe vremea când eram un simplu recrut și mă antrenam la Bruxelles. Alex mai venea să ne mai învețe una-alta. Avem mulți prieteni comuni și poveștile circulă repede. M-am antrenat de câteva ori și cu Vallis. L-ai cunoscut pe Vallis, nu-i așa?

Alina încuviință din cap, nefiind în stare să-i ofere un răspuns.

–Zvonurile circulă rapid printre agenți, mai ales cele despre legendarul Alex Therein. Oricum, ca să ne întoarcem la problema noastră, situația e foarte clară din punctul meu de vedere. Alex are un plan de evadare și vrea să te ia cu el.

–Ne-am despărțit de mult timp.

–Probabil încă mai are dubii în privința asta.

Nu mai descoperiră nimic interesant în apartament, așa că Guy o duse înapoi la hotel.

–Dă-mi de știre dacă te contactează, o instrui, studiind-o cu atenție.

–Sigur, spuse Alina cu o expresie neutră.

Nu-și dorea decât să scape de el cât mai repede.

Două zile mai târziu, Alex tot nu dăduse niciun semn de viață. Alina îi sugeră lui Guy că poate ar fi o idee bună să-l caute separat,

presupunând că exact asta aștepta Alex. Și descoperi că avea dreptate pe o alee mai retrasă. Cineva îi acoperi nasul și gura cu o cârpă, forțând-o să inhaleze o substanță cu miros dulceag, după care nu mai știu nimic.

Se trezi într-un pat ale cărui arcuri rupte îi intrau în coaste. În gură simțea un gust metalic neplăcut. Alex stătea pe marginea patului, arătând la fel de rău pe cât se simțea ea. Alina își ridică puțin capul, descoperind că era acoperită cu o pătură găurită. Alex tocmai turna bere într-una dintre găuri.

–Ce naiba faci? întrebă cu voce răgușită.

Alex își ridică privirea la ea și rânji, după care bău cu sete din cutia cu bere.

–Berea are proprietăți antiseptice și ai nevoie de așa ceva. Ți-am scos emițătorul din șold. Te doare?

Alina încercă să se ridice. Se simțea amețită și rana chiar o durea. Ridică puțin pătura pentru a privi sub ea, descoperind că era în pielea goală.

–Urăsc mirosul berii, comentă cu o grimasă. Chiar mi-ai scos emițătorul?

–Da. Și am fost nevoit să-ți scot hainele ca s-o pot face. N-a fost prea ușor să-l găsesc.

–Poate-mi explici și mie ce naiba se întâmplă, că n-am reușit să-mi dau seama, oricât de mult am încercat.

–Nu era un implant prea adânc, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o. Nu cred că o să-ți rămână vreo cicatrice. Și te-am mai văzut dezbrăcată și înainte.

Îi zâmbi strâmb, părând să se amuze copios pe seama disconfortului ei. Arăta ca un sălbatic, cu părul deschis la culoare de la soare, neras de cel puțin o săptămână și la bustul gol. După câte își dădea seama, se antrenase din greu, mușchii bine definiți tresărindu-i la fiecare mișcare. Poate că nu era nimic altceva de făcut acolo.

–Ce mai faci? o întrebă Alex. Cât timp a trecut de când nu ne-am mai văzut?

–Ce facem, Alex, discutăm discuții? Știi prea bine cât timp a trecut și despre ce-am discutat. Mai bine explică-mi pentru ce faci tot circul ăsta.

–Nu vreau decât să petrec câteva zile în compania ta, răspunse Alex cu voce tare, după care se aplecă spre ea. Continuă să-ți joci rolul și păstrează atitudinea asta furioasă, că e perfect, îi șopti la ureche.

Alina îl privi cu ochi mari. Ce naiba punea la cale? Oare jocul acela ridicol făcea parte din planul lui pentru a-i reda libertatea? Și de ce să continue să-și joace rolul? Erau sub supraveghere? Și dacă da, cine-i

supraveghea? Dacă Elite știa deja unde e Alex, de ce nu-l făceau pachet pentru a-l trimite la sediul central? Întrebările o copleșiră, dar dădu din cap în semn că a înțeles. Nu avea încotro, trebuia să meargă pe mâna lui.

–Știam că nu exista altă soluție pentru a te convinge să accepți o întâlnire cu mine, continuă Alex.

Alina mârâi furioasă.

–Ți s-a suit excitarea la cap și-ai luat-o pe arătură?

–N-aș pune problema în felul ăsta. Dacă era așa, atunci aș fi putut să-mi rezolv problema cât ai zăcut ca o balenă pe uscat. Știi că ai dormit ca lemnul vreo opt ore?

–Și-ai făcut-o?

–Tu ce părere ai? Nu cred că ești prea umedă între picioare. Alex se ridică în picioare și se îndreptă către frigider. Am bere și niște suc de mere. Vrei ceva?

–Nu vreau nimic de la tine, răspunse Alina, făcând o grimasă la cât de imbecil suna asta.

–Am mai auzit chestia asta și înainte. Sau, mă rog, variații pe aceeași temă.

Alex se reîntoarse cu o sticlă de suc de mere într-o mână și un pahar în cealaltă. Le puse pe amândouă pe măsuța de lângă pat.

–Chiar ai furat discul ăla? întrebă Alina.

–Da.

Alina se ridică în șezut, trăgând de pătură pentru a o prinde la subraț.

–De ce?

Alex îi aruncă o privire peste umăr.

–Dar ție ce-ți pasă? Mă iubești din nou la fel de brusc pe cât ai încetat să mă mai iubești?

Chiar dacă Alex o informase că totul nu era decât o farsă, Alina simți cum i se strânge inima. Știa cât de tare îl rănise atunci când îl îndepărtase din viața ei. Și mai știa cât era de important să-și joace rolul.

–Poate nu te-am iubit niciodată. Și în mod sigur nu te iubesc în momentul ăsta, ceea ce rămâne valabil și pentru viitor. De fapt, dacă vrei să știi adevărul, chiar te urăsc.

Alex ridică din umeri cu nonșalanță.

–E și asta o treabă. Oricum, ura e mai bună decât indiferența. Măcar reprezintă o emoție. Întoarse capul pentru a privi pe fereastră. Am petrecut o săptămână foarte plăcută aici, chiar dacă a plouat mai mereu.

–Îmi vreau hainele înapoi.

Alex se întoarse cu fața spre ea, încrucișându-și brațele la pieptul gol și musculos.

–Îmi placi mai mult fără haine. Și te avertizez că dacă nu cooperezi, s-ar putea să te leg de pat.

–Probabil Guy mă caută chiar în momentul ăsta, îi răspunse ea pe un ton sec, mai mult pentru a-l informa despre agentul care se afla pe urmele lor.

Alex făcu un gest a lehamite cu mâna.

–Guy nu și-ar găsi nici puța dacă aș pune-o într-un plic și i-aș expedia-o prin poștă.

Alina se abținu din greu să nu izbucnească în râs. Probabil Alex îl evaluase pe Guy dintr-o singură privire, râzând în sinea lui. *O zi absolut stelară,* se gândi cu un chicotit. *Am trăit s-o văd și pe asta... Alex bea de stinge și vorbește ca un tractorist.* Își înfășură pătura în jurul trupului gol și privi în jur. Dacă ar fi fost în starea necesară de spirit, poate ar fi catalogat bungalow-ul în care se aflau drept rustic. Numai că nu era în starea necesară. Era foarte îngrijorată și ura să se simtă atât de neputincioasă.

–Există vreo baie prin văgăuna asta, ori trebuie să mă așez pe vine în pădure?

–Sigur că există baie. Are și duș, dacă vrei să te speli.

–N-ai putut să alegi alt loc pentru o criză existențială? La Reunion... sună ca o boală de nervi.

–Pentru informația ta, e parte integrantă din Franța.

–Aha, acum înțeleg sărăcia lucie. Și ce naiba faci aici, te joci de-a Romeo și Julieta?

Alex râse, dar nu-i răspunse.

–Cât de departe suntem de coasta Africii de Sud?

–Nu prea departe, dar suficient de departe pentru planurile mele.

–Și cât ai de gând să mă ții aici?

–Câteva zile.

–Alex, ai idee în ce rahat te-ai băgat? Elite o să ne găsească și ordinele sunt de eliminare, nu captură.

–Posibil. Dar ție ce-ți pasă? Bănuiesc că Brett ți-a ordonat să mă ucizi dacă nu cooperez.

–Ascultă-mă, predă-te ca un soldățel bun și cuminte ce ești și dă-le afurisitul ăla de disc. Poți pretinde că...

–Am terminat-o cu pretinsul, o întrerupse el. Mai bine mor decât să mă întorc la Elite.

Alina îl privi furioasă.

–Îmi vreau hainele înapoi.

–O să mă gândesc la chestia asta.

–Discul e aici, ori te-ai inspirat dintr-un film de duzină și l-ai pitit în seiful unei bănci?

–Fix asta am făcut. Și cheia e pusă bine pe ața din cur a noilor mei chiloți tanga.

O spusese pe un ton foarte serios și Alina aproape că înclina să-l creadă. Oftă exasperată și se dădu jos din pat pentru a intra în baie.

Dușul avea pete de mucegai, metalul era ruginit și arăta jalnic. Nu era spațiu nici să-ți iei avânt ca să te dai cu capul de pereți. Foarte intim. Vasul de toaletă arăta și mai rău, apa curgând fără întrerupere prin garniturile putrezite. Alex ar fi putut măcar să-l curețe puțin. Îl folosi cu o expresie dezgustată, după care trase apa și se privi în oglinda crăpată. Era ciufulită și avea o privire de nebună scăpată de la sanatoriu.

Se spălă pe față cu apă călâie care avea o nuanță maronie și se șterse pe un prosop care părea aproape curat. Își întoarse privirea către vasul de toaletă. Ridică cu grijă capacul bazinului cu apă. Discul era bineînțeles acolo, într-un recipient de plastic închis ermetic. Zâmbi satisfăcută. Poate o idee cam prea ostentativ, dar Alex știa mereu ce face. Puse capacul la loc și se întoarse în cameră.

Alex gătea ceva în bucătăria minusculă. Ouă ochi. Stomacul i se întoarse pe dos. Nimic nu-i stârnea greața mai mult decât câteva ouă slinoase.

–Vrei cafea? o întrebă Alex.

–Nu.

–Mănâncă, îi spuse, punându-i în față o farfurie cu două ouă.

–Nu mi-e foame. Alina se așeză pe un scaun, trăgându-și pătura mai sus peste sâni. Dă-mi hainele.

–Dacă îți mănânci ouăle, prințesă, o să mă gândesc la propunerea ta.

Alina îi aruncă o privire furioasă, dar luă furculița cu dinți îndoiți de pe masă și începu să învârtă ouăle prin farfurie. Alex, în schimb, își mâncă porția lui într-un timp record, după care trecu la a ei. N-o mai invită să mănânce, doar turnă Tabasco peste ouă și începu să le devoreze cu o poftă de om sărit de pe fix.

–N-ai niciun drept să mă ții sechestrată aici, comentă Alina.

–Ba am toate drepturile.

–De ce?

Alex își ridică ochii verzi-albăstrui din farfurie, fixând-o cu o privire aproape hipnotică.

–Pentru că te iubesc și ești doar a mea.

–Ba nu sunt deloc a ta.

Alex se mulțumi doar să zâmbească misterios, ca și cum știa un

secret de care ea habar nu avea. În acel punct al jocului, Alina începu să se îngrijoreze cu adevărat. Sări de la masă și apucă ibricul cu cafea fierbinte, intenționând să-l pocnească fix în cap, apoi să ia discul și să fugă unde vedea cu ochii. Numai că mânerul fierbinte al ibricului o fripse la mână într-un așa hal încât îi ieșiră ochii din cap de durere. La propriu.

Alex o privi calm, ca și cum ar fi știut dinainte că avea să facă asta. Când Alina țipă și scăpă ibricul pe jos, împroșcând cafea fierbinte în toate direcțiile, se ridică de la masă cu o mișcare fluidă și o apucă de mână pentru a o trage spre chiuvetă, unde-i băgă mâna sub un jet de apă rece. La început, arsura o înțepă până în creier, dar după câteva momente, durerea cedă o idee. Alina își trase nasul, ignorând lacrimile care îi curgeau în voie pe obraji.

–Chestia asta a fost o improvizație genială, îi șopti Alex. Ține-o tot așa.

Alina îl privi încruntată. Deci, până la urmă, totul nu era decât o mare farsă. Și-ar fi dorit doar să știe în ce scop.

–Te urăsc, Alex.

–Ba nu. Alex își apropie fața de a ei, privind-o fix. Nu mă urăști deloc.

–Ba da. Te-aș tăia feliuțe subțiri și te-aș da la urși. Apropo, avem ceva urși pe-aici?

Alina privi prin fereastra murdară, descoperind o curte interioară năpădită de bălării. La un moment dat, probabil acolo locuise o familie cu copii, pentru că zări un leagăn roșu agățat de crengile unui copac imens.

–Urși negri. Chiar ieri am văzut unul. Și vulturi... o grămadă de vulturi, murmură Alex.

Îi înfășură mâna cu o cârpă de bucătărie curată, după care o conduse înapoi la masă.

–Stai jos. Cum te simți?

–Ca și cum aș fi aterizat în mijlocul filmului ăluia cu cuci.

Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui. Îi întoarse spatele pentru a căuta ceva într-un dulap de bucătărie, apoi îi aruncă o pereche de blugi jerpeliți și o cămașă cu carouri vișinii.

–Îmbracă-te.

Alina cercetă cămașa. Era veche, dar curată. O puse pe ea înainte să dea drumul păturii. Îi ajungea până aproape de genunchi și fu nevoită să-și suflece mânecile mult prea lungi. Blugii erau mari în talie, dar, oricum, erau mai buni decât nimic.

–Și ce plănuiești să facem aici toată ziua?

–Conversație de complezență.

–Nu te-ai priceput niciodată la asta. Ai cărți de joc?

–Caută în bufet.

–Vrei să jucăm ceva? Dacă câștig, vii înapoi cu mine la Elite ca un băiețel cuminte.

–Și dacă câștig eu, primesc ce vreau?

–Nu te pricepi la cărți, Alex. Nu m-ai bătut niciodată pe vremea când jucam poker pe dezbrăcate.

–N-am jucat niciodată poker pe dezbrăcate.

–Pentru că știam că oricum ai pierde și mi-a fost milă de tine să te pun să alergi în pielea goală prin sediu.

–Greșit. Pentru că pe vremea aia știam că oricum obțin ce vreau de la tine, fie că pierdeam, ori câștigam.

–Și acum ce vrei de la mine?

Alex arcui o sprânceană.

–Pe tine. Dezbrăcată. În pat.

Alina înghiți în sec, ca și cum i-ar fi rămas un os de pește în gât. Trebuia s-o recunoască, măcar în gând; era cel puțin ciudat să fie din nou singură cu el. Și încă și mai ciudat să-l audă spunând din nou anumite lucruri.

–Trebuie să tai lemne, o informă el, schimbând dintr-o dată firul discuției. Noaptea e cam frig aici.

–Ești invitatul meu.

–Nu te las singură sub nicio formă. Poți să stai pe prispă până termin.

–Primesc și o pereche de pantofi în contul ăsta?

–Nu, ca să nu fugi.

–Pot să fug și fără.

Alex ridică din umeri.

–Poți să încerci.

Alina oftă exasperată.

–N-o să fug.

–Ai perfectă dreptate.

Ieșiră în curte și Alina se sui în leagănul roșu. Aerul mirosea a rouă și scoarță de cedru. Păsări mici și albastre se fugăreau printre crengile copacului de deasupra. Împinse cu picioarele în pământ și începu să se legene, cu privirea la Alex, care tăia lemne ca un adevărat expert. Păsările ciripiră, fără să-i bage în seamă.

Într-un târziu, Alex lăsă toporul jos și se apropie de ea, apucând frânghiile leagănului pentru a o trage aproape. Se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o sărute, dar se mulțumi s-o studieze cu privirea, la fel

ca întotdeauna. Îi luă o mână și o duse la buze. Când o eliberă, Alina simți o hârtie în palmă. *Un bilet,* se gândi cu o strângere de inimă. Alex dădu drumul frânghiilor și adună câteva lemne. Alina îl urmă în casă fără niciun comentariu, privindu-l tăcută cum făcea focul într-o sobă antică fără ușă.

–Ar fi bine să dormi puțin, îi spuse Alex fără s-o privească. Te trezesc la cină.

–Nu, mersi.

–Trebuie să mănânci ceva.

–Nu trebuie să fac nimic.

–Ba trebuie, dacă vrei să păstrezi hainele alea.

Alina se băgă în pat și se acoperi cu pătura până peste cap, lăsând o mică gaură ca să poată citi biletul. Zâmbi și închise ochii, adormind aproape instantaneu.

⌖

Habar n-avea ce anume o trezise. Știa că visase ceva, dar nu-și putea aduce aminte ce anume. Alex era în pat, lângă ea, dormind cu mâinile sub cap.

Se dădu jos cu băgare de seamă și merse în vârful picioarelor până la bufet pentru a deschide un sertar și a scoate de acolo Glock-ul lui. Îi controlă încărcătorul. Era plin. Se îndreptă spre baie și scoase capacul bazinului cu apă pentru a recupera discul. Apa era foarte rece și degetele îi amorțiră în timp ce se lupta să elibereze recipientul din plastic din spațiul îngust. Se șterse pe mâini cu prosopul, după care strecură recipientul în buzunarul blugilor.

Când ieși din baie, Alex o aștepta în mijlocul camerei. Focul care încă ardea mocnit în sobă împrumutase o nuanță roșiatică părului lui.

–Dă-mi arma.

–Nu, Alex, jocul s-a terminat. Mergem înapoi.

–Nu merg nicăieri. Vreau să fug cu tine în lume.

–Am discul.

–N-ai nimic, ăla e un fals. Discul adevărat e departe. L-am trimis prin poștă, pe numele tău.

–De ce ești atât de încăpățânat?

–Pentru că nu mă mai întorc la Elite. Dacă vrei, n-ai decât să mă omori. Apasă pe trăgaci și du-te după disc.

–Nu fi tâmpit, mârâi Alina.

–Nu mai joc după reguli impuse, Alina. Ucide-mă, arma e la tine. Oricum, pentru asta ai venit, nu-i așa? Alex o privi în mod deschis,

părând extrem de calm. Nu mă întorc, repetă, făcând un pas spre ea.

–Dacă mai faci un singur pas, te împușc.

–Fă-o, o încurajă el. Dacă într-adevăr mă poți ucide, atunci nu-mi mai doresc să trăiesc. Fă-o.

Alina ținti Glock-ul cu două mâini spre capul lui.

–Fă-o, șopti Alex.

Alina apăsă pe trăgaci, tresărind la zgomotul asurzitor în liniștea nefirească. Glonțul trecu atât de aproape de capul lui, încât avu impresia că îi mișcă o șuviță de păr. Alex nici nu clipi. O secundă mai târziu, se repezi spre ea și o aruncă pe pat, trântindu-se deasupra ei. Nu se luptară, ci rămaseră nemișcați, privindu-se fix unul pe celălalt. Ca două animale de pradă.

–Dă-mi drumul, spuse Alina cu voce joasă.

–Nu asta ți-ai dorit?

Îi putea simți căldura corpului prin haine, fața lui atât de aproape încât îi simțea răsuflarea pe piele.

–Dacă o faci, se numește viol.

–Arma e chiar aici, ridică Alex Glock-ul. Te las să mă ucizi după ce terminăm.

–Asta e o nebunie. Și tu ești de-a dreptul obscen.

–Ce s-a întâmplat cu noi e obscen, Alina. Te iubesc. Te-am iubit mereu și o să te iubesc întotdeauna.

Își înclină capul, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei.

–Tocmai am încercat să te ucid.

–Ba n-ai încercat deloc. N-ai rata niciodată de la distanța asta. Te-am antrenat mult mai bine de atât.

–N-am văzut bine, era întuneric.

–N-ai putut s-o faci pentru că încă mă mai iubești.

Alina clătină din cap.

–Arma e prost calibrată.

–Mincinoaso, îi șopti Alex.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

–Lasă-mă să intru, îi șopti pe buze. Am nevoie de tine. Amândoi avem nevoie de nebunia dintre noi.

Alina oftă și se relaxă, acceptând sărutul lui fierbinte.

–Nu aici, îi șopti cu voce răgușită de dorință. Hai s-o facem în duș... mai ții minte momentele noastre de după misiuni? Apă fierbinte, abur și noi doi împreună.

Alex se ridică din pat, trăgând-o după el dintr-o singură mișcare. O luă în brațe și o duse în baie. Alina închise ușa, în timp ce Alex pornea

apa la duș. Apoi o luă de mână și o trase în cel mai îndepărtat colț.

–Suntem sub supraveghere, îi șopti. Baia e curată.

Alina înclină din cap.

–Ai dat o reprezentație pe cinste, zâmbi Alex o idee cam trist. La un moment dat, chiar am fost tentat să cred că ești sinceră.

Alina îi trase un pumn în braț.

–Termină și spune-mi ce se întâmplă.

Alex se așeză pe gresia rece, trăgând-o după el.

–Acum o săptămână, m-am prezentat la Brett în birou și i-am spus că am motive să cred că vrei să fugi din Elite.

–Ce-ai făcut? îl privi Alina cu ochi mari.

Dădu să se ridice, dar Alex o prinse de braț și o ținu pe loc.

–Ai promis că o să ai încredere în mine. Lasă-mă să termin ce am de spus și o să înțelegi totul.

Alina îl privi în ochi. Era ușor iritat, dar sincer, așa că decise să aibă răbdare.

–Bine, te ascult.

–Deci, m-am dus la Bret și i-am spus că probabil în curând o să încerci să fugi. Toată chestia asta, făcu un gest cu mâna în jur, e un test. Am ordin să te seduc și să te conving să fugi cu mine. Dacă accepți, trebuie să te duc înapoi la Elite. Dacă nu cooperezi, trebuie să te ucid.

Alina simți cum inima i-o ia la goană. Da... acum începea să înțeleagă planul lui Alex.

–Așa că eu o să fur discul și o să evadez, dar tu o să mă găsești și o să mă ucizi, șopti, dând din cap în semn că a înțeles. Sfârșitul jocului. Cine o să mai fie martor la moartea mea?

–Câțiva agenți operativi. Problema e că scenariul meu are un punct slab. S-ar putea ca Brett să nu aibă suficientă încredere în mine. E convins că încă mai am sentimente pentru tine. Dacă decide să trimită pe altcineva să te ucidă, atunci ai încurcat-o rău de tot. Mai există opțiunea să convingi acea persoană să-și joace rolul. Totul depinde de persoana în cauză. Pot să ajut puțin situația, spuse Alex gânditor. O variantă ar fi să-i promit lui Brett că nu voi interveni în niciun fel, dar să-i cer să trimită pe cineva care te cunoaște foarte bine. Un fel de curtoazie pe ultimul drum... cineva care ține la tine, în ideea că meriți mai mult decât să fii eliminată cu sânge rece de o persoană străină și alte baliverne din astea de natură psihologică. Mă gândesc eu la discurs și o să am și starea potrivită. Oricum, Brett o să fie foarte tentat. Știi cât îi plac jocurile astea de culise.

–Și cine ar fi alegerea ta?

Alex se gândi pentru câteva momente.

–Ford, răspunse pe un ton ferm. Numai că n-o să am loc de explicații. Pun pariu că Brett o să fie tot timpul cu ochii pe mine. Și reacțiile lui Ford sunt esențiale. Va trebui să te întâlnești cumva cu el și să-l convingi să ne ajute. Crezi că poți face asta?

Alina căzu pe gânduri. Își amintea cât de afectat fusese Ford atunci când ajunsese pe fundul abisului. Își aminti prietenia lor, grija lui permanentă. Ford o protejase mereu atât cât putuse. Da. Era singurul care putea înțelege, singurul care și-ar fi asumat rolul de asasin al ei pentru a o ajuta.

–Da, spuse pe un ton hotărât. Cred că pot.

Își ridică privirea la Alex, neștiind cum să continue.

–Probabil asta e ultima dată când ne vedem, începu cu voce joasă.

Alex inhală adânc, închizând ochii.

–De câte ori ne-am luat adio unul de la altul, Alina? o întrebă cu ochii închiși.

–De prea multe ori, răspunse ea cu un oftat. N-a fost să fie în viața asta. Poate ne-o fi mai bine în următoarea.

Alex deschise ochii și întoarse capul s-o privească.

–Să-i spui lui Marius că dacă te rănește vreodată, îl urmăresc până la capătul pământului și-l spânzur cu propriile lui mațe.

Alina zâmbi și îi cuprinse fața în mâini, apropiindu-se de el pentru a-l săruta ușor pe buze.

–Mulțumesc pentru tot, îi șopti.

–Fii fericită, Alina, îi răspunse Alex cu ochi strălucitori. O să te port mereu în inimă.

✦

Turnură neașteptată

Sediul CIA - Langley, Virginia

Finnegan a cedat, spuse Roger, intrând în biroul lui Marius. După cum suspectam, întâlnirea cu vânzătorul e mâine seară în Kuala Lumpur. Anunță-ți echipa. Avem și un profil incipient, se lucrează acum la el. Vreau ca Oliver să supravegheze simulările. Mâine seară intrați în joc și sper să terminăm cu toată porcăria asta.

Marius înclină din cap, urmărindu-l cu privirea în timp ce părăsea grăbit biroul. Oftă și se sprijini de spătarul scaunului. Îi părea rău pentru Oliver, dar nu avea încotro. Își scoase telefonul mobil din buzunar și formă un număr. Niciun răspuns, așa că mai încercă o dată. Cu același rezultat. Mârâi exasperat și încercă pentru a treia oară. Într-un final, Oliver răspunse:

–Da.

–Am nevoie de tine la sediu.

Un moment de tăcere.

–Ok.

Marius închise și apăsă un buton al intercom-ului.

–Sunt în biroul meu. Trimite-l pe Oliver la mine atunci când ajunge, îi spuse analistului de serviciu.

–Am înțeles, îi răspunse o voce pe care n-o putu asocie în minte cu nicio față cunoscută.

Marius stinse aproape toate luminile, lăsând doar veioza de birou aprinsă pentru a putea lucra. Copila dormea liniștită în pătuțul ei. Întinse mâna pentru a o mângâia pe obraz cu un deget. Roger îi adusese pătuțul cu o zi înainte, sub pretextul că nu-și putea face treaba dacă era nevoit s-o țină mereu în brațe. Dar Marius știa că o făcuse pentru că o îndrăgise pe micuță ca pe nepoata lui.

Își masă tâmplele și oftă. După misiunea din Kuala Lumpur, trebuia să se țină de cuvânt și să-i găsească o familie care s-o iubească așa cum merita. Oliver identificase deja trei familii potrivite, care așteptau de ceva timp să adopte un copil, dar Marius dorea să-i întâlnească personal pentru a putea lua cea mai bună decizie. Încercă să ignore nodul care i se punea în gât ori de câte ori se gândea la asta. Avea să-i fie tare dor de copila aceea care adusese un zâmbet pe buzele tuturor.

⌖

O jumătate de oră mai târziu, Oliver își făcu apariția.

–Care-i treaba? întrebă cam răstit, dar apoi realiză că fetița doarme și continuă cu voce scăzută. Ce era atât de important, încât a fost neapărată nevoie să mă chemi aici la miezul nopții?

Marius își ridică privirea la el, surprins de atitudinea aceea ostilă cu care nu era obișnuit.

–Finnegan a cedat, întâlnirea e mâine seară. Avem nevoie de profilul final al misiunii până mâine dimineață la prima oră. Roger vrea să te ocupi personal de asta.

–De ce nu l-ai chemat pe Muller?

–Muller e ocupat.

–Ocupat cu ce?

–Cu misiunea din Coreea de Sud.

–Aia are prioritate redusă, strâmbă Oliver din nas. Se activează abia peste patru zile.

–Tu fă-ți treaba și nu mai comenta. Poate n-ai auzit când ți-am spus, dar Roger te vrea pe tine personal. Mâine seară intrăm în contact cu vânzătorul și am nevoie de tine.

Marius îl privi încruntat, transmițându-i din priviri că nu avea să mai accepte vreun comentariu. Dar Oliver îi susținu privirea, părând că de data asta nu-l intimida deloc.

–Ai vreo problemă, Oliver? întrebă Marius pe un ton glacial.

–Nu, niciuna. Mă duc să-mi fac treaba, ca un băiat cuminte ce sunt replică Oliver pe un ton insolent.

Marius oftă.

–Ascultă-mă, știu că munca pe care o facem implică enorm de multe sacrificii personale. Îți pot spune din proprie experiență că nu e deloc ușor să jonglezi cu o relație personală în viața pe care suntem nevoiți să o ducem. Câteodată e îngrozitor de frustrant și-ți vine să faci o criză de nervi în care să poți sparge totul în jurul tău. Dar n-ai încotro, trebuie să te adaptezi, să înveți să faci față.

Oliver se dezumflă ca un balon spart, dând aprobator din cap. Acum se simțea rușinat de ieșirea nepotrivită de mai devreme. Dacă nici Marius nu știa ce e sacrificiul, atunci nu știa nimeni.

–Îmi pare rău, spuse cu regret.

–N-ai de ce. Și eu am reacționat la fel în primă fază.

⌖

Oliver se îndreptă către Centrul de Comandă, amintindu-și cu nostalgie momentele de după telefonul primit de la Marius.

Săriseră din pat ca arși, începând să scormonească prin hainele aruncate pe jos. În graba de a ajunge la telefoane, târâseră după ei și plapuma, reușind să se împiedice unul pe celălalt, râzând în hohote. Paige își găsi prima telefonul și răsuflă ușurată.

–Nu e al meu. Unde e al tău? întrebă, privind dezordinea de nedescris din jurul lor.

–Cred că e în geacă, răspunse Oliver, continuând să scotocească prin haine până când descoperi geaca mototolită sub un fotoliu. Căută prin buzunare, descoperind într-un final telefonul.

–Da, răspunse, încercând să nu râdă isteric.

–Am nevoie de tine la sediu, auzi vocea lui Marius.

Privirea lui Oliver se îndreptă către Paige și vocea îi muri instant. Rămăsese lângă pat, ciufulită și îngrozitor de frumoasă, privindu-l cu o tristețe care-i frânse inima.

Făcuseră dragoste toată seara, alternând cu momente de respiro pentru a mai înfuleca câte o felie de pizza rece. Discutaseră serios și făcuseră crize de râs incontrolabile, bucurându-se unul de prezența celuilalt și sărind din extaz în extaz ca două albine îmbătate cu nectar. N-ar fi vrut ca seara aceea să se mai termine niciodată, dar datoria îl chema prin vocea lui Marius și Oliver era pe punctul de a zice nu. La naiba cu consecințele! Dar când deschise gura, realiză că nu are curajul necesar.

–Ok, se mulțumi să răspundă, închizând telefonul și punându-l la loc în geacă, în ciuda faptului că-i venea să dea cu el de toți pereții.

–Trebuie să pleci, spuse Paige.

Oliver încuviință din cap și se apucă să-și culeagă hainele de pe jos. Paige îl ajută, scoțându-i bocancii de sub pat. Oliver își trase pantalonii pe el și Paige se opri în fața lui, cu bocancii în mână. Le dădu drumul pe jos și îl luă în brațe.

–Pot să stau aici să te aștept? îi șopti la ureche.

Oliver inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aroma ei unică.

–Da, așteaptă-mă.

În timp ce se îndrepta către terminalul lui, înjură printre dinți la gândul că pierdea prima lui noapte cu Paige.

–Cred că fac progrese cu profilul inițial, îi spuse analistul de serviciu.

–Uită-te la mine și vezi cât sunt de impresionat, îi răspunse Oliver pe un ton acid. Ar fi fost util să te descurci singur, ca să nu mai fiu eu nevoit să vin.

Analistul ridică dintr-o sprânceană, dar nu spuse nimic. Avea propriile teorii în legătură cu geniile și excentricitatea.

–Dă-te la o parte, îi ceru Oliver, examinând deja rezultatele

preliminare ale simulatoarelor.

Analistul se execută imediat.

Oliver se puse pe treabă, extrăgând toate informațiile utile și comparând parametrii de risc, ajustând pe ici pe colo până când rata probabilă a pierderilor se micșoră considerabil. Asamblă toate bucățile ca într-un puzzle pe viață și pe moarte, timp în care luă decizia să cumpere un pat mai mare. Pentru faza finală, implementă lista cu numele agenților operativi care urmau să plece în misiune.

Inima i se strânse atunci când privirea îi fu atrasă de numele lui Paige. Știuse de la bun început că scenariul misiunii necesita o femeie, iar Paige era una dintre cele mai bune agente disponibile. Dar șocul îl izbi ca un pumn în plexul solar la vederea numelui ei.

Își ridică privirea de la monitor, realizând că era deja dimineață. Mirosul cafelei proaspete ajunse până la el, agenți și analiști făcându-și apariția prin labirintul de coridoare, liniștea și calmul nopții pierzând teritoriu puțin câte puțin în fața agitației unei zile cu o misiune pe rol. Se simțea oarecum izolat într-o mare de activitate, singur în fața sorții nedrepte. În timp ce lucrul cu computerele reprezenta un excelent exercițiu al controlului de sine, Oliver era obișnuit să domine lumea virtuală. Datele, informațiile, chiar și dezastrele puteau fi strunite cu ajutorul programelor și a diferitelor echipamente. Întotdeauna exista un răspuns la orice întrebare, o soluție pentru orice problemă, nu trebuia decât să caute în locul potrivit. Însă acum, habar nu avea ce să facă cu acel sentiment de nepuțință care îi stăruia în stomac.

Știa că Marius i-ar fi oferit cu drag sfaturi în cazul în care i-ar fi cerut ajutorul, dar prefera să nu întrebe pe nimeni, pentru că toată lumea i-ar fi spus să se adapteze și să fie foarte atent. Era conștient că Paige avea cele mai bune șanse de supraviețuire numai cu el la pupitrul de comandă al misiunii și știa că e suficient de competent încât să se poată concentra pe ce are de făcut chiar și într-o acută stare de stres. Ce nu știa era cum să nu mai inventeze mii de scenarii bazate pe ceea ce se putea întâmpla dacă lucrurile scăpau de sub control.

–Cum stăm? îl readuse Marius la realitate.

Oliver întoarse capul să-l privească peste umăr.

–Totul e gata, inclusiv lista agenților și a echipamentului necesar.

Marius înclină din cap și-l bătu încurajator pe umăr.

–O să fie bine, Oliver. Promit să am grijă de ea.

Oliver îi zâmbi recunoscător, amintindu-și începuturile relației dintre Marius și Alina. Nu le fusese prea ușor și acum înțelegea pentru prima oară de ce era totul atât de complicat.

Îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta către depozitul de echipamente. Paige și Webb îl ajunseră din urmă, Paige privind peste umăr pentru a-i trimite un sărut înainte de a-și lua echipamentul în primire. Oliver îi zâmbi, cântărind în minte o întrebare fundamentală care nu-i dădea pace. Merita să-și asume ceea ce puteau avea împreună, conștient fiind de faptul că o putea pierde oricând? *Da, merită din plin,* hotărî în gând.

Kuala Lumpur - Malaezia

Locul ales pentru întâlnire era o fabrică de bere dezafectată. Pozând în asociatul lui Finnegan, Marius părea întruchiparea omului de afaceri de succes: părul dat cu grijă peste cap îi atingea gulerul cămășii albe, ochelari negri de soare, costum impecabil, servietă din piele. Paige juca rolul secretarei, în timp ce Webb și echipa secundară își ocupaseră pozițiile și așteptau să fie activați.

–Am nevoie de un vizual în stânga ta, îi ceru vocea lui Oliver în ureche.

Marius întoarse capul să privească în stânga lui, părând plictisit de faza negocierilor.

–Ai marfa? îl întrebă pe vânzător, un libanez obez pe nume Sharbel Hammurabi.

–Ai banii? contră Hammurabi.

Paige făcu un pas în față.

–Banii nu sunt o problemă, dar vrem să vedem marfa mai întâi. Așa am stabilit de la bun început.

Hammurabi rânji, descoperind un șir de dinți galbeni.

–Îmi place cum gândești, dar se pare că avem o problemă, spuse, plimbându-se prin fața lor cu mâinile la spate.

–Echipa secundară, fiți pe fază, ordonă Oliver cu voce tensionată.

–Am aflat ca din întâmplare că Finnegan a fost săltat de CIA acum câteva zile.

Hammurabi se opri pe loc și-i aruncă o privire lui Finnegan, care transpirase instant.

–Nu e treaba noastră, replică Marius cu un calm desăvârșit. Nu văd de ce problemele lui Finnegan ne-ar putea afecta tranzacția.

Hammurabi își dădu capul pe spate și râse cu poftă.

–Ai dreptate.

Se întoarse și făcu câțiva pași în direcția lui Finnegan.

–Stați pe poziții, ordonă vocea lui Oliver.

Cu o mișcare rapidă, la care nu se așteptase nimeni, Hammurabi

scoase un pistol Beretta M9A1 din buzunarul sacoului lălâi și îl împușcă pe Finnegan în piept. Irlandezul se prăbuși la pământ cu o expresie uimită întipărită pe față. Marius și Paige continuară să-l privească pe Hammurabi cu o expresie impasibilă.

–Partea bună în toată povestea asta e că n-o să mai fim nevoiți să împărțim banii cu el, comentă Paige, strâmbând din nas.

Hammurabi izbucni din nou în râs. Din momentul acela, lucrurile o luară razna. Înainte ca Marius ori Paige să aibă timp să-și scoată armele, Hammurabi îl împușcă pe Marius în inimă, apoi dispăru pe o ușă laterală.

Paige se repezi după el, sfâșiată între datorie și impulsul de a-l lăsa în plata Domnului pentru a vedea dacă Marius mai era în viață și dacă-l putea ajuta cu ceva. În adâncul sufletului, însă, știa că nu se mai poate face nimic. Era prea târziu. Marius fusese împușcat în inimă de la mică distanță. Nu avea nicio șansă de supraviețuire.

Când deschise ușa pe care dispăruse Hammurabi, simți o înțepătură în pulpă și privi în jos pentru a vedea că fusese împușcată cu tranchilizant. Smulse acul imediat din carne, dar drogul începuse deja să-și facă efectul. Reuși să iasă afară și să mai facă câțiva pași înainte de a se prăbuși la pământ, ultimul gând coerent înainte de a-și pierde cunoștința îndreptându-se către Oliver.

⌖

–Ce naiba se întâmplă? întrebă Roger din spatele lui Oliver.

–Marius și Paige sunt la pământ. Echipa secundară e pe poziție, așteaptă ordinul de inserție, raportă Oliver, încercând să-și domine panica.

–Sub nicio formă! contră Roger. Profilul misiunii se baza pe infiltrarea lor în organizație, ceea ce în momentul de față e clar că nu se mai poate întâmpla. Cât e de rău?

–Am reușit să ajungem la Paige, raportă Webb. E ok. Se pare că a fost împușcată cu un tranchilizant, dar începe să-și revină. Nu înregistrăm nicio mișcare din poziția lui Marius și nu primesc niciun răspuns de pe canalul lui. Cred... cred că Marius e mort, domnule, spuse cu voce întretăiată.

–Retrageți-vă la punctul de extracție, ordonă Roger după câteva momente de tăcere.

–Și Marius?

–Mă ocup eu de asta. Pentru siguranță, am activat o echipă de agenți de la filiala locală. Sunt pe aproape și o să-l transporte la sediul local.

Roger întrerupse transmisiunea și clătină din cap. Se întoarse spre Oliver, care îl privea cu o expresie șocată.

–A fost doar vina mea, îi spuse cu tristețe. Am crezut că Finnegan o să-și joace rolul mai bine... dosarul lui nu conținea nimic care să sugereze că s-ar lăsa copleșit de panică într-o astfel de situație.

Oliver rămase tăcut, complet nepregătit pentru ceea ce se întâmplase. Cine ar fi putut anticipa ca Marius să fie ucis în timpul unei misiuni atât de idioate? Și totuși, ceva nu era în regulă. Totul se întâmplase mult prea repede și Roger se grăbise să tragă cortina peste o misiune care avea multe semne de întrebare. Trebuia să facă ceva în sensul ăsta; ceea ce făcea el mai bine. Oliver se lansă cu furie într-o vânătoare contra cronometru de indicii.

Misiunea păruse oarecum atipică încă de la început. Hammas avea mâna băgată până la cot. După o analiză la sânge a informațiilor, îi apăru pe radar un om de legătură, dar informația nu era confirmată decât dintr-o singură sursă. Oliver nu se lăsă descurajat și săpă adânc, descoperind până la urmă un apartament în Berlin. Introduse noile informații în baza de verificare și identificare și așteptă rezultatele cu ochii la monitor.

Datele procesate se afișară pe ecran, gata pentru simulări. Timpul era singurul factor care îi impunea limite. Trebuia să se miște rapid după ce primea procentajele simulărilor. Întrebările îi pluteau prin minte ca niște piese dintr-un puzzle distrus fără speranță... statistici, lista cu numele agenților, succesiunea fazelor, anomalia de la final. Simulatoarele nu anticipaseră că s-ar fi putut întâmpla așa ceva, dar asta nu-l deranja atât de tare pe cât îl deranja propria greșeală de a nu fi prevăzut o turnură cu un final atât de dramatic. Și Marius plătise cu viața pentru asta.

Continuă să studieze înregistrările misiunii, încercând să-și dea seama ce se întâmplase și dacă moartea lui Marius se datora unei greșeli în profilul misiunii. În adâncul sufletului său, însă, știa că probabil nu avea să găsească un răspuns clar niciodată. Dar continuă să lucreze, având nevoie să se concentreze la ceva. Inactivitatea ar fi însemnat nebunie sigură.

✦

Joc final

Saint-Denis - La Reunion, Sudul Oceanului Indian

Elite m-a dat în urmărire și lucrurile încep să se precipiteze. Jocul devine tot mai periculos, nimeni nu mai poate face nimic pentru a-l opri. Nu există decât o singură regulă: nu te lăsa ucis. Mă întreb unde e Marius și de ce nu mă contactează.

În fiecare zi schimb o cameră obscură de hotel cu alta, încercând să fac față cum pot grețurilor de dimineață și oboselii cronice. E momentul să resetez totul și să încep să joc murdar, folosindu-mă de codurile secrete pe care mi le-a dat Alex în baie înainte să-l scot din joc cu un drog strecurat într-o cutie cu bere. Evident, după ce-am făcut dragoste cu pasiune, sau cel puțin așa presupune Brett. Urmează să intru în sistemul Elite pentru a-mi șterge dosarul, un fel de profil personal creat și îmbogățit de-a lungul anilor în așa fel încât Brett să știe pe ce butoane să apese atunci când vrea să se joace cu mintea ta.

Încerc să-mi calmez bătăile inimii și tremurul mâinilor în timp ce pornesc laptop-ul. Fiecare minut în parte mi se pare o eternitate cu un univers propriu. Planul lui Alex e foarte bun, dar există și un risc: e posibil ca unul dintre analiști să descopere computerul prin care mă conectez la interfața Elite, dar sper ca până atunci să fiu suficient de adânc în sistem încât să nu mai conteze. Până la urmă, cine ar îndrăzni să controleze computerul lui Alex imediat ce se dezlănțuie dezastrul?

Răbdare. Trebuie să am îngrozitor de multă răbdare Și să mă concentrez la ce am de făcut.

Milano, Italia

Operațiunile se desfășurau normal la sediul Elite, sau cel puțin cât se putea de normal din moment ce Alina devenise în mod oficial un dezertor. Atmosfera era tensionată și câteva misiuni fuseseră anulate pe timp nedefinit datorită obsesiei lui Brett de a o găsi și a o elimina.

Alarmele se declanșară din senin, luminile roșii de urgență începură să pâlpâie amenințător, o voce aproape metalică și fără nicio inflexiune răsună în difuzoare, anunțând măsurile de securitate necesare.

Scott salvă raportul la care lucra și părăsi interfața Elite, strâmbându-se la zgomotul strident al alarmelor care încă mai răsunau cu ecou între pereții metalici.

–Scuturile securizate au fost activate, anunță vocea robotică. Nu

blocați zonele de decontaminare.

Agenți operativi și analiști, tehnicieni și personal de serviciu se grăbiră către cele mai apropiate arii protejate. Ușile blindate, prevăzute cu hublouri antiglonț, glisară aproape fără zgomot și se închiseră ermetic, secționând Elite în zone cu potențial de contaminare și buncăre ad-hoc, izolând tot personalul Elite.

Brett se afla în biroul lui în momentul acela, așa că rămase blocat acolo. Se îndreptă furios către biroul lui și apăsă butonul intercom-ului.

–Scott! strigă, nereușind să acopere zgomotul asurzitor al alarmelor.

Scott tastă cu disperare, dar nu reuși să acceseze nimic. Își ridică privirea la monitoarele de deasupra capului său. Serverul principal implementase automat toate măsurile de securitate, dar nu mai răspundea la comenzi. Interfața Elite era complet blocată.

–Scott, ce naiba se întâmplă?! încercă Brett din nou. Fă ceva și oprește tâmpeniile alea de alarme!

–Nu pot!

–Cum adică?!

La fel de neașteptat pe cât porniseră, alarmele începură să se oprească, una câte una. Scott scutură din cap, încercând să scape de țiuitul din urechi.

–Ne confruntăm cu o breșă majoră în sistemul de securitate. Am detectat un virus troian care atenționează sistemul nostru că sediul Elite a fost atacat cu o armă biologică, se grăbi să raporteze, privind monitoarele cu nedumerire. Sistemele externe au fost oprite în mod automat, nu mai funcționează decât sistemele individuale. Toate misiunile pe rol au rămas fără suport tehnic. Elite e practic izolată pentru decontaminare. Toate computerele sunt blocate. Ne-am păstrat integritatea informațională, dar nu pot accesa absolut nimic.

Înghiți în sec, știind prea bine cui avea să i se pună în cârcă atacul acela neașteptat.

Brett își aprinse o țigară și inhală fumul adânc în piept.

–Nu cred că e nevoie să fii un geniu pentru a realiza ce s-a întâmplat cu adevărat. Putem anula efectele?

Scott privi în jur.

–Pot încerca să resetez sistemul, dar pentru asta avem nevoie de un computer funcțional.

–Găsește-l, ordonă Brett.

–Toate scuturile sunt activate. Nu cred că ne mișcăm de aici prea curând.

–Atunci găsește o modalitate să anulezi scuturile, fir-ar să fie!

Scott oftă și se puse pe treabă în liniștea nefirească. Știa că nu are nicio șansă să anuleze măsurile de siguranță luate de serverul central. Dar nici nu avea de gând să-i explice asta lui Brett. Un fior rece îi străbătu tot corpul. În momentul acela, sediul Elite părea mai degrabă un cavou.

Saint-Denis – Insula La Reunion, Sudul Oceanului Indian

Urmăresc cu privirea cum computerul central îmi șterge dosarul principal, după care trece la cel de rezervă. Gata. Nu-mi vine să cred. Alina Marinescu a dispărut din sistemul de date Elite... și din orice alt sistem. Pur și simplu nu mai exist. E timpul să eliberez prizonierii. Nu-mi pot abține un zâmbet satisfăcut în timp ce-mi imaginez cât de furios trebuie să fie Brett în momentul ăsta.

Introduc toate comenzile și parametrii cu mișcări deliberat lente, îngăduindu-mi timp suficient pentru a părăsi camera de hotel și a iniția ultima mea misiune.

O să fiu pregătită cu mult înainte ca personalul Elite să fie eliberat din zonele de decontaminare. Introduc și ultimele comenzi, presărând câteva cadouri în interfața sistemului principal pentru a-i menține ocupați pe băieții de la Departamentul Tehnic. Nu pot lăsa absolut nimic la voia întâmplării.

Milano, Italia

Șase ore mai târziu, scuturile protectoare se urniră din loc, glisând la locurile lor. Conștient de faptul că era supravegheat, Alex rămase la biroul lui, privind în gol la monitorul computerului din fața sa. Dosarele cu rapoarte zăceau neatinse pe birou, intercom-ul și telefonul fuseseră scoase din priză.

Brett deschise ușa și păși înăuntru.

–N-ai răspuns la telefon, am încercat să te sun de zeci de ori.

Alex se mulțumi să-l privească cu o expresie neutră, fără să-i răspundă. Nici n-ar fi avut ce. Nu mai era nimic de spus.

–L-ai contactat pe Ford? întrebă Brett pe un ton iritat.

–Da. O să-și facă treaba.

–Știe despre ce e vorba?

–Deocamdată nu, răspunse Alex pe un ton glacial, înfrânându-și pornirea de a-i sări la beregată.

–Performanțele tale din ultimul timp au cam lăsat de dorit. Ești sigur că Ford va fi în stare să-și ducă misiunea la bun sfârșit atunci când o localizăm pe Alina?

–Da, răspunse Alex pe un ton ferm, poate o idee cam prea ferm.

–Sper că-ți dai seama că statutul ei tocmai a fost modificat de la dezertor la trădător. Nu se mai pote face nimic, n-o mai poate salva nimeni. Nici măcar tu. N-o să mai intre niciodată vie în sediul ăsta.

–Ford o să-și facă treaba, confirmă din nou Alex. La fel și eu, încheie, coborându-și privirea la monitor.

–Am greșit atunci când am contat pe obiectivitatea ta în ceea ce-o privește pe Alina. În mod normal, ar trebui să dau altcuiva misiunea asta. Dar cred că o să-ți prindă bine să mergi până la capăt. Poate reușești să-ți înfrângi sentimentele pe care le ai pentru ea o dată pentru totdeauna. Nu mai am încredere să te trimit pe teren, vei conduce operațiunile de aici. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, știi unde mă găsești.

–N-am nevoie de niciun ajutor. Obiectivul misiunii va fi îndeplinit cu succes.

–Profilul Alinei a dispărut din sistem, bubui vocea lui Scott în difuzoare.

–Și cel de rezervă? întrebă Brett pe un ton glacial.

–La fel.

Brett își reîntoarse privirea la Alex.

–Inițiază procedurile finale.

⌖

O oră mai târziu, Alex se îndreptă cu pas grăbit în direcția sălii de conferințe. Coridoarele păreau aproape părăsite, cei câțiva colegi cu care se intersectă pe drum aruncându-i priviri curioase. Atmosfera de agitație productivă care definea de obicei sediul central lipsea cu desăvârșire, părând că se topise odată cu convingerea personalului că Elite era invincibilă.

Brett se afla deja la masă, calm și seren precum un sfinx. Ford stătea pe partea opusă, cu picioarele întinse și încrucișate în fața lui, afișând o atitudine flegmatică. Tricoul pe care-l purta proclama aproape sfidător: *Pace*. Roman se afla lângă el, cu o expresie dezgustată întipărită pe față. La masă se mai aflau trei agenți operativi pe care nu-i cunoștea și care păreau aproape scoși la imprimantă, toți privind în jur cu expresii ridicol de serioase.

Alex se opri lângă masă, neștiind unde ar fi trebuit să se așeze. Ford trase un scaun lângă el, făcându-i semn să ia loc. Absurdul situației îi provocă un chicotit pe care-l mască cu un acees subit de tuse. Brett îi aruncă o privire ucigătoare.

Jason se strecură pe ușă în ultimul moment și alese un scaun în cel

mai îndepărtat colț al camerei, ca un fel de declarație tacită a faptului că nu se asocia cu cei care se adunaseră acolo pentru a plănui cum s-o ucidă pe Alina.

–Ne aflăm într-o situație extrem de gravă, care necesită o reacție promptă și fermă, intră Brett direct în subiect, în timp ce pe ecran apăru imaginea Alinei. Acum câteva zile, unul dintre agenții noștri operativi a fost compromis. În momentul de față, s-a decis că Alina Marinescu reprezintă un pericol major pentru Elite, așa că vom iniția o operațiune la Nivel Roșu. Alex a antrenat-o și s-a ocupat îndeaproape de pregătirea ei, așa că l-am rugat să ne prezinte în câteva cuvinte punctele tari și slăbiciunile de care dă dovadă pe teren.

–Stai o secundă, că am impresia că n-am înțeles foarte bine, interveni Ford. Inițiezi o operațiune la Nivel Roșu împotriva Alinei?

–Ai înțeles foarte bine, răspunse Brett cu răceală.

–Asta e o porcărie totală! exclamă Ford, privirea lui oscilând între Brett și Alex. Alina nu reprezintă niciun fel de pericol pentru Elite.

–Alina a creat o breșă majoră în sistemul nostru operațional pentru a-și șterge dosarul. Și cu ocazia asta, ne-a ținut prizonieri timp de aproximativ șapte ore. Cine știe ce mai plănuiește de acum încolo. Reprezintă un pericol real pentru Elite și e de datoria noastră să eliminăm imediat astfel de riscuri.

–Atunci o s-o faceți fără mine, decise Ford. Aruncă PDA-ul pe masă și se ridică de pe scaun.

–O să participi la acest *briefing* și o să-ți faci treaba! Te avertizez, Ford, e un ordin!

Ford se întoarse cu o expresie furioasă.

–Nu te înțeleg deloc, Brett. Vrei s-o ucidem pe Alina? Noi? Suntem prietenii ei, pentru numele lui Dumnezeu! Cum te poți aștepta să facem așa ceva?

–O s-o faceți, pentru că *prietena* voastră deține un disc cu coduri nucleare și e pregătită să negocieze cu oricine e dispus să plătească prețul corect, replică Brett, fixându-l cu privirea. Cine refuză să participe la misiunea asta și nu-și îndeplinește ordinele, va fi considerat drept trădător și executat împreună cu ea. M-am făcut înțeles?

Ford îl înfruntă cu privirea pentru câteva momente, părând că se pregătește să-i sucească gâtul chiar acolo, de față cu toată lumea.

–Foarte, spuse într-un final, reluându-și locul la masă.

–Alex, spuse Brett.

Alex se ridică în picioare cu o expresie impenetrabilă.

–Am pregătit o listă cu cele mai importante calități și puncte slabe

ale Alinei pe teren.

Ford simți că i se face rău în timp ce-l asculta. Îi venea să-i urle în față, să dea cu el de pereți până când omul de gheață își pierdea masca impenetrabilă cu care obișnuia să-și ascundă emoțiile. Dar cel mai tare îl chinuia sentimentul de vinovăție care i se cuibărise în stomac. Până la urmă, nu era cu nimic mai bun decât Alex, din moment ce acceptase să rămână acolo, ascultând cum Elite plănuia să o asasineze pe Alina.

–Improvizează extrem de bine, gândește rapid, reacționează la fel de rapid, poate face față la orice situație pe teren, câteodată mult mai bine singură decât alături de alți agenți, care nu fac nimic altceva decât să o încetinească, explică Alex, păstrându-și o expresie neutră. Din punct de vedere fizic, este unul dintre cei mai buni agenți pe care-i avem. Pe PDA-uri aveți rezultatele ei de la antrenamentele cu simulatoare. După cum vedeți, se află aproape de punctajul maxim la ultimul nivel.

Urmă un moment de tăcere. Cei trei agenți necunoscuți își consultară PDA-urile. Ford clătină din cap și oftă, simțind privirea lui Brett ațintită asupra lui.

–Încep să înțeleg punctul lui Brett de vedere în legătură cu necesitatea unei operațiuni la Nivel Roșu, comentă unul dintre agenți. Potențialul ei este astronomic. Este extrem de bine antrenată, poate chiar prea bine, și calitățile ei naturale sunt de necontestat.

Oare bărbia lui Alex tocmai se ridicase o idee în semn de mândrie? Oare expresia lui Brett tocmai se transformase într-una acră, ca și cum mâncase prea multe lămâi? Oare Jason era la fel de trist precum părea?

–În schimb, are o mare slăbiciune care poate deveni un punct foarte slab pe teren, continuă Alex, îndreptându-și privirea către Ford. Refuză să ucidă dacă nu este amenințată în mod direct.

–Cu alte cuvinte, vânăm un agent absolut spectaculos din toate punctele de vedere, al cărui singur punct slab este faptul că nu-i place să ucidă? comentă același agent pe un ton oarecum acuzator.

Ford îi susținu privirea lui Alex.

–Exact, răspunse Alex, fără să rupă contactul vizual cu Ford.

Brett se ridică în picioare, semnalând că *briefing*-ul luase sfârșit.

–Ford este lider de echipă. Mă aștept ca toată lumea să-și îndeplinească ordinele, respectând întru totul profilul misiunii, comentă pe un ton categoric.

⌖

Seara aceea debută cu Ford și Roman antrenându-se împreună în sala de arte marțiale, un fel de pretext pentru exorcizarea frustrării

și a furiei provocate de *briefing*-ul recent. În timp ce păstrarea unei expresii neutre nu făcea parte din programul oficial de antrenament de tip Elite, mai toți recruții și agenții învățau destul de repede să-și mascheze emoțiile, păstrându-și părerile personale pentru ei. Cei care n-o făceau, intrau în conflict direct cu Brett și asta era ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori cineva.

Roman, însă, reprezenta o excepție de la regulă. Nu era o problemă să devină glacial precum un cub de gheață într-o fracțiune de secundă, înghețând pe oricine dintr-o singură privire, dar de obicei reacționa exact așa cum simțea. De aceea Ford chiar nu avea nevoie să fie trântit de colo-colo pe saltea pentru a realiza că Roman era cu adevărat furios. Era suficient să-i observe expresia facială.

–Care-i problema ta? mârâi Ford în timp ce se culegea de pe jos.

–Te distrezi? îl întrebă Roman pe un ton provocator.

Ford adoptă o poziție defensivă. Nu era prima oară când se antrena cu Roman și, în timp ce tipul era mai înalt și mai bine făcut, Ford era mai rapid în mișcări.

–Cu ce? întrebă, ștergându-și transpirația de pe frunte cu dosul mâinii.

–Cu misiunea asta în care trebuie s-o ucizi pe Alina.

Ford avu nevoie de tot controlul de sine pentru a nu-și ieși din pepeni.

–Îmi respect doar ordinele. La fel ca noi toți.

–O replică de milioane, rânji Roman. Învață s-o zici în germană și o să suni exact ca un nazist futut în creier.

Urmă o pauză lungă, timp în care cei doi se priviră încruntați. Atmosfera tensionată începu să se disipeze. Într-un final, Roman oftă din greu și se relaxă. Ford înclină din cap, știind prea bine că avea nevoie să-și verse nervii și frustrarea pe cineva, iar liderul de echipă era întotdeauna cea mai potrivită persoană.

–Ai idee de ce face Brett căcatul ăsta? întrebă Roman cu voce joasă.

–Pentru că poate.

–Adică ei sunt ciocanele și noi, inclusiv Alex, nu suntem nimic altceva decât cuiele?

–Cam așa ceva.

–Chiar crezi că Alina a trădat Elite?

Ford se mulțumi să ridice din umeri, incapabil să răspundă.

–Ce-o să faci dacă Brett îți ordonă să-i pui tu personal câteva gloanțe în cap? întrebă Roman după câteva secunde de tăcere.

Ford îl privi tăcut. Sincer, habar nu avea.

Saint-Denis – Insula La Reunion, Sudul Oceanului Indian

Muzica răzbătea cu ecou pe coridorul lung al clubului de noapte *La Lune*, mulțimea îmbulzindu-se umăr la umăr pentru a intra în hala străbătută de raze de laser colorate.

Alina scană localul cu privirea, sperând să-l zărească pe Guy Evrard în timp util. Dintotdeauna urâse misiunile de club. Era mereu mult prea întuneric și lucrurile puteau scăpa rapid de sub control. Era aproape imposibil să faci diferența între un petrecăreț inocent și un inamic care te putea ucide într-o fracțiune de secundă, profitând de îmbulzeală. Plus că nu puteai ști niciodată ce se întâmpla în toate ungherele scufundate în întuneric.

Se îndreptă către bar, strecurându-se cu greu printre cuplurile care dansau pe ritmurile cu o tentă senzuală. Un oftat de ușurare îi scăpă printre buzele întredeschise în momentul în care îl zări pe Guy în fața barului. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi, un tricou maro și o geacă din piele neagră, și încerca să seducă două tinere cu o expresie cam libidinoasă. Fetele îi râseră în nas, aruncându-i priviri amuzate peste umăr în timp ce se îndepărtau. Alina se deplasă în semicerc pentru a se poziționa în spatele lui. Privi în jur, încercând să distingă ceva în cacofonia de lumini. Spera din tot sufletul ca asasinii Elite să nu se afle deja acolo, pentru că dacă erau, atunci probabil avea să fie moartă în doar câteva minute.

–Guy! exclamă pășind în fața lui. Nu mă așteptam să te văd pe-aici!

Guy tresări când dădu cu ochii de ea, dar Alina se lipi de el, înfigându-i țeava Glock-ului în abdomen.

–Crede-mă că nu vrei să faci vreo tâmpenie, îi spuse cu un zâmbet seducător.

Guy înghiți în sec, expresia jovială de mai devreme evaporându-se pe loc.

–Ei, haide, nu fii chiar atât de trist să mă vezi, spuse Alina pe un ton ironic.

–Nu sunt trist deloc, se grăbi Guy să răspundă. De fapt, chiar mă bucur să te văd.

Alina îi înfipse țeava Glock-ului mai adânc în carne.

–Serios? Îngăduie-mi să mă îndoiesc, din moment ce-am auzit că mă cauți ca să-mi pui un glonț în cap.

–Atunci de asta ai venit, să mă omori tu prima?

–Nu, relaxează-te. Cu toate că s-ar putea să fiu foarte tentată s-o fac dacă încerci vreo prostie. Nu sunt cel mai mare fan al tău. Alina

strecură mâna liberă în poșetă și scoase discul. Vreau doar să-ți dau ăsta.

Guy se grăbi să întindă mâna după disc, dar Alina îl duse la spate.

–Am doar o singură condiție. Nu i-l dai lui Brett decât peste trei zile. Nu înainte și nu mai târziu. Și când i-l dai, îi spui din partea mea că nu aveam de gând să-l vând nimănui. N-am vrut decât să mă joc puțin cu el, ca să nu-i fie prea dor de mine. Dacă nu faci cum ți-am spus, te găsesc oriune te-ai ascunde și te ucid.

Guy o privi în ochi. Asasinul din ea ieșise complet la iveală, îngrozindu-l poate chiar mai tare decât țeava pistolului înfiptă în abdomen. Dădu din cap în semn că a înțeles, crezând-o pe cuvânt.

–Fac orice vrei, îi șopti cu voce temătoare.

Alina îi zâmbi și se răsuci brusc, ajungând în spatele lui. Când Guy se dezmetici și întoarse capul, dispăruse deja. Câteva minute mai târziu, după ce dădu un whiskey pe gât pentru a-și mai reveni, descoperi discul în buzunarul gecii din piele.

⌖

Douăzeci și patru de ore... atât mai rămăseseră, fix douăzeci și patru de ore.

Clădirea avea patru etaje. Peretele din stânga se prăbușise, lăsând în urmă fiare contorsionate și moloz. Un paradis al găștilor de cartier, unde se stabileau teritorii în urma bătăilor sângeroase și se consumau droguri fără teama unei razii din partea poliției locale.

Alina se îndreptă către intrarea principală, aruncând o privire peste umăr pentru a scana cu privirea strada pustie. Scoase Glock-ul din betelia blugilor și se strecură pe lângă pereți ca o umbră, înaintând prin camerele distruse. Urcă o scară din beton cu treptele pe jumătate sfărâmate până ajunse la etajul al treilea. Fâșiile lungi de plastic cu care cineva acoperise la un moment dat ferestrele sparte se unduiau în bătaia vântului, creând iluzia unor fantome care intrau prin pereți.

Aștepta cu inima strânsă, adrenalina provocându-i o stare de greață. Îl sunase pe Ford în dimineața aceea de la un telefon public pentru a stabili întâlnirea, răspunsul lui monosilabic fiind destul de greu de interpretat. Închise ochii pentru a se concentra, blocând toate sunetele inutile din jurul ei.

Îl simți când intră în încăpere și deschise ochii. Fața îi era oarecum vizibilă în lumina becurilor palide din stradă, dar ochii păreau negri și goi, prevestitori de moarte. Ridică pistolul pentru a ținti către inima ei, iar ea îl întâmpină în aceeași poziție. Ca într-un film dat cu încetinitorul, doi asasini în poziții identice, fiecare țintind către inima celuilalt.

–Lasă arma jos, spuse Ford.

–Tu primul, ridică Alina bărbia o idee într-un gest sfidător și pentru o secundă, armele le tremurară în mâini.

Momentul acela în timp avea un iz de déjà vu, amintindu-le de prima lor întâlnire. Printr-o ironie cosmică, ultima lor întâlnire era identică cu prima.

–Am spus să lași arma jos, se încruntă Ford.

–Împușcă-mă, doar de asta ai venit.

Armele nu le mai tremurară în mâini, inimile bătându-le cu gravitatea unor orologii vechi. Timpul trecu pe lângă ei cu viteza luminii, în timp ce Alina clipi furioasă, încercând să se trezească din coșmarul acela nedorit, iar Ford o privi nemișcat, respirând din greu ca și cum ar fi alergat fără oprire o viață întreagă.

Alina își înclină capul într-o parte.

–Hai să te ajut.

Apăsă pe trăgaci, glonțul mușcând din folia de plastic aflată la doar câțiva centimetri de umărul lui drept. Răspunsul lui sosi o secundă mai târziu, aproape un ecou al împușcăturii ei. Glonțul o atinse razant pe umărul stâng, lăsând o dungă de un roșu aprins în urmă. Însă Alina nu simți nicio durere.

O folie de plastic din spatele ei se desprinse dintr-o dată în bătaia vântului și ea pivotă imediat în direcția sunetului. Ford se folosi de fracțiunea aceea de secundă pentru a se apropia de ea din doi pași. O învârti cu fața la el, prinzându-i mâna cu arma și forțând-o la spate. Încercă să-și calmeze respirația întretăiată, în timp ce degetele lui se mulau peste ale ei pe pistol. O bilă de foc erupse în umărul Alinei. Își impuse să se relaxeze, făcând abstracție de impulsurile asasinei din ea. Bila de foc din umăr dispăru aproape instantaneu.

–De ce, Alina? șopti Ford pe un ton în care se simțea o tristețe copleșitoare. Am nevoie să știu de ce ne-ai trădat.

–Dacă n-ai de gând să mă ajuți, atunci voi deveni dușmanul tău, îl privi Alina în mod deschis. În cazul ăsta, ar fi mai sigur pentru tine să mă ucizi.

–Crezi că ar trebui să te ucid? O răsuci brusc cu spatele la el și îi petrecu brațul liber pe după gât, metalul rece al armei lui atingându-i tâmpla. Poate că da, șopti cu voce răgușită. Numai că nu pot.

O eliberă, mâna în care ținea arma căzându-i pe lângă corp.

–E adevărat că ne-ai trădat?

Alina întoarse capul să-l privească peste umăr.

–Nu. N-aș putea trăda Elite niciodată. Nu în felul ăsta.

–Și atunci de ce anume ești vinovată?

–E foarte important ca Elite să creadă că sunt moartă. Alina se întoarse cu fața la el, susținându-i privirea. Brett trebuie să creadă că sunt moartă.

–De ce? Pentru că ai vândut coduri nucleare la teroriști?

–Asta crezi tu că am făcut? Zău, Ford, credeam că mă cunoști mai bine de atât. Discul e în posesia lui Guy Evrard. Brett o să-l primească peste trei zile.

Ford își trecu o mână prin păr, trădându-și frustrarea.

–Ok, mă dau bătut. Ce dracu' se întâmplă aici?

–Sunt însărcinată, spuse Alina încet.

Ford tresări, privind-o surprins.

–Și copilul meu nu va face parte din următoarea generație de agenți operativi Elite. Alina clătină din cap. N-o să îngădui asta niciodată. Trebuie să mor pentru Brett și Elite. Alex știe totul, el a fost cel care a plănuit nebunia asta.

Șoc, ușurare, bucurie, toate se oglindiră pe rând în privirea lui Ford.

–Dumnezeule, Ducesă, și eu tocmai mă pregăteam să-i zbor creierii pentru *briefing*-ul de acum două zile în care ne instructa cum să te ucidem mai bine. Făcu un pas în față și o trase în brațele lui, strângând-o cu putere. Nu pot să cred!

Alina se trase puțin înapoi pentru a-l privi cu ochii plini de lacrimi.

–Abia dacă pot eu să cred și-am aflat de mai mult timp ca tine.

–Marius e un norocos nenorocit! exclamă Ford, strângând-o din nou în brațe. Știe ce se întâmplă?

–Nu încă... știe despre copil, dar nu i-am putut spune nimic despre planurile de evadare. N-ar fi aprobat niciodată gradul de risc la care mă expun. Dar chiar nu există altă opțiune.

–Ce ai nevoie să fac?

–Mâine dimineață o să mă găsești pe pontonul de lângă dig. Toată echipa ta o să vadă cum mă împușți și o să cad în ocean. După câteva zile, valurile o să scoată la mal un cadavru mâncat de pești și umflat. Toată lumea o să creadă că sunt eu, dar tu o să știi că nu e adevărat. Alex o să se ocupe de analiza ADN.

–Ești sigură că o să fii ok?

–Sunt sigură.

–Fir-ar să fie, Ducesă, o să-ți duc dorul. Probabil n-o să ne mai vedem niciodată, spuse Ford cu un tremur aproape imperceptibil în voce.

Alina înclină din cap, simțindu-și inima grea.

–O să te am mereu aici, îi spuse, luându-i mâna și așezând-o peste

inima ei. Îmi faci o favoare? După ce se termină totul, spune-i adevărul lui Jason. Nu vreau să mă jelească fără rost. Alina inspiră adânc și privi într-o parte. Spune-i... spune-i că-l iubesc și că n-o să-l uit niciodată. Spune-i că o să fie bunic.

Își întoarse privirea la el și-i zâmbi printre lacrimi.

–Ai grijă de tine, Ducesă. Fii fericită.

–Promit, șopti Alina, după care se topi în umbre.

⌖

A doua zi de dimineață, Roman se simțea total scurs de energie. Fizică, emoțională și de orice altă natură. Primiseră un indiciu în legătură cu locația Alinei și pentru prima oară în viața lui de agent operativ, spera ca informația să fie greșită. Greața îi dădea târcoale, în gură simțind un permanent gust amar de fiere.

Își îndreptă privirea în direcția pontonului. Lemnul umed gemea înfundat, promițând parcă să cedeze în curând, dar oamenii își vedeau în continuare de treabă. Vânzătorii ambulanți își împingeau cărucioarele cu hotdogs, snacks-uri de tot felul și flori proaspete. Câțiva artiști adunaseră o gloată gălăgioasă care era dispusă să scape de mărunțișul din buzunare. Turiști cu nasuri arse și cojite și cupluri de îndrăgostiți care păreau că plutesc într-o lume doar a lor se plimbau alene, admirând întinderea de apă de culoarea absintului. Surferii se luptau neînfricați cu valurile, visând la alunecarea perfectă.

Privirea lui Roman fu atrasă de strălucirea părului bălai în soarele puternic. Acolo... Alina înainta alene la marginea pontonului, îmbrăcată într-o rochie ușoară din bumbac de un albastru închis, legănându-și brațele goale în felul acela aproape flegmatic care-i caracteriza toate mișcările. Frumoasă și plină de viață ca de obicei. Iar ei se aflau acolo pentru a stinge lumina rebelă care i se oglindea mereu în ochii verzi. Purta ochelari negri de soare, dar privirea ei păru să se oprească la el pentru câteva momente, ca și cum ar fi vrut să-i transmită că era în regulă, îl ierta pentru că făcea parte din echipa trimisă de Elite s-o asasineze. Pe buze îi pluti umbra unui zâmbet și Roman se urni din loc, încercând cu disperare să ajungă la ea.

Prea târziu. Ford era deja acolo. Roman văzu momentul în care expresia serenă de pe fața ei frumoasă se transformă într-una îngrozită de iminența morții. Părul îi flutură în vânt în timp ce privea în dreapta și în stânga ei, căutând ajutor. Roman îi întâlni privirea lui Ford și își făcu loc cu coatele prin mulțime, încercând să prevină dezastrul. Ca

într-un film dat cu încetinitorul, văzu cum Ford își duce mâna la spate pentru a scoate arma ascunsă în betelia pantalonilor. Panica îi înfipse colți ascuțiți în plexul solar și o căută cu privirea pe Alina. Zări o pată albastră în mișcare la un moment dat, dar părea că se dezintegrase în eter. Nori întunecați acoperiră treptat cerul, un tunet auzindu-se în depărtare.

–Echipa Alfa, începem convergerea, auzi vocea lui Ford în ureche.

–Nu! strigă Roman, incapabil să se controleze.

Mâinile i se strânseră în pumni de neputință. Oamenii din jur îi aruncară priviri circumspecte, ferindu-se din calea lui. Rămase singur în centrul unui cerc larg, ca un actor nebun fără public. Se îndreptă către o femeie mai în vârstă, încercând să o întrebe dacă nu o zărise pe Alina, dar femeia se grăbi să se îndepărteze de el, aruncându-i o privire tematoare peste umăr. Oamenii îl priviră cu expresii grave. Cineva se oferi să cheme poliția. Roman o luă la fugă către plajă, împingând pe oricine îi ieșea în cale. Când reuși să iasă din mulțime, se opri și scană zona cu privirea. Și atunci îi văzu.

Se aflau în capătul îndepărtat al pontonului, înconjurați de oameni și totuși singuri. Alina era prinsă în capcană, părul bălai fluturându-i furios în vântul puternic. Silueta întunecată a lui Ford ieșea în evidență în marea de pantaloni scurți și tricouri viu colorate. Agenții strânseră cercul în jurul ei, blocându-i retragerea.

Roman o luă la fugă înapoi spre ponton, cu privirea fixată la Alina. O urmări în timp ce se apleca peste balustradă, părând că-și caută scăparea în valurile care se izbeau furioase de stânci. Ford ajunse lângă ea.

–Ford, nu! urlă cât îl țineau plămânii. Alina!

Privi cu groază cum Ford ridică Glock-ul în poziție de tragere și se forță să alerge tot mai repede, incapabil să-și dezlipească privirea de pe fața Alinei. Se întrebă la ce se gândea oare în momentul acela, ce simțea? Ford începu să tragă, impactul gloanțelor dezechilibrând-o și împingând-o către marginea pontonului. Alina se împiedică în momentul în care un glonț o izbi în partea dreaptă a abdomenului, răsucind-o la o sută optzeci de garde. Un ultim glonț în spate o împinse în gol. Oceanul o primi în adâncurile lui reci și întunecate și, într-o fracțiune de secundă, Alina nu mai există.

Roman se repezi la balustradă și se aplecă pentru a privi apele învolburate de dedesubt, dar nu se mai vedea nimic în afară de sânge și câteva bule de aer care se ridicau la suprafață. Urlă a disperare, lovind pilonii din lemn cu picioarele.

–Alina! O, Doamne... nu se poate! Nu!

Norii răsuflară ușurați și ploaia începu să cadă cu stropi mari și

calzi, spălând petele de sânge de la suprafața oceanului. Un fulger imens despică tot cerul, învăluind totul într-o lumină orbitoare. Agenții Elite rămaseră nemișcați, ca o trupă de actori copleșiți de emoții înaintea căderii cortinei. Un tunet violent zgudui pământul, vântul dezlănțuindu-se cu o furie aproape nefirească. Actorii își ridicară ochii la cer, temându-se că audiența celestă nu era încântată de finalul jocului.

Pentru prima oară în viața lui, Roman se gândi serios să-și ucidă un coleg. Își extrase Glock-ul din tocul de la subraț, cu fața schimonosită de furie.

–Ford! țipă, ridicând arma.

Apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi decât un click metalic și nu se întâmplă nimic. Ceva în adâncul sufletului său păru să se rupă și pivotă pentru a arunca pistolul în apele oceanului. Se prăbuși în genunchi, luându-și capul în mâini.

–Era frumoasă, era un spirit liber... cea mai liberă dintre noi toți, murmură, închizând ochii.

–Te comporți ca un cretin și atragi atenția, mârâi Ford printre dinți, oprindu-se lângă el.

–Da... păi, îmi cer scuze, Ford, dar crima cu sânge rece încă îmi stă în gât.

Știa prea bine că n-ar fi trebuit să-și verse nervii pe Ford. Nu-și îndeplinise decât ordinele, la fel ca toată lumea, nu era vinovat de șarada justiției de tip Elite.

–Crede-mă că e mult mai bine așa, spuse Ford cu voce gravă.

–Mai bine pentru cine? ridică Roman capul pentru a-l fixa cu privirea. Pentru Alina, ori pentru Elite?

–Mai ales pentru Alina, șopti Ford, susținându-i privirea, după care-i întoarse spatele și se îndepărtă.

Roman sări în picioare.

–Poți să minți în fața lor, minte-mă pe mine, dar nu te minți pe tine, că atunci o minți pe ea! strigă după el.

Clătină dezgustat din cap și se sprijini de balustrada din spatele lui.

–Vrei o floare, frumosule? îl întrebă o vânzătoare bătrână, întinzându-i un trandafir roșu ca sângele.

Roman întoarse capul s-o privească aproape orbește, greața copleșindu-l la mirosul dulceag al trandafirilor din coșul de nuiele.

–Da... probabil e mult mai bine așa, șopti, zâmbind în timp ce lacrimile îi alunecau în voie pe obraji.

⌖

Simt impactul gloanțelor în vesta Kevlar pe care o port pe sub rochie, nu suficient cât să penetreze, dar suficient cât să-mi facă niște vânătăi de toată frumusețea. Încerc să-mi mențin echilibrul, dar impactul unui glonț în partea dreaptă a abdomenului mă răsucește cu fața spre ocean, apoi altul mă izbește în spate și mă împinge peste marginea pontonului. Simt apa rece care mă pleznește peste față și mă scufund cât pot de mult, ajutându-mă de mâini și picioare, apoi înot pe sub apă cât mai departe de punctul în care m-am scufundat. Când consider că mă aflu la adăpost sub ponton, încerc să mă ridic la suprafață, dar nu reușesc să mă mișc din loc. Îmi simt trupul greu și nu reușesc să-l fac să-mi răspundă la comenzi, ca și cum niște mâini invizibile m-ar ține prizonieră în abisul verde. Mă zbat cu disperare. Degeaba.

Încep să văd stele verzi, apa pătrunzându-mi în nări și alunecându-mi pe gât în jos, sufocându-mă. O mână apare în fața mea, presându-mi ceva tare între buze. Degete mă țin de nas în timp ce mi se pune o mască de scafandru.

Clipesc și încerc să văd ce se întâmplă, dar apa verde este atât de densă încât nu deslușesc nimic decât o mână care-mi indică tubul din gură și realizez că mi se transmite să respir. Inhalez oxigen adânc în plămâni și aproape mă înec. Două siluete se învârt alene în jurul meu, una făcându-mi semn că mă descurc. Mă relaxez și mă las în voia celor doi scafandri care mă ghidează cu blândețe prin apa tot mai adâncă. La un moment dat, mi se pare că văd un fel de balon plin cu ceva ce pare vopsea roșie pocnind și ridicându-se către suprafața apei, dar nu pot fi sigură.

Milano, Italia

Agenții nu scoase o vorbă pe drumul înapoi spre sediul Elite. Nici măcar un sunet. Ceea ce nu înseamnă că bârfele de orice fel erau cumva vreo procedură operațională standard după o misiune. Pentru că nu erau. Dar de obicei mai auzeai câte o remarcă pe ici pe colo, câteodată chiar și o glumă, agenții încercând astfel să se deconecteze, ori poate doar să se asigure că mai erau încă în viață. De data aceea, însă, în avion plutea o liniște nefirească.

Mormântală, se gândi Roman, zâmbind trist la ironia amară a cuvântului. Închise ochii și-și sprijini capul de speteaza scaunului. Își alesese un loc în spatele avionului, detașându-se fizic și mental de restul echipei, nebăgând în seamă privirile îngrijorate pe care restul agenților i le aruncau pe furiș. Imediat ce aterizară, sări în picioare și se grăbi spre ieșire, dorindu-și să se ascundă în cel mai întunecat colț pentru a o jeli în liniște pe Alina.

Brett nu-i întâmpină cu confetti și cu laude de doi bani și nimeni nu-i invită în sala de conferințe pentru un raport final al acelei misiuni. Scott fu cel care-i așteptă la intrarea în terminal. Îi ceru lui Ford să scrie un raport detaliat, să i-l trimită când poate și să-și ia câteva zile libere până la noi ordine. Nu reuși deloc să-l privească în ochi în timp ce vorbea și Ford nu avea nevoie să consulte un psihiatru ca să înțeleagă de ce. Când ajunseră în apropierea lifturilor, Scott tresări și se încruntă. Roman îi aștepta sprijinit de un perete, privindu-l pe Ford cu o expresie sfidătoare.

–Ai îndeplinit toate obiectivele misiunii, Ford, și-ai fost perfect în rolul de robot futut în creier, comentă pe un ton sarcastic. Pun pariu că tata Brett e foarte mulțumit de performanțele tale.

Scott inventă o scuză și se grăbi să o ia pe scări. Ford inspiră adânc, dar rămase tăcut. Nu-i putea spune absolut nimic lui Roman pentru a-i ușura calvarul. Poate într-o bună zi, dar nu atunci și mai ales nu acolo.

–Cum ai putut face asta? Cum ai putut să tragi în ea? întrebă Roman cu un tremur în voce, expresia sfidătoare dezintegrându-se pentru a lăsa în locul ei o tristețe atât de adâncă încât Ford simți că i se sfâșie inima.

Oftă și privi într-o parte, încercând cu disperare să-și înfrâneze nevoia de a-i spune adevărul.

–Știi prea bine că n-aveam încotro. N-am făcut nimic altceva decât să-mi îndeplinesc ordinele.

Roman păli. Se repezi la el și își înfipse mâinile în reverele gecii negre, izbindu-l de peretele din spate.

–Ordine? Când e vorba despre cineva la care ții atât de mult pe cât credeam eu că ții tu la Alina, nu dai doi bani pe ordine! Găsești o soluție!

Simțindu-se la limita controlului de sine și știind prea bine că nu-i poate spune nimic fără să-i compromită pe Alex și pe Alina, Ford își pierdu în sfârșit răbdarea, apucându-l de încheieturile mâinilor.

–Nu face asta, mârâi, înfruntându-l cu privirea.

Roman păși înapoi pentru a-și scoate Glock-ul din tocul de la subraț și i-l oferi pe palma întinsă.

–Sau ce? O să mă omori și pe mine?

Ford îl privi tăcut. Roman îi susținu privirea cu tristețe, părând dintr-o dată cu mult mai bătrân decât era în realitate. Lăsă arma pe lângă corp.

–Știi care-i partea urâtă? spuse, coborându-și privirea. Că eu te-am omorât deja... acolo, pe ponton. Zâmbi și ridică din umeri. Am apăsat pe trăgaci, cu intenția să-ți zbor creierii. Numai că cineva n-a avut încredere în mine și mi-a scos gloanțele din încărcător. Habar n-am

când... probabil înainte de misiune. Ar trebui să-i mulțumești cerului că ai un înger păzitor, așa cum Alina n-a avut. Își ridică puțin capul să-l privească cu ochi triști. Am iubit-o pe fata aia! Credeam că și tu o iubești, dar văd că eu sunt singurul idiot pentru care ordinele nu sunt mai importante decât oamenii.

–Ce se întâmplă aici? întrebă Brett din spatele lor. Roman, ești liber. Du-te acasă și calmează-te. După ce o faci, resetează-ți prioritățile. Mâine dimineață am nevoie de tine și vreau să fii în formă maximă. M-ai auzit?

–Te-am auzit, răspunse Roman fără să-l privească și se îndepărtă în direcția scărilor.

Brett își îndreptă atenția spre Ford.

–Ai făcut o treabă nesperat de bună, îi spuse odată ce rămaseră singuri. Tu și echipa ta sunteți demni de laudă. O să mă asigur că află și Consiliul despre comportamentul vostru exemplar într-o misiune extrem de dificilă.

Ford nu se mișcă și nu spuse nimic, tăcerea devenind aproape opresivă. Văzu roșu în fața ochilor, furia cuprinzându-l treptat. Întoarse capul pentru a-l studia pe omul care o condamnase pe Alina la moarte, disecându-l cu privirea până când nu mai rămase nimic din el, îngăduindu-i să-i citească gândurile în ochi. Brett păli, tresărind în mod vizibil înainte de a se putea controla. Ford continuă să-l fixeze cu privirea și pentru prima oară de când îl cunoștea, văzu teamă oglindită în ochii superiorului său. Și apoi frică pură.

–Așa să faci, îi spuse într-un final.

Brett se încruntă, părând că-și revine o idee.

–Să fac ce?

–Să ne lauzi cu surle și trâmbițe în fața Consiliului. Ai terminat cu mine?

–Deocamdată, spuse Brett pe un ton aproape ezitant.

Ford se întoarse pe călcâie și se îndepărtă în direcția scărilor, lăsându-l singur. Brett inspiră adânc având o bruscă și vagă senzație că pierduse la propriul joc.

✦

Risc dublu

Kuala Lumpur, Malaezia

La câteva ore după moartea lui Marius, un Merdedes negru intră într-un cimitir de mașini și parcă în fața fostului depozit de piese de schimb. Sharbel Hammurabi se desprinse din umbre, în timp ce șoferul deschise portiera din spate. Roger coborî din mașină și își aprinse o țigară, zâmbind la vederea asasinului lui Marius.

–Totul a decurs conform planului. Banii sunt deja în cont, îi spuse, inhalând fumul adânc în plămâni.

–Nu mi-am imaginat că voi primi atât de mult pentru atât de puțin, replică Hammurabi oarecum surpris.

Roger ridică din umeri.

–Amândoi am primit ce ne-am dorit. Colaborarea noastră s-a încheiat și-mi permit să-ți dau un mic sfat: nu mă face să vin din nou după tine. S-ar putea să nu mai fie loc de negocieri.

Îi întoarse spatele, îndreptându-se spre clădirea dărăpănată a depozitului. Înăuntru, pe un plastic întins direct peste cimentul murdar, se aflau trupurile lui Marius și Finnegan, amândoi încă plini de sânge. Marius se mișcă încet, trezindu-se din somnul indus de drogul cu care fusese injectat. Tresări puternic și se ridică brusc, privind în jur.

–Bine-ai revenit printre noi, spuse vocea lui Roger din spatele lui.

Marius întoarse capul, descoperindu-și superiorul sprijinit de un perete murdar, cu o tigară aprinsă în mână. Lângă el, Finnegan gemu și începu să se miște.

–Ce naiba se întâmplă? întrebă Marius.

–Ești mort, zâmbi Roger, pășind în fața lui și întinzându-i o mână pentru a-l ajuta să se ridice.

Doi agenți apărură de niciunde și-l ridicară pe Finnegan, după care dispărură cu el cu tot. Roger îl studie pe Marius pentru câteva momente, apoi strecură o mână în interiorul sacoului. Aproape fără să vrea, Marius tresări. Dar în loc să scoată un pistol, superiorul lui scoase un plic mare, pe care i-l aruncă. Marius îl prinse și-l studie încruntat.

–Ce-i asta?

–Deschide-l, îl încurajă Roger pe un ton sec.

Încet, cu mâini puțin tremurânde, Marius deschise plicul pentru a descoperi un teanc gros de dolari americani, un pașaport australian, un permis de conducere și două bilete de avion.

–Pașaportul și permisul de conducere te identifică drept Mark Woolhams, cetățean australian. Biletele de avion sunt până la Sydney, de unde o să te preia un avion particular. Pilotul are ordin să te ducă oriunde vrei.

Marius clătină din cap, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

–Stai puțin, că m-ai băgat în ceață. Mă trimiți într-o misiune sub acoperire, sau mă... eliberezi din funcție?

–În plic o să găsești numele unui asociat de-al meu, care-ți va da tot ce ai nevoie pentru a începe o viață nouă, sub o identitate nouă. Roger aruncă mucul tigării pe jos și îl stinse cu talpa pantofului. Nu există dubii în privința morții tale. Toți martorii au declarat că ai căzut la datorie.

–De ce faci asta? întrebă Marius, privindu-l cu uimire.

Roger își aprinse altă țigară, inhalând fumul adânc. Păși mai aproape de Marius, privirea evadându-i într-o parte pentru câteva momente înainte de a-l fixa din nou.

–Nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi, îi spuse pe un ton blând. Agenția se bazează pe principiul de a oferi oamenilor o a doua șansă. Unii dintre noi suntem făcuți pentru viața pe care o ducem în CIA și nu ne punem întrebări în legătură cu lucrurile pe care trebuie să le facem. Tu erai așa odată, dar te-ai schimbat în ziua în care ai cunoscut-o pe Alina. Pe vremuri, inima ta ne aparținea nouă. Acum îi aparține doar ei. Ți-ai pierdut răceala și detașarea și știi la fel de bine ca mine că nu poți supraviețui în lumea noastră dacă nu ești necruțător.

Șoferul Mercedesului își făcu apariția cu bebelușa în brațe. Copila gânguri fericită când dădu cu ochii de Marius. Roger aruncă țigara și o luă în brațe, după care îi făcu un semn șoferului, care se grăbi să dispară. Fetița se cuibări în brațele lui Roger. Marius o urmări cu privirea cum întinde o mânuță pentru a se juca cu părul lui cărunt. În mod clar, cei doi petrecuseră mult timp împreună în ultimele zile.

–Nu sunt prea mândru de unele lucruri pe care le-am făcut, spuse Roger, în timp ce o mângâia pe fetiță pe spate. Dar știu că au fost necesare. Nu am altă opțiune decât să fiu necruțător. Luă mânuța copilei și o sărută. Ești un om de onoare, așa că am încredere în tine că nu vei dezvălui niciodată nimic în legătură cu viața ta anterioară. Viața ta adevărată începe azi. Ai grijă de Alina și de copilul tău pe care-l poartă în pântece, spuse, zâmbind ușor la expresia șocată a lui Marius. Nu am nici cea mai mică intenție să aflu unde vă stabiliți și nici ce planuri aveți. O fac din dorința mea proprie și personală și nu-mi rămâi dator cu nimic. Eu sunt cel care îți datoram asta. Meriți o familie și o viață a ta.

Marius își mușcă buza de jos.

–Cu toții meritățm asta.

Roger încuviință din cap.

–Eu mi-am ales viața pe care mi-am dorit-o cu mult timp în urmă. Făcu un pas în față pentru a-i întinde mâna. Ai grijă de tine, Marius.

Marius îi strânse mâna, păstrând-o în a lui pentru câteva momente. Roger sărută ambele mânuțe ale copilei, apoi i-o așeză în brațe. Copila îl privi cu tristețe, ca și cum ar fi știut că sosise momentul să-și ia adio.

Marius înclină din cap în direcția lui Roger și făcu câțiva pași spre ieșire.

–Cine a aranjat toată chestia asta? întrebă fără să se întoarcă.

–N-o să mă crezi dacă-ți spun, răspunse Roger pe un ton amuzat.

Marius întoarse capul să-l privească.

–Uimește-mă.

–Alex.

Marius îl studie cu atenție. Roger spunea adevărul. Zâmbi în colțul gurii, o emoție nedefinită oglindindu-se în ochii lui pentru o fracțiune de secundă, apoi deschise ușa și dispăru în viitor.

Insula La Reunion, Sudul Oceanului Indian

Imediat după ce fu scoasă din ocean, Alina fu suită într-un microbuz cu geamuri fumurii și dusă într-o zonă din afara orașului Saint Louis. Microbuzul opri pe un drum de țară și Alina zări un elicopter câteva sute de metri mai încolo. Coborî din microbuz și dădu cu ochii de Jason, care se îndrepta spre ea cu pași mari.

–Jason! Ce cauți aici?

–Bună, scumpete, rânji el cu toată gura, luându-i mâinile în ale lui. Cum te simți?

–Având în vedere că sunt moartă, mă simt chiar foarte bine, îi zâmbi ea.

–Nu pot să stau mult, trebuie să mă întorc la Elite. Practic am dat bir cu fugiții ca să pot veni să te văd și nu vreau să trezesc suspiciunile nimănui. Doar că n-am putut să te las să pleci fără să-mi iau la revedere. Jason tăcu pentru câteva momente, încercând să-și controleze emoțiile. O să-mi lipsești îngrozitor de mult, Alina, îi spuse cu voce tremurândă. Roman te jelește ca un dement. Aproape a demolat sediul caramidă cu cărămidă de când s-a întors din misiune.

Alinei i se umplură ochii de lacrimi, realizând că cel mai drag prieten al ei era pe punctul de a-i spune adio. Îl luă în brațe și izbucni în plâns.

–Of, scumpete... nu-mi face una ca asta, îi spuse Jason mângâiând-o pe cap. Mi-am promis că n-o să-mi pișș ochii ca un adolescent. Chiar nu

avem motive să plângem. O să începi o viață nouă și frumoasă ca tine, așa cum ai meritat dintotdeauna. Și poate într-o bună zi o să ne mai vedem pe undeva. Între timp, mă faci fericit doar pentru faptul că știu sigur că o să fii fericită. Ai grijă de tine și de bebelușul ăla din burtă, ok?

Alina suspină și aprobă din cap. Jason scoase o batistă din buzunar.

–Uite, spuse cu ochi strălucitori, suflă-ți nasul ăla perfect.

Alina râse printre lacrimi și luă batista, apoi îl mai îmbrățișă pentru o ultimă dată.

–N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine atunci când am fost bolnav, îi șopti Jason la ureche. A fost cel mai frumos lucru pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine. N-o să te uit niciodată... n-o să-ți uit lumina...

Vocea i se frânse și se trase rușinat înapoi. Dar Alina nu-i îngădui, luându-i fața în mâini și sărutându-l pe ambii obraji.

–N-am să uit niciodată că tu ai rămas singurul meu prieten atunci când am coborât pe fundul abisului. Tu ai fost singurul care ai crezut în mine. Și spune-i adevărul lui Roman după ce se mai liniștesc apele. Nu mă tem că m-ar trăda vreodată.

Jason dădu din cap și-și lipi fruntea de a ei.

–Fii fericită, scumpete, mai spuse, apoi se smulse de lângă ea și se îndepărtă.

Alina se sui în elicopter, care se ridică aproape imediat în aer, urmărindu-l cu privirea până când se topi în parcelele colorate de dedesubt.

Sydney, Australia

Elicopterul aterizează pe un ponton părăsit din apropierea portului. Pilotul îmi întinde niște chei de mașină și îmi indică un Jeep parcat ceva mai încolo. Înclin din cap și cobor, privind cum elicopterul decolează și se pierde în înaltul cerului. Jeep-ul e cam vechi și murdar de noroi, total diferit față de mașinile negre impecabile folosite de Elite.

Mă sui la volan și întorc capul să privesc bancheta din spate unde sunt îngrămădite tot felul de cutii cu provizii, rucsaci, saci de dormit, pături, apă potabilă și butelii cu gaz. În compartimentul despărțitor găsesc un plic mare din hârtie maro. Îl deschid și scot un permis de conducere și un pașaport australian, ambele pe numele Nicole McLeary. Le pun pe scaunul pasagerului și scotocesc mai departe în plic pentru a găsi bani, o bucată de hârtie cu o adresă din Brisbane și o hartă pe care e încercuit ceva cu roșu. Mă uit mai atent. Brisbane și probabil adresa unde trebuie să ajung.

Pornesc motorul și o iau din loc, conducând pe Pacific Coast Touring

Route, care leagă Sydney de Brisbane. Conduc, și conduc, și conduc, oprind o singură dată pentru a cumpăra ceva de mâncare. Mă bucur de drum și de ceața albăstruie de deasupra Munților Albaștri, care știu că se datorează evaporării uleiului din arborii de eucalipt, mă bucur de combinația unică de plaje cu nisip alb ca laptele și ape turcoaz, de orășelele colorate care se întind de-a lungul coastei oceanului, de pădurile tropicale și de satele pitorești.

Soarele coboară spre asfințit când ajung la adresa indicată, un fel de bungalow mic, care se află pe o plajă cu nisip alb și fin. Privesc în jur, pierzându-mă în frumusețea simplă a peisajului, inhalând adânc aerul sărat. Mă așez pe o stâncă și privesc apa de culoarea absintului. Și acum? Unde e Marius și cum pot lua legătura cu el fără să atrag o atenție nedorită? Soarele e foarte jos pe cer acum, colorând linia orizontului în culori vii de ocru, galben și violet. E atât de liniște, doar eu și zgomotul molcom al valurilor.

Îmi înfășor brațele în jurul meu și plâng ca un copil. E atât de multă liniște încât aproape că mă doare sufletul. Apoi, ca prin vis, aud o voce, ușor răgușită și temătoare, dar în mod sigur cunoscută, care-mi rostește numele ca nimeni altcineva:

–Alina.

–Marius?

Întorc capul și-l văd sprijinit de ușa micului bungalow, părul negru atingându-i umerii, pielea mult prea palidă în contrast cu tricoul bleumarin. Sar în picioare și alerg către el, aruncându-mă în brațele lui deschise.

–Ce cauți aici? îl întreb, buzele mele căutându-le cu lăcomie pe ale lui.

Îmi pune mâinile pe șolduri și înclină capul într-o parte, privindu-mă cu o intensitate care mă sperie.

–Sunt mort, îmi spune pe un ton nesigur, de parcă îi e încă greu s-o creadă. Sunt liber, mort pentru CIA.

–Liber, repet cu răsuflarea întretăiată. De ce? Cum?

Marius ridică din umeri și-mi zâmbește.

–Se pare că Alex a aranjat totul. Privirea îi evadează peste umărul meu către apele oceanului. Roger mi-a înscenat moartea și m-a trimis la tine.

Îmi pun o mână la gură, lacrimi noi alunecându-mi pe obraji.

–Alex, șoptesc, înțelegând pe deplin complexitatea acțiunilor lui.

Alex a fost cel care mi-a distrus viața cu o eternitate în urmă și, într-un final, tot el a fost cel care mi-a dăruit-o înapoi.

–Și acum ce facem?

Marius mă ia de mână și mă conduce înapoi pe plajă, așezându-mă pe nisipul cald, apoi se lasă pe genunchi în spatele meu. Își înfășoară brațele în jurul meu și mă trage mai aproape, rezemându-și bărbia pe creștetul capului meu. Rămânem tăcuți, privind culorile asfințitului care dansează peste apă.

–Acum ne construim o viață și o familie împreună, șoptește într-un târziu.

Îmi pun mâinile peste ale lui, în timp ce soarele începe să intre în apa care pare că ia foc în nuanțe de roșu și portocaliu incandescent. Stăm acolo, doi dar de fapt unul singur, înconjurați de nisipul fin și cald. Când se lasă întunericul, Marius se ridică în picioare și mă trage după el.

–Vreau să-ți arăt ceva, îmi spune cu voce joasă.

Mă ia de mână și mă conduce în bungalow. Trecem printr-o sufragerie spațioasă și deschisă, cu uși duble care dau înspre ocean, apoi intrăm într-o cameră mai mică. Un pătuț de copil se află într-un colț și în el doarme un bebeluș. Zâmbesc și-mi amintesc de copila pe care mi-a spus că a salvat-o în timpul unei misiuni. Ea trebuie să fie. E atât de mică și frumoasă ca un înger. Marius îi ia mâna mică în a lui, dezmierdând-o blând cu un deget pe frunte și pe năsucul mic și cârn. Privesc ca hipnotizată, ascultând cum fredonează un cântec de leagăn necunoscut.

Marius își ridică privirea la mine.

–Ea e fiica noastră... dacă o vrei.

–Cum o cheamă?

–Azi i-am pus numele Sage. Înseamnă speranță și dorință. Mi-a redat speranța prin dorința ei de a trăi și a fi iubită, sopti Marius, coborându-și privirea la Sage cu un zâmbet în colțul gurii.

–E perfectă, șoptesc. Și e a noastră.

Sage își întinde mânuțele deasupra capului și deschide ochii de un albastru intens, căutându-l cu privirea pe Marius.

–Bună, somnoroaso, îi zâmbește el. E-n regulă, suntem acasă, îi spune în timp ce o ia în brațe.

Îi sprijină capul pe umărul lui și o acoperă cu pătura din pătuț, legănând-o ușor. Întind mâna și o mângâi cu un deget pe obraz. Sage mă fixează cu ochi mari pentru câteva momente, părând că încearcă să-mi citească în suflet, apoi îmi zâmbește cu toată gura. Marius mi-o așează în brațe și îmi pun obrazul pe căpșorul cu piele fină. Fiica mea, îmi răsună cuvintele în minte iar și iar, ca o mantra vindecătoare de suflet.

–Avem tot ce ne trebuie, șoptesc, ridicându-mi privirea la Marius.

În afară de pașapoartele și permisele de conducere false, nu mai aducem nimic cu noi din vechea viață. Un nou început, într-o lume nouă, fără nimeni altcineva pe care să ne putem bizui în afară de noi doi.

✦

Tot timpul din lume

Brisbane, Australia – Șase luni mai târziu

Marius stătea pe prispa bungalow-ului, îmbrăcat într-un halat din prosop bleumarin, cu o cană de cafea în mână, privind gânditor oceanul de un albastru deschis în lumina palidă a dimineții. Un abur fin și transparent ca un voal plana deaspura apelor. Libertate. Așa arăta, gusta și mirosea libertatea. Inspiră adânc aerul sărat, închizând ochii pentru a-l savura. Expiră încet și luă o gură de cafea fierbinte, cu ochii încă închiși.

Trecuseră șase luni de când se bucurau de acea libertate cu zgomot de valuri și țipete de pescăruși, dar tot nu reușise să se obișnuiască cu ea. Gândul că se afla complet în afara sistemului fusese înfricoșător la început. Timp de mulți ani, nu știuse nimic altceva în afară de viața în cadrul Agenției. Nu fusese ușor să se adapteze dintr-o dată la o viață normală. Încă mai privea peste umăr, scanând locuri și încăperi cu privirea în căutarea eventualilor urmăritori, știa mereu care sunt cele mai apropiate căi de acces și dormea tot cu pistolul sub pernă. O văzuse și pe Alina făcând exact la fel, doar că ea nu-și ținea pistolul sub pernă, ci în sertarul noptierei.

Dar făceau progrese. O mână pe umăr de la o persoană aflată în spatele lui, care odată ar fi provocat o reacție violentă în cel mai bun caz și un glonț în cap în cel mai rău, acum îi provocă doar un oftat ușor. Întoarse capul pentru a-și atinge buzele de cele ale Alinei.

–Alina, șopti, oftând din nou atunci când mâna ei i se strecură în interiorul halatului pentru a-l atinge pe abdomen.

Alina îi luă cana din mână și sorbi din lichidul fierbinte, apoi o puse pe masa de lângă ei.

–Ce răsărit frumos, îi șopti pe pielea sensibilă de pe gât.

Marius se întoarse cu fața la ea pentru a descoperi că era goală. Privirea lui îi alunecă pe trup. Sânii i se împliniseră, o burtă perfect rotundă scoțându-i parcă și mai mult în evidență trupul cu forme lungi. În ciuda faptului că se apropia cu pași rapizi de termenul final al sarcinii, rămăsese tot grațioasă, mișcându-se cu agilitatea unei feline. Era cea mai frumoasă femeie din lume și era a lui.

Marius își deschise halatul și o lipi de el. Alina chicoti înfundat atunci când îi mângâie sânii.

–Mulțumesc că ai făcut cafea, îi spuse cu voce joasă, buzele lui

lipindu-se de ale ei într-un sărut leneș și seducător.

Alina gemu și Marius știu cu siguranță că era pregătită pentru el. Se luptă împotriva impulsului de o iubi chiar acolo în lumina aurie a răsăritului. Îi era greu să se obișnuiască cu ideea că acum aveau tot timpul din lume la dispoziție.

⌖

–Ahhhhhhhhhhhhh.... Marius! Trebuie să împing!

Alina dădu capul pe spate să-l privească, durerea oglindindu-se în adâncurile ochilor ei verzi. Inspiră adânc și împinse.

Marius stătea în spatele ei, pe post de pernă.

–Încă o dată, Alina, ceru doctorul Joséphine Sardou pe un ton entuziasmat. O singură dată și gata! Capul e deja afară.

Hotărâtă să termine odată cu toată durerea aceea care părea că o sfâșie în două, Alina inspiră din nou și împinse cu toată puterea.

–Și Anjolie s-a născut! exclamă încântată Joséphine.

Sentimentul imediat de ușurare fu urmat de un plâns strident. Joséphine o depuse pe fiica lor nou-născută în brațele Alinei, cu cordonul ombilical încă atașat. Alina râse, privind-o printre lacrimi. *De ce vor oamenii ca bebelușii să semene neapărat cu cineva?* se întrebă, vrăjită de unicitatea ei. Din punctul ei de vedere, Anjolie nu semăna cu nimeni. Era unică, perfectă, fără asemănare. Sau poate semăna puțin cu o piersică proaspătă, chiar dacă avea ochi albaștri precum înaltul cerului. Întoarse capul să-l privească pe Marius, zâmbind când îi văzu lacrimile care îi alunecau pe obraji.

–E frumoasă, nu-i așa? îl întrebă, luându-i o mână pentru a-i depune un sărut în interiorul încheieturii.

Marius se mulțumi să încline din cap, incapabil să spună ceva.

–Și e a noastră, șopti Alina, reîntorcându-și privirea la minunea minusculă din brațele ei.

A spune că Marius era îndrăgostit nebunește de fiica și de soția lui ar fi reprezentat o gravă subapreciere a sentimentelor care îl copleșeau.

–*Gratie, mi amore*, șopti aproape cu venerație.

–Pentru ce?

–Pentru tot, îi răspunse el, atingându-și buzele de ale ei.

După ce tăie cordonul ombilical, Joséphine o luă pe Anjolie, anunțând că trebuie să o spele. Marius se așeză pe marginea patului lângă Alina și o trase în brațele lui. Își coborî privirea pentru a-i admira trăsăturile frumoase pe care se citea oboseala.

–Cum te simți? o întrebă, sărutând-o pe frunte.

–O epavă cu mușchi obosiți și oase deplasate, dar sunt atât de fericită că aș putea atinge cerul cu un deget dacă m-aș obosi să întind mâna.

–Trebuie să te odihnești. Dacă Anjolie seamănă măcar puțin cu tine, n-o să mai ai ocazia s-o faci prea curând.

–Pentru binele tău, o să mă prefac că n-am auzit asta.

Alina îl studie cu atenție, ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Era bronzat, părul negru aveând acum reflexe aurii datorită zilelor lungi și liniștite pe care le petrecuseră pe plajă. Ochii de un negru strălucitor conturați cu gene dese o ardeau cu pasiunea oglindită în adâncurile lor ori de câte ori o priveau, buzele acelea pline și bine conturate o ispiteau mereu să le simtă cu ale ei, mâinile lui iscusite o înnebuneau de dorință de fiecare dată când o atingeau. Îi admiră linia puternică a gâtului. Părea un cavaler din vremuri îndepărtate, doar că acum zâmbea mult mai des decât înainte. Își mușcă buza de jos, încercând să-și stăpânească lacrimile. Primise atât de mult... un bărbat pe care-l adora, două fiice superbe, libertatea de-a deveni absolut orice și oricine. Dacă asta nu era raiul pe pământ, atunci era al naibii de aproape.

–Vorbește cu mine, Alina, îi luă Marius fața în mâini, privind-o în ochi. Ce s-a întâmplat?

Alina îi zâmbi printre lacrimi.

–Nimic, doar că totul e perfect... atât de perfect, încât îmi vine să plâng ca proasta.

Marius îi sărută lacrimile și o strânse în brațe ca pe ceva extrem de fragil care avea nevoie de protecție. Alina își petrecu brațele pe după gâtul lui și rămaseră tăcuți, cu frunțile lipite.

–Am pe cineva aici care vrea să vă salute, spuse Joséphine, reîntorcându-se cu Anjolie în brațe.

O depuse în brațele tatălui ei, arcuind o sprânceană la naturalețea și siguranța cu care o preluă Marius. Marea majoritate a noilor părinți își țineau bebelușii în brațe de parcă s-ar fi temut că erau oale sub presiune, gata să le explodeze în față. Anjolie întinse mâna și-l apucă de un deget. Strânsoarea ei era oarecum neobișnuită pentru un nou-născut, ceea ce-i câștigă admirația totală și eternă a tatălui ei. Marius încercă să-și imagineze viitorul... micuța care avea să devină fetiță, joaca în valurile oceanului, înghețata preferată, lecțiile împreună, problemele și micile neînțelegeri. Se gândi la tot ce pierduse în viața lui și la ceea ce câștigase. Meritase din plin.

O transferă pe Anjolie în brațele Alinei, minunându-se la cât de perfect se potrivea acolo. Alina își coborî privirea la ea, aproape vrăjită de creatura micuță, parte din ea și totuși atât de diferită. Marius zâmbi,

știind sigur că imaginea aceea avea să i se întipărească în minte și suflet pentru vecie.

Îi petrecu un braț pe după talie și ea se sprijini de el, punându-și capul pe umărul lui. Amândoi rămaseră cu privirea la fructul iubirii lor, știind că nu exista un miracol mai mare pe lume.

⌖

Apa strălucește în soare, creând iluzia că mii de diamante alunecă printre pietrele de la baza muntelui pentru a se vărsa într-un lac cu ape limpezi și verzui, mărginit de o cascadă. Vântul călduț poartă cu el aroma verii. Razele soarelui care se apropie de asfințit cochetează cu florile sălbatice de pe marginea lacului, impregnând aerul cu mirosul lor exotic și o idee afrodiziac. Pe măsură ce soarele coboară tot mai jos pe cer, degetele răcoroase al vântului îmi alunecă pe piele. Oftez de plăcere, lenevind pe burtă în iarba moale, cu nimic altceva pe mine în afara unei pelicule strălucitoare de ulei de aloe. Ridic capul și-mi îndrept privirea către fiicele mele. Sage și Anjolie dorm ținându-se de mână ca întotdeauna pe o pătură din bumbac așternută peste iarbă. Mă întind ca o pisică ghiftuită, un oftat de plăcere pură scăpându-mi printre buze.

Libertate.

Eu și familia mea în paradisul ăsta incredibil australian. Mă simt în siguranță. Fericită. Împlinită. Tristețea și durerea nu-mi mai colorează visele în culori amenințătoare. Sentimentele întunecate de ură și dezolare au dispărut de mult. La fel și rămășițele unui trecut sfărâmat care transforma coșmarele în realitate. Suferința s-a topit, lăsând în urmă o stare dulce de delir în nuanțe de roz pal și auriu, cu aromă de condimente necunoscute.

Mă răsucesc pe spate și mă întind cu voluptate, ducându-mi mâinile deasupra capului ca pentru a mă apuca de bariera magică ce desparte visul de realitate. Întorc capul pentru a privi focul de tabără pe care Marius l-a construit la câțiva pași de malul lacului. Ochii mi se închid și când sunt pe punctul de a adormi, un deget cald îmi desenează cercuri concentrice în jurul sânilor. Câteva momente mai târziu, o mână îmi ridică părul, expunându-mi urechea. Vocea senzuală a unui bărbat îmi șoptește cuvinte de iubire la ureche, răsuflarea lui fierbinte trimițându-mi fiori pe șira spinării.

–Mi amore, te ador pentru eternitate. Ești un vis devenit realitate...

–Marius...

Oftez, inhalând aroma soarelui de pe pielea lui. Deschid ochii și ne privim tăcuți, spunându-ne tot ce e de spus. Nu avem nevoie de cuvinte. Marius se apleacă pentru a-mi atinge buzele cu ale lui și ne afundăm într-un sărut amețitor. Îl simt cum tremură de dorință în brațele mele.

Știu că-și extrage puterea din mine, așa cum eu mi-o extrag din el, și că atingerea mea i-a vindecat sufletul, la fel cum săruturile lui mi l-au vindecat pe al meu.

Ne sărutăm până când ziua moare și amurgul ne învăluie cu o lumină aproape fosforescentă. Soarele cedează locul lunii și stelelor, încăpățânându-se să-și mai facă simțită prezența prin petele portocalii și mov de la orizont, poleind cerul nopții au o aură ca din altă lume. Stelele ne clipesc jucăușe, lacul strălucește ca un diamant imens în lumina lunii.

Marius îmi zâmbește misterios.

–Acolo, îmi șoptește, îndreptându-și privirea către apele catifelate. Vreau să te iubesc acolo...

Îi răspund cu un sărut și mă ridică pe brațe, purtându-mă ca pe o mireasă a nopții către abisul magic. Apa răcoroasă și moale ne înghite cu lăcomie, dar nu reușește să stingă focul pasiunii dintre noi. Trupurile noastre înlănțuite dansează în imponderabilitate, plutind precum stelele într-un univers fără sfârșit.

Marius pare un zeu al oceanelor cu plete ude și ochi în care se reflectă milioanele de stele oglindite în apa întunecată. Un fel de Poseidon creat din apă și foc. Iar eu sunt Venus, zeița mării, ademenindu-l tot mai adânc în abisul extazului. Închide ochii și capul îi cade pe spate, un geamăt prelung alunecându-i printre buzele întredeschise.

Sufletele noastre, trupurile și inimile se întrepătrund la fel ca lumina soarelui, a lunii și a stelelor în adâncurile apelor. Mă simt atât de ușoară, trupul mi se dizolvă în elementele naturii din jur. Mă transform în Marius și Marius se transformă în mine. Puls contra puls și plasmă contra plasmă. Uniți. Un singur trup și suflet. O stea căzătoare ne străbate pe dinăuntru și ne transformăm în infinit.

–Acum, Alina, geme Marius de pe culmile extazului. Aruncă-te cu mine în abis.

Inspir adânc și-l urmez cu ochii închiși.

✦

Epilog

Cel care-și dorește pacea să se pregătească pentru război.
Vegetius

Își ridică bărbia din piept, fixându-și privirea pe ușa grea din metal. Nu se obosise să se lupte cu agenții operativi care veniseră după ea. Ce sens ar fi avut? Când o lăsaseră singură, nu înainte de a-i imobiliza mâinile cu curele din piele prinse de scaun, nu încercă să se elibereze. Aștepta răbdătoare. Nu fu nevoită s-o facă pentru prea mult timp. Ușa se deschise cu un geamăt prelung de metal ruginit și cineva intră în încăpere.

–Știam că o să vii, îi spuse pe un ton calm.

Pașii lui rămaseră neauziți între pereții reci care de obicei făceau ca orice sunet să rezoneze cu ecou. Se mișca și arăta precum o fantomă.

–Îmi pare rău, Alex, spuse cu voce întretăiată. Te-am dezamăgit.

Ochii lui verzi-albăstrui o studiară cu atenție.

–Nu m-ai dezamăgit pe mine, Alina. Doar pe Elite.

Se apropie de ea pentru a-i elibera mâinile și Alina își masă încheieturile roșii cu un aer absent. Se ridică de pe scaun și se apropie de el. Alex o fixă cu privirea, încercând să-și imprime în minte chipul ei... felul în care sprâncenele i se arcuiau aproape imperceptibil de fiecare dată când îl privea, buzele pline și roz, ochii aceia imposibil de verzi. Atât de inocenți. Chiar și acum. Ea îi absorbi tăcută vigoarea masculină care-i emana prin toți porii, admirându-i umerii puternici de sub hainele mereu negre. Duritatea oglindită în ochii verzi-albăstrui, suferința ascunsă din adâncimile lor.

–N-am vrut niciodată să te rănesc atât de tare, Alex.

El întinse mâna s-o mângâie pe obraz. Alina își presă fața în palma lui. Alex își înclină capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui, atât de tandru încât aproape îi umplu sufletul de speranță. Își imaginase că ultimul lor sărut avea să fie sălbatic, încărcat de furia și disperarea unei vieți neterminate. În schimb, în atingerea lui nu răzbătea decât dulceață și speranță. Mâinile ei îi mângâiară spatele, încercând să-l aline. Știa că într-un fel inevitabilul avea să fie mult mai dificil pentru el decât pentru ea. Îl sărută cu o pasiune fierbinte, întinzând o mână pentru a atinge Glock-ul aflat în tocul de pe picior. Calm și cu intenția clară de a-l folosi, așa cum o învățase cu o eternitate în urmă.

Mâna lui se așeză peste a ei.

–Nu.

Alina oftă.

–Am știut dintotdeauna că tu vei fi cel care o va face, dar nu trebuie neapărat să se întâmple în felul ăsta. Dă-mi arma și pleacă. Pot s-o fac și singură.

–Nu. Alex îi cuprinse fața în mâini, privirea lui afundându-se în ochii ei. Viața ta îmi aparține. Eu sunt singurul care are dreptul s-o ia, nimeni altcineva. Nici măcar tu, Alina.

Alina înclină din cap și el zâmbi, fericit că accepta adevărul cuvintelor lui. Oricât de mult încercase să izoleze acel gând în adâncul ființei lui, știuse dintotdeauna că acel moment va sosi într-o bună zi. Nu putea exista nimic pe lume care să-l pregătească pentru asta, dar decisese cu mult timp înainte că dacă avea să se ajungă vreodată la așa ceva, el era singurul care o putea face. Nimeni altcineva nu avea dreptul să se atingă de ea. Îi aparținea doar lui și nu avea de gând să îngăduie altcuiva să stingă viața din ochii aceia care-i bântuiau visele. Brett acceptase asta, știind că avea să ucidă pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie de ea.

Alina îi contură buzele cu vârful degetului arătător.

–Am încredere în tine, îi șopti.

Zâmbetul lui pieri, dizolvându-se într-o mască a agoniei pure. Își lipi fruntea de a ei.

–Te iubesc, îi șopti înapoi, atât de încet încât microfoanele din încăpere nu reușiră să capteze sunetul.

Mâinile ei i se strecurară în păr.

–Fă-o acum, Alex.

Mâna lui dreaptă scoase Glock-ul din toc. Încărcătorul nu conținea decât un singur glonț. Unul special, pe care-l păstrase încă de la început doar pentru el. Era foarte potrivit să-l folosească pentru ea, din moment ce ea era întreaga lui viață.

Alina îl îmbrățișă pentru ultima oară, încercând parcă să-i insufle dorința ei de viață.

–Trăiește, Alex. Pentru mine.

Pe buzele lui pluti un zâmbet straniu.

–Nu, spuse pe un ton ferm.

Înainte de a putea înțelege semnificația cuvântului aceluia, Alex lipi țeava pistolului de spatele capului ei, lipindu-și din nou fruntea de a ei. Simți panica care creștea în ea precum apele învolburate ale unei mări în timpul fluxului și o cuprinse cu brațul liber pe după talie pentru a o ține nemișcată.

–Tu ești viața mea.

O lacrimă îi alunecă Alinei pe obraz, pecetluind acceptarea deciziei lui.

La ușă se auziră zgomote, o voce izbucni în difuzoare strigând cuvinte de neînțeles. Brett? Alex știa că trebuie s-o facă repede, înainte ca cineva să încerce să-l oprească. Toată viața așteptase momentul acela; era singurul lucru pe care nu i-l putea lua absolut nimeni. Nici măcar Elite. Inspiră adânc și apăsă pe trăgaci. Glonțul intră prin spatele capului Alinei și ieși prin spatele capului lui.

Alina tresări puternic și se ridică în șezut. Întoarse privirea către Marius, care continua să doarmă lângă ea. Se ridică din pat și se îndreptă spre pătuțul în care dormeau fiicele ei. Se lăsă pe genunchi, privindu-le cu o intensitate născută din disperare. Trecuse ceva timp de când nu mai experimentase frica, dar acum sentimentul acela întunecat se reîntorsese cu furie, încercând parcă să se răzbune pe liniștea și pacea cu care fusese înlocuit. Întinse mâna pentru a le mângâia pe cele două copile pe obrajii bucălați. Anjolie și Sage erau singurele persoane din viața ei care nu fuseseră afectate de influența nefastă a organizației Elite. Ele reprezentau simbolul iubirii ei pentru Marius. Simbolul libertății de a fi împreună. Își sprijini fruntea de lemnul tare al pătuțului, impunându-și să nu urle.

Te rog, Doamne, te rog... nu-mi lua totul. Nu acum...

–Alina, o strigă Marius somnoros, tandrețea din vocea lui aproape făcând-o să izbucnească în plâns. Vino înapoi în pat.

Alina se strecură lângă el, punându-și capul pe pieptul lui. Marius o îmbrățișă strâns, intuindu-i neliniștea și încercând să o aline.

–Ai visat urât?

Alina încuviință tăcută din cap. Marius îi simți lacrimile pe piele, dar decise să nu mai întrebe nimic. Îi cunoștea temerile, o ținuse în brațe de multe ori pentru a alunga umbrele înfricoșătoare ale coșmarurilor.

–E-n regulă, îi șopti, sărutând-o pe păr. S-a terminat... suntem în siguranță.

VA URMA

Urmează

Recviem pentru un asasin

Seria Alina Marinescu - volumul 6

Seria Alina Marinescu include următoarele volume:

1. **Asasin la feminin**
2. **Identităţi secrete**
3. **Balanța puterii**
4. **Bariere de fum**
5. **Abis**
6. **Recviem pentru un asasin**